Irvine Welsh

TRAUKINIŲ ŽYMĖJIMAS

NeReaLus

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
DONATAS STAČIOKAS

VILNIUS 1998

UDK 820-3
Ve-102

Irvine Welsh
TRAINSPOTTING
Minerva, 1993

ISBN 9986-16-083-9

Atsisakyti narkotikų

HEROINO BERNIUKAI, ŽANAS KLODAS VAN DAMAS IR MOTINA VYRESNIOJI

Nuo Ligotojo žliaugė prakaitas, jis drebėjo. Įsispitrijęs į teliką, sėdėjau sau, stengdamasis nepastebėti to šikniaus. Jis mane slėgė. Stengiausi sutelkti dėmesį į videofilme rodomą Žaną Klodą Van Damą.

Kaip tokiems filmams įprasta, jis prasidėjo dramatiškai. Po to ėjo kita fazė, kai pasirodęs bailus niekšas kartu su vangiai besivystančiu siužetu didino įtampą. Taigi dabar jau kiekvieną akimirką senis Žanas Klodas buvo rimtai pasirengęs muštynėms.

– Rentsai. Man reikia pamatyti Motiną Vyresniąją, purtydamas galvą žioptelėjo Ligotasis.

– Ak, teištariau aš. Norėjau, kad tas nukaušėlis tiesiog atsikruštų nuo manęs, pats savimi pasirūpintų ir paprasčiausiai paliktų mane vieną su Žanu Klodu. Kita vertus, netrukus man taip pat pasidarys bloga, ir jei tas šiknius užkaifuos, tai užgriebs ir mane. Jį vadina Ligotuoju Berniuku ne todėl, kad jis visuomet kenčia nuo narkotikų stokos, bet todėl, kad jis yra tiesiog šleikštulį keliantis šiknius.

– Krušau aš viską, eime, desperatiškai riktelėjo jis.

– Palauk sekundę. Aš norėjau pamatyti, kaip Žanas Klodas pritrėkš tą pasipūtusį krušlių. Jei mes išeitume dabar, man to pamatyti netektų. Kai sugrįšime, būsiu jau per daug nusikrušęs, be

to, parsirasim greičiausiai tik po kelių dienų. Vadinasi, parduotuvėje man tektų sumokėti supistus delspinigius už video, į kurį net nespėjau dirstelėti.

– Štai sušiktas filmų mėgėjas! pakildamas sušuko Ligotasis. Jis atrodė lyg sužeistas žvėris, kai priėjęs prie lango sunkiai kvėpuodamas atsišliejo į jį. Ligotojo akyse atsispindėjo vien tiktai alkis.

Distanciniu pultu išjungiau tą dėžę. – Supistas pinigų mėtymas. Tai tiesiog supistas mėtymas, suniurzgiau ant to šikniaus, supistai erzinančio kalės vaiko.

Jis atlošė galvą ir įsmeigė akis į lubas. – Aš duosiu tau pinigų susimokėti. Ar apie tai tu norėjai kalbėti, surauktasnuki? Penkiasdešimt juokingų supistų pensų iš *Ritz*!

Šis kekšius iš įpročio mėgina priversti mane pasijusti visiškai niekingu, lėkštu kalės vaiku.

– Ne, tai nėra supistas reikalas, pasakiau aš, nors nebuvau tuo tikras.

– O, taip. Reikalas yra tas, kad aš iš tikro supistai kankinuosi, o mano vadinamasis bičiulis tyčia vos velka kojas, mėgaudamasis kiekviena šia supista minute! Jo akys išsipūtė lyg futbolo kamuoliai ir žiūrėjo priešiškai, bet kartu ir maldaujamai; akivaizdžiai liudydamos tariamą mano išdavystę. Jei gyvensiu pakankamai ilgai ir turėsiu vaikų, tikiuosi, jie niekuomet nežiūrės į mane taip, kaip dabar žiūri Ligotasis. Ši būklė daro tą šiknių nepakenčiamą.

– Aš ne... užginčijau.

– Nagi vilkis savo supistą striukę!

Tako gale taksi nebuvo. Jie spiečiasi čia tik tuomet, kai tau jų nereikia. Nors dabar rugpjūtis, bet mano pautai supistai šąla. Aš dar nesergu, bet to reikia tikėtis – neabejoju tuo.

– Turėtų būti eilė. Turėtų būti supista taksi eilė. Niekada jokio nepasigausi vasarą. Ir vis per tuos keliaujančius storus, pinigais aptekusius festivalinius šiknius, kurie yra per daug tingūs pisliai, kad dėl savo supistų pasirodymų nueitų šimtą supistų jardų iš vienos prakeiktos bažnyčios salės į kitą. Taksi vairuotojai... Pinigų besivaikantys kalės vaikai... išpūtęs akis ir ištiesęs galvą į Leito

Tako pusę, kad net išpampo kaklo gyslos, tyliai ir padrikai pats sau murmėjo Ligotasis.

Galų gale vienas taksi pasirodė. Jo jau laukė grupelė anksčiau už mus atėjusių jaunų vyrukų, vilkinčių bomberiais. Abejoju, ar Ligotasis bent pastebėjo juos. Jis išpuolė tiesiai į Tako vidurį ir suriko: - TAKSI!

- Ei! Kokia čia krušliava? paklausė vienas juodos, purpurinės ir žydros spalvos bomberiu dėvintis skustagalvis vyrukas.

- Atsipisk. Mes buvome čia anksčiau, atidarydamas taksi dureles pasakė Ligotasis. - Štai atvažiuoja dar vienas, jis mostelėjo į Taką, kuriuo artėjo juodas kebas.

- Jūsų laimė, šikniai.

- Atsipisk, tu spuoguotas snargliau. Po velnių, greičiau maunam! suniurzgė Ligotasis, kai mudu susigrūdom į taksi.

- Į Tolkrosą, bičiuli, pasakiau vairuotojui, kai į šoninį langą tėškėsi spjūvis.

- Jūs dar atsiimsite, sumauti šikniai! Nagi išlįskite, kekšių vaikai! šaukė bomberiu apsivilkęs vyrukas. Taksi vairuotojas nesutriko. Jis, atrodo, buvo šiknius kaip reikiant. Dauguma jų tokie. Mokesčius mokantys, patys sau dirbantys šikniai arba tikrai žemiausio lygio padugnės dievo žemėje.

Taksi apsisuko ir nurūko Taku.

- Pasižiūrėk, ką pridirbai, tu pasipūtęs šikniau. Kitą kartą, kai vienas kuris iš mūsų žingsniuos į namus savo paties Džek Džonais... mes turėsime rūpesčių su šiais velniūkščiais. Aš Ligotojo nemausčiau.

- Tavęs neišgąsdino šitie sumauti mulkiai, ar ne?

Šitas pirdžius tikrai pradeda mane nervinti. - O taip! O taip, mane supistai gąsdina, kad aš kada pats vienas įkliūsiu supistam būriui bomberių! Tu manai, kad aš esu Žanas Klodas Van Supistas Damas? Aš esu toks pat supistas kekšės vaikas kaip ir tu, Simonai. Aš vadinu jį *Simonu*, o ne *Si* ar *Ligotuoju*, kad pabrėžčiau savo žodžių rimtumą.

- Aš noriu pamatyti Motiną Vyresniąją ir manęs nepis jokie šikniai ar dar kas nors. Supratai? Jis grybštelėjo smiliumi sau per

lūpas, spoksodamas į mane išverstomis akimis. – Simonas nori pamatyti Motiną Vyresniąją. Skaityk iš mano supistų lūpų. Tuomet nusisukęs jis įsispokso į vairuotojo nugarą, kad tas apsišikėlis imtų greičiau važiuoti, ir pradeda nervingai mušti ritmą sau į šlaunis.

– Vienas iš tų šiknių buvo Maklinas. Dendžio ir Čensio jaunėlis brolis, pasakiau aš.

– Nusišikt, pasakė jis, bet nesugebėjo nuslėpti susirūpinimo balse. – Aš pažįstu Maklinus. Čensis yra šaunuolis.

– Tik ne tau, jei nusišlapini ant jo brolio, pasakiau.

Jis daugiau nekreipė į mane dėmesio. Žinodamas, kad tik veltui eikvoju savo energiją, lioviausi jį erzinti. Jo tyli abstinencija dabar buvo tokia stipri, kad aš jau niekaip negalėjau padidinti jo kančių.

„Motina Vyresnioji" – Džonis Svonas, dar žinomas kaip Baltoji Gulbė, buvo dileris. Jis gyveno Tolkrose ir aptarnavo Saithilo ir Vester Heilo rajonus. Jei tik galėdavau, aš verčiau ieškodavau narkotikų pas Svonį ar pas jo pagalbininką Reimį, o ne pas Sikerį iš Miuirhuso Leito. Paprastai dėl geresnės prekės kokybės. Kažkada seniai Džonis Svonas buvo tikrai geras mano bičiulis. Mes kartu žaidėme fūlę kaip „Porty Thistle" klubo nariai. Dabar jis buvo dileris. Prisimenu, kaip kartą man pasakė: šiame žaidime nėra draugų. Tik bendrininkai.

Tol, kol aš pats pakankamai į tai neįsitraukiau, maniau, kad jis tiesiog šiurkščiai ir įžūliai dūmė akis. Dabar jau puikiai suprantu, ką tas šiknius norėjo pasakyti.

Džonis buvo ir dileris, ir narkotas. Reikėtų palypėti kopėčiomis šiek tiek aukščiau, kad surastum dilerį, kuris pats to nevartoja. Mes vadiname Džonį „Motina Vyresniąja", nes jis jau ilgą laiką vartojo.

Netrukus mane supistai ima laužyti. Kai mes kopėme laiptais į Džonio butą, vėl suėmė spazmai. Nuo manęs varvėjo kaip iš permirkusios kempinės, kiekvienas žingsnis išspausdavo iš mano porų vis naują prakaito čiurkšlę. Ligotajam, galimas daiktas, buvo netgi dar blogiau, bet tas šiknius man jau neegzistavo. Jis man rūpė-

jo tik todėl, kad nusitvėręs laiptų turėklų ir lėtai vėžlindamas priešais, užstojo kelią pas Džonį ir heroiną. Niūriai nusitvėręs už turėklų ir atrodydamas taip, lyg tuojau imtų vemti į laiptų šachtą, jis stengėsi atgauti kvapą.

– Ar viskas gerai, Si? įsiutęs ant to šikniaus, kad jis stabdo mane, susierzinęs paklausiau.

Purtydamas galvą ir vartydamas akis jis mostelėjo man pasitraukti. Aš daugiau nieko nesakiau. Kai jautiesi taip kaip jis šiuo metu, nenori kalbėti ar būti kalbinamas. Nenori jokio supisto sambrūzdžio. Aš taip pat to nenorėjau. Kartais pagalvoju, jog žmonės tampa narkomanais tik todėl, kad jie nesąmoningai geidžia šiek tiek tylos.

Galų gale užkopę laiptais, išbombinome Džonį iš jo dėžės. Koridoriuje įsižiebė šviesa.

– Štai turiu Ligotąjį Berniuką, o Nuomojamas Berniukas irgi ligotas! spigiai lyg nuspirta katė sukniuko jis. Džonis dažnai šniaukšdavo kokainą kartu su savo doze arba sumaišydavo heroiną ir kokainą viename virale. Jis prisipažino, kad nuo to ilgai jausdavo stiprų kaifą, o ne vien tik sėdėdavo ir spoksodavo visą dieną į lubas. Stipriai apsvaigę šikniai yra supistai didelis kliuvinys, kai tu jautiesi taip, kaip dabar aš, nes jie per daug paskendę savo pojūčiuose, kad pastebėtų arba nors kiek supistai susirūpintų dėl tavo kančių. Jei kiekvienas nusitašęs alinėje mėšlagalvis nori iš kiekvieno šikniaus, kad šis taip pat nusitašytų kartu, tai tikras narkomanas (priešingai nei atsitiktinis vartotojas, kuris viso labo tenori turėti nusikaltimo bendrininką) deda skersą ant visko.

Čia buvo Reimis ir Alison. Ali virė. Atrodė viliojamai.

Džonis valso žingsniu prisiartino prie Alison ir uždainavo. – Hei-ei, atrodo nuostabiai, ką čia tu virei... Jis pasisuko į Reimį, kuris įdėmiai spoksojo pro langą. Reimis sugebėdavo pastebėti farą minios užtvindytoje gatvėje, panašiai kaip rykliai užuosdavo vandenyne kelis kraujo lašus. – Uždėk kokių nors garsų, Reimi. Man jau bloga nuo to Elvio Kostelo, bet negaliu prisiversti išjungti tą šiknių. Supistai stebuklingas žmogus, tikrai tau sakau.

– Abipusio judėjimo kamštis į pietus nuo Vaterlo, sako Reimis. Tas šiknius visuomet išstumia kokią beprasmišką ir kvailą nesąmonę, kuri iškruša tau smegenis, jei tuo metu blogai jautiesi ir mėgini jį suprasti. Mane visuomet stebino tai, kad Reimis taip giliai buvo įklimpęs į heroiną. Reimis kiek panėšėjo į mano bičiulį Bulvę; aš visuomet laikiau juos pačiais tikriausiais skystapročiais. Ligotasis Berniukas sukūrė teoriją, kad Bulvė ir Reimis yra vienas ir tas pats asmuo, nors jie abu atrodė supistai panašūs vienas į kitą tik dėl to, jog, rodos, niekuomet niekas nėra matęs jųdviejų kartu, o iš tikrųjų šiedu sukinėjosi tose pačiose vietose.

Netašytas kekšės vaikas sulaužė auksinę narkoto taisyklę, uždėdamas *Heroin* versiją iš Lu Rydo *Rock'n'Roll Animal*, kurios klausytis, kai negaluoji, jei norite žinoti, yra dar skausmingiau, nei originalios versijos iš *The Velvet Underground and Nico*. Ko jūs norit – čia bent jau nėra Džono Keilo spiegiančio violos pasažo. Aš to neištverčiau.

– O, atsikrušk, Reimi! sušuko Ali.

– Prisitaikyk, plauk pasroviui, nusipurtyk tai, mažyte, nusipurtyk tai, saldžioji... išvirk gatvę, pašiurpink gatvę, mes visi esame tiesiog pribaigta balta mėsa... ryk tą mišinį... kraipydamas savo subinę ir vartydamas akis Reimis pratrūko improvizuotu repu.

Tuomet jis pasilenkė priešais Ligotąjį, strategiškai atsisėdusį šalia Ali ir nenusukantį akių nuo šaukšto, kurį ji kaitino virš žvakės. Reimis pasuko Ligotojo veidą ir įsisiurbė jam į lūpas. Ligotasis drebėdamas jį atstūmė.

– Atsipisk! Gandone tu!

Džonis ir Ali garsiai nusikvatojo. Aš būčiau nusikvatojęs taip pat, jei nebūčiau jautęsis taip, lyg kiekvienas mano kūno kaulas būtų vienu metu laužomas replėmis ir pjaustomas atšipusiu pjūklu.

Ligotasis, akivaizdžiai užsiimdamas sau eilę, suveržė Ali žastą ir patapšnojo veną jos plonoje, pelenų spalvos rankoje.

– Nori, kad aš tai padaryčiau? paklausė jis.

Ji linktelėjo.

Ligotasis įmetė į šaukštą medvilninį rutuliuką ir, prieš įtraukdamas į švirkštą apie 5 mililitrus, papūtė į jį. Jis išmaigė supistai

didelę mėlyną veną, kuri, rodės, iššoks iš Ali rankos. Paskui pradūrė odą ir, prieš įtraukdamas į švirkštą kraujo, lėtai šiek tiek stumtelėjo adatą. Ali lūpos drebėjo, kai ji sekundę kitą maldaujamai žiūrėjo į jį. Prieš įšvirkščiant tą kokteilį jai į smegenis, Ligotojo veidas persikreipė, pasidarė šlykštus, gašlus ir priminė roplį.

Dejuodama lyg orgazmo metu ji atlošė galvą, užmerkė akis ir išsižiojo. Ligotojo akys dabar nekaltos ir kupinos susirūpinimo, jo veido išraiška – lyg vaiko, kuris Kalėdų rytą artinasi prie puošniai supakuotų dovanų kalno po egle. Mirkčiojančioje žvakės šviesoje jie abu atrodo keistai gražūs ir tyri.

– Tai daug geriau už bet kokį į tave įkišamą mėsos gabalą... tai daug geriau už bet kurį supistą penį pasaulyje... visiškai rimtai sušvokštė Ali. Tai mane taip sunervino, jog aš apsičiupinėjau per kelnes savo paties genitalijas, kad įsitikinčiau, ar jos vis dar ten. Šitoks savęs grabinėjimas man vis dėlto kėlė šleikštulį.

Džonis ištiesė Ligotajam savo įrankius.

– Susileisk, bet tik jei naudosiesi tais pačiais. Šiandien mes žaidžiame abipusio pasitikėjimo žaidimus, jis nusišypsojo, bet anaiptol nejuokavo.

Ligotasis papurtė galvą. – Aš nesinaudoju bendromis adatomis ar švirkštais. Atsinešiau savo įnagius.

– Na, tai nėra labai draugiška. Rentsai? Reimi? Ali? Ką jūs apie tai manote? Ar tuo norit pasakyt, kad Baltosios Gulbės, Motinos Vyresniosios, kraujas yra užkrėstas žmogaus imunodeficito virusu? Įžeisti tauriausieji mano jausmai. Viskas, ką aš galiu pasakyti: nesinaudosite bendrai – negausite susileisti. Jis perdėtai džiugiai nusišypsojo, parodydamas savo sugedusius dantis.

Mano supratimu, tai kalbėjo ne Džonis Svonas. Ne Svonis. Jokiu supistu būdu. Jo kūne apsigyveno kažkoks piktas demonas ir apnuodijo protą. Šis veikėjas per milijoną mylių buvo nutolęs nuo to švelnaus pokštininko, kurį aš kažkada pažinojau kaip Džonį Svoną. Puikus vaikis, sakydavo visi, net ir mano Ma. Džonis Svonas, taip pametęs galvą dėl fūlės, toks nerūpestingas, kad visuomet turėdavo skalbti savo sportinę aprangą po mūsų futbolo žaidimų Midoubenke, ir niekuomet niekuomet nesiskųsdavo.

Aš pradėjau triesti, kad negausiu čia susileisti. – Po velnių, Džoni, tu tik pasiklausyk pats savęs. Susivaldyk, velniai rautų. Mes čia turime supistų šlamančiųjų. Aš išsitraukiau iš kišenės kelis banknotus.

Ar pasijutęs kaltas, ar pamatęs grynuosius, trumpam vėl pasirodė senasis Džonis Svonas.

– Nepriimkit visko už gryną pinigą. Aš tik supistai juokauju, berniukai. Negi manote, kad senasis Džonis Svonas ryžtųsi taip elgtis su savo bendrais? Baikit, vyrai. Jūs gi protingi žmonės. Higiena yra svarbus dalykas, susimąstęs pareiškė jis. – Žinote mažąjį Gougsį? Jis pasigavo AIDS.

– Tikrai? paklausiau aš. Visuomet sklando gandai apie tai, kas turi ŽIV, o kas ne. Paprastai tiesiog nekreipdavau į tai dėmesio. Bet apie mažąjį Gougsį tai pasakojo jau keli žmonės.

– Visiškai teisingai. Atrodo, kad jis ne iki galo pasigavo AIDS, bet testai buvo teigiami. Vis dėlto kaip aš jam sakiau: tai dar ne pasaulio pabaiga, Gougsi. Galima išmokti gyventi su virusu. Tonos šiknių tai daro be jokių rūpesčių. Gali praeiti sušiktai daug metų, kol tu susirgsi, sakiau aš jiems. Bet kuris šiknius be viruso gali nusibaigti paryčiais. Šitaip reikia į visa tai žiūrėti. Negalima tiesiog nutraukti koncerto. Šou turi tęstis.

Lengva filosofuoti, kai koks nors kitas šiknius užkrėtė savo kraują mėšlu.

Kad ir kaip būtų, Džonis netgi padėjo Ligotajam paruošti porciją ir suleido ją. Žiūrėdamas Ligotajam Berniukui į storų, išbrinkusių, tamsiai mėlynų venų tinklą, jis perfrazavo senojo Karlio Saimono dainą: – Tu esi toks gyslingas, tu tikriausiai manai, kad šis hitas apie tave... džiaugdamasis kiekviena minute.

Kaip tik tuo metu, kai Ligotasis jau norėjo užkaukti, jis pradūrė jam veną, įtraukė šiek tiek kraujo į švirkštą ir įšovė gyvenimą teikiantį bei gyvenimą atimantį eleksyrą.

Ligotasis stipriai apkabino Svonį, po to, apsivijęs jį rankomis, atsipalaidavo. Jie ilsėjosi; lyg meilužiai glėbyje po sueities. Dabar jau atėjo Ligotojo eilė dainuoti Džoniui serenadas. – Svo-

ni, kaip aš tave myliu, kaip aš tave myliu, mano brangusis senasis Svoni... Prieš kelias minutes buvę priešininkai dabar tapo sielos broliais.

Aš nuėjau susileisti. Prireikė amžių, kol suradau tinkamą kraujagyslę. Mano brangiosios gyvena ne taip arti paviršiaus kaip daugelio žmonių. Kai pavyko, aš sutirpau. Ali teisi. Prisimink savo geriausią orgazmą, padaugink tą jausmą dvidešimt kartų ir tu vis vien nė iš tolo nesuvoksi, kas tai per pojūtis. Mano išdžiūvę, traškantys kaulai aprimo, suvilgyti švelnių nuostabaus heroino glamonių. Žemė pajudėjo ir vis dar juda.

Alison pasakoja, kad aš turėčiau nueiti ir aplankyti Keli, kuri tikrai turėtų būti prislėgta nuo to laiko, kai pasidarė abortą. Nors jos balso tonas nėra iš tikro smerkiantis, ji šneka taip, lyg aš turėčiau kažką bendra su Keli nėštumu ir vėlesniais padariniais.

– Kaip aš eisiu jos aplankyti? Aš neturiu su tuo nieko bendra, gindamasis pasakiau.

– Tu esi jos draugas, esi ar ne?

Man buvo kilusi pagunda pacituoti Džonį ir pasakyti, kad dabar mes visi esame tik bendrininkai. Mano galvoje tai skambėjo puikiai: „Mes visi dabar esame tik bendrininkai“. Tai, rodės, iškilo virš mūsų narkomaniškos aplinkos; nuostabi mūsų laikų metafora. Aš atsispyriau pagundai.

Pasitenkinau samprotavimu, jog mes visi esame Keli draugai, ir paklausiau, kodėl būtent aš turėčiau būti paskirtas atlikti šią lankymo prievolę.

– Nekrušk smegenų, Markai. Tu žinai, kad ji pametus galvą dėl tavęs.

– Keli? Atsipisk! nustebintas, suintriguotas ir gerokai sutrikęs pasakiau aš. Jei tai tiesa, tai aš esu tik akla ir kvaila subinė.

– Žinoma. Ji sakė tai daugybę kartų. Ji visą laiką šneka apie tave. Tik Markas šioks, Markas anoks.

Manęs beveik niekas nevadina Marku. Paprastai vadina Rentsu arba, dar blogiau, Nuomojamu Berniuku. Būti šitaip vadinamam supistai šlykštu. Aš stengiuosi neparodyti, kad man nuo to niežti, nes tai paprastai tik dar labiau pakursto visus šiknius.

Ligotasis klausėsi šio pokalbio. Aš pasisukau į jį. – Tu manai, kad tai tiesa? Kad Keli užkliuvo už manęs?

– Kiekvienas po saule gyvenantis šiknius žino, kad ji tavęs nori. Tai ne tokia jau didelė paslaptis. Aš negaliu jos suprasti, žinai. Jai reikia pasitikrinti savo supistą galvą.

– Tuomet ačiū, kad pasakei man, šikniau.

– Jeigu tu sėdi užtemdytame kambaryje visą dieną žiūrėdamas video ir nepastebi, kas vyksta aplink tave, ne mano reikalas visa tai tau pasakoti.

– Ką gi, ji niekuomet nieko man nesakė, susierzinęs numykiu aš.

– Tu nori, kad ji užrašytų tai ant savo marškinėlių? Tu nelabai nurauki apie moteris, ar ne, Markai? pasakė Alison. Ligotasis kvailai išsiviepė.

Pasijuntu įžeistas paskutinės pastabos, bet pasiryžtu praleisti viską pro pirštus, jeigu tai pasirodytų tuščias kvailinimas, be jokios abejonės, surežisuotas Ligotojo. Šis pokštus krečiantis šiknius blaškosi po gyvenimą palikdamas visokias klastingas vilkduobes savo bičiuliams. Kokį supistą malonumą šis terlius jaučia iš šios veiklos, neturiu supratimo.

Aš nusipirkau iš Džonio šiek tiek narkotikų.

– Šis mėšlas grynas, lyg ką tik iškritęs sniegas, pasakė jis.

Tai reiškė, kad jame nėra primaišyta *per daug* to, kas būtų *per daug* nuodinga.

Netrukus mes jau turėjome pajudėti. Džonis pliurpdamas vertė man į ausį krūvas mėšlo – dalykus, kurių aš nenorėjau klausytis. Apie tai, kiek kas nuo ko nuplėšė, pasakas apie kvartalo aktyvistus, savo priešnarkotine isterija gadinančius ne vienam šikniui gyvenimą. Jis verksmingai pliurpė apie savo paties gyvenimą ir skurdžias fantazijas apie tai, kaip ruošiasi atsistoti ant kojų ir išsinešdinti į Tailandą, kur moterys žino, kaip reikia elgtis su trizniais, kur gali gyventi kaip karalius, jei tik esi baltos odos ir turi kelias šlamančias dešimtines kišenėje. Iš tikro jis sako daug blogesnius dalykus už šiuos, daug ciniškesnius ir savanaudiškesnius. Nusprendžiau, kad tai vėl kalba piktas demonas, ne Baltoji Gulbė. O gal jis? Kas žino. Kam tai rūpi.

Alison ir Ligotasis persimetė trumpomis frazėmis, kurios skambėjo taip, lyg jie tartųsi dėl dar vieno narkotikų sandėrio. Po to jie pakilo ir kartu išžygiavo iš kambario. Atrodė nuvargę ir abejingi, bet kai negrįžo atgal, supratau, kad dulkinasi miegamajame. Atrodo, moterims dulkintis su Ligotuoju buvo tiesiog tas pat kas šnekėtis ar gerti arbatą su kitais ponteriais.

Reimis paišė spalvotais pieštukais ant sienos. Jis plaukiojo savo paties susikurtame pasaulyje, kuris tiko ir jam pačiam, ir visiems kitiems šikniams.

Mąsčiau apie tai, ką pasakė Alison. Keli praeitą savaitę pasidarė abortą. Jeigu nuvykčiau aplankyti, tikrai dabar jos nedulkinčiau, nors esu tikras, jog ji to norėtų. Be jokios abejonės, ten turėtų būti kažkokių dalykų, kažkokių kliūčių, kažkokių liekanų, koks nors kraujavimas? Aš tikriausiai supistai kvailas. Alison teisi. Aš iš tikro nedaug teišmanau apie moteris. Aš apskritai apie nieką neišmanau daug.

Keli gyvena Inčyje, į kurį sudėtinga nusigauti autobusu, o taksi aš dabar niekaip nesugraibysiu. Galimas daiktas, kad iš čia įmanoma nusigauti į Inčį autobusu, bet aš nežinau, kuris iš jų į ten kursuoja. Tiesą sakant, esu šiek tiek per daug apspangęs, kad galėčiau dulkintis, ir šiek tiek per daug užsikrušęs, kad tiesiog kalbėčiausi. Atvažiavo dešimtas numeris, ir aš įšokau važiuoti atgal į Leitą, pas Žaną Klodą Van Damą. Kelionėje iš anksto džiugiai mėgavausi tuo daužymu, kurį pademonstruos tas sumanus šiknius.

Narkotinės Dilemos Nr. 63

Aš tiesiog pasiduodu, leidžiu tekančiai pro mane srovei prausti... valyti mano vidų.

Ši vidinė jūra. Bėda yra ta, kad šiame nuostabiame vandenyne plūduriuoja nuodingi sudužusių laivų likučiai ir išmesti kroviniai...

jūra sklaido tuos nuodus, bet kaskart vandenyno bangos išsupa juos atgal, išmeta tą mėšlą į mano kūną. Tai atima tiek pat kiek ir duoda, tai nuplauna mano endorfinus, mano atsparumo skausmui centrus; prireiks daug laiko, kad jie atsinaujintų.

Sienų apmušalai šiame kambaryje, panašiame į mėšlo duobę, baisūs. Tai mane pašėlusiai trikdo. Prieš daugelį metų juos turėjo išklijuoti koks nors leisgyvis nušiurėlis... tikriausiai, nes toks esu ir aš, leisgyvis nušiurėlis, o mano refleksai nė kiek nestiprėja... bet viskas yra čia, viskas pasiekiama mano prakaituota ranka. Švirkštas, adata, šaukštas, žvakė, žiebtuvėlis, miltelių pakelis. Viskas gerai, viskas nuostabu; bet aš jaučiu, kad ši vidinė jūra greitai nuslūgs, išplukdydama tą nuodingą mėšlą į mano kūną.

Pradėjau ruošti kitą porciją. Kol drebėdamas laikiau šaukštą virš žvakės, laukdamas, kada ištirps narkotikas, galvojau; jūra vis labiau senka, o nuodų vis daugėja. Tačiau ši mintis neatbaidė manęs nuo to, ką ruošiausi daryti.

PIRMOJI EDINBURGO FESTIVALIO DIENA

Trečias kartas nemeluoja. Buvo taip, kaip man ir sakė Ligotasis: iš pradžių privalai išbandyti, kas tai yra mėginimas iš viso to išsiveržti, o tik paskui jau iš tikro galėsi tai padaryti. To galima išmokti tiktai patiriant nesėkmes, kurios išmoko, kad pasiruošimas yra labai svarbus. Gali būti, kad jis teisus. Kad ir kaip būtų, šį kartą aš pasiruošęs. Iš anksto sumokėta mėnesio nuoma už šį didelį, tuščią kambarį, atgręžtą į Linksą. Pernelyg daug kalės vaikų žino mano Montgomerio gatvės adresą. Pinigai į priekį! Išsivaduoti iš šių aguonėlių – tai yra sunkiausia. Lengviausia buvo paskutinė mano dozė, kurią susileidau į kairiąją ranką šį rytą. Man reikėjo, kad kas nors mane palaikytų šiuo intensyvaus pa-

siruošimo metu. Tada aš kaip raketa išrūkau dūgzdamas su savo pirkinių sąrašu po Kirkgeitą.

Dešimt *Heinz* pomidorų sriubos dėžučių, aštuonios dėžutės grybų sriubos (visos sriubos bus prarytos šaltos), vienas didelis indas vanilinių ledų (kurie bus sumaišyti ir išgerti), du buteliai magnezijos pieno, vienas butelis paracetamolio, vienas pakelis *Rinstead* pastilių, vienas butelis multivitaminų, penki litrai mineralinio vandens, dvylika *Lucozade* gėrimo ir šiek tiek žurnalų: švelnaus porno, *Viz, Scottish Football Today, The Punter* ir t.t. Pats svarbiausias ingredientas jau buvo suveiktas per apsilankymą tėvų namuose – mano Ma raminamųjų buteliukas, paimtas iš spintelės jos vonios kambaryje. Dėl to aš nesijaudinu. Ji dabar niekada jų nevartoja, o jeigu prireiktų dėl jos amžiui būdingų sutrikimų, triznius apylinkės gydytojas išrašys jai tai kaip pastiles. Su meile sužymėjau paukščiukais visas prekes savo pirkinių sąraše. Tai bus sunki savaitė.

Mano kambarys tuščias ir neapstatytas. Viduryje ant grindų patiestas čiužinys su miegmaišiu, elektrinis šildytuvas, o ant mažos medinės kėdės stovi nespalvotas telikas. Turiu tris rudus plastikinius kibirus, puspilnius dezinfektanto ir vandens mišinio savo šūdams, vėmalams ir šlapimui. Išrikiuoju sriubos, sulčių skardines ir medikamentus taip, kad galėčiau juos lengvai pasiekti iš savo laikinosios lovos.

Susileidau dozę, kad palaikytų mane per apsipirkimo kelionės siaubą. O dar viena dozė bus panaudota tam, kad padėtų man užmigti ir išsilaisvinti nuo heroino. Pasistengsiu vartoti mažomis, skrupulingai parinktomis dozėmis. Vienos man reikia tuojau pat. Mano sveikata vis blogėja. Tai paprastai prasideda lengvu pykinimu giliai mano skrandyje ir erzinančiu baimės priepuoliu. Vos susirūpinu mane pagaunančiu negalavimu, jis palengva pereina iš nemalonaus į nepakenčiamą. Dantų skausmas pradeda plisti varginančiu, nenumaldomu, tankėjančiu tvinkčiojimu nuo dantų į žandikaulį, akiduobes ir į visus kaulus. Išmuša seniai pažįstamas prakaitas ir pričiumpa drebulys, kuris plinta nugara lyg plo-

nas rudens šalnos sluoksnis ant automobilio stogo. Pats laikas veikti. Aš dar jokiu būdu negaliu išsiveržti ir klausytis muzikos. Man reikia senojo „lėto degimo", švelnios, slopinančios injekcijos. Vienintelis dalykas, dėl kurio aš galiu judėti, yra heroinas. Vienas mažytis dūris, kad išnarpliočiau šias susisukusias galūnes ir eičiau miegoti. Tuomet aš su tuo atsisveikinsiu. Svonis išnyko, Sikeris tupi kalėjime. Lieka Reimis. Einu paskambinti šiam šikniui iš telefono automato hole.

Kol rinkau numerį, kažkas, braudamasis man už nugaros, užkliudė. Nuo to trumpo prisilietimo krūptelėjau, bet neturėjau jokio noro dirstelėti ir pamatyti, kas tai buvo. Tikiuosi, jog nepasiliksiu čia taip ilgai, kad tektų susipažinti su kuo nors iš mano naujųjų „kaimynų". Tie pisliai man neegzistuoja. Joks šiknius neegzistuoja. Tiktai Reimis. Pinigai senka. Mergiotės balsas. – Hello? sušnarpštė ji. Ar ji peršalo vasarą, ar tai nuo heroino?

– Ar Reimis yra? Tai Markas. Reimis aiškiai buvo mane minėjęs, nes, nors aš jos ir nepažįstu, ji, tai supistai aišku, žino, kas aš toks. Jos balsas tampa atšiauresnis. – Reimis išvykęs, sako ji. – Į Londoną.

– Į Londoną? Šūdas... kada jis turi grįžti?

– Nežinau.

– Ar jis nieko man nepaliko, ką? (Būtų gerai, jei būtų taip atsitikę, šūdas.)

– Ee, nee...

Drebėdamas padėjau telefono ragelį. Dvi galimybės; viena – ištverti tai, sugrįžti į kambarį, antra – paskambinti tam šikniui Foresteriui ir vykti į Miuirhusą, ten pasiturkšti ir išsirauti su kokiu nors prastu jovalu. Nėra pasirinkimo. Per dvidešimt minučių. – Miuirhusas, bičiuli? tariau trisdešimt antro numerio autobuso vairuotojui ir drebėdamas sugrūdau savo keturiasdešimt penkis pensus į tą dėžę. Audros metu ieškai bet kokio uosto, o audra mane vejasi.

Sena klumpė piktai dėbteli į mane, kai praeinu gilyn į autobusą. Jokių abejonių, kad atrodau kaip tikras jovalas ir supistai keliu baimę. Tai manęs nejaudina. Mano gyvenime nėra nieko dau-

giau be manęs paties ir Maiklo Foresterio, ir pykinančio atstumo tarp mūsų: atstumo, kurį vis mažino šis autobusas.

Aš atsisėdau galinėje sėdynėje, apačioje. Autobusas buvo beveik tuščias. Kitoje pusėje, klausydamasi savo *Sony* „Walkmano", sėdėjo mergiotė. Ar ji graži? Kam tai, po velnių, rūpi. Nors jos stereo turėtų būti „asmeninis", aš galiu aiškiai jį girdėti. Jis groja Bouvio gabalą... *Golden Years*.

Nesakyk man, kad gyvenimas tavęs niekur neveda –
Angele...
Pažvelk į šį dangų, gyvenimas prasidėjo, naktys yra šiltos ir
dienos yra ja-ha-haunos...

Aš turiu visus albumus, kokius tik Bouvis kada nors yra išleidęs. Supistai daug. Tonas supistų piratinių. Manęs jis ir jo muzika visiškai nepisa. Man rūpi tiktai Maikas Foresteris, šlykštus šiknius be jokio talento, kuris neišleido jokių albumų. Nulį singlų. Bet mažiulis Mikis šią akimirką yra svarbiausias žmogus. Ligotasis, be abejonės, perfrazuodamas kažkokį kitą pislių, kartą pasakė: yra tik ši akimirka, ir nieko daugiau. (Man rodos, kad pirmą kartą tai buvo pasakyta šokolado reklamoje.) Bet aš negaliu dabar net pritarti šiems sentimentams, nes šią akimirką jie yra patys nereikšmingiausi. Šią akimirką esu aš, kenčiantis, ir Mikis, gydytojas.

Kažkokia sena skylė, – tokiu laiku autobusuose jų būna visuomet, – perdžia ir dergia ant vairuotojo, iššaudama krušą neaiškių priekaištų dėl autobusų numerių, maršrutų ir tvarkaraščio. Užsipisk ar atsipisk, ar numirk tu, suskretus sena subine. Tyliai siusdamas aš vos nežiaukčiojau dėl jos egoistiško priekabumo ir autobuso vairuotojo patetiško atlaidumo tai subinei. Žmonės kalba apie paauglius ir vandalizmą, o ką pasakysite apie šių senų kekšių psichinį vandalizmą? Kai ji galų gale įlipa, senasis pislius vis dėlto turi akiplėšiškumo spjauti jai pavymui, pavadindamas ją kalės subine.

Ji atsisėda tiesiai priešais mane. Mano žvilgsnis įsminga jai į pakaušį. Trokštu, kad jai kraujas išsilietų į smegenis ar ištiktų širdies priepuolis... ne. Lioviausi apie tai galvojęs. Jei taip atsitiktų,

tik dar ilgiau užtrukčiau. Ji turi patirti lėtą, kankinamą mirtį, kad jai būtų atlyginta už mano supistas kančias. Jei ji mirtų staiga, tai suteiktų galimybę sambrūzdžiui. Žmonės visuomet pasinaudos šia galimybe. Vėžio ląstelės numarins puikiai. Aš linkiu, kad jos kūne užsimegztų blogų ląstelių, kurios vystytųsi ir daugintųsi. Tiesiog galiu jausti, kaip tai vyksta... bet mano kūne vyksta tas pats. Esu per daug išvargęs, kad galėčiau tęsti. Praradau visą neapykantos jausmą senai kaliausei. Jaučiu tik visišką apatiją. Šią akimirką jos jau nėra.

Mano galva nulinksta. Ji trukteli aukštyn taip staigiai, kad jaučiu ją tuoj nuskriesiant nuo mano pečių tai irzliai klumpei, sėdinčiai priešais mane, stačiai į sterblę. Pasidėjęs alkūnes ant kelių, tvirtai suimu ją abiem rankom. Dabar pravažiuosiu savo stotelę. Ne. Jėgų antplūdis, ir aš išlipu Penivel Roude, priešais prekybos centrą. Perkertu abipusio eismo gatvę ir pereinu tą centrą. Aš pražygiavau pro metalinėmis žaliuzėmis uždarytus skyrius, kurie niekuomet nebuvo atidaryti, ir perėjau mašinų stovėjimo aikštelę, kurioje niekuomet nestovėjo jokia mašina. Nė karto nuo to laiko, kai buvo įrengta. Daugiau kaip prieš dvidešimt metų.

Foresterio daugiabutis yra didžiausiame Miuirhuso namų bloke. Daugelis namų dviaukščiai, bet jo penkiaaukštis ir todėl turi liftą, kuris neveikia. Kad sutaupyčiau jėgų, kopdamas laiptais slenku palei sieną.

Sykiu su spazmais, skausmu, prakaitavimu ir beveik visišku centrinės nervų sistemos sutrikimu man dar paleidžia vidurius. Jaučiu, kaip prasideda šlykštus sujudimas, po ilgo vidurių užkietėjimo pranašingas atpalaidavimas. Prie Foresterio durų stengiuosi susiimti. Bet jis supras, kad aš kankinuosi. Heroino pardavėjas visuomet pajunta, kai kas nors negaluoja. Tik nenoriu, kad šis kekšės vaikas žinotų, kaip beviltiškai jaučiuosi. Nes kol negausiu to, ko noriu, man teks iškęsti bet kokią Foresterio nesąmonę, bet kokį įžeidimą ir aš nematau prasmės atsiskleisti jam labiau, nei galiu susivaldyti.

Foresteris aiškiai gali įžiūrėti mano rausvai gelsvų plaukų atspindį pro vieliniu tinklu aptrauktą grublėtą durų stiklą. Praeina

amžiai, kol jis teikiasi atsiliepti. Tas šiknius pradėjo išsidirbinėti dar prieš tai, kai aš įkėliau koją į jo namus. Jo balse nebuvo jokios šilumos, kai mane pasveikino. – Kaip sekasi, Rentsai, paklausė.

– Neblogai, Maikai. Jis vadina mane „Rentsai" vietoje „Markai", o aš jį „Maiku" vietoje „Fori". Jis vartoja kreipinius teisingai. Ar verta nuteikti save elgtis su šiuo šikniumi kuo geriau? Šiuo metu tai tikriausiai vienintelis kelias.

– Užeik, jis gūžtelėjo pečiais, o aš klusniai nusekiau jam iš paskos.

Atsisėdau ant sofos šalia, bet šiek tiek atokiau nuo stambios kalės sulaužyta koja. Jos sutvarstyta galūnė užkelta ant kavos stalelio, o tarp purvino tvarsčio ir persiko spalvos šortų matyti šleikštulį keliantis išbrinkimas. Papai padėti ant didelės *Guinness* skardinės, ruda liemenėlė bando nulaikyti baltas dribenas. Riebaluotos, peroksidinės garbanos prie šaknų beveik per colį yra neskoningai pilkai rudos spalvos. Ji nekreipia nė menkiausio dėmesio į mano pasirodymą, bet pratrūksta šlykščiu ir erzinančiu beždžionišku juoku dėl kažkokios kvailos, tikriausiai apie mano pasirodymą, Foresterio pastabos, kurios aš neišgirdau. Stambiaveidis, bet sulysęs, beveik visiškai nuplikęs dvidešimt penkerių metų, Foresteris sėdi prieš mane aptrintame fotelyje. Jo nuplikimas per pastaruosius dvejus metus buvo tiesiog neįtikimas ir man buvo įdomu, ar tik jis nepasigavo viruso. Kažkodėl abejoju. Sakoma, kad tik gerieji miršta jauni. Šiaip aš būčiau išstūmęs kokią kekšišką pastabą, bet šią akimirką verčiau kurį laiką suraukęs subinę prilaikysiu savo triedalus. Maikas, be kita ko, mano žmogus.

Kitoje kėdėje šalia Maiko sėdi grėsmingos išvaizdos kekšės vaikas, kurio akys nukreiptos į išpampusią paršavedę ar, greičiau, į jos nemokšiškai pasiruoštą suktinę, kurią rūko. Prieš perduodama ją tam šlykščiam terliui, ji neįtikėtinai teatrališkai užsitraukia. Aš be galo supistai nusiteikęs prieš pižonus su negyvomis vabzdžių akimis, giliai įsodintomis smailiuose graužikų snukiuose. Ne visi jie blogi. Šį bernioką išduoda drabužiai, išskirdami jį kaip ypatingą kietuolį. Jis akivaizdžiai yra gyvenęs Vindzoro vieš-

bučiuose: Sautone, Bar L, Perte, Peterhede ir t.t.*, – aiškiai išbuvo ten kurį laiką. Tamsiai mėlynos, į apačią platėjančios kelnės, juodi batai, garstyčių spalvos polo marškinėliai su mėlynais raiščiais prie apykaklės ir atraitų, ir užmesta ant kėdės atlošo žalia parka (šitokiu supistu oru!).

Supažindinti nebuvome, bet tai – mano apskritaveidės ikonos, Maiko Foresterio, išimtinė teisė. Jis pirmininkauja ir pats, be abejo, tai žino. Kekšius pasileidžia į nenuoširdžias, netilstančias šnekas, lyg vaikas, besistengiantis kiek tik įmanoma nutolinti akimirką, kai reiks eiti gulti į lovą. Misteris Stilius, arba Džonis Sautonas, kaip aš toliau vadinsiu tą šiknių, nekalba nieko, tik mįslingai šypsosi ir kartkartėm, apimtas apsimestinės ekstazės, varto akis. Jei kada esate matę grobuonies snukį, tai toks yra Sautono. Riebioji Kiaulė, dieve, kokia ji buvo groteskiška, kvykavo, o aš retkarčiais išspausdavau pataikūnišką kikenimą, kai tam, mano manymu, buvo tinkamas momentas.

Kiek paklausius šito mėšlo, skausmas ir šleikštulys privertė mane įsikišti. Mano nebylūs signalai buvo su panieka ignoruojami, todėl įsiterpiau.

– Atleisk, kad tave pertrauksiu, bičiuli, bet man reikia užsidėti savo pačiūžas. Ar tu turi čia kokio produkto?

Reakcija viršijo net to šūdino žaidimo, kurį žaidžia Foresteris, standartus.

– Užčiaupk savo supistą burną! Supistas terlius. Aš tau pasakysiu, kada galėsi kalbėti. Tiesiog užrauk savo supistą subinę. Jei tau nepatinka ši kompanija, gali šiaušti velniop. Supistos istorijos pabaiga.

– Nenorėjau įžeisti, bičiuli... Man tenka kapituliuoti. Be visa kita, šis žmogus dabar man yra dievas. Aš nuropočiau keturpėsčias per stiklus tūkstantį mylių, kad galėčiau panaudoti šio šikniaus šūdą vietoj dantų pastos, ir mes abu tai žinome. Aš esu tik pastumdėlis žaidime, vadinamame „Reklamavimas Maiklo Foresterio, Kieto Vyro“. Visiems jį pažįstantiems tai žaidimas, ku-

* *Įkalinimo įstaigos.*

ris remiasi juokingai klaidingomis sąvokomis. Maža to, visa tai akivaizdžiai vaidinama dėl Džonio Sautono, bet koks pagaliau supistas skirtumas, tai yra Maiko daržas, o aš, paskambinęs šiuo numeriu, pats prisiprašiau turėti reikalų su šiuo mėšlu.

Parodžiau dar šiek tiek kvailiausio nuolankumo, – man atrodė, kad tai truko ištisą amžinybę. Vis dėlto kantriai viską ištvėriau. Aš nemyliu nieko (tik narkotikus), aš nejaučiu neapykantos niekam (tik toms jėgoms, kurios trukdo man jų gauti) ir aš nebijau nieko (tik grėsmės nepagauti kaifo). Taip pat žinojau, kad tokia triedžianti subinė kaip Foresteris niekuomet neįkištų manęs į visą šitą mėšlą, jei ketintų nuo manęs ką nusukti.

Šiokį tokį pasitenkinimą pajuntu prisiminęs, kodėl jis manęs nekenčia. Maikas kažkada buvo susižavėjęs moterimi, kuri juo šlykštėjosi. Moterimi, kurią aš vėliau išdulkinau. Tai neturėjo didelės reikšmės nei man, nei tai moteriai, bet tikrai supistai įsiutino Maiką. Ką gi, daugelis žmonių tokius dalykus tiesiog priimtų kaip gyvenimo pamoką, tu visuomet nori to, ko negali turėti, o dalykai, dėl kurių tu tikrai neimsi blaškytis, pateikiami tau ant lėkštelės. Tai yra gyvenimas, taigi kodėl seksas turėtų skirtis nuo visų kitų gyvenimo pusių? Aš turėjau praeityje šitokių nesėkmių ir jų nusikračiau. Kiekvienas šiknius jų turėjo. Visa bėda, kad šitas šūdžius yra linkęs kaupti trivialias skriaudas lyg storažandis piktas graužikas, toks jis ir yra. Bet aš vis tiek jį myliu. Privalau mylėti. Koziriai jo rankose.

Maikiui jau įkyrėjo žeminti mane. Kaip sadistui, tai turėjo būti viso labo virbalų smaigstymas į plastikinę lėlę. Norėčiau suteikti jam ko nors geresnio, bet esu per daug nukruštas, kad reaguočiau į tokį bukaprotišką gumos tempimą. Todėl jis galų gale tarė: – Turi šlamančiųjų?

Išsitraukiau iš kišenių kelis sulankstytus banknotus ir su jaudinamu vergiškumu išlyginau juos ant stalo. Padaviau su nuolankumu ir derama pagarba Maikio, kaip Vyro, statusui. Tik dabar pastebėjau, kad Riebioji Kiaulė markeriu iš vidinės šlaunies pusės ant savo tvarsčio buvo nusipaišiusi storą juodą strėlę, nukreiptą į jos šakumą. Išilgai strėlės stambiomis spausdintomis raidėmis

buvo parašyta: KIŠK GAIDĮ ČIA. Mano viduriai dar kartą trumpai subliurbė, o poreikis pasiimti iš Maikio narkotikus kaip tik įmanoma greičiau ir išsinešdinti tapo beveik nenugalimas. Maikis godžiai sugriebė pinigus ir, mano nuostabai, išsitraukė iš kišenės dvi baltas kapsules. Tokių aš dar nebuvau matęs. Tai buvo mažyčiai kieti bombos pavidalo daikčiukai su panašia į vašką danga. Mane apėmė didžiulis, kilęs, rodos, iš niekur įsiūtis. Ne, ne iš niekur. Šitokias stiprias emocijas gali sukelti tik narkotikai arba pavojus jų negauti. – Kas tai per supistas mėšlas?

– Opiumas. Opiumo žvakutės. Maikio tonas pasikeitė. Išsisukinėjantis, beveik atsiprašinėjantis. Mano protrūkis sudrebino mūsų laikiną santarvę.

– Apsikrušk, ką aš su jomis darysiu? negalvodamas pasakiau, o po to, kai galų gale įsikirtau, išsišiepiau. Tai paleido Maikį nuo kabliuko.

– Ar tu tikrai nori, kad aš tau pasakyčiau? atgaudamas dalį savo ankstesnės galios, šaiposi jis, kol Sautonas kikena, o Riebioji Kiaulė bliauna. Jis pastebi, kad aš nepralinksmėjau, todėl tęsia: – Tau juk nereikia įprasto smūgio, tiesa? Tu nori ko nors lėto, kad numalšintų skausmą, kad padėtų tau ištrūkti iš narkotikų, taip? Ką gi, šie tobuli. Sukurti pagal supistą užsakymą tavo poreikiams. Tai ištirpsta tavo sistemoje, užtaisas iškyla, o po to lėtai susitraukia. Tą mėšlą jie naudoja ligoninėse, kad aš užsikruščiau.

– Tai tu jas mėginai, žmogau?

– Klausykis patirties balso, nusišypso jis daugiau Sautonui nei man. Riebioji Kiaulė atmetė savo riebaluotą galvą ir išsiepė didelius gelstančius dantis.

Taigi aš padariau taip, kaip jis patarė. Klausiausi patirties balso. Aš atsiprašiau, pasitraukiau į tualetą ir labai kruopščiai įsikišau jas į subinę. Tai pirmas kartas, kai įgrūdau pirštą į užpakalio skylę, ir mane pagavo neaiškus pasišlykštėjimo jausmas. Pasižiūrėjau į save vonios veidrodyje. Rausvi plaukai, susidraikę bei prakaituoti, ir baltas veidas su daugybe bjaurių spuogų. Du buvo ypatingi gražuoliai – šiuos galima laikyti netgi votimis. Vie-

nas ant skruosto, o kitas ant smakro. Riebioji Kiaulė ir aš sudarytume nuostabią porą, mėgavausi iškrypėliška vizija, kaip mes abu plaukiame Venecijos kanalais gondola. Nulipau laiptais atgal, vis dar negaluodamas, bet nekantriai laukdamas poveikio.

– Tam prireiks laiko, šiurkštokai tarė Foresteris, kai aš vėl lyg gulbė įplaukiau į svetainę.

– Pats žinau. Už visą tą gerą, ką jie man padarė, galėčiau dabar juos pačius lygiai taip pat susikišti į užpakalį. Pirmą kartą nusišypsojau Džoniui Sautonui prisiminęs visus savo nemalonumus. Netgi mačiau kraują aplink jo perkreiptą burną. Riebioji Kiaulė spokso į mane taip, lyg ką tik rituališkai būčiau sukapojęs jos pirmagimį. Ta skausminga, nesuvokiama jos išraiška žadina man norą juoktis iki apsitriedimo. Maiko veide matyti labai įskaudinta aš-viso-labo-tik-pajuokavau išraiška, bet kartu atsispindi susitaikymas supratus, jog jo galia dingo. Ji pasibaigė galutinai įvykus pirkimui-pardavimui. Jis man dabar reiškė ne daugiau nei šuns mėšlo gabalas prekybos centre. Tiesą sakant, net ir mažiau. Istorijos pabaiga.

– Ką gi, susitiksime su jumis vėliau, žmonės, linktelėjau Sautonui ir Riebiajai Kiaulei. Besišypsantis Sautonas man taip draugiškai mirktelėjo, kad nuo to, rodos, nušvito visas kambarys. Netgi Riebioji Kiaulė stengiasi išstumti šypseną. Jų elgseną aš vertinu kaip dar vieną įrodymą, jog jėgos balansas tarp manęs ir Maiko iš esmės pasikeitė. Lyg tai patvirtindamas, jis išlydi mane iš buto. – E-e... atsiprašau dėl viso to mėšlo, kurį tėškiau tau čia prieš tai. Tas šiknius Donelis... jis mane be galo nervina. Supistas pirmos rūšies smegenų krušlius. Aš tau vėliau viską papasakosiu. Kad ir kaip būtų, tu juk neįsižeidei, a, Markai?

– Pasimatysime vėliau, Fori, atsakiau, mano balsas viltingai atmieštas pakankamu kiekiu grėsmės, kad tas šiknius pasijustų šiek tiek nejaukiai, jei tik ne rimtai susirūpinęs. Iš dalies aš nenoriu sužlugdyti to šikniaus, jo man dar gali prireikti. Bet verčiau taip negalvoti. Jei ir toliau į galvą lįs tokios blaivios mintys, visas suknistas malonumas eis perniek.

Kai nusitrenkiau į laiptinės apačią, visiškai pamiršau savo negalavimus; beveik pamiršau. Aš jaučiau skausmą visame kūne, bet tai manęs daugiau jau rimtai nejaudino. Žinau, kad juokinga tikėtis, jog produktas jau būtų suveikęs, bet čia aiškiai buvo kažkokių netikrų medikamentų poveikis. Vienas dalykas, dėl kurio aš jaudinuosi, yra tai, kad mano žarnose viskas ištižo. Toks jausmas, lyg viduje būčiau ištirpęs. Aš nesituštinau kokias penkias ar šešias dienas; dabar, atrodo, tai vyksta. Nusiperdžiau, akimirksniu viską supratęs, pajutau šlapias išmatas savo kelnėse, pagreitėjo pulsas. Aš dėjau ant stabdžių; kiek galėdamas tvirčiau suspaudžiau savo žiedinius raumenis. Bėda betgi jau įvyko ir bus dar blogiau, jei nedelsdamas nesiimsiu kokių nors priemonių. Pasvarsčiau, ar man nesugrįžus pas Foresterį, bet daugiau nenoriu turėti jokių reikalų su tuo kekšiumi per amžių amžius. Prisiminiau, kad prekybos centro gale pas bukmekerius yra tualetas.

Įėjau į prirūkytą patalpą ir nudrožiau tiesiai į išvietę. Kas per supistas vaizdas: prie tualeto durų stovi du vyrukai ir šlapinasi tiesiai ant grindų, kur per gerą colį tyvuliuoja ramus, pradvisęs šlapimo liūnas. Tai keistai primena baseinėlį kojoms nusiplauti tose pirtyse su plaukiojimo baseinu, į kurias kažkada vaikščiojau. Du ponteriai kratė savo gaidžius tarpduryje ir grūdosi juos sau į klyną atsargiau, nei jūs sau į kišenę kištumėte purviną nosinę. Vienas iš jų įtariai pasižiūrėjo į mane ir užtvėrė kelią į tualetą.

– Išvietė supistai uždaryta, bičiuli. Tu čia nesugebėsi nusišikti. Jis mostelėjo į unitazą be dangtelio, sklidiną rudo vandens, tualetinio popieriaus ir plaukiojančių išmatų gabalų.

Aš pasižiūrėjau tiesiai į jį. – Man supistai reikia, bičiuli.

– Tu nesiruoši šikti čia, ar ne?

Būtent to man supistai ir trūko. Miuirhuso Čarlis Bronsonas. Tik Čarlis Bronsonas dėl šio šikniaus primena Maiklą J. Foksą. Iš tikrųjų jis šiek tiek panašus į Elvį, tokį, koks Elvis atrodo dabar; storas, yrantis eks-Tedas.

– Atsipisk. Mano pasipiktinimas turėjo atrodyti įtikinamai, nes šis mižnius iš tikro pradėjo atsiprašinėti.

– Nenorėjau įžeisti, bičiuli. Tiesiog kažkokie jauni šikniai šiame rajone mėgino čia įsirengti šikinyką. Mes su tuo nieko bendra neturime.

– Supisti kietuoliai šikniai, pridūrė jo dranguižis.

– Aš jau porą dienų labai susierzinęs, bičiuli. Mane užkniso lenktynės. Man reikia nusišikti. Čia atrodo supistai klaiku, bet arba tai įvyks čia, arba mano kelnėse. Aš ne koks apsidergėlis. Man jau pakankamai supistai bloga nuo gėralų, niekas kita nesvarbu.

Šiknius pabrėžtinai man linkteli ir pasitraukia iš kelio. Jaučiu, kaip myžalai sunkiasi į mano sportbačius, kai peržengiu durų slenkstį. Pamąstau apie tai, kaip juokinga, kad nesu apsidergėlis, kai kelnės pilnos to gero. Šiokia tokia laimė – durų spyna dar nesugadinta. Supistai stebėtina, turint galvoje klaikų išvietės vaizdą.

Nusitraukiau kelnes ir atsisėdau ant šalto šlapio porcelianinio unitazo. Aš ištuštinau savo žarnas, jausdamas, lyg viskas – žarnos, skrandis, viduriai, blužnis, kepenys, inkstai, širdis, plaučiai ir supistos smegenys išvirsta pro mano subinės skylę į unitazą. Kol šiku, į veidą plakasi musės, nuo kurių krūpčioja visas mano kūnas. Griebiu vieną iš jų ir, savo nuostabai bei džiugesiui, pajuntu ją dūzgiant saujoje. Suspaudžiu ją ir maigau. Atlenkęs kumštį, pamatau didžiulę, purviną mėsinę musę, didelę, plaukuotą kekšišką vynuogę.

Aš ištrėškiau ją ant sienos priešais save; smiliumi nubraižiau „H“, po to „I“, po to „B“, naudodamasis jos viduriais, audiniu ir krauju lyg rašalu. Pradėjau rašyti „S“, bet pritrūkau medžiagos. Jokių problemų. Pasiskolinau iš „H“, kuri buvo perdėm riebi, ir užbaigiau tą „S“. Atsisėdau kuo toliau, kad nenuslysčiau į apačioje esančią šūdo duobę, ir pasigrožėjau savo darbu. Šlykšti mėsinė musė, kuri suteikė man tiek daug kančių, virto meno kūriniu, kurio stebėjimas teikė didelį malonumą. Pradėjau spekuliatyviai mąstyti apie tai kaip apie teigiamą kitų mano gyvenimo pusių metaforą, kai supratimas, ką aš padariau, stingdančiu laukiniu siaubu sukrėtė visą mano kūną. Akimirką sėdėjau sustingęs. Bet tik akimirką.

Man nusiritus nuo unitazo, keliai tėkšteli į apmyžtas grindis. Džinsai nusmunka ir godžiai geria šlapimą, bet aš to veik nepastebiu. Atsiraitoju marškinių rankovę ir, žiūrėdamas į savo šlykščias ir vietomis pūliuojančias žaizdas nuo adatų, svyruoju tiktai akimirksnį, prieš sugrūsdamas savo rankas iki alkūnių į rudą vandenį. Kruopščiai grabinėju ir tuojau pat ištraukiu vieną iš savo bombų. Nušluostau prilipusį prie jos šūdą. Šiek tiek aptirpusi, bet dar sveika. Padedu ją ant bakelio dangčio. Surasti kitai prireikė ilgokai pasirausti tarp daugybės šauniųjų Miuirhuso ir Piltono ponterių palikto jovalo ir unitazo turinio. Kartą aš apsigavau, bet suradau savo baltą aukso grynuolį, stebėtinai išsilaikiusį net geriau už pirmąjį. Vandens pojūtis kelia man didesnį šleikštulį už pačias išmatas. Mano rudai purvina ranka primena klasikinį nudegimą saulėje su trumparankoviais marškinėliais. Riba eina kaip tik virš alkūnės, nes man reikėjo įlįsti net už išlinkimo.

Nors ir nemalonu jausti savo oda vandenį, atrodo, teks pakišti ranką po šaltu vandeniu iš čiaupo. Vargu ar tai pats ilgiausias ir kruopščiausias prausimasis, kokį kada esu patyręs, bet tai yra viskas, ką aš galiu ištverti. Nusišluosčiau subinę švariąja savo apatinių kelnių dalimi ir nusviedžiau išmatom permirkusias glaudes į unitazą šalia visų kitų atmatų.

Kai jau moviausi savo permirkusius *Levis*, išgirdau beldžiant į duris. Ir vėl veikiau drėgmės ant kojų pojūtis nei dvokas vertė mane pasijusti kiek lengvabūdiškai. Beldimas virto garsiu daužymu.

– Nagi lįsk lauk tu, šikniau, mes čia jau sprogstame!

– Prilaikykite savo supistus žirgus.

Man kilo pagunda praryti žvakutes, bet atsisakiau tos minties beveik tuo pačiu metu, kai ji toptelėjo man į galvą. Jos skirtos vartoti į analinę angą ir ant jų buvo likę vis dar pakankamai tos vaškinės dangos, kad numanytum, jog man tikrai nebus daug rūpesčių sugrūsti jas atgal. Kadangi viską iššoviau iš savo žarnų, mano meilutėms tikriausiai bus saugiau sugrįžti atgal. Namo.

Kai ėjau lauk iš bukmekerių kontoros, buvau apdovanotas keliais pašaipiais žvilgsniais – ne tiek iš nusimyžt laukiančios gaujos, kuri metė man pavymui kelis smerkiančius „visą-tą-supistą-

laiką“, kiek iš vieno ar dviejų ponterių, kurie pastebėjo mano neįprastą išvaizdą. Vienas mėšlius net grasino, bet daugelis buvo per daug įsitraukę į kortų dalijimą ar ekrane rodomas lenktynes. Išeidamas pastebėjau pasiutusiai mostaguojantį prie teliko Elvį Bronsoną.

Autobusų stotelėje pajutau, kokia slopinamai kaitri pasidarė ši diena. Prisiminiau kažką sakius, jog tai pirmoji Festivalio diena. Ką gi, jiems pasisekė dėl oro. Sėdėjau ant kelkraščio prie autobusų stotelės, leisdamas saulei džiovinti mano šlapius džinsus. Mačiau artėjant 32 numerį, bet dėl apatijos nejudėjau. Kai atvyko kitas, man teko sukaupti visas jėgas, kad įlipčiau į jį, ir aš nuvažiavau į Sani Leitą. Tikrai, pats laikas apsišvarinti, pagalvojau, lipdamas laiptais į savo naująjį butą.

UŽSISUKUS

Aš noriu, kad ta spermuota subinė mano bičiulis, Nuomojamas Berniukas, nustotų seilėti man į supistą ausį. Priešais mane esanti vištytė demonstruoja PAKL (pastebimos apatinių kelnaičių linijos), ir man reikia gerai susitelkti, kad galėčiau kruopščiai jas patikrinti. Taip! Man tai patiktų! Aš esu užsisukęs, supistai užsisukęs. Tai viena iš tų dienų, kai mano hormonai duodasi po kūną lyg plieno šratai pinbolo mašinoje, o visi tie įsivaizduojami šviesos blykčiojimai ir garsai tvinkčioja mano galvoje.

O ką šią nuostabią, lyg tyčia pasiplaukiojimams tinkančią popietę siūlo Rentsas? Tas šiknius turi supisto įžūlumo kalbinti mane vykti į savo alkoholiu, užsistovėjusiais vėmalais ir šiukšlėmis, kurias reikėjo išmėžti jau prieš kelias savaites, trenkiantį butą žiūrėti video. Užtraukti užuolaidas, prislopinti saulės šviesą, prislopinti savo paties supistų smegenų bangas ir spoksoti į tą debilą su jungikliu rankoje, kikenantį iš visko, kas liejasi iš tos

prakeiktos dėžės. Ką gi, *non, non, non, Monsieur Renton*, Simonas tikrai nesėdės užtemdytame kambaryje su Leito plebėjais ir narkomanais, pliurpdamas visokias sušiktas nesąmones. *Todėl, kad aš buvau sutvertas mylėti tave, bei-bi, tu buvai sutverta mylėti mane...*

...riebi kalė iškrypavo priešais tą mergą su PAKL, užstodama man nuostabų užpakaliuką savo stora subine. Ji turėjo pakankamai akiplėšiškumo dėvėti aptemptas blauzdines – visiškai ir galutinai ignoruodama subtilų Simono skonį!!

– Štai kur grakšti vištytė! sarkastiškai numykiau.

– Atsipisk, tu seksomane šikniau, tarė Nuomojamas Berniukas.

Man kyla pagunda nekreipti į šį kekšės vaiką dėmesio. Bičiuliai – tai tik supistas laiko eikvojimas. Jie visuomet pasiryžę nusitempti tave iki savo socialinio, seksualinio ir intelektualinio vidutinybių lygio. Geriau jau aš tą terlių nusodinsiu, jei jis mano, kad prilygsta man.

– Tai, kad tu vartoji terminą „šikniau“ kartu su „seksomanas“, rodo, jog turi apie tai tokį patį sujauktą, supistą supratimą kaip ir apie visa kita.

Tas šiknius nuo šios pastabos užsiplieskia. Graudulingai mėgindamas išgelbėti situaciją, jis atsako kažką kandaus. Nuomojamas Berniukas 0, Simonas 1. Mes abu tai žinome. *Rentonai, Rentonai, koks rezultatas...*

Bridžese sausakimša. *Oo, oo lia lia, eime šokti, oo, oo lia lia, Simonas eina šokti...* Čia atstovaujamos visų rasių, spalvų, tikybų ir tautybių vaginos. O taip, skyle, taip! Pats laikas judintis. Du rytietiški egzemplioriai tikrina žemėlapį. Simonas prisistatys, tai padarys subtiliai. Velniop Rentsą, jis yra sumautas kekšės vaikas, visiškas SLUNKIUS.

– Ar galiu jums kuo padėti? Kur jūs vykstate? paklausiu aš. *Šenaš puikuš škotiškaš švetingumaš, aye, dėl to jau nieko nepadaryši, kaip šako jaunašiš Šonaš Koneriš, naujašiš Bondaš, ogi todėl, merginoš, kad tai yra naujašiš bondavimaš...*

– Mes ieškome *Royal Mile*, tiesiai į veidą atsako man aukštuomeniškas anglų kolonijinis balsas. Kas per supisti mažvaikiai. *Tai paprasta, sako Simonas, padėkite rankas ant savo kojų...*

Žinoma, Nuomojamas Berniukas atrodo kaip silpnas penis moteriškų genitalijų statinėje. Kartais aš iš tikro galvoju tą tešlių vis dar tikint, jog erekcija reikalinga tik tam, kad galėtum myžti per aukštą kliūtį.

– Eime su mumis. Ar jūs einate į spektaklį? Taip, negali kaltinti Festivalio, kad jis neparūpina įmantrių egzempliorių.

– Taip. Viena iš (kiniškų) lėlyčių paduoda man skiautę popieriaus su užrašu *Brechtas: Kaukazo kreidos ratas, Notingemo universiteto teatro trupė.* Be jokios abejonės, tai rinktinė spuoguotų, spygiabalsių onanistų, turinčių pretenzijų į meną ir iki savo mokslų baigimo vaidinančių scenoje, o vėliau įsidarbinančių jėgainėse, sukeliančiose vietiniams vaikams leukemiją, ar investicijų konsultacinėse firmose, kurios uždaro gamyklas, pasmerkdamos žmones skurdui ir nevilčiai. Bet iš pradžių pavaidinkime scenoje, už tos sistemos ribų. Supisti gandonai, ar tu su manimi nesutinki, Šonai, mano senas dtauguži, kažkada pieną vežiojęs šūdžiau? *Tiaip, Šimonai, aš manau, kad čia tu tikrai štipriai šugalvojai.* Senasis Šonas ir aš turime daug panašumų. Abu esame vaikiai iš Edinos, abu – buvę pienininko samdomi berniukai. Skirtumas tik tas, kad aš daviausi po Leitą, o Šonas, paklausk bet kurio seno pisliaus, pristatinėjo pieną į kiekvieną miesto namą. Vaikų įdarbinimo įstatymai, reikia manyti, tuomet buvo ne tokie griežti. Viena, kuo mudu skiriamės, yra požiūriai. Simono nuomone, šia prasme Šonas yra visiškai nešoniškas.

Rentsas dabar kažką pliurpia apie *Galilėjų* ir *Motušę Kuraž,* ir *Balą,* ir visokį kitokį mėšlą. Kalėms visa tai, atrodo, daro gana stiprų įspūdį. Na, tai mane šiek tiek užpisa! Šis gandonas iš tikro naudojasi savo privalumais. Pasaulis nuostabus. *Tiaip, Šimonai, kuo daugiau pamatau, tuo mašiau tikiu.* Mes abu, Šonai, tu ir aš.

Rytietiškosios blevyzgos nuėjo į savo spektaklį, bet sutiko vėliau su mumis pasimatyti ir išgerti pas Dikoną. Rentsas to padaryti negali. Supistas verkšlentojas. Eisiu pamiegot. Jis susitinka su mis Mogadon, puikiąja Hazele... o man teks linksminti abi vištytes... jei tik nuspręsiu pasirodyti. Esu užsiėmęs žmogus.

Kiekviens tur iš pradžių sutvarkyt savo reikalus, a, Šonai? *Būtent, Šimonai.*

Aš nusikračiau Rentsu, jis gali eiti sau ir pribaigt save narkotikais. Turiu kelis supistus draugus. Bulvė, Nukainotasis, Begbis, Matis, Tomis: šiems ponteriams tinka vardas R-I-B-O-T-I. Nepaprastai ribota kompanija. Ką gi, iki kaklo esu sotus praradusių viltį nevykėlių, girtuoklių, lūšnų gyventojų, narkomanų ir panašių į juos. Aš dinamiškas jaunuolis, kuris kyla aukštyn ir veržiasi, veržiasi, veržiasi...

...socialistai šneka apie tavo draugus, tavo klasę, tavo profsąjungą ir visuomenę. Pisau visą tą mėšlą. Toriai šneka apie tavo darbdavį, tavo šalį, tavo šeimą. Šitą mėšlą aš pisau dar daugiau. Štai aš, aš, supistas AŠ, Simonas Deividas Viljamsonas, NUMERO SUPISTAS UNO, vienas prieš visą pasaulį, ir tai yra vienašališkos grumtynės. *Iš tikro tai yra taip supistai lengva...* Pisau aš juos visus. *Aš šaviuosi tavo nešabotu individuališmu, Šimonai. Aš įšiūriu paraleleš šu šavimi, kai dar buvau jaunaš.* Džiaugiuosi, kad tu tam pritari, Šonai. Kiti taip pat panašiai sako.

Uch... spuoguotas pislius su „Hearts“ klubo kaklaraiščiu... taip, dabar tų šiknių laikai. Jūs tik pažvelkite į jį; visiškas antistilius. Aš verčiau norėčiau pamatyti savo seserį bordelyje, nei savo brolį su „Hearts“ kaklaraiščiu, tai supista tiesa... *ei op, priekyje dar viena smagi merga... užpakalinga, gerai įdegusi... mmmm... pisk, čiulpk, pisk, čiulpk...* mes visi išgriūsim...

...kur eiti... išspausti prakaitą klubo gimnastikos salėje, ten dabar veikia sauna ir soliariumas... pakelti raumenų tonusą... nervingumas dėl heroino dabar tik nemalonus prisiminimas. Kiniškosios vištelės, Mariana, Andrea, Ali... kuris pasijodinėjimas man šiąnakt pavyks? Kas yra geriausias pisuoklis? Taigi aš, be abejo. Aš net galėčiau susirasti ką nors klube. Aplinka ten tiesiog stebuklinga. Trys grupės: moterų, šiaip vaikinų ir gėjų vaikinų. Gėjai vaikinai sukiojasi apie stambius, klubinio tipo vaikinus milžiniškais bicepsais ir alaus mėgėjų pilvais. Tiesiog vaikinai sukiojasi aplink moteris, kurios domisi lanksčiais, lieknais pederastėliais berniukais. Nė

viens kekšės vaiks iš tikro negauna to, ko ans nori. Išskyrus many, a, Šonai? *Taigi tikrai, Šimonai.*

Tikiuosi, kad nepamatysiu to pediko, kuris sukiojosi aplink mane, kai ten buvau paskutinį kartą. Jis man papasakojo, kad turi ŽIV, bet reikalai klostosi gerai, tai nesąs mirties nuosprendis, jis niekuomet nesijautęs geriau. Koks šiknius gali pasakoti pašaliniui tokius dalykus? Visa tai tikriausiai grynas mėšlas.

Štai supista prostitutė... tai primena man, kad privalau įsigyti prezervatyvų... bet Edinburge tu niekaip nepasigausi ŽIV dulkindamas mergiotę. Kalbama, kad mažasis Gougsis pasigavo būtent taip, bet prisimenu, kad jis leidosi heroiną ar kitokį mėšlą, kai slapta prekiavo narkotikais. Jei jūs nesileidžiate sau kartu su tokiais kaip Rentonas, Bulvė, Svonis ir Sikeris, jūsų vardas ten nebus įrašytas... vis dėlto... kam gundyti likimą... bet kodėl gi ir ne... aš bent jau žinau, kad vis dar esu čia, vis dar esu gyvas, nes iki tol, kol bus nors kokia proga susidėti su moterimi ir jos piniginе, viskas, visa kita man yra supistai nesvarbu, NULIS, kol neužpildysiu tos didelės, JUODOS SKYLĖS, lyg suspaustas kumštis tūnančios mano krūtinės vidury...

BRENDIMAS VIEŠUMOJE

Jausdama akivaizdų nepasitenkinimą, sklindantį iš savo motinos, Nina negalėjo suvokti, ką ji padarė neteisingai. Nepasitenkinimo požymiai ją stebino. Pirmasis buvo: Pasitrauk iš kelio; vėliau: Nestovėk čia tik šiaip sau. Giminaičių būrelis sudarė gyvą sieną aplink jos Tetulę Alisą. Iš tos vietos, kur sėdėjo, Nina tikrai negalėjo matyti Alisos, bet per kambarį atskriejantis erzinantis burkavimas sakė jai, kad teta turėjo būti kažkur ten.

Motina pagavo jos žvilgsnį. Ji spoksojo į Niną lyg viena iš hidros galvų. Pro visus tuos „prašau prašau“ ir „jis buvo geras žmo-

gus“ Nina pamatė savo motiną vien lūpomis be garso ištariant žodį: Arbata.

Mėgino ignoruoti tą signalą, bet motina, lyg ploną čiurkšlę nukreipusi savo žodžius per visą kambarį tiesiai į Niną, reikliai sušnypštė: – Padaryk dar arbatos.

Nina numetė *NME* laikraštį ant grindų. Ji pasikėlė iš fotelio, nuėjo prie didelio pietų stalo ir pakėlė padėklą, ant kurio stovėjo arbatinukas ir beveik visiškai tuščias pieno ąsotis.

Pakeliui į virtuvę Nina patyrinėjo veidrodyje savo veidą, sutelkdama dėmesį į virš lūpos iškilusį spuogą. Jos juodi plaukai, pakirpti įžambiai, atrodė riebaluoti, nors išsitrinko juos praėjusią naktį. Nina pasitrynė pilvą, jausdama, koks jis išpampęs nuo sulaikomo skysčio. Prasidėjo jos ciklas. Buvo pačios kritiškiausios dienos.

Nina negalėjo būti šio keisto liūdesio festivalio dalis. Viskas atrodė neprotingai. Lengvabūdiškas abejingumas, kurį ji pademonstravo dėl Dėdės Endžio mirties, buvo tik iš dalies apsimestinis. Kai buvo visai maža, jis buvo mėgstamiausias giminaitis, prajuokindavo ją, bent jau taip visi jai pasakojo. Iš dalies ji tai prisiminė. Buvo juokavimas, kutenimas, žaidimai, atlaidus ledų bei saldumynų pirkimas. Bet ji negalėjo pajusti jokio emocinio ryšio tarp savęs dabar ir savęs tada, taip pat jokio emocinio ryšio tarp savęs ir Endžio. Klausydama, kaip giminaičiai prisimena tas kūdikystės ir vaikystės dienas, ji nejaukiai sutrikdavo. Tai atrodė lyg esminis dabartinės savęs neigimas. Dar blogiau, tai buvo neprotinga.

Ji bent jau apsivilko gedulingus drabužius, nes apie tai jai nuolat iš visų pusių buvo primenama. Nina manė, kad jos giminaičiai labai įkyrūs. Jie laikėsi įsikibę niūraus gyvenimo nuobodulio; lyg niūraus lipalo, kuris juos visus vienijo.

– Ta mergytė niekuomet nedėvi nieko kito, tik juodus drabužius. Mano laikais mergytės rengdavosi gražiais ryškiaspalviais, o ne stengdavosi panėšėti į vampyrus. Tai pasakė Dėdulė Bobas, storas, kvailas Dėdulė Bobas. Giminaičiai nusikvatojo. Visi. Kvailas, smulkmeniškas juokas. Greičiau nervingas, lyg iš-

gąsdintų vaikų, per mokyklinį kivirčą besistengiančių pasirinkti reikiamą pusę, o ne suaugusių, išreiškiančių, jog išgirdo kažką juokinga. Nina pirmą kartą susirūpinusi suprato, kad juokas yra susijęs su kažkuo daugiau nei humoras. Šis turėjo susilpninti įtampą, parodyti solidarumą niūraus pjovėjo akivaizdoje. Endžio mirtis šią temą kiekvieno asmeninės dienotvarkės sąraše pastūmėjo aukštyn.

Virdulys išsijungė. Nina užplikė dar vieną arbatinuką arbatos ir nunešė jį.

– Nesirūpink, Alise. Nesirūpink, vištele. Štai Nina su arbata, pasakė Tetulė Avril. Nina pagalvojo, kad, galimas daiktas, su *PG Tips* arbatos maišeliais siejamos kokios nors antgamtiškos viltys. Ar gali būti, kad jie kompensuotų dvidešimt ketverių metų bendro gyvenimo praradimą?

– Baisus dalykas, kai prasideda problemos dėl to chronometro, pareiškė Dėdulė Kenis. – Na, jis bent jau daugiau nesikankina. Geriau, nei didysis V., suiręs agonijoje. Mūsų tėvas, taigi tavo senelis, taip pat iškeliavo dėl chronometro. Tai Ficpatrikų prakeikimas. Jis pasižiūrėjo į Ninos pusbrolį Malkolmą ir nusišypsojo. Nors Malkolmas buvo Kenio sūnėnas, jis buvo tik ketveriais metais jaunesnis už savo dėdę, o atrodė vyresnis.

– Vieną dieną visos šios bėdos dėl chronometro ir vėžio, ir visko kito, visos jos bus pamirštos, metė iššūkį Malkolmas.

– O taip. Medicinos mokslas. Be kita ko, kaip tavo Elsa? prislopino balsą Kenis.

– Ją dar kartą pjaustys. Kiaušintakius tvarkys. Jie, matyt, darys štai ką...

Nina pasisuko ir išėjo iš kambario. Malkolmas, atrodo, visada nori kalbėti tik apie operacijas, kurias iškentė jo žmona, kad galėtų pagimdyti jam vaiką. Nuo visų tų smulkmenų jai stingo pirštų galiukai. Kodėl žmonės mano, kad jūs norite klausytis šitokių dalykų? Kokia moteris visa tai iškęstų vien tam, kad pagamintų klykiantį vaikpalaikį? Koks vyras turi būti, kad ją tam ragintų? Kai ji išėjo į koridorių, suskambo durų skambutis. Atėjo Tetulė Ketė ir Dėdulė Deivis. Jiedu labai skubiai atvyko į Bonirigą iš Leito.

Ketė apkabino Niną. – O, brangute. Kur ji? Kur Alisa? Nina mėgo savo Tetulę Ketę. Ši buvo pati draugiškiausia iš visų jos tetų ir elgėsi su ja kaip su asmenybe, o ne kaip su vaiku.

Ketė nuėjo ir apkabino Alisą, savo brolienę, o po to savo seserį Airiną, Ninos motiną, bei savo brolius Kenį ir Bobą. Nina pagalvojo, kad šitoks eiliškumas neskoningas. Deivis kiekvienam tik linktelėjo.

– O Kristau, tu, Deivi, nesugaišti atvykdamas čia tuo senu autobusiuku, pasakė Bobas.

– O taip. Tai dėl apvažiavimo. Išsuk iškart už Portibelo, įvažiuok tiesiai prieš pat Bonirigą, pareigingai paaiškino Deivis.

Vėl suskambo durų skambutis. Šį kartą tai buvo daktaras Simas, šeimos gydytojas. Liūdnos išraiškos, tačiau judrus ir dalykiškas Simas stengėsi parodyti pakankamai užuojautos ir kartu išlaikyti pragmatišką tvirtumą, kuris suteiktų šeimai pasitikėjimo. Simas manė, kad elgiasi teisingai.

Nina irgi taip mąstė. Ordos bepapių tetulių zujo aplink jį kaip gerbėjai aplink roko žvaigždę. Po kurio laiko Bobas, Kenis, Ketė, Deivis ir Airina palydėjo daktarą Simą laiptais aukštyn.

Kai jie pradėjo eiti iš kambario, Nina pajuto, kad prasidėjo jos mėnesinės. Ji nusekė paskui juos laiptais aukštyn.

– Pasitrauk iš kelio! atsigręžusi sušnypštė savo dukrai Airina.

– Aš tik einu į tualetą, pasipiktinusi atkirto Nina.

Vonios kambaryje, pradėdama savo juodomis nėriniuotomis pirštinėmis, nusivilko drabužius. Apsižiūrinėdama pastebėjo, kad kraujas prasisunkė pro kelnaites, bet nepasiekė juodų blauzdinių.

– Šūdas, pasakė, kai ant vonios kilimėlio paptelėjo stambūs tamsūs kraujo lašai. Ji nuplėšė kelias atraižas tualetinio popieriaus ir prispaudė jas, kad sulaikytų tekėjimą. Po to apžiūrėjo vonios spintelę, bet nesurado jokių paketų ar higieninių servetėlių. Ar Alisa jau per sena sirgti mėnesinėmis? Tikriausiai.

Suvilgiusi vandeniu dar kiek tualetinio popieriaus, ji sugebėjo išvalyti iš kilimėlio didžiumą dėmių.

Nina atsargiai įlipo į vonią. Nusipraususi iš ritinėlio pasidarė kitą įdėklą ir skubiai apsirengė, likdama be kriauklėje išskalbtų kelnaičių, kurias nugręžė ir susigrūdo į švarkelio kišenę. Išspaudusi spuogą virš lūpos, pasijuto daug geriau.

Nina girdėjo, kaip visas būrys išėjo iš kambario ir nusileido laiptais. Ši vieta supista skylė, pagalvojo ji ir užsimanė iš čia išeiti. Ji tik laukė patogaus momento iškaulyti iš savo motinos pinigų. Nina turėjo vykti į Edinburgą su Šona ir Treisi pasiklausyti *Calton Studios* salėje grosiančios grupės. Neturėjo jokio noro eiti lauk, kai buvo jos dienos, nes Šona buvo sakiusi, jog vaikinai gali nuspėti, kada tu sergi, jie tiesiog užuodžia, kad ir ką darytum. Šona nusimanė apie vaikinus. Ji buvo metais jaunesnė už Niną, bet padarė tai jau du kartus, vieną kartą su Gremu Redpatu, o kitą – su berniuku prancūzu, kurį sutiko Avienmore.

Nina dar su niekuo nebuvo susidėjusi, dar nebuvo to dariusi. Beveik visi, ką ji pažinojo, sakė, kad tai vieni niekai. Berniukai buvo per daug kvaili, užsidarę ir nuobodūs, arba per daug jaudrūs. Ji mėgavosi tuo įspūdžiu, kurį jiems sukeldavo, mėgo matyti, kaip jie sustingsta, kaip jų veiduose stebint ją atsiranda sumišimo išraiška. Kai ji pasiryš, padarys tai su kuo nors, kuris žino, kas ir kaip. Su kuo nors vyresniu, bet ne su tokiu kaip Dėdulė Kenis, kuris žiūrėjo į ją lyg šuo, paraudusiomis akimis, liežuviu sukdamas sau per lūpas. Ją buvo apėmęs keistas jausmas, kad Dėdulė Kenis, nepaisant jo amžiaus, būtų šiek tiek panašus į neįgudusius berniukus, su kuriais buvo susidėjusi Šona ir kitos.

Ji abejojo, eiti į koncertą ar ne, bet jeigu neitų – liktų namuose ir žiūrėtų televizorių. Greičiausiai Briuso Forsaito „Kartų žaidimą" – kartu su motina ir kvaileliu pirdžiumi broliu, kuris visuomet susijaudindavo, vos konvejeris pajudėdavo, ir puldavo atsakinėti į pateiktus klausimus tuo savo spigiu balsu. Motušė net neleistų jai rūkyti svetainėje. Doudžiui, savo debiliškam draugužiui, rūkyti svetainėje ji leido. Tai buvo normalu, nes ne tiek kėlė grėsmę susirgti vėžiu ar širdies ligomis, kiek leido švelniai pasi-

šaipyti. O Nina, norėdama surūkyti cigaretę, turėdavo lipti į antrą aukštą, ir tai keldavo nepatogumų. Jos kambarys buvo šaltas, o per tą laiką, kol įjungusi šildymą jį prišildytų, išrūkytų visą *Marlboro* pakelį. Iškrušt visa tai. Šį vakarą ji pasinaudos savo galimybėmis koncerte.

Išeidama iš vonios kambario Nina dirstelėjo į Dėdulę Endį. Lavonas, uždengtas antklodėmis, gulėjo lovoje. Jie galėjo užspausti jam burną, pagalvojo ji. Atrodė, lyg jis būtų nusibaigęs būdamas girtas, karingas, sustingdytas mirties, kai ginčijosi dėl futbolo ar politikos. Kūnas buvo sudžiūvęs ir raukšlėtas, bet, tiesą sakant, Endis visuomet toks buvo. Ji prisiminė, kaip šie stangrūs, čiupnūs, kaulėti pirštai kuteno jai šonus. Galimas daiktas, kad Endis visąlaik pamažu geso.

Nina nusprendė kruopščiai apieškoti stalčius ir pažiūrėti, ar Alisa turi kokių nors kelnaičių, kurias verta būtų pasiskolinti. Viršutiniame komodos stalčiuje buvo Endžio kojinės ir glaudės. Alisos apatiniai žemiau. Nina apstulbo nuo Alisos apatinių baltinių įvairovės: nuo ilgų rūbų, iš kurių vieną ji laikė priešais save ir kuris beveik siekė jai kelius, iki siauručių nėriniuotų kelnaičių, Nina tiesiog negalėjo įsivaizduoti tokias dėvint savo tetulę. Vienos buvo iš tokios pačios medžiagos kaip ir Ninos juodos nėrinių pirštinės. Ji nusimovė tas pirštines, kad pačiupinėtų kelnaites. Nors šitos jai ir patiko, pasičiupo rožines gėlėtas ir nuėjusi į vonios kambarį jas apsimovė.

Nulipusi laiptais žemyn pastebėjo, kad alkoholis, pagrindinis žmones suburiantis skystis, pakeitė arbatą. Daktaras Simas, laikydamas rankoje viskį, stovėjo šnekėdamas su Dėdule Keniu, Dėdule Bobu ir Malkolmu. Jai pasidarė įdomu, ar Malkolmas klausinės jo apie kiaušintakius. Vyrai gėrė su stoišku ryžtu, lyg tai būtų svarbi pareiga. Nepaisant gedulo, ore tvyrojo neslepiamas palengvėjimo jausmas. Tai buvo trečiasis Endžio širdies smūgis, ir dabar, kai jis galų gale iškeliavo, jie galėjo atsidėti savo pačių gyvenimui – nervingai nešokinėdami, vos pasigirdus Alisos balsui telefono ragelyje.

Atvyko dar vienas pusbrolis, Džefas, Malkio brolis. Ninai pasirodė, kad jis pasižiūrėjo į ją su neapykanta. Nustebo ir išsigando. Bet jis tik onanistas. Visi Ninos pusbroliai onanistai, kiek ji juos pažinojo. Jos Tetulė Ketė ir Dėdulė Deivis (jis buvo iš Glazgo, protestantas) turėjo du sūnus: Bilį, kuris ką tik sugrįžo iš kariuomenės, ir Marką, kuris, kaip buvo įtariama, įsitraukęs į narkotikus. Jų čia nebuvo, nes jie beveik nepažinojo Endžio ar ko nors iš Bonirigo minios. Jie tikriausiai dalyvaus laidotuvėse. O gal ir ne. Ketė ir Deivis kažkada turėjo dar vieną sūnų, irgi vardu Deivis, kuris mirė beveik prieš metus. Jis buvo protiškai bei fiziškai neįgalus ir didžiąją savo gyvenimo dalį nugyveno ligoninėje. Nina kartą jį matė sėdint persikreipusį invalido vežimėlyje, išžiota burna ir tuščiomis akimis. Jai parūpo, kaip turėjo jaustis Ketė ir Deivis po jo mirties. Irgi liūdnai, bet, galimas daiktas, jiems palengvėjo.

Šūdas. Džefas ėjo artyn pasikalbėti. Ji kartą buvo parodžiusi jį Šonai, kuri pasakė, kad jis panašus į Marti iš *Wet Wet Wet.* Nina nemėgo nei Marti, nei *Wet*, o Džefas, jos manymu, visiškai nebuvo į jį panašus.

– Kaip sekasi, Nina?

– Gerai. Gaila Dėdulės Endžio.

– Taaip, ką čia pasakysi? Džefas gūžtelėjo pečiais. Jis buvo dvidešimt vienerių, ir Ninai atrodė, kad jis jau senis.

– Tai kada baigi mokyklą? paklausė jis.

– Kitais metais. Aš norėjau išeiti jau šiais, bet Ma privertė pasilikti.

– Laikysi egzaminus?

– Taaip.

– Kuriuos?

– Anglų, matieką, aritmetiką, meną, sąskaitybą, fiziką, naujausiąją istoriją.

– Išlaikysi?

– Taaip. Nėr taip jau sunku. Išskyrus matieką.

– O toliau?

– Gausiu darbo. Arba pašalpą.

– Nesiruoši pasilikti ir mėginti į aukštąją?

– Nee.

– Reikėtų. Galėtum įstoti į universitetą.

– O kam?

Džefui reikėjo kiek pagalvoti. Jis neseniai baigė universitetą, anglų literatūros studijas, ir dabar gauna pašalpą. Taip pat kaip ir didžiuma jo bendrakursių. – Ten maloni publika, pasakė jis.

Nina pastebėjo, kad Džefo žvilgsnyje dabar atsispindėjo ne neapykanta, o geismas. Jis aiškiai išgėrė prieš ateidamas čia ir jo savitvarda susilpnėjo.

– Tu tikrai išaugai, Nina, pasakė jis.

– Taaip, pajuto, kaip išraudo, ir nekentė savęs už tai.

– Nenorėtum dingti iš čia? Naa, tu tikriausiai gali eiti į barus. Nueitume išgerti anapus kelio.

Nina svarstė pasiūlymą. Net jei Džefas tik pliaukš studentišką mėšlą, vis tiek bus daug geriau, nei likti čia. Alinėje juos kas nors pamatytų kartu, prasidėtų šnekos – čia Bonirigas. Šona su Treisi apie tai išgirstų ir užsimanytų sužinoti, kas buvo tas tamsus vyresnis vaikinas. Per daug gera proga, kad ją praleistum.

Tada Nina prisiminė pirštines. Užsimiršusi paliko jas ant komodos Endžio kambaryje. Ji atsiprašė Džefo. – Taaip, gerai. Aš tik suvaikščiosiu į tualetą.

Pirštinės vis dar buvo ant komodos. Ji pačiupo jas ir įsikišo į švarkelio kišenę, bet ten buvo jos drėgnos kelnaitės, todėl mikliai ištraukė pirštines ir sugrūdo jas į kitą kišenę. Atsigręžusi pasižiūrėjo į Endį. Kažkas buvo pasikeitę. Jis prakaitavo. Ji pastebėjo, kaip jis krūptelėjo. Viešpatie, ji buvo tikra, kad matė, kaip jis krūptelėjo. Ji palietė jo ranką. Ranka buvo šilta.

Nina nubėgo laiptais žemyn. – Tai dėdulė Endis! Man atrodo... man atrodo... jūs turėtumėte nueiti... panašu, kad jis vis dar gyvas...

Jie nepatikliai sužiuro į ją. Pirmas sureagavo Kenis, šokdamas iškart per tris laiptelius, pasileido bėgti laiptais aukštyn. Juo pasekė Deivis ir daktaras Simas. Alisa, išsižiojusi, bet negalėdama

įkvėpti, nervingai trūkčiojo. – Jis buvo geras žmogus... niekad nepakėlė prieš mane rankos... užsimiršusi dejavo ji. Kažkokia vidinė jėga privertė ją sekti paskui visą tą bandą laiptais aukštyn.

Kenis palietė prakaituotą savo brolio kaktą ir ranką.

– Jis tiesiog dega! Jis nemiręs. ENDIS NEMIRĘS!

Simas kaip tik ruošėsi apžiūrėti kūną, kai jį nustūmė į šalį Alisa, kuri, išsiveržusi iš ją laikančiųjų, užgriuvo šiltą, pižama apvilktą kūną.

– ENDI! ENDI, AR TU MANE GIRDI?

Endžio galva nusviro į šoną, kvaila, sustingusi veido išraiška nepakito, jo kūnas išliko bevalis.

Nina nervingai sukikeno. Alisą sučiupę laikė, lyg ji būtų pavojingas psichopatas. Vyrai ir moterys, kol daktaras Simas apžiūrinėjo kūną, pašnibždom ją ramino.

– Ne. Man labai gaila. Misteris Ficpatrikas miręs. Jo širdis sustojusi, liūdnai pasakė Simas. Jis išsitiesė ir pakišo savo ranką po patalyne. Tada vėl pasilenkė ir, pakėlęs už lovos užkritusį baltą laidą, ištraukė kištuką.

– Kažkas paliko elektra šildomą antklodę. Todėl kūnas šiltas ir prakaituotas, paskelbė jis.

– O varge. Visagalis Dieve, nusijuokė Kenis. Jis pastebėjo į jį plykstelėjusį Džefo žvilgsnį. Teisindamasis tarė: – Endis pats būtų apsišlapinęs iš juoko. Tu gi žinai, kokį humoro jausmą Endis turėjo. Skėstelėjo rankomis.

– Tu esi supista subinė... čia yra Alisa... įsiutęs sumikčiojo Džefas prieš pasisukdamas ir išlėkdamas iš kambario.

– Džefai. Džefai. Nagi palauk, bičiuli... maldavo Kenis. Jie išgirdo, kaip trinktelėjo laukujės durys.

Nina manė, kad tuoj susileis. Jai skaudėjo šonus, kai iš visų jėgų stengėsi sulaikyti purtančius juoko spazmus. Ketė apkabino ją.

– Viskas gerai, brangute. Viskas gerai, brangute. Nesikrimsk, pasakė ji, kai Nina staiga suprato, jog verkia lyg vaikas. Kūno įtampai atslūgus ji suglebo Ketės rankose, visiškai atsiduodama nevaržomam raudojimui ir nesąmoningam užsimiršimui. Jos są-

monę užplūdo atsiminimai, mieli vaikystės atsiminimai. Atsiminimai apie Endį ir Alisą, apie laimę ir meilę, kuri kažkada tvyrojo čia, jos tetos ir dėdės namuose.

PERGALĖ PIRMĄJĄ NAUJŲJŲ METŲ DIENĄ

– Laimingų Naujųjų metų, tu mažasis šikniau! Franko apsivijo ranka Stivio kaklą. Stivis pajuto, kad jo sprando raumenys tiesiog plyšta, kai jis nerangiai, blaivas ir sumišęs keikdamasis stengėsi išsiveržti.

Kaip galėdamas karščiau jis atsakė į pasveikinimą. Pasipylė daugybė Laimingų Naujųjų metų; jo besiblaškančios rankos buvo maigomos, jo sustingusi nugara pliekiama, jo suspaustos ir nesusivokiančios lūpos bučiuojamos. O galvojo tiktai apie telefoną, Londoną ir Stelą.

Ji nepaskambino. Dar blogiau, jos nebuvo namie, kai jai paskambino jis. Net ir pas savo motiną. Stivis grįžo atgal į Edinburgą ir paliko Keitui Milardui tuščią mūšio lauką. Šis kekšės vaikas tikrai tuo pasinaudos. Jie turėtų būti kartu štai šiuo metu, kaip tikriausiai ir atsitiko praeitą naktį. Milardas buvo pasileidėlis. Toks pat buvo ir Stivis. Tokia pati buvo ir Stela. Bloga kombinacija. Tačiau Stela, Stivio akimis, kartu buvo ir pats nuostabiausias žmogus pasaulyje. Taigi ne tokia jau ir kekšė; tiesą sakant, visiškai ne kekšė.

– Atsipalaiduok, po perkūnais! Juk supisti Naujieji metai! Franko ne tiek teigė, kiek įsakinėjo. Tai jo įprotis. Jei tik iškildavo reikalas, žmonės būdavo priverčiami linksmintis.

Paprastai nebūdavo reikalo. Jie visi buvo bauginamai įkaušę. Stiviui buvo sunku suderinti šį pasaulį su tuo, kurį jis ką tik paliko. Dabar jie, žiūrintys į jį, kėlė jam nerimą. Kas buvo šie žmonės? Ko jie norėjo? Beliko atsakyti, kad tai jo draugai, trokštantys su juo bendrauti.

Dar labiau slėgdama, į jo sąmonę smelkėsi daina iš patefono.

Aš mylėjau mergytę, gražutę gražutę mergytę,
Ji puiki lyg viržis slėnyje,
Ji puiki lyg viržis,
Gražus purpurinis viržis –
Meri, mano škotiškas katilėlis.

Jie su užsidegimu pritarė. – Nepakartojamas Haris Lauderis. Tai Naujieji metai, taip sakant, tarė Dousis.

Supančių veidų džiugumas leido Stiviui pajusti visą savo liūdesio gylį. Melancholijos duobė buvo bedugnė, o jis sparčiai į ją krito, vis labiau toldamas nuo linksmumo. Tas linksmumas dažnai atrodė per ištiestą ranką; jis matė, kaip jie visi davėsi aplink. Jo sąmonė buvo panaši į žiaurų kalėjimą, leidžiantį įkalintai sielai pamatyti laisvę, bet ne daugiau.

Stivis gurkšnojo iš savo *Export* skardinės ir vylėsi, kad ištvers naktį per daug nenuliūdinęs žmonių. Pagrindinė problema buvo Frenkas Begbis. Čia buvo jo butas ir jis buvo nusiteikęs priversti visus šauniai pasilinksminti.

– Aš pasiėmiau tavo bilietą į šio vakaro varžybas, Stivi. Į tų „Jambo“ šiknių varžybas, pasakė jam Rentonas.

– Niekas nestebėjo jų alinėje? Man atrodo, kad jas rodė per satelitą, taip sakant.

Ligotasis, kuris plepėjo su smulkute, tamsiaplauke Stiviui nepažįstama mergina, pasisuko į jį.

– Užsipisk, Stivi. Tu Londone, turiu tau pasakyti, įsigijai kelis blogus įpročius. Supistai nekenčiu televizuoto futbolo. Tai yra lygiai tas pat kaip dulkintis užsimovus gumytę. Saugus supistas seksas, saugus supistas futbolas, saugus supistas viskas. Susikurkime nuostabų saugų pasaulį aplink save, perkreipęs veidą tyčiojosi jis. Stivis jau buvo pamiršęs, koks užgaulus gali būti Ligotasis.

Rentsas sutiko su Ligotuoju. Keista, pagalvojo Stivis. Jie visuomet pliekė vienas kitą. Paprastai, jei vienas pareikšdavo „cukrus“, kitas sakydavo „šūdas“. – Reikėtų uždrausti rodyti futbolą

per teliką ir priversti tingius, nutukusius pislius pakelti subines ir nueiti į rungtynes.

– Įtikinai, nuolankiai pasakė Stivis.

Rentso ir Ligotojo vienybė ilgai netvėrė.

– Gali tą patį pasakyti ir apie savo subinės pajudinimą. Pats esi supistas misteris sofos krušlius. Susilaikyk nuo H daugiau kaip dešimčiai minučių ir pamatysi daugiau varžybų šį sezoną, nei matei praeitą, nusišaipė Ligotasis.

– Tu mane supistai nervini, šikniau... Rentsas atsisuko į Stivį ir dūrė nykščiu Ligotojo pusėn. – Šitą subinę vadino Pusbačiu dėl narkotikų, kuriuos jis ten nešiojosi.

Jie pradėjo kivirčytis. Kažkada Stiviui tai patikdavo. Dabar sekino.

– Neužmiršk, Stivi, aš vasarį kuriam laikui apsistosiu pas tave, pasakė jam Rentsas. Stivis niūriai linktelėjo. Jis tikėjosi, kad Rentsas jau pamiršo arba atsisakė tos minties. Rentsas buvo jo bičiulis, bet turėjo problemų su narkotikais. Londone, susidėjęs su Toniu ir Niksiu, jis vėl greitai grįžtų prie to įpročio. Jie visą laiką ieškojo adresų, kur galėtų pasiskolinti. Rentsas, atrodo, niekuomet nedirbo, bet visuomet turėjo pinigų. Tas pat buvo ir su Ligotuoju, bet šis elgėsi su visų kitų pinigais kaip su savais, o su savais – lygiai taip pat.

– Pertis po varžybų bus pas Matį. Jo naujas būstas yra Lorno gatvėje. Tuojau pat važiuojam ten, šūktelėjo jiems Frenkas Begbis.

Dar vienas vakarėlis. Stiviui tai buvo beveik kaip darbas. Naujųjų metų šventimas vis tęsis ir tęsis. Jis pradės slopti apie ketvirtąją dieną, kai vakarėliai pamažu taps retesni. Jie retės tol, kol pavirs į įprastą savaitę, kai vakarėliai vyks tik savaitgaliais.

Atvyko daugiau naujamečio vakarėlio svečių. Mažame bute darėsi ankšta. Stivis anksčiau niekada nebuvo matęs Franko, Elgetos, taip nesivaržančio. Rebas Maklalinas, arba, kaip jie jį vadino, Nukainotasis, net buvo sučiuptas, kai šlapinosi už Begbio užuolaidų. Nukainotasis jau kelias savaites buvo girtas kaip dūmas. Naujieji metai tokiems žmonėms kaip jis – patogi priedanga. Jo mergina Kerolė, protestuodama dėl šio jo įpročio, su triukšmu jį paliko. Nukainotasis iš pradžių net nepastebėjo, jog ji buvo čia.

Stivis nusigavo į virtuvę, kur buvo ramiau, čia bent jau galėjo išgirsti telefono skambutį. Kaip koks pradedantis verslininkas paliko savo motinai vietų, kur galėjo būti, telefono numerių sąrašą. Ji galėjo juos perduoti Stelai, jei tik ši paskambintų.

Stivis atskleidė jai savo jausmus toje šlykščioje, į tvartą panašioje alinėje Kentiš Taune, kurioje jie šiaip niekuomet negerdavo. Jis visiškai atvėrė širdį. Stela pasakė, kad jai reikia pagalvoti apie tai, ką jis pasakė, kad tai tikrai ją apakino ir kad dabar iškart ji negali nieko pasakyti, nes tai yra per daug svarbu. Ji pasakė, kad paskambins jam, kai jis sugrįš atgal į Škotiją. Ir viskas.

Išėję iš alinės, jie pasuko skirtingomis kryptimis. Stivis, užsimetęs ant peties sportinį krepšį, nuėjo į metro stotelę, kad nusigautų iki Kings Kroso. Jis sustojo, atsisuko ir stebėjo ją einančią per tiltą.

Jos ilgos rudos garbanos plaikstėsi vėjyje, kai ji tolo apsivilkusi savo odinį švarkelį, trumpą sijoną, storą juodą vilnonį triko ir devynių colių aukštus suvarstomus batus storais padais. Stivis laukė, kad ji atsigręžtų į jo pusę. Ji nė karto neatsisuko. Stivis stotyje nusipirko butelį *Bell* viskio ir gerokai truktelėjo, kol traukinys įriedėjo į Veiverlį.

Nuo to laiko jo nuotaika nepagerėjo. Stebėdamas virtuvės plyteles, sėdėjo kaip ant adatų. Džunė, Franko mergina, įėjo ir nusišypsojo jam, skubiai pasiimdama kažkokių gėrimų. Džunė niekuomet nekalbėdavo ir dažnai atrodydavo prislėgta tokių susibūrimų. Franko pakankamai kalbėjo už juos abu.

Džunei pasišalinus, įėjo Nikolė, persekiojama Bulvės, kiūtinusio iš paskos lyg ištikimas besiseilėjantis šuo.

– Hei... Stivi... Laimingų Naujųjų metų, e, taip sakant... sumykė Bulvė.

– Mes jau matėmės, Bulve. Mes abu praeitą naktį buvome pas Troną. Prisimeni?

– Aa... teisingai. Sutrikau, katinėli, Bulvė, norėdamas sugraibyti pilną butelį sidro, turėjo sutelkti visą dėmesį.

– Kaip sekasi, Stivi? Kaip Londonas? paklausė Nikolė.

Viešpatie, ne, pagalvojo Stivis. Su Nikole taip gera pasišnekėti. Aš tuoj išliesiu visą širdį... ne, aš to nedarysiu... taip, aš tai padarysiu.

Stivis pradėjo kalbėti. Nikolė atlaidžiai klausėsi. Bulvė su užuojauta linkčiojo, kartkartėmis įterpdamas pastabą, kad visas tas įvykis yra „supistai per daug rimtas..."

Jis juto, kad tampa nuobodžia subine, bet negalėjo liautis. Kaip jis turėtų nervinti Nikolę, netgi Bulvę. Bet negalėjo liautis. Bulvė galų gale pasitraukė, bet jį pakeitė Keli. Prie jų prisidėjo Linda. Kitame kambaryje tuojau turėtų prasidėti futbolo himnai.

Nikolė išstūmė šiokį tokį praktišką patarimą: – Paskambink jai, palauk, kol ji pati tau paskambins, arba nuvažiuok su ja pasimatyti.

– STIVI! EIKŠ ČIONAI, TU ŠIKNIAU! suriaumojo Begbis. Stivis klusniai leidosi įtraukiamas į prieškambarį. – Sušikti virtuviniai plepalai apie mergas. Tu, šūdžiau, blogesnis už šį prilaižytą šiknių, supistą džiazo puristą. Jis mostelėjo į Ligotąjį, kuris, apkabinęs moterį, šnekučiavosi. Jie prieš tai buvo nugirdę, kaip Ligotasis pavadino save „galima sakyti, džiazo puristu".

Taigi Dubline visi buvome pačiame pajėgume – išpist karalienę!
Kur saulėje blizgėjo šalmai – išpist hunus!
Ir susikryžiavo durtuvai, su-verž-ti diržai,
Atsiliepdami į Tomsono pabūklo aidą.

Stivis nuliūdęs atsisėdo. Per šitą triukšmą niekaip neišgirsi telefono skambučio.

– O dabar užsičiaupkite! suriko Tomis, – tai mano mėgstamiausia daina. *Wolfetones* uždainavo *Banna Strand.* Tomis kartu su keliais kitais pritarė:

vieni-ša-ha-ha-me Banos pajūryje.

Kelios akys sublizgo nuo ašarų, kai *Wolfetones* sudainavo *James Connolly.* – Supistai šaunus maištininkas, supistai šaunus socialistas ir airiūkščiai yra supistai šaunūs. Džeimsas Supistas Konolis, tu šikniau, pasakė Gevas Rentonui, ir šis niūriai linktelėjo.

Kai kas dainavo toliau, kai kas mėgino palaikyti šneką apie muziką. Kad ir kaip būtų, kai užtraukė *The Boys of the Old Brigade*, pritarė visi. Net ir Ligotasis rado laiko atsitraukti nuo glėbesčiavimosi seanso.

O tė-hė-ve, kodėl tu toks liūdnas
Šį puikų Vely-hy-kų ry-y-tą.

– Dainuok, tu šikniau! suriko Tomis, alkūne trankydamas Stiviui į šonkaulius. Begbis įgrūdo jam į ranką dar vieną alaus skardinę ir apsivijo ranka jo kaklą.

Kol ai-rių vyrai didžiuo-iuojasi ir patenki-hinti
Ta šalim, kurio-hoje jie giiimė.

Stivį trikdė tas dainavimas. Darėsi neįmanoma. Atrodė, jog pakankamai garsiai dainuodami jie visi galėtų susiburti į galingą broliją. Tai buvo, kaip sakoma dainoje, „prie ginklų kviečianti" muzika ir, rodės, mažai ką bendra turėjo su Škotija ir Naujaisiais metais. Tai buvo kovos muzika. Stivis nenorėjo su niekuo kovoti. Bet kartu tai buvo puiki muzika.

Pagirios, kurių stengtasi po truputį nusikratyti geriant, taip pat buvo užpiltos. Dabar jie jautėsi potencialiai tokie stiprūs, kokie prieš tai buvo susitraukę. Jie nesiliautų gėrę tol, kol nebūtų priėję prie šios muzikos, o jau tuomet bus sudegintas paskutinis adrenalino lašas.

Pats aš bu-hu-vau toks vai-kis kaip tu,
Kai pri-si-hi-hijuuun-giau prie Iiiii-RrrrAaaaa kovinio spaaar-noo.

Prieškambaryje suskambo telefonas. Ragelį pakėlė Džunė. Begbis išplėšė jį jai iš rankų ir pavarė ją šalin. Ji įplaukė atgal į kambarį lyg vaiduoklis.

– Kas? KAS? KAS TAI? STIVIS? GERAI, PALAUK TRUPUTĮ. BE KITA KO, LAIMINGŲ NAUJŲJŲ METŲ, LĖLY-

TE... Franko padėjo ragelį, – ...kad ir kas, velniai griebtų, tu būtum... Jis nužingsniavo į prieškambarį. – Stivi. Kažkokia supista citrina tau skambina. Lyg supistą karštą bulvę apsikandusi, taip sakant. Londonas.

– Pcha! Tu pisliau! nusikvatojo Tomis, kai Stivis pašoko nuo sofos. Jau visą pusvalandį jis norėjo nusišlapinti, bet kojos neklausė. Dabar jos dirbo puikiai.

– Stivai? Ji visuomet vadino jį „Stivai", o ne „Stivi". Čia visi jį vadino Stiviu. – Kur tu buvai?

– Stela... kur aš buvau... aš mėginau tau prisiskambinti vakar. Kur tu esi? Ką veiki? Jis vos neprasitarė: su kuo tu dabar esi, bet susiturėjo.

– Aš buvau pas Liną, pasakė ji. Žinoma. Jos sesuo. Čingfordas ar kažkokia kita lygiai tokia pat niūri ir bjauri vieta. Stivį užplūdo džiaugsmas.

– Laimingų Naujųjų metų! atsipalaidavęs ir sklidinas jausmų pasakė jis.

Pasigirdo pypsėjimas, po to į aparatą buvo įmesta daugiau monetų. Stelos nebuvo namie. Kur ji buvo? Alinėje kartu su Milardu?

– Laimingų Naujųjų metų, Stivai. Aš esu Kings Krose. Po dešimties minučių sėdu į Edinburgo traukinį. Ar tu gali mane pasitikti stotyje dešimtą keturiasdešimt penkios?

– Užsikrušk, velnias! Tu juokauji... pisliava! Niekur kitur pasaulyje aš nebūsiu dešimtą keturiasdešimt penkios. Tu padovanojai man Naujuosius metus. Stela... tai, ką aš pasakiau tą naktį... aš noriu pasakyti, kad labiau nei kada nors anksčiau, žinai...

– Tai gerai, nes man atrodo, kad tave įsimylėjau... aš nieko daugiau nedarau, kaip tik galvoju apie tave.

Stivis nugurkė seilę. Jis jautė, kaip ašaros tvenkiasi akyse. Viena jų nusirito skruostu žemyn.

– Stivai... ar tau viskas gerai? paklausė ji.

– Daug geriau nei gerai, Stela. Aš myliu tave. Jokių abejonių, jokio mėšlo.

– Šūdas... pinigai baigiasi. Niekuomet neapgaudinėk manęs, Stivai, tai ne supistas žaidimas... Pasimatysime be penkiolikos vienuolika... Aš tave myliu...

– Aš tave myliu! AŠ TAVE MYLIU! Pasigirdo pypsėjimas, ir linija išsijungė.

Stivis laikė ragelį taip švelniai, lyg tai būtų jos kūno dalis. Tuomet padėjo jį, nuėjo ir pagaliau nusišlapino. Jis dar niekada taip nejautė gyvenimo. Kol stebėjo savo dvokiančią šlapimo čiurkšlę teškenant į unitazą, jo smegenys kūrė saldžiausias svajones. Jį pagavo stipri meilė pasauliui. Tai buvo Naujieji metai. Senieji gerieji *Lang Syne*. Jis mylėjo visus, ypač Stelą ir savo draugus šiame vakarėlyje. Savo bendrus. Karštaširdžius maištininkus; šios žemės druską. Dar daugiau, jis net mylėjo „Jambo" sirgalius. Jie buvo geri žmonės; tiesiog palaikė savo komandą. Nekreipdamas dėmesio į padarinius, šiais metais jis aplankys juos. Stiviui patiktų vedžioti Stelą po miestą, į įvairius vakarėlius. Tai būtų nuostabu. Futbolo sirgalių susiskirstymas buvo kvaila ir nereikšminga nesąmonė, skaldanti darbo žmonių klasės vienybę, garantuojanti, kad buržuazijos hegemonija tvirtai gyvuos. Stivis pats visa tai išsiaiškino.

Nuėjo tiesiai į kambarį ir uždėjo ant patefono *The Proclaimers' Sunshine On Leith.* Jis norėjo atšvęsti tai, kad ir kur benukeliautų, čia – jo namai ir šie žmonės – jo žmonės. Po trumpo traškėjimo pasigirdo akordas. Protesto dėl pakeisto įrašo banga nutilo pamačius Stivio pakilumą. Garsiai niūniuodamas jis energingai pliaukštelėjo Tomiui, Rentsui ir Begbiui ir pradėjo suktis valso žingsniu apkabinęs Keli, nė kiek nesijaudindamas dėl to, kad nustebino visus tokiu savo pasikeitimu.

– Malonu, kad prisidėjai prie mūsų, pasakė jam Gevas.

Stebėdamas rungtynes, jis vis dar jautėsi pakiliai, nors kitiems viskas atrodė be galo klaiku. Jo nuotaika pastebimai gedo. Ir vėl nepritapo prie savo draugų. Anksčiau nesugebėjo pritarti jų linksmybei, o dabar negalėjo atsiduoti jų nevilčiai. „Hibiai" pralaimėjo „Heartsams". Abi komandos prarado stebėtinai daug galimybių; tai buvo tiesiog mokyklinukų žaidimas, bet „Heartsai" bent jau mėgino pasinaudoti savosiomis. Ligotasis laikė rankomis suspaudęs galvą. Franko grėsmingai dėbčiojo į „Heartsų" sirgalius, šokančius kitame aikštės gale. Rentsas šaukdamas reikalavo trene-

rio atsistatydinimo. Tomis ir Šonas ginčijosi dėl gynybos spragų, mėgindami paskirstyti kaltę dėl įvarčių. Gevas keikė teisėjo masonišką šališkumą, o Dousis tuo metu vis dar dejavo dėl ankstesnių netikslių „Hibsų“ smūgių. Bulvė (narkotikai) ir Nukainotasis (alkoholis) vis dar tebebuvo bute, išvirtę iš koto, jų bilietai tiko dabar tik užpakaliui nusišluostyti. Stiviui šiuo metu visa tai nerūpėjo. Jis buvo įsimylėjęs.

Po rungtynių jis visus paliko ir nuėjo į stotį pasitikti Stelos. Į tą pačią pusę ėjo ir gauja „Heartsų“ sirgalių. Stivis buvo labai išsiblaškęs. Vienas vyrukas kažką riktelėjo tiesiai jam į veidą. Tie šikniai laimėjo keturi–vienas, pagalvojo jis. Kokio penio jiems dar reikia? Kraujo? Tikriausiai.

Pakeliui į stotį Stivis nurijo keletą tiesiog siaubingų įžeidimų. Žinoma, pagalvojo jis, jie galėtų sugalvoti ir ką nors geresnio už „Hibių kekšius“ ar „suskretusią vaginą“. Vienas didvyris pamėgino iš už nugaros pakišti jam koją, stengdamasis šitaip sukurstyti savo draugus. Jam reikėjo nusiimti savo kaklaraištį. Kas, po galais, galėjo žinoti? Jis dabar jau buvo Londono vaikinas, ką bendra šiuo metu visas šis mėšlas turi su jo gyvenimu? Jis net nenorėjo vargintis ir atsakinėti į savo paties klausimus.

Stoties salėje prie jo priėjo grupelė. – „Hibių“ kekšius! sušuko jaunuolis.

– Apsirikote, vaikinai. Aš esu „Borussia Munchengladbach“ gerbėjas.

Jis pajuto smūgį iš šono į burną ir kraujo skonį. Prieš pasitraukdami jie dar kelis kartus smagiai įspyrė.

– Laimingų Naujųjų metų, vaikinai! Meilė ir taika, „Jambo“ broliai! nusijuokė jis čiulpdamas savo sūrią prakirstą lūpą.

– Tas šiknius yra supistas pusgalvis, pasakė vienas vyrukas. Stivis pagalvojo, kad jie vėl prikibs prie jo, bet šių dėmesys ir užgauliojimai nukrypo į moterį azijietę su dviem vaikais.

– Supista Paki kekšė.

– Mėžkis atgal į savo šalį.

Išeidami iš stoties jie choru kvykavo ir skėtriojosi kaip beždžionės.

– Kokie žavūs, jautrūs jaunuoliai, pasakė Stivas tai moteriai, kuri žiūrėjo į jį lyg triušis į smauglį. Ji matė dar vieną neaiškiai blerbiantį baltąjį jaunuolį, kraujuojantį ir trenkiantį alkoholiu. Be to, ji matė dar vieną futbolo klubo gerbėjų kaklaraištį, tokį patį, kokį ryšėjo ją įžeidęs jaunuolis. Jai kaklaraiščių spalvos visai nesiskyrė, ir ji teisi, su niūriu liūdesiu pagalvojo Stivis. Tikriausiai jai atrodė, kad ją užkabinėja visi žaliaspalviai vaikinai. Tarp kiekvienos komandos sirgalių pasitaiko savų šiknių.

Traukinys vėlavo beveik dvidešimt minučių, puikus *British Rail* standartų pavyzdys. Stivis jaudindamasis galvojo, ar ji bus tame traukinyje. Jį apėmė paranojiški kliedesiai. Kūną purtė baimė. Ant kortos buvo pastatyta labai daug, daugiau nei kada nors. Jis negalėjo jos įsivaizduoti, negalėjo netgi savo vidiniu regėjimu atkurti jos paveikslo. Kai ji artinosi, atrodė daug tikroviškesnė ir gražesnė, nei jis įsivaizdavo. Šypsena, jausmus atliepiantis žvilgsnis. Bėgte įveikė juos skyrusį atstumą ir čiupo ją į glėbį. Jie ilgai bučiavosi. Kai liovėsi, platforma jau buvo ištuštėjusi ir traukinys toli nuvažiavęs į Dandžio pusę.

NEPRATARIANT NĖ ŽODŽIO

Iš lauko į kambarį atskrieja viską naikinanti raketa. Ligotasis, įsispraudęs šalia manęs į lango nišą, pašoka lyg šuo, išgirdęs savo šeimininko švilptelėjimą. Aš nusipurtau. Tas garsas perveria mane kiaurai.

Klykdama kambaryje pasirodo Lesli. Nepakenčiamai baisu. Aš noriu, kad ji liautųsi. Tuojau pat. Aš negaliu to ištverti. Niekas iš mūsų negali. Tik ne dabar. Niekuomet gyvenime nieko taip netroškau, kaip šio jos riksmo pabaigos.

– Vaikas mirė... vaikas mirė... Ten... o mano dieve... o supistas dieve, tai viskas, ką aš galiu suprasti iš to klaikaus triukšmo.

Ji krinta ant aptriušusios sofos. Mano žvilgsnis įsminga į rudą dėmę sienoje tiesiai virš jos. Kas čia, po galais, vyksta? Kaip aš čia atsidūriau?

Ligotasis stovėjo pašokęs. Jo akys buvo išvirtusios lyg varlės. Taip, būtent varlę jis man ir primindavo, kai po sustingimo staiga pašokdavo ir tapdavo toks judrus. Kelias sekundes jis žiūri į Lesli, po to nubėga į miegamąjį. Matis ir Bulvė dairosi aplink nieko nesuprasdami, bet net savajame apsvaigimo rūke jie suvokia, kad atsitiko kažkas tikrai labai bloga. Aš suvokiu. Kristau, aš supistai aiškiai suvokiu. Aš pasakiau tai, ką sakau visuomet, kai atsitinka kas nors bjauraus.

– Paruošiu šiek tiek, sakau jiems. Mačio akys įsminga į mane. Jis linkteli man. Bulvė atsistoja ir juda sofos link, atsisėda už kelių pėdų nuo Lesli. Susiima rankomis galvą. Kokią minutę maniau, kad Bulvė ją palies. Tikėjausi, kad jis tai padarys. Aš norėjau, kad jis tai padarytų, bet jis tik spokso į ją. Net ir iš šios vietos mačiau, kad jis tik stebeilijasi į didelį apgamą ant jos kaklo.

– Tai mano kaltė... tai mano kaltė, užsidengusi rankomis veidą rauda ji.

– Ee, Les... taip sakant, Markas ruošia, ee... tu žinai, taip sakant, ee... sako jai Bulvė. Tai pirmieji žodžiai, kuriuos jis pasakė man girdint per kelias paskutines dienas. Visą šį laiką tas šiknius, be abejo, kažką kalbėjo. Tikrai turėjo, po galais, kažką kalbėti.

Sugrįžta Ligotasis. Jo kūnas įsitempęs, ypač kaklas, tarsi būtų stengęsis ištrūkti iš nematomų gniaužtų. Balsas klaikus. Primena demonų balsus iš filmo *The Exorcist.* Man bloga nuo to.

– Šūdas... koks supistas gyvenimas, a? Atsitinka kažkas panašaus, ką, po velnių, tuomet daryti? A?

Aš jo tokio dar niekada nesu matęs, o pažįstu tą kekšės vaiką beveik visą savo gyvenimą. – Kas atsitiko, Si? Kas per supistas šurmulys?

Jis žengteli į mano pusę. Aš pamaniau, kad ruošiasi man spirti. Mes – patys geriausi bičiuliai, bet anksčiau esame ir apsispardę, kai kuris nors iš mudviejų girtas ar įniršęs įskaudindavo kitą. Ne rimtai, tik išliedami įtūžį. Bičiuliams taip atsitinka. Bet tik ne da-

bar, ne tuomet, kai aš pradedu negaluoti. Mano kaulai sutrupėtų į milijoną dalelių, jei tas šiknius įspirtų. Jis tik atsistojo šalia manęs. Ačiū, velniai rautų. O, ačiū tau, Ligotasis Berniuk, Simonai.

– Supistas numeris. Viskas supistai supista! dejuoja jis plonu, beviltišku verkšlenančiu balsu. Jis priminė pervažiuotą šunį, laukiantį, kad koks nors šiknius ištrauktų jį iš šios nelaimės.

Matis ir Bulvė pasikelia ir eina į miegamąjį. Vilkdamasis paskui Ligotąjį, nuseku iš paskos. Pajuntu kambaryje mirtį dar prieš tai, kai pamatau vaiką. Tai gulėjo veidu žemyn savo lovelėje. Tai – ne, ji buvo šalta ir negyva, su mėlynais ratilais aplink akis. Man nereikėjo jos paliesti, kad įsitikinčiau. Tiesiog guli čia lyg išmesta maža lėlė kažkokio vaiko drabužių spintos dugne. Tokia mažytė. Tokia supistai maža. Mažoji Don. Supistai liūdna.

– Mažoji Don... negaliu tuo patikėti. Visi mes sušiktai mirtingi... purtydamas galvą sako Matis.

– Tai supistai sunku... ee, taip sakant, šūdas... Bulvė nuleidžia smakrą ant krūtinės ir lėtai iškvepia orą.

Mačio galva vis dar purtosi. Jis atrodo taip, lyg tuoj suzmektų.

– Aš tuojau pat nešdinuosi velniop, žmogau. Negaliu to ištverti.

– Atsipisk, Mati! Joks šiknius dabar nepasišalins! rėkia Ligotasis.

– Nurimk, žmogau. Nusiramink, sako Bulvė, tai skamba beprasmiškai.

– Čia yra paslėpta supistų narkotikų. Gatvės jau kelios savaitės pilnos šmižinėjančių Narkotikų skyriaus agentų. Mus dabar galima supistai apkaltinti, mes visi įmerksime savo sušiktas uodegas. Čia visur apstu supistų policijos benkartų, mėgindamas suimti save į rankas sako Ligotasis. Mintys apie policijos įsikišimą visuomet sutelkdavo protą. Narkotikų atžvilgiu mes buvome klasikiniai liberalai, nusiteikę aistringai prieštarauti bet kokiam įsikišimui.

– Taaip, bet gal mums reikėtų išsimėžti iš čia. Lesli galėtų iškviesti greitąją arba policiją, kai tik apsitvarkysime ir išsimėšime iš čia. Aš vis dar pritariau Mačiui.

– Ei... gal mums derėtų pasilikti su Les, taip sakant. Kaip bičiuliams ir panašiai. Ką? pasiūlo Bulvė. Šitoks solidarumas šiomis aplinkybėmis atrodo šiek tiek fantastiškas. Matis vėl papurto galvą. Jis ką tik atpylė šešis mėnesius Sautone. Jeigu jam tektų dar kartą, jis tiesiog užsikruštų. Bet lauke visur šmižinėja farai. Bent jau taip atrodė. Ligotojo vaizduotė paveikė mane labiau nei Bulvės maldavimas pasilikti visiems kartu. Tiesiog negalima buvo įsivaizduoti, kad mes išpilsime visus savo narkotikus į unitazą. Jau geriau tegu mane pričiumpa.

– Kaip man visa tai atrodo, tarė Matis, tai yra Lesli vaikis, teisingai? Galimas daiktas, kad, jei ji būtų gerai prižiūrėjusi, jis nebūtų miręs. Kuo mes čia dėti?

Ligotasis pradeda skrupulingai viską svarstyti.

– Šlykštu sakyti, bet Matis teisus, pasakiau. Pradedu tikrai smarkiai kankintis. Aš noriu tiktai susileisti ir atsipisti nuo visko.

Ligotasis nieko neatsako. Tai neįprasta. Paprastai tas kekšės vaikas lodamas įsakinėja visiems, kas tik pasipainioja netoliese, nesvarbu, ar kas kreipia į tai dėmesį, ar ne.

Bulvė tarė: – Mes negalime, taip sakant, palikti Les vieną visko srėbti, tai būtų, ee, aš noriu pasakyti, lyg šūdas. Suprantate, ką turiu galvoje?

Aš žiūriu į Ligotąjį. – Kas padarė jai vaiką? klausiu. Ligotasis nieko neatsako.

– Džimis Makgilvaris, pasakė Matis.

– Šūdas, visai ne jis, nesutikdamas suniurzgia Ligotasis.

– Nevaidink Misterio-supistai-nekaltojo, pasisuka į mane Matis.

– A? Atsipisk! Apie ką tu kalbi? atsikertu aš, supistai nuoširdžiai apstulbintas to kekšės vaiko protrūkio.

– Tu ten buvai, Rentsai. Bobo Salivano vakarėlyje, sako jis.

– Ne, žmogau, aš niekuomet nebuvau su Lesli. Aš sakau tiesą, suprasdamas, kad darau klaidą. Kai kuriose kompanijose žmonės visuomet tikės priešingai nei tuo, ką tu jiems sakai; ypač tuomet, kai kalbama apie seksą.

– Kaip tuomet tu paaiškinsi, ko jūs išvirtote ryte iš Salio vakarėlio?

– Aš buvau užsikrušęs, žmogau. Išvirtęs iš koto. Būčiau pasitenkinęs net priebučio laipteliu vietoje pagalvės. Negaliu prisi-

minti, kada paskutinį kartą jodinėjau. Mano paaiškinimas juos įtikina. Jie žinojo, kiek laiko aš intensyviai vartojau ir kaip tai gali atsiliepti dulkinimuisi.

– Panašu, ee... kažkas sakė, kad tai buvo... ee, Sikeris... pareiškia Bulvė.

– Tai buvo ne Sikeris, purto galvą Ligotasis. Jis paliečia ranka mirusio vaiko skruostą. Jo akyse kaupiasi ašaros. Man visiškai atsiveria akys. Pradeda smaugti gerklę. Viena paslaptis išaiškėjo. Mažosios Don miręs veidelis taip akivaizdžiai panašus į mano bičiulio Simono Viljamsono.

Tuomet Ligotasis atsmaukia savo švarko rankovę, atidengdamas pūliuojančius randus ant rankos. – Aš daugiau niekada nepaliesiu šio mėšlo. Nuo dabar aš supistai švarus. Jo veide pasirodo ta sužeisto elnio išraiška, kurią jis visuomet pasitelkia, kai nori, kad žmonės jį išdulkintų ar finansuotų. Aš beveik tikiu juo.

Matis žiūri į jį. – Liaukis, Si. Nedaryk per anksti sušiktai klaidingų išvadų. Tai, kas atsitiko vaikiui, nieko bendra neturi su heroinu. Tai netgi ne Lesli kaltė. Aš buvau neteisus tai sakydamas. Ji buvo gera motina. Mylėjo tą vaiką. Niekas dėl to nekaltas. Jis tiesiog uždusо. Taip dažnai atsitinka.

– Taaip, kaip sakoma, uždusо, žmogau... žinai, ką tai reiškia? pritaria Bulvė.

Jaučiu, kad juos visus myliu. Matį, Bulvę, Ligotąjį ir Lesli. Aš noriu jiems tai pasakyti. Mėginu tai padaryti, bet išstenu tik: – Einu, paruošiu. Jie visi tik dėbteli į mane. Tai aš, pasiteisindamas gūžteliu pečiais ir įeinu į svetainę.

Tai žmogžudystė. Lesli. Esu supistai nieko vertas, kai atsitinka šitokie dalykai. Nulis. Absoliutus nulis. Lesli net nebuvo sujudėjusi. Jaučiu, kad gal man derėtų prieiti ir paguosti ją, apkabint. Bet, deja, mano kaulai keistai susisukę ir sutrupėję. Šiuo metu aš negaliu paliesti nieko. Vietoj to suvapu.

– Tikrai gailiuosi, Les... bet niekas nekaltas... mirtis nuo uždusimo ir visa kita... mažoji Don... mielas mažas vaikelis... supistai apmaudu... visi esame supistai mirtingi, sakau tau.

Lesli pakelia galvą ir pasižiūri į mane. Jos liesas, išbalęs veidas panašus į baltu pleistru apmuturiuotą kaukolę; akys paklaikusios, pajuodusios.

– Tu verdi? Man reikia susileisti, Markai. Man tikrai reikia supistos dozės. Nagi, Marki, paruošk man supistą dozę...

Galų gale aš galiu kam nors pagelbėti. Visur mėtosi adatos ir švirkštai. Mėginu prisiminti, kurie yra mano. Ligotasis sako, kad jis niekuomet niekuomet nesidalina savaisiais su jokiu kitu šikniumi. Tai mėšlas. Kai jautiesi taip, kaip dabar aš, tiesą sakant, per daug nesuki dėl to galvos. Paimu arčiausiai esantį švirkštą, kuris bent jau nėra Bulvės, nes jis sėdėjo kitame kambario gale. Jei Bulvė šiuo metu neturi ŽIV, vyriausybė turėtų atsiųsti į Leitą statistikų delegaciją, nes tai reikštų, kad tikimybės dėsniai čia neveikia taip, kaip jiems derėtų.

Išsitraukiu savo šaukštą, žiebtuvėlį ir medvilninius rutuliukus, taip pat keletą supistų *Vim* ar *Ajax* miltelių, kuriuos Sikeris akiplėšiškai vadina heroinu. Prie mūsų prisideda ir kiti ponteriai.

– Neužstokite man supistos šviesos, berniukai, išpoškinu aš, mostelėdamas alkūne, kad tie šikniai pasitrauktų. Žinau, kad vaidinu Vyrą, ir kažkas manyje verčia nekęsti paties savęs, nes tiesiog baisu, kai koks nors šiknius šitaip elgiasi su tavim pačiu. Bet niekas, kada nors atsidūręs tokioje padėtyje, negalėtų atsisakyti šios absoliučios valdžios. Tie šmikiai pasitraukia kelis žingsnius atgal ir tyliai stebi, kaip aš kaitinu. Tiems pisliams teks palaukti. Iš pradžių bus Lesli, po to aš pats. Tai vyksta be jokių žodžių.

Narkotinės Dilemos Nr. 64

– Markai! Markai! Atidaryk duris! Aš žinau, kad tu esi čia, sūnau! Aš žinau, kad tu esi čia!

Tai mano Ma. Praėjo jau nemažai laiko, kai paskutinį kartą mačiau savo Ma. Aš guliu tik už kelių pėdų nuo durų, už kurių siauras prieškambaris, vedantis prie kitų durų. Už tų durų yra mano motina.

– Markai! Prašau, sūnau, prašau! Atidaryk! Tai tavo motina, Markai! Atidaryk duris!

Atrodo, kad Ma verkia. Tai skambėjo kaip „du-hu-hu-ris". Aš myliu Ma, net labai ją myliu, bet taip savotiškai, kad net pats negaliu to apibrėžti, taip savotiškai, kad yra labai sudėtinga, beveik neįmanoma, kada nors jai apie tai pasakyti. Bet vis dėlto myliu. Taip myliu, kad man gaila, jog ji turi tokį sūnų kaip aš. Norėčiau surasti ką nors, kas galėtų mane pakeisti. Aš to noriu, nors nemanau, kad kitas pasirinkimas ką nors pakeistų.

Aš negaliu eiti prie durų. Jokiu būdu. Todėl nusprendžiau paruošti sau dar vieną dozę. Mano skausmo taškai sako, kad jau laikas.

Jau laikas.

Kristau, gyvenimas visiškai nesidaro lengvesnis.

Šitame heroine per daug mėšlo. Esu tikras, nes jis neištirpsta taip, kaip pridera. Išdulkint tą Sikerį!

Reikės kada nors aplankyti senutę ir senuką; pasižiūrėti, kaip jie laikosi. Tas apsilankymas bus pirmasis mano rūpestis; po to, kai aš, žinoma, aplankysiu tą šiknių Sikerį.

JOS VYRIŠKIS

Po perkūnais.

Mes išlindome tik išgert po taurelę. Tai gryna supista beprotybė.

– Ar tu tai matai? Jis yra nesveikas, po galais, pasakė Tomis.

– Na, palik jį supistoje ramybėje, žmogau. Neįsijausk. Tu nežinai šios aplinkos, sakau jam.

Bet vis dėlto aš mačiau. Aiškiai kaip dieną. Jis smogė jai. Ne koks nors ten supistas antausis ar kas nors panašaus, bet smūgis kumščiu. Tai buvo siaubinga.

Aš džiaugiuosi, kad šalia jo sėdi Tomis, o ne aš.

– Todėl, kad aš taip sakau, velniai griebtų! Todėl, po galais! Vėl šaukė ant jos tas berniokas. Niekas nekreipia dėmesio. Stambus ponteris prie baro garbiniuotais plaukais ir raudonu snukiu dirsteli į mūsų pusę ir nusišypso, po to nusisuka ir toliau stebi strėlyčių mėtymo varžybas. Niekas iš strėlytes svaidančių vaikinų neatsisuka.

– Dar alaus? Parodau beveik tuščią Tomio stiklą.

– Taaip.

Kai nuėjau prie baro, vėl prasidėjo. Aš juos girdėjau. Todėl juos galėjo girdėti ir barmenas bei garbiniuotaplaukis šiknius.

– Nagi. Padaryk tai dar kartą. Pirmyn! Erzino jį ta moteriškė. Jos balsas buvo panašus į supisto vaiduoklio, ji klykė, bet atrodė, kad jos lūpos nejuda. Galėjai spėti rėkiant būtent ją, nes garsas sklido iš tos pusės. Supista alinė buvo beveik tuščia. Mes galėjome atsisėsti bet kur. Bet kurioje iš sėdimų vietų.

Jis smogia kumščiu jai į veidą. Iš burnos pliūpteli kraujas.

– Trenk dar kartą, tu supistas didvyri. Pirmyn!

Jis trenkia. Ji sudejuoja, po to pradeda raudoti ir užsidengia veidą rankomis. Jis sėdi už kelių colių nuo jos spoksodamas į ją blizgančiomis akimis, atvėpęs žandikaulį.

– Meilužių kivirčas, sugavęs mano žvilgsnį nusišypso garbiniuotaplaukis. Aš taip pat nusišypsau. Pats nežinau kodėl. Atrodo, kad man tiesiog reikia draugų. Aš niekuomet to nesakau jokiam šikniui, bet žinau, kad turiu problemų su gėralais. Kai turite tokią bėdą, jūsų bičiuliai stengiasi nesipainioti jums po kojų, nebent patys turėtų panašių bėdų su gėralais.

Žvilgteliu į barmeną, senstelėjusį vyruką su žilais plaukais ir ūsais. Jis papurto galvą ir kažką negirdimai suvapa.

Nusinešu atgal alaus pintas. Niekad niekad nesuduok mergiotei, dažnai man sakydavo mano tėvas. Tas, kuris taip daro, yra padugnių padugnė, sūnau, sakė jis. Tam šikniui, kuris daužė merginą, tinka šis apibūdinimas. Juodais riebaluotais plaukais, balto siauro veido ir juodais ūsais. Mažas šeškasnukis pislius.

Aš nenoriu čia būti. Užsukau tik išlenkti taurelę. Tik porą bokalų, pažadėjau Tomiui, kad prikalbinčiau jį eiti kartu. Turėjau kontroliuoti gėrimą. Tik pintos tūrio gėrimai, jokių stikliukų. Bet

šitokie dalykai žadino norą išgerti šiek tiek viskio. Kerol išvyko pas savo Ma. Atgal negrįšiu, pasakė ji. Aš užėjau tik vienos pintos, bet galėčiau ir nusitašyti.

Kai aš atsisėdau, Tomis sunkiai kvėpavo ir atrodė įsitempęs.

– Žinai, ką tau pasakysiu, Nukainotasis... griežbeing dantimis sako jis.

Merginos akis smarkiai išpurtus ir užmerkta. Žandikaulis visas ištinęs, o burna vis dar kraujuoja. Ji buvo liesa ir, atrodė, subyrės į gabalus, jei jis dar kartą jai trenks.

Vis dėlto ji ir toliau varo savo.

– Toks tavo atsakymas. Tavo atsakymas visada šitoks, tarp kūkčiojimų meta ji kaltinimą, pykdama ir kartu gailėdama savęs.

– Užsičiaupk! Aš tau sakau! Užsičiaupk, po galais! Jis kone duso iš pykčio.

– O ką tu padarysi?

– Tu supista... Atrodo, kad jis pasiryžęs vėl trenkti jai.

– Pakaks, drauguži. Liaukis. Tu nesivaldai, sako tam vaikinui Tomis.

– Ne tavo supistas reikalas! Nesikišk! Tas vaikinas dūrė pirštu Tomio pusėn.

– Nagi pakaks. Apsiraminkite! šaukia barmenas. Garbiniuotaplaukis šiknius šypsosi, o pora berniokų su strėlytėmis atsisuka pasižiūrėti.

– Aš padarysiu taip, kad tai būtų mano supistas reikalas. Ką tu, pisliau, padarysi? A? Tomis pasilenkia į priekį.

– Po galais, Tomi. Apsiramink, žmogau. Aš beveik nuoširdžiai sugriebiu jį už rankos, galvodamas apie barmeną. Staigiu judesiu jis išsilaisvina.

– Nori gauti į dantis? sako tas berniokas.

– Manai, kad aš ruošiuosi čia tiesiog sėdėti ir leisti tau skėtriotis? Supistas kietuolis! Eime laukan, šikniau. Ei-meeeeee! Kiek įmanoma užgauliau sako Tomis.

Tas berniokas pradeda dėti į kelnes. Teisingai daro. Tomis yra gana kietas šiknius.

– Ne tavo reikalas, ne taip žvaliai sako jis.

Tuomet ta moteris pradeda rėkti ant Tomio.

– Tai mano vyras! Tu kalbi su manuoju supistu vyriškiu! Tomis yra per daug apstulbęs, kad ją sustabdytų, kai ji pasilenkia ir suleidžia nagus jam į veidą.

Viskas įvyko po to. Tomis atsistojo ir trenkė tam berniokui į dantis, šis vyrukas nusirito nuo suolo ant grindų. Aš pašokau ir nulėkiau tiesiai prie garbiniuotaplaukio šikniaus prie baro. Vožtelėjau jam į žiaunas, nutvėriau ir laikiau jo supistas garbanas, nulenkiau jo galvą žemyn ir porą kartų spyriau koja į veidą.

Manau, kad vieną smūgį jis rankomis atrėmė, ir abejoju, ar kitas smūgis padarė tam šikniui kokios žalos, nes avėjau sportbačius. Jis sumosuoja rankomis, išsivaduodamas iš mano gniaužtų. Tuomet atsitraukia, veidas spindi raudoniu ir nuostaba. Pamaniau, kad tas šiknius dabar mane sutvarkys, jis lengvai galėtų tai padaryti, bet jis tik išsitiesia ir išskečia rankas.

– Kas per supistas reikalas?

– Ar tai tau atrodo didelis pokštas, a? sakau aš.

– Apie ką tu kalbi? tas šiknius atrodo nuoširdžiai apstulbęs.

– Aš paskambinsiu policijai! Dinkite iš čia, arba aš paskambinsiu policijai! sako barmenas, dėl įspūdžio pakeldamas ragelį.

– Nagi, daugiau jokių čia riaušių, berniukai, grasinamai sako didelis, storas šiknius iš strėlininkų būrio. Jis vis dar laiko rankose strėlytes.

– Aš su tuo neturiu nieko bendra, bičiuli, sako man garbiniuotaplaukis šiknius.

– Gal aš, taip sakant, neteisingai supratau, sakau jam.

Moteris ir jos vyriškis, tie patys, dėl kurių kaltės įvyko visas šis supistas nesusipratimas, inkščia prie durų, atseit mes tik užšokome ramiai išgerti.

– Supisti kekšės vaikai. Tai mano vyriškis, šaukia ji mums, ir jie išeina.

Pajutau, kaip Tomis uždėjo man ant peties ranką.

– Eime, Nukainotasis. Dingstam iš čia.

Storasis šiknius iš strėlininkų būrio, – jis apsivilkęs raudonus marškinėlius su alinės pavadinimu, taikinio atvaizdu ir užrašu *Stu* po juo, – vis dar turi daug ką pasakyti.

– Neateidinėkite čia ir nekelkite triukšmo, bičiuliai. Tai ne jūsų teritorija. Esu matęs jūsų veidus. Jūs esate to rudagalvio šikniaus Viljamsonų vaikio, to su arklio uodega, draugužiai. Tie šikniai yra supistos narkotikais prekiaujančios padugnės. Mes nepageidaujame čia tų supistų šiukšlių.

– Mes neturime nieko bendra su supistais narkotikais, bičiuli, sako Tomis.

– Taaip. Tik ne šioje supistoje alinėje, tęsia storasis šiknius.

– Liaukis, Stiu. Tai ne šio bernioko kaltė. Tai tas šiknius Alanas Ventersas ir jo paukštytė. Jie labiau įklimpę į narkotikus nei bet kuris kitas šiknius šiose vietose. Tu juk žinai, pasakė tas kitas puikiaplaukis vaikinas.

– Šiuos ginčus jie turėtų spręsti namie, o ne alinėje, sako kitas vaikinas.

– Šeimos ginčas. Štai kas tai yra. Neturėtumėte trikdyti žmonių, kurie užėjo tiesiog išgerti, sutinka Puikiaplaukis.

Blogiausia laukia išėjus. Aš dedu į kelnes, kad mus gali persekioti. Stengiuosi žingsniuoti sparčiau, o Tomis tuo metu traukia atgal.

– Nagi sumažink greitį, sako jis.

– Atsipisk. Dingstam iš čia.

Mes leidžiamės keliu žemyn. Aš vis dairausi atgal, bet joks šiknius neišėjo iš alinės. Priekyje pamatome tą puspročių porelę.

– Noriu truputį šnektelti su tuo šikniumi, sako Tomis, pasirengęs juos pasivyti. Aš pastebiu atvažiuojantį autobusą. Dvidešimt antras. Mūsiškis.

– Spjauk į tai, Tomi. Štai autobusas. Eime. Mes bėgame iki stotelės ir įlipame į autobusą. Mudu užlipame laiptais į patį galą, nors važiuosime tiktai kelias stoteles.

– Kaip mano veidas? klausia Tomis, kai susėdame.

– Toks pat kaip visada. Supistas jovalas. Ta paukštytė jį pataisė, sakau aš.

Jis spokso į savo atvaizdą autobuso lange.

– Supista kekšė, keikiasi jis.

– Pora supistų kekšių, sakau aš.

Tai buvo didelis pliusas Tomiui, kad jis trenkė tam berniokui, taip sakant, o ne paukštytei, nors kirto jam būtent ji. Esu padaręs daugybę dalykų savo gyvenime, kuriais nesididžiuoju, bet niekada nesmogiau paukštytei. Ką sako Kerol, – šūdas. Ji sako, kad aš vartojau prieš ją prievartą, bet aš niekuomet jai nesudaviau. Aš tik laikiau ją, kad mudu galėtume pasikalbėti. Ji sako, kad laikymas prievarta yra kaip ir sudavimas, kad tai vis tiek smurtas prieš ją. Aš taip nemanau. Viskas, ko troškau, tai suturėti ją, pasikalbėti.

Kai viską papasakojau Rentsui, jis pasakė, kad Kerol buvo teisi. Pasakiau, kad ji turėjo teisę ateiti ir išeiti kada tik panorės. Bet tai mėšlas. Viskas, ko aš norėjau, tai pasikalbėti. Franko su manimi sutiko. Daug kas priklauso nuo santykių, sakėme mes Rentsui.

Autobuse jaučiausi kokčiai ir nejaukiai. Tomis tikriausiai jautėsi taip pat, nes mes daugiau nesikalbėjome. Bet ryte būsime tame pačiame bare su Rentsu, Begbiu, Bulve, Ligotuoju ir visais kitais, girsimės kaip pašėlę.

GREITAS VERBAVIMAS

1 – Pasiruošimas

Bulvė ir Rentonas sėdėjo *Royal Mile* alinėje. Alinė mėgdžiojo amerikietišką teminį barą, bet ne per daug kruopščiai; tai buvo rinktinių blizgučių beprotnamis.

– Betgi, taip sakant, supistai keista, žmogau, kad tave ir mane pasiųs į tą patį darbą, žinai? pasakė Bulvė, šliurpčiodamas savo *Guinness*.

– Man tai yra tikra supista nelaimė, bičiuli. Aš nenoriu to supisto darbo. Tai būtų supistas košmaras. Rentonas papurtė galvą.

– Taaip, esu, taip sakant, laimingas gyvendamas tik dėl rokenrolo, žinai?

– Bėda ta, Bulve, kad jei tu nepasistengsi, jei tyčia sumausi tą pasikalbėjimą, tie šikniai praneš kekšių vaikams iš pašalpų skyriaus ir tie sustabdys tau išmokas. Man taip atsitiko Londone. Aš jau gavau paskutinį įspėjimą.

– Taaip... aš taip pat, žmogau. Ką tu, taip sakant, ruošiesi daryti?

– Na, tau viso labo tereikia elgtis entuziastingai, bet galų gale vis tiek sumauti tą susitikimą. Tol, kol tu reikši karštą norą, jie negalės tavęs išdurti. Jei mes būsime tiesiog patys savimi, būsime nuoširdūs, jie niekuomet niekam iš mūsų neduos jokio supisto darbo. Bėda ta, kad jei tu tik paprasčiausiai sėdėsi ten ir nieko tiems šikniams nekalbėsi, jie tuojau pat užrauks pašalpą. Jie pasakys: su šiuo šikniumi tiesiog neverta prasidėti.

– Man tai sunku, žmogau... žinai? Sudėtinga viską suvesti į vieną vietą, taip sakant... žinai? Aš kažkodėl labai droviuosi, supranti?

– Tomis davė man šiek tiek amfetamino. Kada, sakei, tavo pasikalbėjimas?

– Ne anksčiau kaip pusę dviejų, taip sakant.

– Gerai, aš einu pirmai valandai. Pasimatysime čia antrą. Aš duosiu tau užsirišti savo kaklaraištį ir šiek tiek amfetamino. Pasispardyk šiek tiek, pamėgink save parduoti, supranti? Taigi eime, pasiruoškime tiems jų pasiplepėjimams.

Jie išdėliojo ant stalo priešais save anketas. Rentono anketa buvo jau pusiau užpildyta. Keli punktai patraukė Bulvės dėmesį.

– Hei... kas tai, žmogau, taip sakant? Džordžo Herioto... tu gi lankei Leito mokyklą, žmogau...

– Visi žino, kad tu niekuomet neturėsi supisto šanso gauti ką nors padoraus šiame mieste, jei nelankei privilegijuotos mokyklos. Todėl jie jokiu būdu nepasiūlys Džordžo Herioto absolventui durininko vietos viešbutyje. Toks darbas skirtas tiktai mums, plebėjams: todėl įrašyk ką nors panašaus. Jei tik pamatys tavo anke-

toje „Augius“ ar „Kreigius“, tie šikniai pasiūlys tau darbą... po galais, geriau jau eisiu. Ką bedarytum, nevėluok. Greitai pasimatysime čia.

2 – Procedūra: Misteris Rentonas (13.00)

Mane pakvietęs menedžeris praktikantas buvo *mucho* spuoguotas ponteris ryškiu kostiumu, pečiai nusėti pleiskanų, atrodančių kaip supisto kokaino sankaupos. Man kilo noras susukti iš penkinės vamzdelį ir prikišti jį prie to šikniaus atsargų. Jo surūgęs veidas ir spuogai visiškai griovė tą įspūdį, kurį šis prilaižytas triznius stengėsi sukelti. Net ir pačiais blogiausiais užkaifavimo laikotarpiais niekada nebuvau tokios kompleksijos kaip tas vargšas kekšės vaikis. Šitas šiknius, matyt, įtemptai dulkinasi. Vyriausiasis jų yra storas, griežtas pusamžis pirdžius; jam iš dešinės sėdi šaltai besišypsanti, apsivilkusi verslininkės eilute, riebiai pudruota lesbietė, kuri atrodo ypač bjauriai.

Sunkiasvorių komanda supistam durininko darbui.

Pirmasis gambitas buvo nuspėjamas. Storasis šiknius šiltai pasižiūrėjo į mane ir pasakė: – Iš jūsų anketos matyti, kad lankėte Džordžo Herioto mokyklą.

– Teisingai... ak, tie ramūs mokyklos laikai. Atrodo, kad tai buvo prieš daugelį metų.

Gal aš ir primelavau anketoje, bet per pokalbį sakiau tiesą. Aš kartą lankiau Džordžo Herioto mokyklą: kai buvau pameistriu pas Gilslandą, mes ten pagal sutartį šį bei tą darėme.

– Senasis Foteringhemas vis dar žaidžia golfą?

Šūdas. Pasirink viena iš dviejų; pirma: žaidžia, antra: jis atsistatydino. Nee. Per daug rizikinga. Atsakyk miglotai.

– Dieve, jūs sugrąžinate mane į senus laikus... aš nusijuokiau. Storasis pirdžius, atrodo, yra labai patenkintas. Tai kelia nerimą. Aš jaučiu, kad pokalbis jau baigtas ir kad šie šikniai pasiūlys man darbą. Visi vėlesni klausimai buvo malonūs ir neįkyrūs. Mano hipotezė supistai subyrėjo. Jie jau greičiau duos verslininkų mo-

kyklos abiturientui, turinčiam rimtą smegenų defektą, darbą atominėje inžinerijoje nei lūšnynų gyventojui su daktaro laipsniu valytojo vietą skerdykloje. Privalau kažką daryti. Tai baisu. Rubuilis mato mane kaip Džordžo Herioto mokyklos absolventą, laikinai patekusį į sunkią padėtį, ir nori padėti man išsikapstyti. Klaikus apsiskaičiavimas, Rentonai, terliau tu.

Supistai dėkui spuoguotam peniui. Tokią prielaidą galima daryti visai drąsiai, turint galvoje, kad jais nusėtos visos kitos jo kūno dalys. Jis nervindamasis paklausė: - Ee... ee... Misteri Rentonai... ee... ar jūs negalėtumėte, ee, paaiškinti... ee, pertraukų jūsų įsidarbinimo istorijoje, ee...

Ar negalėtum paaiškinti pertraukų tarp savo žodžių, tu užsikrušęs šikniau.

- Taip. Aš ilgą laiką turėjau problemų dėl savo polinkio į heroiną. Mėginau su tuo kovoti, bet tai numušė mano darbingumą. Manau, kad svarbu būti sąžiningam ir užsiminti apie tai jums, potencialiems darbdaviams.

Stulbinantis *coup de maître*. Jie neramiai sujudėjo kėdėse.

- Ką gi, ee, ačiū, kad buvote su mumis toks nuoširdus, misteri Rentonai... ee, mes turime pasimatyti dar su keliais žmonėmis... todėl dar kartą dėkojame ir turbūt su jumis dar susisieksime.

Stebuklas. Stambusis kvaiša atsitveria nuo manęs šaltumo ir neprieinamumo siena. Jie negali man prikišti, jog nesistengiau...

3 - Procedūra: Misteris Merfis (14.30)

Tas amfetaminas yra *magnifico*, taip sakant. Žinot, aš jaučiuosi kažkoks dinamiškas, taip sakant, aš tikrai tiesiog veržiuosi į tą pasikalbėjimą. Rentsas sako: Parduok save, Bulve, ir jis sako tiesą. Eime, bičai, čiupkime jautį už ragų...

- Iš jūsų anketos matau, kad lankėte Džordžo Herioto mokyklą. Atrodo, kad šį vakarą čia pasipylė nemažai senojo gerojo Herioto absolventų.

Taaip, storas katine.

– Tiesą sakant, žmogau, aš turiu čia paaiškinti. Aš lankiau „Augį“, šv. Augustiną, taip sakant, po to „Kreigo“, ee Kreigroistono, žinai. Aš tiesiog įrašiau „Heriotą“, nes maniau, kad tai padės man gauti darbą. Šiame mieste, žmogau, yra, taip sakant, per daug diskriminacijos, žinai? Vos pižonai su švarkais ir kaklaraiščiais pamato „Heriotus“ ar „Danielius Stiuartus“, ar Edinburgo Akademiją, jie, žinai, susileidžia. Noriu pasakyti, ar jūs, taip sakant, sakėte, kad supratote mane lankius Kreigroistoną?

– Na, aš viso labo norėjau užmegzti pašnekesį, nes pats lankiau Herioto mokyklą. Tiesiog stengiausi padėti jums laisviau pasijusti. Bet aš tikrai noriu jus nuraminti dėl diskriminacijos. Mūsų nauja lygių galimybių nuostata visa tai garantuoja.

– Tai puiku, žmogau. Aš lengviau atsikvėpiau. Tik dėl to, kad tikrai noriu gauti tą darbą, taip sakant. Negalėjau užmigti visą naktį. Jaudinausi, kad, taip sakant, kažkaip susimausiu, žinai? Tik dėl to, kad bičai, pamatę tavo anketoje įrašą „Kreigroistonas“, taip sakant, galvoja, jog visi lankiusieji „Kreigus“ yra bergždi, tiesa? Bet ee, jūs žinote Skotą Nisbetą, taip sakant, fūlės žaidėją? Jis yra „Hunų“... ee „Reindžerių“ pirmoje sudėtyje, atsilaiko prieš visus jų brangius užsienietiškus samdytinius iš Pietų, žinai? Tas bičas mokėsi „Kreiguose“, už mane metais jaunesnis, žmogau.

– Ką gi, patikėkite, misteri Merfi, kad mus kur kas labiau domina jūsų įgytas išsilavinimas nei mokykla, kurią jūs ar bet kuris kitas kandidatas lankėte. Čia parašyta, kad jūs išlaikėte penkis egzaminus...

– Aiii. Čia aš, taip sakant, turiu tave pertraukti, bičeli. Tie egzaminai yra tikras mėšlas, žinai? Maniau, pasinaudosiu tuo kaip galimybe įkišti koją tarpdurin. Parodžiau, taip sakant, iniciatyvą. Supranti? Aš tikrai noriu gauti tą darbą, žmogau.

– Klausykite, misteri Merfi, mums jus rekomendavo Darbo departamento Įdarbinimo centras. Jums visiškai nereikia meluoti, kad įkištumėte koją tarpdurin, kaip pasakėte.

– Hei... kaip tu pasakysi, žmogau. Tu esi viršininkas, valdytojas, dabita krėsle, jei galima taip pasakyti, taip sakant.

– Taip, ką gi, mes čia nelabai toli tenuėjome. Ar negalėtumėte

mums pasakyti, kodėl jūs taip desperatiškai trokštate šio darbo, kad net esate pasiryžęs meluoti?

– Man reikia šlamančiųjų, žmogau.

– Atsiprašau? Ko?

– Faneros, taip sakant, ee... duonos, pinigų ir panašiai. Supranti?

– Suprantu. Bet kas taip traukia jus prie laisvalaikio industrijos?

– Na, visi mėgsta gerai praleisti laiką, šiek tiek pasilinksminti, žinai? Tas laisvalaikis, taip sakant, man sukurtas, žmogau. Man patinka stebėti, kaip ponteriai džiaugiasi laisvalaikiu, žinai?

– Teisingai. Ačiū jums, sako išsidažiusi lėlytė. Aš mielai pasimylėčiau su ta mažyte... – Koks jūsų pagrindinis privalumas? klausia ji manęs.

– Ee... humoro jausmas, taip sakant. Jis reikalingas, žmogau, privalai jį turėti, žinai? Man reiktų liautis taip dažnai kartoti „žinai“. Šie pižonai gali pamanyti, kad esu koks nors prasčiokas.

– O kaip dėl silpnybių? spigiu balsu klausia eilutę devintis bičelis. Štai kur nušašęs kačiukas; Rentsas nejuokavo dėl pleiskanų. Tikras leopardo jauniklis.

– Aš manau, žmogau, kad esu per daug skrupulingas, žinai? Kai, taip sakant, kai tik reikalai pakrypsta kiek ne taip, manęs tiesiog negalima kabinti, supranti? Nors šis interviu man šiandien labai pakėlė nuotaiką, žmogau, žinai?

– Labai dėkojame jums, misteri Merfi. Susisieksime su jumis.

– Nee, žmogau, man buvo labai malonu. Geriausias pasikalbėjimas, kokiame aš kada nors dalyvavau, žinai? prišokau ir kiekvienam kačiukui papurčiau letenėlę.

4 – Apžvalga

Bulvė vėl susitiko su Rentonu alinėje.

– Kaip sekėsi, Bulve?

– Gerai, bičeli, gerai. Gal net per daug gerai, taip sakant. Aš manau, kad tie pižonai gali nuspręsti pasiūlyti man darbą. Bloga nuojauta. Bet dėl vieno dalyko, žmogau, tu buvai teisus – dėl to

amfetamino. Panašu, kad aš anksčiau niekada tinkamai nepasirodydavau per tuos pasikalbėjimus. Geri laikai, compadre, geri laikai.

– Išgerkime už tavo sėkmę. Norėtum dar truputį to amfetamino?

– Neatsisakyčiau, žmogau, tikrai neatsisakyčiau.

Sugrįžimas prie narkotikų

ŠKOTIJA VARTOJA NARKOTIKUS PSICHINEI SAVIGYNAI

Aš negalėjau užsiminti Lizi apie Baroulendo koncertą. Sakau tau, žmogau, tai buvo supistai neįmanoma. Nusipirkau tą bilietą gavęs savo Pašalpą. Likau visiškai plikas. Tą dieną buvo ir jos gimtadienis. Reikėjo pasirinkti arba bilietą, arba dovaną jai. Nekilo jokių abejonių. Taigi Igis Popas. Maniau, kad ji supras.

– Tu gali pirkti supistus bilietus į Igį supistą Popą, bet negali nupirkti man supistos gimtadienio dovanos! Tokia buvo jos reakcija. Matai, kokį kryžių privalau sukruštai nešti, žmogau? Gryna beprotybė, mano žmogau. Nesuprask manęs klaidingai. Ją galima pateisinti. Tai yra mano klaida, kaip aš jau sakiau, mano paties klaida. Visiškas naivuolis, tas Tomis. Kaip visada, supistai susimoviau. Aš visuomet elgiuosi atvirai. Jei būčiau nors truputį – kaip čia pasakius? – dviveidiškesnis, niekuomet nebūčiau prasitaręs apie tuos bilietus. Aš per daug įsijaučiau ir per plačiai atvėriau savo žiobtus. Štai jums ir bebaimis Tomis Gunas. Visiškas idiotas.

Todėl nuo to karto aš neminėjau to koncerto. Iš vakaro Lizi man sakė tikrai trokštanti eiti į kiną pamatyti tuos *The Accused.* Ji sako man, kad ten vaidina ta pati aktorė kaip ir *Taxi Driver*. Iš tikro aš visai nesižaviu tuo filmu; per daug išpūstas ir išreklamuotas. Tačiau visa tai neturi jokios prasmės, jei jūs suprantate, ką turiu galvoje, nes šiuo metu sėdžiu uodegoj suspaudęs bilietus

į Igio koncertą. Todėl ir buvau priverstas paminėti Baroulendą bei jį patį.

– Ee, šįryt negaliu. Einu į Igio Popo koncertą Baroulende. Kartu su Miču.

– Taigi tu verčiau eini į koncertą su Deiviu supistu Mičelu nei į kiną su manimi. Tai Lizi. Retorinis klausimas, įprastas paukštyčių ir psichų ginklas.

Tas įvykis pavirto, taip sakant, tikrai visapusišku mūsų santykių svarstymu. Mano instinktai verčia mane tiesmukai pasakyti „taip", bet tai tikriausiai reikštų išbombinti lauk Lizi, o aš esu linkęs užsiiminėti su ja seksu. Dieve, aš tai mėgstu. Daryti tai iš galo, kai ji švelniai dejuoja, jos gražutė galva ilsisi ant geltonų šilkinių pagalvių užvalkalų mano bute; tų pačių, kuriuos Bulvė man kaip dovaną naujakuriui nukniaukė iš *British Home* parduotuvių Princų gatvėje. Žinau, kad neturėčiau pasakoti apie savo gyvenimą, žmogau, bet atsiminimas apie ją lovoje yra toks stiprus, kad net ir jos viešas šiurkštumas bei nuolatinis nepasitenkinimas negali to susilpninti. Aš tik nuoširdžiai noriu, kad Lizi visuomet būtų tokia, kokia ji yra lovoje.

Mėginu murmėti gundančius atsiprašymus, bet ji tokia šiurkšti ir neatlaidi: saldi ir nuostabi tiktai lovoje. Nuolatinė nepasitenkinimo išraiška sunaikins jos grožį daug anksčiau, nei jis turėtų išnykti. Ji išvadina mane visais įmanomais pišožodžiais, o po to dar išgalvoja ir naujų, kad pasiektų reikiamą efektą. Vargšas senas Tomis Gunas. Jau ne smarkiausiai kovojantis kareivis; o į kelnes dedantis kareiva.

Tai ne Igio kaltė. Negaliu iš tikro kaltinti to bernioko, žinai? Iš kur jis galėjo žinoti, kai keliaudamas užgriuvo į Baroulendą, jog sukels ponteriams, kurių jis net ir nepažįsta, visus šiuos rūpesčius? Grynas atsitiktinumas, kai apie tai pagalvoji. Jis vis dėlto buvo dar vienas akmuo po kaklu. Lizi yra tikra geležinė moteris. Vis dėlto aš laimingas. Net Ligotasis man pavydi. Būti Lizi vaikinu reiškia išsikovoti statusą, bet, kaip sakoma, šlovė kainuoja. Kai jau išeinu iš alinės, be jokios abejonės, prarandu dalį savo žmogiškosios vertės.

Namuose aš startuoju ir susipilu pusę butelio *Merrydown*. Visiškai negaliu miegoti, todėl paskambinu Rentsui ir paklausiu, ar nenorėtų atvažiuoti pažiūrėti Čako Noriso per video. Rentsas ryte išvyksta į Londoną. Jis ten praleidžia daugiau laiko nei čia. Kažkas susiję su pašalpos sumažinimu. Tas šiknius sudarė kažkokį ten sindikatą su tais ponteriais, kuriuos sutiko, kai prieš keletą metų dirbo *Harwich–Hook of Holland* kelte per sąsiaurį. Jis matys Igį *Town and Country* klube, kol gyvens Ūkanotame mieste, Londone. Mes surūkėme šiek tiek žolės ir kvatojome pametę galvas, kol Čakas, kurio veidas niekada nepraranda kietos, stoiškos išraiškos, spyriais dulkino tuzinus „komių" antikristų. Tikrai, žiūrėti į tai neįmanoma. Apspangus tai tiesiog nepakeliama.

Kitą dieną mano burna baisiai išopėjo. Tempsas, Gevas Temperlis, kuris įsikėlė į butą, sako, kad taip man ir reikia. Aš žudau save tuo amfetaminu, sako man jis. Tempsas sako, kad su savo gabumais turėčiau susirasti darbą. Aš sakau Tempsui, kad savo kalbomis jis labiau primena man motiną, nei draugą. Nors Gevą galima suprasti. Jis vienintelis dirba, kad galėtų gauti pašalpą, o mes visi nuolat traukiame iš jo pinigus. Vargšas Tempsas. Ko gera, praeitą naktį mes su Rentsu vėl neleidome jam užmigti. Tempsas, kaip ir visi plušantieji, piktinasi, kad pašalpą gaunantys kurmiai linksmai leidžia laiką. Jis nuoširdžiai piktinosi, kiekvieną dieną Rentso prašomas paskolinti pinigų.

Vykstu pas savo motiną ištraukti trupučio pinigų koncertui. Man reikia pinigų traukinio bilietui, taip pat gėralams bei narkotikams. Mano narkotikas – amfetaminas, jis gerai dera su gėrimais, o aš visuomet mėgau išgerti. Tomis – tikras amfetamino išsigimėlis.

Ma atskaito man paskaitą apie narkotikų pavojingumą, atveria man, kokį didelį nusivylimą aš sukėliau jai ir tėčiui, kuris, nors ir nekalba daug, iš tikro manimi labai rūpinasi. Vėliau, parėjęs iš darbo, šis, kol mama buvo užlipusi į viršų, pasakė, jog ji gal daug ir nekalba, bet tikrai yra dėl manęs susirūpinusi. Atvirai kalbant, sako jis man, manimi jis smarkiai nusivylęs. Jis tikisi, kad aš nevartoju narkotikų, atidžiai stebi mano veidą, lyg galėtų iš to nu-

spėti. Juokinga, pažįstu narkomanų, narkotikais apsisvaiginusių ir amfetaminą vartojančių iškrypėlių, bet patys didžiausi supisti narkomanai, kokius pažįstu, tai girtuokliai, tokie kaip Sekas. Tas Rebas Maklalinas, Nukainotasis. Jis supistai išsikvėpęs, žmogau.

Aš išgaunu pinigų ir susitinku su Miču pas Hebsą. Mičas vis dar susitikinėja su ta mergaite Džeile. Bet visiškai aišku, kad jam neleidžiama jos apžergti. Pasiklausęs jo dešimt minučių, gali aiškiai viską perskaityti tarp eilučių. Jis yra tikrai įkaušęs, todėl ištraukiu iš jo šiek tiek grynųjų. Įveikiame keturias pintas stipraus alaus ir sėdame į traukinį. Pakeliui į Glazgą aš patvarkau keturias *Export* skardines ir dvi dozes amfetamino. *Sammy Dow's* išgeriame po porą, po to iki Linčo važiuojame taksi. Dar po dviejų o gal ir trijų pintų, bei po dar vienos dozės amfetamino išvietėje, mes uždainavome popuri iš Igio dainų ir nusigavome į „Saracėno Galvą“ Gelougeite, priešais Baroulendą. Mudu gėrėme kažkokius sidro ir vyno mišinius, lyg pašėlę griebdamiesi sūraus amfetamino sidabrinėje folijoje.

Kai išėjau iš alinės, galėjau įžiūrėti tiktai prigesusį neoninį ženklą. Čia tikrai supistai šalta, aš tavęs nemaustau, žmogau, mes pajudame šviesos pusėn ir įeiname į šokių salę. Einame tiesiai prie baro. Mes dar išgeriame, nors girdime, kad Igis pradėjo savo programą. Aš nusiplėšiu marškinėlius. Mičas išrikiuoja šiek tiek Morningsaido amfetamino bei kokaino ant plastikinio stalo paviršiaus.

Po to kažkas pasikeičia. Jis kažką pasako apie pinigus, aš gerai neišgirstu, bet pajuntu jo pagiežą. Mes karštai, nerišliai susiginčijome, pasikumščiavome, neprisimenu, kuris iš mūsų smogė pirmas. Mudu iš tikro negalime rimtai vienas kito sužaloti ar pajausti jėgos savo kumščiuose bei kūnuose. Per daug išsikvėpę. Žinok, aš užsivedžiau tuomet, kai pamačiau kraują, plūstantį man iš nosies ant nuogos krūtinės ir ant stalo. Sugriebiau Mičą už plaukų ir mėginau suknežinti jo galvą į sieną, bet mano rankos buvo per daug sustingusios ir sunkios. Kažkas mane atitraukia ir išmeta mus iš baro į gatvę. Aš pasikeliu, dainuodamas slenku į tą pu-

sę, iš kurios sklido muzika, įeinu į pilną prakaituotų kūnų salę, stumdydamas ir grūsdamasis artyn scenos.

Vienas vyrukas trenkia man į galvą, bet aš išsisuku, net nesustodamas išsiaiškinti, kas buvo mano užpuolikas, vis dar grūduosi į priekį. Šokinėju prie scenos krašto, tiesiog už kelių pėdų nuo To Žmogaus. Jie groja *Neon Forest*. Kažkas, be kita ko, pliaukšteli man į nugarą sakydamas: – Tu esi beprotis, žmogau. Aš dainuoju, raitydamasis, šokinėdamas toje tirštoje masėje.

Igis Popas žiūri tiesiai į mane, kai dainuoja eilutę: „Amerika vartoja narkotikus psichinei savigynai"; tik jis pakeičia „Amerika" į „Škotija", ir vienu vieninteliu sakiniu apibrėžia mane tiksliau, nei visi kiti kada nors buvo tai padarę...

Aš liaujuosi šokęs šv. Vito šokį ir išgąstingai apstulbęs stoviu žiūrėdamas į jį. Jo žvilgsnis nukrypo į kažką kitą.

STIKLO TAURĖ

Visa bėda su Begbiu... ką gi, su Begbiu yra daug bėdų. Labiausiai mane jaudino tai, jog bendraudamas su juo negalėjai iš tikro atsipalaiduoti, ypač jei jis turėjo ką išgerti. Visuomet jutau, kad dėl menkiausio jo požiūrio į tave pasikeitimo iš artimo bičiulio lengvai galėjai virsti persekiojama auka. Visa gudrybė buvo sugebėjimas pataikauti tam krušliui, per daug aiškiai nepasirodant šliaužiojančiu šmikiu.

Nepaisant griežtai apibrėžtų ribų, pasitaikydavo ir atvirų akibrokštų. Šios ribos pašaliniams buvo nematomos, bet intuityviai jas jusdavai. Taisyklės nuolat kito priklausomai nuo to šikniaus nuotaikos. Draugystė su Begbiu buvo idealus pasiruošimas užmegzti santykius su moterimi. Tai išmokė jautrumo, rūpinimosi kitu. Kai būdavau su mergiote, mano elgesys paprastai būdavo lygiai toks pat taktiškai atlaidus. Žinoma, kurį laiką.

Begbis ir aš buvome pakviesti į Gibo dvidešimt pirmąjį gimtadienį. Tai buvo kviestinis *repondez s'il vous plaît*, su partneriais. Aš pasikviečiau Hazelę, o Begbis pasiėmė savo paukštytę, Džunę. Džunė buvo nėščia, bet stengėsi to neparodyti. Begbiui pasiūlius mes susitikome alinėje Rouz gatvėje. Tik subinės, onanistai ir turistai gerai jaučiasi Rouz gatvėje.

Hazelės ir mano santykiai buvo keisti. Mes susitikinėjome su pertraukomis jau apie ketverius metus, – taigi šiek tiek perpratome vienas kitą, todėl, kai aš vartodavau, ji tiesiog išnykdavo. Hazelė trinasi aplink mane todėl, kad ji tokia pat išdulkinta kaip ir aš, bet užuot su tuo kaip nors susitvarkiusi, ji tiesiog tai neigia. Seksas su ja buvo tik priemonė nevartoti narkotikų. Hazelė ir aš retai atsiduodavome seksui. Taip buvo dėl to, kad aš paprastai būdavau per daug apspangęs nuo narkotikų, kad mane būtų galima dėl to trikdyti, o ji buvo frigidiška. Pasak žmonių, frigidiškų moterų nėra, o yra tik negrabūs vyrai. Iš dalies tai tiesa, o aš būčiau paskutinis šiknius šiame pasaulyje, jeigu stengčiausi šioje srityje pasirodyti labai kietas – mano klaikūs žaizdų pėdsakai nuo narkotikų vartojimo kalba patys už save.

Reikalas tas, kad Hazelę, kai ji buvo dar maža mergaitė, išdulkino tėvas. Ji vieną kartą man tai papasakojo, kai iš tikro negalėjo susijaudinti. Iš manęs nebuvo daug naudos, nes aš lygiai taip pat negalėjau susijaudinti. Kai vėliau mėginau ją prakalbinti, ji nesileido į kalbas. Kiekvienas kartas būdavo košmariškas. Mudviejų seksualinis gyvenimas visada toks buvo. Po amžius trukusių atsikalbinėjimų ji galų gale leidosi išdulkinama. Kol aš dariau tai, ką turėjau daryti, ji, sugriebusi čiužinį ir griežiama dantimis, gulėjo visa įsitempusi. Pagaliau mes liovėmės. Tai buvo lyg miegojimas su banglente. Jokios glamonės nebūtų sujaudinusios Hazelės. Mano pastangos privertė ją tik dar labiau įsitempti, beveik fiziškai susirgti. Tikiuosi, kad kurią nors dieną ji sutiks ką nors, kas sugebės ją sujaudinti. Kad ir kaip ten būtų, mudu su Hazele buvome sudarę savotišką sąjungą. Mudu kartu rodydavomės viešumoje, kad pademonstruotume išorinį savo normalumą, tik šitaip iš tikro galima apibūdinti mūsų santy-

kius. Tai buvo puikus jos frigidiškumo ir mano narkotikų sukeltos impotencijos maskavimas. Mano Ma ir tėvas tirpo dėl Hazelės, – matė ją kaip būsimą marčią. Jei tik jie būtų žinoję. Kad ir kaip ten būtų, paskambinau Hazelei, norėdamas šį vakarą pasiimti ją su savimi; du nuopisos kartu.

Begbis, Valkata, lakė dar prieš mums susitinkant. Su eilute jis atrodė apskuręs ir grėsmingas, kaip ir visi girtuokliai, indiškasis rašalas – tatuiruotės – ant jo kaklo bei rankų lindo iš už apykaklės ir rankogalių. Esu tikras, kad Valkatos tatuiruotės pačios išlindo į šviesą pasipiktinusios, jog jas paslėpė.

– Kaip laikosi supistas Nuomojamas Berniukas! garsiai išrėžė jis. Padorumas niekada nebuvo to šikniaus stiprioji savybė. – Kaip sekasi, lėlyte? sako jis Hazelei. – Atrodai supistai puikiai. Matai šitą šiknių? Jis parodo į mane. – Stilius, mįslingai sako jis. Po to plėtoja mintį toliau. – Tai niekam tikęs kekšės vaikas, bet turi skonį. Galvotas vyras. Klasiškas vyras. Beveik toks kaip aš.

Begbis visuomet išgalvodavo savo draugams įsivaizduojamų privalumų, o vėliau begėdiškai juos priskirdavo sau.

Hazelė ir Džunė, kurios iš tikro gerai viena kitos nepažįsta, išmintingai užmezgė pašnekesį, palikdamos mane vieną su Valkata, Generolu Franko. Aš suvokiau, kad jau seniai negėriau su Begbiu vienas, be kitų bičiulių, kurie retkarčiais suteikdavo atokvėpį. Vienam su juo buvo sunku.

Kad patrauktų mano dėmesį, Begbis trinkteli alkūne man į šonkaulius su tokiu žiaurumu, jog tai būtų galima palaikyti užpuolimu, jei vyktų ne tarp dviejų bendrų. Jis pradeda man pasakoti apie kažkokį bergždžią ir nuožmų video, kurį matė. Valkata užsispyrė pavaizduoti visą tą supistą reikalą ant manęs: karatė smūgius, smaugimus, puolimus ir t. t. Jo pasakojimas trunka dvigubai ilgiau nei pats filmas. Ryte ant mano kūno pasirodys kelios mėlynės, o dar net nespėjau išgerti.

Mes geriame baro balkone, o mūsų dėmesį patraukia į barą apačioje sugužantis būrys prietrankų. Įžūliai ir grėsmingai jie su triukšmu suvirsta į vidų.

Nekenčiu tokių šiknių. Tokių šiknių kaip Begbis. Šiknių, kurie pasiryžę sudaužyti beisbolo lazda kiekvieną pislių, kuris yra kitoks: pakistaniečius, pedus ar ką tik nori. Supistas ydingumas ydingoje šalyje. Neteisinga keikti anglus už tai, kad mus kolonizavo. Aš nejaučiu neapykantos anglams. Jie paprasčiausi onanistai. Mus kolonizavo onanistai. Mes net negebam susirasti padorios, gyvybingos, sveikos kultūros, kuri mus kolonizuotų. Ne. Mus valdo nevaisingi šikniai. Kuo jie mus paverčia? Žemiausiais iš supistai žemiausiųjų, pasaulio padugnėmis. Labiausiai apgailėtinomis, vergiškomis, skurdžiomis, graudžiomis atmatomis, kokios tik kada buvo šikimu sukurtos. Nejaučiu anglams neapykantos. Jie tiesiog užlipo ant tokio mėšlo, koks jiems pasitaikė. Aš nekenčiu škotų.

Begbis prakalbo apie Džuliją Metjuson, kurios jis seniai negalėjo pakęsti. Džulija visada jo nekentė. O aš mėgau Džuliją, gal net dėl šios priežasties. Ji tikrai buvo šauni ponterė. Turėdama ŽIV ji pasigimdė vaiką, bet šis buvo visiškai švarus, supista laimė. Ligoninė išsiuntė Džuliją su kūdikiu greitosios pagalbos mašina namo, lydimą dviejų vyrukų, apsivilkusių kažkuo panašiu į aprangą, saugančią nuo radioaktyvumo, – šalmai ir visa kita. Tai atsitiko dar 1985 metais. Sukėlė nuspėjamą efektą. Kaimynai visa tai matė, išsigando ir išrūkė ją iš to namo. Kai tik esi pažymėtas ŽIV, lauk, kad būsi išdulkintas. Ypač greitai pasklinda kalbos apie merginą. Akibrokštas po akibrokšto. Galų gale ją ištiko nervinis priepuolis ir ji, turėdama smarkiai pažeistą imuninę sistemą, lengvai tapo AIDS auka.

Džulija mirė per paskutines Kalėdas. Aš taip ir nenuėjau į laidotuves. Išsekęs gulėjau savo paties vėmaluose ant čiužinio Bulvės bute ir negalėjau pajudėti. Tikrų tikriausia gėda, nes Džulija ir aš buvome geri draugai. Mes niekuomet nesidulkinome ar panašiai. Abu manėme, kad tai per daug viską pakeistų, kaip būna vyro ir moters santykiuose. Seksas paprastai paverčia santykius tikrai rimtais arba juos sunaikina. Po pasidulkinimo gali eiti į priekį ar trauktis atgal, bet išsaugoti *status quo* yra sudėtinga. Džulija

atrodė tikrai graži, kai pradėjo vartoti heroiną. Taip būna daugeliui merginų. Atrodo, kad tai išvaduoja geriausia, ką jos turi. Tačiau gaudamas visada turi atiduoti.

Begbio epitafija Džulijai: – Supistai apmaudus geros skylės praradimas.

Nugaliu pagundą pasakyti jam, koks supistas sidabrinės kulkos praradimas būtų jis pats. Stengiuosi neparodyti savo pykčio; tai nieko neduotų, gal tik prakirstą mano lūpą. Nulipu laiptais žemyn paimti dar vieną gėrimų porciją.

Prie baro, stumdydami vieni kitus ir visus aplinkinius pislius, stovi tie subingalviai latrai. Laukimas, kol teiksis aptarnaut, virsta tikru košmaru. Randų raizginiu ir tušo mozaikomis išsigražinęs šiknius klykia: – DVIGUBĄ DEGTINĖS SU KOKA! DVIGUBĄ SUPISTOS DEGTINĖS SU KOKA TU, ŠIKNIAU! sunerimusiems barmenams. Sutelkiu dėmesį į viskį lentynose, iš visų jėgų stengdamasis išvengti šio pusgalvio žvilgsnio. Toks jausmas, lyg mano akys gyventų savo pačių gyvenimą, nesąmoningai nusisukdamos į šoną. Mano veidas parausta ir trūkčioja, lyg nujaustų kumštį ar butelį. Šie šikniai yra supistai nesveiki, aukščiausios rūšies bepročiai.

Aš nunešu gėrimus: iš pradžių taureles moterims, po to pintas.

Tuomet tai ir atsitinka.

Aš viso labo tik padėjau priešais Begbį pintą *Export* alaus. Jis nugeria vieną supistą gurkšnį; po to nerūpestingai atgalia ranka išmeta tuščią, anksčiau ištuštintą alaus bokalą tiesiai pro balkoną. Tai vienas iš tų sunkių, rantytų bokalų su rankenėle, akies krašteliu pastebiu jį besivartaliojantį ore. Aš pasižiūriu į besišypsantį Begbį, o sutrikę Hazelės ir Džunės veidai atspindi mano paties nepaprastą susirūpinimą.

Vienas latras sukniumba ant kelių, kai bokalas sudūžta į jo galvą, atverdamas žaizdą. To vyrioko draugužiai sustoja karingomis pozomis, o vienas iš jų prišoka prie gretimo stalelio ir užsipuola niekuo dėtą šiknių. Kitas trinkteli kažkokį trizniuką, nešantį padėklą su gėrimais.

Begbis, pašokęs ant kojų, skuba laiptais žemyn. Jis atsiduria pačiame salės viduryje.

– BERNIUKAMS SUPISTAI TRINKTELĖJO BOKALU! JOKS ŠIKNIUS IŠ ČIA NEIŠEIS, KOL AŠ NEIŠSIAIŠKINSIU, KAS SVIEDĖ TĄ SUPISTĄ BOKALĄ!

Jis loja įsakymus niekuo dėtoms porelėms, šaukdamas duoda nurodymus baro tarnautojams. Reikalas tas, kad nusitašėliai šikniai priima tai už gryną pinigą.

– Viskas gerai, bičiuli. Mes su tuo susitvarkysim! sako Dvigubą Degtinės su Koka.

Aš negirdžiu, ką sako Begbis, bet tai, atrodo, padaro įspūdį tam Dvigubą Degtinės. Tuomet Valkata nueina prie barmeno: – TU! PASKAMBINK SUPISTAI POLICIJAI!

– NEE! NEE! JOKIOS POLICIJOS! rėkia vienas iš prisisiurbusių psichų. Apie šiuos šiknius policijoje aiškiai yra rankos ilgumo nusižengimų sąrašas. Vargšas šiknius prie baro, nežinodamas, ką daryti, deda į kelnes.

Begbis stovi išsitiesęs, įtempęs kaklo raumenis. Jo žvilgsnis nuslysta per visą barą iki pat balkono.

– AR KAS NORS KĄ NORS MATĖ? AR JŪS, ŠIKNIAI, KĄ NORS MATĖTE? rėkia jis grupelei apsitriedusių vaikinų, Prekybos mokyklos mokinukų, Miureifildo šiknių.

– Ne... drebančiu balsu tarė vienas vaikinas.

Liepęs Hazei ir Džunei niekur neiti iš baro balkono, aš nusileidau žemyn. Begbis, lyg detektyvas psichopatas iš Agatos Kristi kasgitaivisdėltopadarė, kryžmiškai tardė kiekvieną šiknių. Jis tuoj susimaus; supistai akivaizdu. Aš esu čia apačioje, prispaudęs supistą baro rankšluostį prie prakirstos latro galvos, mėgindamas sustabdyti kraujavimą. Tas šiknius tiesiog riaumoja ant manęs, o aš nesuprantu, ar jis taip rodo dėkingumą, ar pasirengęs sutraiškyti man kiaušius, bet aš vis tiek laikau.

Vienas storas šiknius iš psichų kompanijos prieina prie tos kitos vaikinų grupelės prie baro ir smogia vienam iš jų į galvą. Visa ta šutvė sukyla. Merginos klykia, vaikinai svaido grasinimus, stumdosi ir kumščiuojasi, kol orą sudrebina dūžtančio stiklo garsai.

To bernioko balti marškiniai permirkę krauju, kai aš braunuosi pro kažkokius kūnus laiptais aukštyn pas Hazelę ir Džunę. Kažkoks šiknius trenkia iš pasalų man į veidą. Akies kraštеliu spėjau pastebėti ir laiku išsisukau, todėl man nekliuvo visa jėga. Aš apsisukau aplink, o tas kekšius kalbėjo: – Eikš, kietuoli. Eikš.

– Išdulkinčiau tave, terliau, purtydamas galvą iškošiu aš. Tas kekšius pasiryžęs pulti, bet draugužis sugriebia jo ranką, tai gerai, nes aš nepasiruošęs su juo muštis. Šitas šiknius atrodo gana tvarkingai, panašu, kad jis sugebėtų vožtelėti iš visų jėgų.

– Malki, atsitrauk, po galais. Tai supistai neturi nieko bendra su šiuo bernioku, sako jo bičiulis. Aš greitai dingstu. Hazė ir Džunė leidžiasi su manimi laiptais žemyn. Malkis, mano užpuolikas, dabar daužo kažkokį kitą šiknių. Kambario viduryje pasirodė properša, ir aš nuvairavau Hazę ir Džunę pro ją durų link.

– Neužgaukit paukštyčių, bičiuliai, pasakiau aš dviems jau besiruošiantiems susipliekti vyrukams; vienas iš jų šoko ant antrojo, suteikdamas mums progą praslysti. Lauke prie baro, ant Rouz gatvės šaligatvio, Begbis ir tas kitas šiknius, tas Dvigubą Degtinės, dulkina kojomis parkritusį kažkokį vargšą kekšės vaiką. – FRENKAAAI! stingdančiu kraują balsu suriko Džunė. Hazelė traukiasi šalin, tempdama mane už rankos.

– FRANKO! GANA! šaukiu, griebdamas jį už rankos. Jis liaujasi tyrinėti savo darbą, bet nusipurto mano gniaužtų. Atsisuka pasižiūrėti į mane, – pagalvoju, kad jis ruošiasi man vožtelėti. Atrodo, lyg jis manęs nematytų, lyg neatpažintų manęs. Tuomet pradeda: – Rentsai. Joks šiknius nesikruša su manimi. Tu privalai tai supistai įsidėmėti, Rentsai. Tu privalai.

– Dėkui, bičiuli, sako tas Dvigubą Degtinės, Franko bendrininkas šiame susidorojime.

Franko nusišypso ir spiria tam šikniui į pautus. Aš, rodos, net pajutau tai.

– Aš tau parodysiu supistą dėkui, tu šikniau! tyčiojasi jis, trinktelėdamas tam Dvigubą Degtinės į veidą ir nokautuodamas jį. Balti dantys lyg kulkos išlekia iš to vaikino burnos ir pabyra už kelių pėdų ant šaligatvio plytų.

– Frenkai! Ką darai! suklykia Džunė. Mes tempiame tą šiknių nuo kelio, kai netoli pasigirsta policijos sirenos.

– Šitas šiknius, šitas šiknius ir šie supisti jo bičiuliai, tai yra tie patys šikniai, kurie prismeigė mano brolį! pasipiktinęs šaukė jis. Džunė sugniuždyta nuleido akis.

Tai buvo mėšlas. Prieš kelerius metus Nidryje alinėje per muštynes buvo durta Valkatos broliui, Džo. Muštynes pradėjo jis pats, bet sužeistas buvo nesunkiai. Be to, Franko ir Džo nekentė vienas kito. Vis dėlto šis įvykis suteikė Begbiui moralinį pasiteisinimą dėl periodiškų alkoholio ir pykčio pritvinkusių karų su vietiniais gyventojais. Kada nors jis atsiims savo. Be jokių abejonių. Nenorėčiau būti šalia, kai tai atsitiks.

Hazelė ir aš atsistojome už Franko ir Džunės. Hazė norėjo išeiti.

– Jam kažkas atsitiko. Ar tu matei to vyruko galvą? Dingstam iš čia.

Staiga pradėjau jai meluoti, kad pateisinčiau Begbio elgesį. Supistai bjauru. Aš tiesiog negalėjau pakęsti jos šiurkštumo ir besiplieskiančio kivirčo. Meluoti buvo lengva, mes Begbio akivaizdoje taip ir darėme. Visa Begbio mitologija buvo pagrįsta mūsų melu vienas kitam ir patiems sau. Kaip ir mes, Begbis tikėjo tuo mėšlu. Mes nemažai nusipelnėme, kad padarytume jį tuo, kuo jis tapo.

Mitas: Begbis turi puikų humoro jausmą.

Tikrovė: Begbio humoro jausmą skatino vien tiktai kitų žmonių, paprastai jo draugų, nesėkmės, klaidos ir silpnybės.

Mitas: Begbis „kietas vyras“.

Tikrovė: Aš pats asmeniškai taip smarkiai Begbio nevertinčiau sąžiningoje kovoje be jo įprasto plieninių peilių, beisbolo lazdų, kastetų, alaus butelių šukių, užaštrintų mezgimo virbalų ir t.t. rinkinio. Aš pats ir daugelis šiknių esame per daug sušiktai ištižę, kad patikrintume šią teoriją, bet įspūdis yra toks. Tomis kartą per vieną atvirą kovą atskleidė šiokį tokį Begbio silpnumą. Gavo jis nuo Tomio smarkiai. Tomis, žinokite, šiknius kaip reikiant, o Begbis, reikia pasakyt, pasirodė geriau.

Mitas: Draugužiai Begbį mėgsta.

Tikrovė: Jie bijo jo.

Mitas: Begbis niekuomet nepakenktų kam nors iš savo draugų.

Tikrovė: Jo bičiuliai paprastai yra per daug suvaržyti, kad patikrintų šį teiginį, o tais retais atvejais, kurie jiems išpuolė, pavyko šį teiginį paneigti.

Mitas: Begbis užstoja savo draugus.

Tikrovė: Begbis išdulkina nekaltus mažus kvailus šiknius, kurie netyčia atsitrenkia į jus ar ištėškia jūsų alų. Psichopatai, kurie terorizuoja Begbio bičiulius, paprastai daro tai nebaudžiami, nes numanu, kad jie artimesni Begbio draugužiai nei tie ponteriai, su kuriais jis trinasi. Jo bičiuliavimąsi su jais rodo mokyklos, kalėjimo ar atsitiktinių pažinčių tinklas, besipliekiančių tarpusavyje masonų draugija.

Kad ir kaip ten būtų, šie mitai leidžia man išsigelbėt šią naktį.

– Klausyk, Hazele, žinau, kad Franko persistengė. Tai tik dėl to, jog šie vyrukai taip patvarkė jo brolį Džo, kad jį teko jungti prie gyvybę palaikančio aparato. Begbio šeima tarsi vienas kumštis.

Begbis – lyg narkotikas, įprotis. Pačią pirmąją dieną pradinėje mokykloje mokytoja man pasakė: – Tu sėdėsi šalia Frensio Begbio. Ta pati istorija pasikartojo ir vidurinėje. Pabėgti nuo Begbio sugebėjau tik pasistengęs patekti į pažangesnę klasę. Kai Begbis buvo išvarytas ir nusiųstas į kitą mokyklą pakeliui į Polmontą, mano vaidyba liovėsi ir aš vėl buvau perkeltas į paprastą klasę. Bet jau be Begbio.

Vėliau, kai mokiausi staliaus amato, turėjau važiuoti į Telfordo koledžą laikyti egzaminų, kad gaučiau nacionalinį staliaus sertifikatą. Kafeterijoje atsisėdau užkrimsti bulvių traškučių, kai į vidų su pora kitų psichų įvirto, ką jūs sau manote, pats Begbis. Jie dalyvavo šaltkalvių rengimo programoje, skirtoje sunkiems paaugliams. Tie kursai, atrodė, buvo sukurti išmokyti juos pasigaminti aštrius metalinius ginklus, užuot juos pirkus Armijos ir laivyno parduotuvėse.

Kai mečiau darbą ir pradėjau lankyti koledžą, kad išlaikęs A lygio egzaminus galėčiau stoti į Aberdeno universitetą, beveik tikėjausi pamatyti Valkatą pirmakursių pokylyje sumalantį į far-

šą kokį nors akiniuotą vidurinės klasės onanistą, tariamai spoksantį būtent į jį.

Jis tikrai pirmarūšis šiknius. Dėl to nekyla jokių abejonių. Bėda ta, kad jis – bičiulis ir visa kita. Ką aš galiu padaryti?

Mes paspartiname žingsnius ir nusekame paskui juos; ketvertas užsikrušusių žmonių.

NUSIVYLIMAS

Prisimenu tą šiknių. Tikrai supistai prisimenu. Žinai, aš kažkada maniau, kad jis buvo supistai kietas šiknius, dar Kreige. Jis supistai trainiojosi su Kevu Stronachu ir visa ta gauja. Supisti tešliai. Nesuprask manęs klaidingai, taip sakant; aš maniau, kad tas šiknius buvo tikrai supistai smarkus. Bet aš prisimenu, vieną kartą vaikinai paklausė to šikniaus, iš kur jis supistai atvyko. Tas berniokas pasakė: – Džeiki! (toks, atrodo, buvo to šikniaus vardas), ar tu esi iš supisto Grantino, ar Roistino? Tas šiknius varo: – Grantinas yra Roistinas. Roistinas yra Grantinas. Tas kekšės vaikas po šito supistai smuko mano akyse, žinai? Bet tai buvo dar supistos mokyklos laikais, žinai? Nuo to laiko praėjo jau daug metų.

Kad ir kaip ten būtų, praeitą supistą savaitę aš buvau supistame Volyje su Tomiu ir Seku, žinai Rebą, Nukainotąjį, taip sakant? Tas šiknius, šiknius Džeikis, stambus supistas mėšlius iš Kreigo, įeina į tą barą. Jis manęs neatpažįsta. Aš prisimenu, kaip mudu su tuo šikniumi akmenimis esame sutraiškę daugybę supistų krabų į šipulius. Čia, įlankoje, žinai? Jis niekuomet manęs supistai neatpažįsta. Nors žino mane nuo Adomo laikų... šiknius.

Kad ir kaip ten būtų, to šikniaus bičiulis, tas spuoguotasnukis kietuolis, prieina su savo supistais pinigais ir užsiima eilę prie

stalo. Pului, supranti? Aš jam sakau: – Dabar šito šikniaus eilė, bičiuli, rodydamas į tą spuoguotą liurbį. Tas triznius buvo užsiėmęs eilę, bet jis būtų tiesiog supistai sėdėjęs ten ir nieko nesakęs, jei aš nebūčiau, taip sakant, supistai įsiterpęs.

Aš buvau supistai nusiteikęs muštynėms. Jei tas šiknius būtų išėjęs į priekį, dėl to nebūtų kilę jokių problemų. Noriu pasakyti, jūs mane pažįstate, nesu toks šiknius, kuris, taip sakant, ieško supistų nesusipratimų; bet aš buvau šiknius, laikantis savo rankose supistą biliardo lazdą, ir spuoguotasis šiknius galėjo, taip sakant, panorėjęs gauti storuoju jos galu į snukį. Aišku, aš turėjau su savimi dar ir gelžgalių, ir visa kita. Tikrai. Kaip jau sakiau, aš neieškau supistų priekabių, bet jei koks nors supistai įžūlus šiknius nori pradėti, aš visuomet supistai pasiruošęs. Taigi tas dėmėtasis šiknius padeda savo supistus pinigus ir pradeda šakotis, žinai? Spuoguotasis tiesiog sėdi ir nieko supistai nesako. Aš ir toliau, žinai, stebiu kietąjį šiknių ar bent mokykloje buvusį supistai kietą šiknių. Tas šiknius neištaria nė vieno supisto žodžio. Sėdėjo užčiaupęs savo supistą burną; šiknius.

Tomis man ir sako: – Ei, Franko, ar šis berniokas neatrodo tau įžūlus? Tu žinai Tamą, jis nėra supistai drovus, tas šiknius. Jie supistai aiškiai jį girdėjo, tie šikniai; bet nieko neatsakė. Spuoguotasis ir tas vadinamasis kietas šiknius. Būtume buvę du prieš du, nes juk žinai Nukainotąjį; nesuprask manęs klaidingai, aš suprantu tą šiknių, bet jis, kai prieiname prie reikalo, supistai nulūžta. Pusę dvylikos trečiadienio vakarą jis buvo taip nusitašęs, kad vargiai begalėjo nulaikyti supistą biliardo lazdą. Taigi tai būtų buvusios supistai sąžiningos lygios muštynės. Bet tie šikniai supistai užsiraukia. Aš visiškai nevertinau supisto spuoguotasnukio, bet buvau supistai nusivylęs kietuoju šikniumi ar bent vadinamu kietuoju šikniumi, taip sakant. Jis visiškai nebuvo kietas vyras. Supistai apsitriedęs šiknius, jeigu visiškai tiesiai, žinai. Mane supistai nuvylė jis, tas šiknius, galiu tau pasakyti.

PENIO PROBLEMOS

Mėginimas susileisti tampa supistai groteskiškas. Vakar tai padariau į savo penį, nes jame yra iškiliausia mano kūno vena. Nenoriu, kad tai virstų įpročiu. Kad ir kaip sunku tuo patikėti, bet aš vis dar galėčiau sugalvoti jam kitokį panaudojimą be paprasčiausio šlapinimosi.

Sučirškia durų skambutis. Supistas pragaras. Tai tas apsitriedėlis išdulkintas kekšės vaikas namo šeimininkas: Baksterio sūnus. Senis Baksteris, priglausk, dieve, to senuliuko sielą, niekuomet nekėlė rimtų rūpesčių dėl nuomos čekio. Nukaršęs senas onanistas. Kai tik jis užeidavo, aš virsdavau senajam šikniui žavesio įsikūnijimu: nuvilkdavau jo švarką, pasodindavau ir duodavau skardinę *Export* alaus. Mes kalbėdavomės apie žirgus ir šeštojo dešimtmečio „Hibsų" komandą su Smito, Džonstono, Reilio, Tarnbulio ir Ormondo – „Garsiojo penketo" puolimo linija. Aš nieko nenutuokiau apie žirgus ar šeštojo dešimtmečio „Hibsus", bet kadangi tai buvo vienintelės senio Baksterio pokalbių temos, įgudau kalbėti abiem klausimais. Po to aš iškratydavau senojo išsižiojėlio kišenes ir pasisavindavau šiek tiek pinigų. Jis visados nešiodavosi su savimi storą pluoštą pinigų. Tuomet sumokėdavau jam jo paties pinigais arba pasakydavau vargšui kekšės vaikui, kad aš su juo, šikniumi, jau atsiskaičiau.

Mes netgi skambindavome senajam mulkiui, jei mums pritrūkdavo pinigų. Kai čia užgriūdavo Bulvė su Ligotuoju, mes pripliaukšdavome jam, kad čiaupas teka arba kad išdaužtas langas. Kartais netgi patys išdauždavome langą, kaip tą kartą, kai Ligotasis išmetė pro jį seną nespalvotą teliką ir privertė tą šiknių klusniai atvykti, kad mes galėtume jį apšvarinti. To supisto šikniaus kišenėse buvo gausybė turto. Tiek, kad aš tiesiog norėjau jas nuardyti, bijodamas, jog koks nors pislius gali jį apvogti.

Dabar senis Baksteris jau iškeliavęs linksmintis į dausas; jį pakeitė prietranka jo sūnus. Šiknius, kuris tikisi išpešti rentos mokestį už šią skylę.

– RENTSAI. Kažkas šaukia pro plyšį laiškams.

– Rentsai!

Tai ne namo savininkas. Tai Tomis. Kokio velnio tas šiknius nori šį kartą?

– Luktelk, Tomi. Ateinu.

Aš susileidau į savo kuolą kitai dienai. Kai adata įsminga, tai atrodo kaip klaikus eksperimentas, daromas su šlykščia jūros gyvate. Per vieną minutę mano savijauta pablogėja. Pliūpsnis akimirksniu užlieja smegenis. Nuostabiai apsvaigstu, po to pamanau, kad apsivemsiu. Nepakankamai įvertinau šio mėšlo grynumą, ir susileidau šiek tiek per daug. Giliai įkvepiu ir susikaupiu. Jaučiu, lyg į mano kūną veržtųsi plona oro srovė pro nugaroje kulkos pramuštą skylutę. Tai ne kredito išeikvojimo atvejis. Apsiramink. Leisk tam senam respiratoriui dirbti. Palengva. Štai taip.

Svirduliuodamas atsistoju ir įleidžiu Tomį. *Tai* nebuvo lengva.

Tomis atrodo tiesiog puikiai. Majorkos įdegimas vis dar laikosi; plaukai nublukę nuo saulės, trumpai pakirpti, sutepti želė ir sušukuoti atgal. Auksinis segtukas ir žiedas vienoje ausyje; linksmos dangaus žydrumo akys. Reikia pasakyti, kad Tomis yra stuomeningas, nudegęs šiknius. Nudegimas išryškina jo grožį. Gražus, geraširdiškas, protingas ir gana kietas mušeika. Tomis turėtų kelti pavydo jausmą, bet kažkodėl taip neatsitinka. Tikriausiai todėl, jog Tomis neturi nei tokio pasitikėjimo savimi, kad pastebėtų ir pasinaudotų daugeliu savo privalumų; nei tokios tuštybės, kad dėl tų savo privalumų taptų skausmu bet kurio kito šikniaus subinėje.

– Išsiskyriau su Lizi, sako jis man.

Sunku suprasti, ar derėtų pasveikinti, ar pareikšti užuojautą. Lizi yra ypatinga pisuoklė, bet turi jūrininko liežuvį ir kastruojantį žvilgsnį. Man atrodo, kad Tomis vis dar mėgina susigaudyti savo jausmuose. Galiu pasakyti, kad jis smarkiai susimąstęs, nes nepasakė, koks kvailas šiknius esu, net neužsiminė apie dabartinę mano būseną.

Aš stengiausi parodyti susirūpinimą, nors heroinas buvo mane sukaustęs. Išorinis pasaulis man supistai nieko nereiškė. – Graužiesi dėl to? klausiu aš.

– Nežinau. Jei atvirai, labiausiai pasiilgstu sekso. Jo ir, taip sakant, šalia savęs žmogaus, žinai?

Tomiui reikia žmonių daug labiau nei kitiems.

Atsimenu Lizi nuo mokyklos laikų. Aš, Begbis ir Garis Makvis gulėjome Linkso bėgimo tako gale, toliau nuo išsprogusių to kekšės vaiko, mokyklos vedėjo, aukščiausios rūšies nacio Valanso akių. Mes pasirinkome tą vietą, kad galėtume matyti šortais ir marškinėliais vilkinčių mergiočių lenktynes bei sukaupti padorių įspūdžių masturbacijai.

Lizi bėgo smarkiai, bet finišavo antra, atsilikusi nuo liesos ir aukštos plačiais žingsniais bėgusios Morag, Skarmalės Henderson. Mes gulėjome ant pilvų, parėmę galvas rankomis, stebėdami Lizi, besivaržančią su pikto ryžtingumo išraiška veide, būdinga viskam, ką tik ji darė. Viskam? Kadangi Tomis ją jau prarado, paklausinėsiu jį apie seksą. Nee, neklausinėsiu... taip, klausinėsiu. Kad ir kaip būtų, girdžiu sunkų kvėpavimą ir pasisukęs pastebiu lėtai judinantį savo klubus Begbį; spoksantį į mergiotes ir sakantį: – Ta mažoji Lizi Makintoš... tikrai mielai pasijodinėčiau... supistai išdulkinčiau tą užpakaliuką kiekvieną savaitės dieną... tą jos supistą užpakaliuką... tuos jos supistus papus...

Po to jis veidu prisiploja prie velėnos. Tais laikais aš taip nesisaugojau Begbio kaip dabar. Jis tuomet nebuvo svarbiausias žmogus, tiesiog dar vienas varžovas, be to, šiek tiek varžėsi mano brolio Bilio. Su tam tikromis išlygomis, tiesą sakant, be jokių išlygų, aš ciniškai naudojausi Bilio, kaip klozeto skylės, reputacija. Kad ir kaip būtų, apverčiau Begbį ant nugaros, apnuogindamas jo varvantį kotą, visą purviną jo gumbą. Tas šiknius purioje velėnoje automatiškai atsilenkiančiu peiliu slapta išrausė duobutę ir dulkino lauką. Vos nepridėjau į kelnes. Begbis taip pat. Tais laikais, kol dar nebuvo pradėjęs pasitikėti savimi, tas šiknius buvo nereikšmingas ir, reikia pasakyti, kad, ee, mūsų propaganda skelbė jį esant paprasčiausią psichopatą.

– Tu esi suskretęs gašlus šiknius, Franko! pasakė Garis.

Begbis paslepia savo bumbulą, užsisega, tuomet sugriebia saują samanų bei žemės ir sugrūda tai Gariui į veidą.

Aš vos nenusibaigiu, kai Garis pasiunta: pakyla ir spiria į Begbio sportbačio padą. Po to sunkiai šnopuodamas audringai pasišalina. Pagalvoju, kad ši istorija iš tikro yra labiau apie Begbį nei apie Lizi, nors būtent jos narsus iššūkis Skarmalei ir padėjo jai atsirasti.

Kad ir kaip ten buvo, kai Tomis prieš porą metų susidėjo su Lizi, daugelis šiknių pagalvojo: Laimingas supistas šiknius. Net Ligotasis niekada nėra išdulkinęs Lizi.

Neįtikėtina, bet Tomis vis dar neužsiminė apie heroiną. Nors mano įrankiai voliojasi visame bute ir jis tikrai gali suprasti, kad esu gerokai užbombintas. Paprastai tokiais atvejais Tomis negrabiai mėgdžioja mano senutę: tu žudai save-liaukis-tu gali nugyventi savo gyvenimą be šių šiukšlių, ir kitokį mėšlą.

Dabar jis sako: – Ką šitai tau duoda, Markai? Jo balse girdėti nuoširdus smalsumas.

Aš gūžteliu pečiais. Nenoriu apie tai kalbėti. Tie šikniai, turintys Karaliaus Edžio ir Sičio mokslinius laipsnius, su manimi kalbėdamiesi visą šį mėšlą jau apsvarstė. Tai buvo padaryta supistai gerai. Bet Tomis užsispyręs.

– Pasakyk man, Markai. Aš noriu žinoti.

Bet, kai geriau pagalvoji, gal draugai, kurie yra perėję su tavim ugnį ir vandenį, ypač ugnį, nusipelno bent jau mėginimo visa tai paaiškinti, jei jau pasitarimų-apmąstymų policija jį išpešė. Aš pradedu pliaukšti. Kalbėdamas apie tai jaučiuosi stebėtinai gerai, ramiai ir drąsiai.

– Aš tikrai nežinau, Tomai, tiesiog nežinau. Tiesiog pamatai viską daug realiau. Gyvenimas nuobodus ir tuščias. Mes pradedame gyventi su didelėmis viltimis, o po to užkemšame jas butelyje. Suvokiame, kad mirsime taip ir nesuradę atsakymo į tikrai reikšmingus klausimus. Mes išplėtojam visokias nuobodžias idėjas, kurios viso labo tik kitaip interpretuoja gyvenimo tikrovę, iš tikro nepraplėsdamos mūsų supratimo apie reikšmingus dalykus, tikrus dalykus. Tiesiog nugyvename trumpą, kupiną nusivylimo gyvenimą, o paskui mirštame. Mes pripildome savo gyvenimą mėšlo, tokių dalykų kaip karjera ir tarpusavio santykiai, kad apgau-

dinėdami patys save įsiteigtume, jog ne viskas yra tikrai beprasmiška. Heroinas yra sąžiningas narkotikas, nes padeda nusikratyti tokio savęs apgaudinėjimo. Įsikalęs heroino, kai viskas gerai, pasijunti nemirtingas. Kai jautiesi blogai, jis sustiprina tą visą mėšlą. Tai vienintelis sąžiningas narkotikas. Jis nekeičia tavo sąmonės, o tik išjudina ir suteikia gerovės jausmą. Po šito pamatai pasaulį tokį skurdų, koks jis iš tikro yra, ir savęs jau negali nuskausminti.

– Šūdas, sako Tomis. Tada: – Tikras šūdas. Galimas daiktas, kad jis visiškai teisus. Jei jis būtų to manęs paklausęs praeitą savaitę, aš tikriausiai būčiau papasakojęs ką nors visiškai skirtinga. Jei jis paklaus šį vakarą, tai turėtų būti vėl kažkas kita. Bet šiuo metu galvoju, kad narkotinis apsvaigimas surikiuos visa, kas pasirodys įkyru ir niekinga.

Kai tik pajuntu galimybę ar suvokiu, kad turiu pasiekti tai, ko, mano manymu, užsigeidžiau – ar tai būtų mergaitė, ar butas, darbas, išsilavinimas, pinigai ir panašiai, visa tai man staiga pasirodo nuobodu, bergždžia ir nevertinga. Tai mano bėda. Bet narkotikai buvo kas kita. Jiems taip lengvai neatsuksi nugaros. Jie tavęs nepaleis. Mėginimas išspręsti narkotikų problemą yra pagrindinis iššūkis. O be to, tai supistai geras spyris.

– Tai taip pat supistai geras spyris.

Tomis žiūri į mane. – Pažiūrėsim. Išmėginkim.

– Atsipisk, Tomi.

– Tu sakai, kad tai geras spyris. Aš tikrai noriu tai išmėginti.

– Nereikia. Liaukis, Tomi, patikėk mano žodžiu. Tai, rodos, tik dar labiau padrąsina tą šiknių.

– Aš turiu šlamančiųjų. Nagi. Paruošk man dozę.

– Tomi... vardan pisliavos, žmogau...

– Aš tau sakau, na. Juk esame supisti bičiuliai, tu, šikniau. Paruošk man dozę. Aš galiu tai, velniai rautų, ištverti. Viena supista dozė man nieko bloga nepadarys. Nagi.

Aš gūžteliu pečiais ir padarau tai, ko prašo Tomis. Gerai išvalau savo įrankius, o po to paruošiu nedidelę dozę ir padedu jam susileisti.

– Tai iš tikro supistai nuostabu, Markai... tai tikri amerikietiški kalneliai, žmogau... aš supistai sklandau... tiesiog sklandau...

Jo reakcija mane gąsdina. Kai kurie šikniai yra tiesiog linkę į heroiną...

Vėliau, kai Tomis atsipeikėja ir susiruošia eiti, aš jam sakau: – Tu tai padarei, bičiuli. Šito gero yra visas rinkinys. Marihuana, LSD, amfetaminas, grybeliai, visokie raminamieji, heroinas, supistai visko daug. Išmesk visa tai iš galvos. Pasistenk, kad pirmas kartas būtų ir paskutinis.

Aš tai pasakiau todėl, kad buvau įsitikinęs, jog tas šiknius norėjo paprašyti manęs, kad duočiau jam šiek tiek su savim. Neturėjau tiek, kad galėčiau dalintis. Aš *niekuomet* neturėjau tiek, kad galėčiau dalintis.

– Supistai teisingai, sako jis vilkdamasis savo striukę.

Kai Tomis išėjo, pajutau, kad mano gaidys niežti kaip pislius. Bet negaliu jo pakasyti. Jei pradėsiu jį draskyti, aš tą kekšės vaiką užkrėsiu. Tuomet turėčiau rimtų problemų.

TRADICINIAI SEKMADIENIO PUSRYČIAI

O mano dieve, kur, po galais, aš esu. Kur, po galais... Aš tiesiog visiškai neatpažįstu šio kambario... galvok, Deivi, galvok. Atrodo, negaliu išskirti pakankamai seilių, kad atplėščiau savo liežuvį nuo gomurio. Koks šūdas. Koks šiknius... kas per... daugiau niekad.

O ŠŪDAS... NE... prašau. Ne, supistas NE...

Prašau.

Neleiskit, kad man būtų taip atsitikę. Prašau. Tikrai ne. Tikrai taip.

Taip. Aš pabudau svetimoje lovoje svetimame kambaryje apsidergęs nuo galvos iki kojų. Primyžau į lovą. Privėmiau į lovą.

Apsišikau lovoje. Mano galva supistai gaudžia, o viduriai šlykščiai susijaukę. Lovoje tikras jovalas, visiškas supistas jovalas.

Ištraukiu paklodę, po to nuvelku pūkinės antklodės užvalkalą ir abu juos suvynioju; viduje aitrus, toksiškas kokteilis. Tai suveržta į kietą kamuolį, kuriame nesimato jokių persisunkimo požymių. Apverčiu čiužinį, kad paslėpčiau drėgną lopą, ir einu į tualetą; nusiplaunu po dušu purvą nuo krūtinės, šlaunų ir subinės. Dabar jau žinau, kur esu: Geil motinos namuose.

Supista velniava.

Geil motinos. Kaip čia patekau? Kas mane čia atvedė? Sugrįžęs atgal į kambarį pastebiu, kad mano drabužiai tvarkingai sudėti. O Kristau.

Kas, po velnių, mane nurengė?

Pasistenk atkurti įvykius. Šiandien sekmadienis. Vakar buvo šeštadienis. Hempdeno pusfinalis. Aš supistai nusitašiau prieš ir po varžybų. Mes neturėjome jokių šansų, galvojau, Hempdene niekuomet nepajėgsi įveikti kurios nors iš Senųjų firmų, miniai ir teisėjams uoliai palaikant elitinius klubus. Todėl nesukdamas sau dėl to galvos, tiesiog nusprendžiau gerai paūžti ir pasidaryti smagią dieną. Nenoriu net ir prisiminti, kokią smagią dieną pasidariau. Net neatsimenu, ar buvau pačiose rungtynėse, ar ne. Marksmano autobusu nusigavau į Diuko gatvę kartu su Leito berniukais: Tomiu, Rentsu ir jų bičiuliais. Supisti pramuštgalviai. Aš sumautai aiškiai atsimenu, kas įvyko po Rutergleno alinės prieš varžybas; paplotėlius su hašišu ir amfetaminą, LSD ir marihuaną, bet labiausiai – girtuokliavimą, butelį degtinės, kurį susipyliau prieš mums susitinkant alinėje, kai laukiau autobuso, kad nusitrenkčiau į alinę...

Kada pasirodė Geil, gerai neatsimenu. Pisliava. Taigi vėl atsiguliau į lovą, be patalynės čiužinys ir antklodė atrodė šalti. Po kelių valandų į duris pasibeldė Geil. Geil ir aš susitikinėjome penkias savaites, bet dar nesimylėjome. Geil pasakė, jog ji nenori, kad mūsų santykių pradžia remtųsi fiziniu potraukiu, nes tai iš esmės lemtų ir jų ateitį. Ji tai perskaitė *Cosmopolitan* žurnale ir norėjo patikrinti tą teoriją. Taigi po penkių savaičių mano sėkli-

dės buvo kaip pora arbūzų. Galimas daiktas, čia kiek juntamas šlapimo, vėmalų ir šūdo kvapas.

– Vakar tu buvai nusišniojęs, Deividai Mičelai, kaltinančiu balsu pasakė ji. Ar ji buvo nuoširdžiai supykusi, ar tik vaidino? Sunku pasakyti. Po to: – Kas atsitiko patalynei? Nuoširdžiai supykusi.

– Ee, nedidelė avarija, Geil.

– Ką gi, nieko baisaus. Lipk žemyn. Mes kaip tik ruošiamės pusryčiauti.

Ji išėjo, o aš vangiai apsirengiau ir atsargiai nušliaužiau laiptais žemyn, trokšdamas tapti nematomas. Tą gumulą pasiėmiau su savimi, nes norėjau išsinešti namo ir išskalbti.

Geil tėvai sėdi virtuvėje prie stalo. Ruošiamų tradicinių sekmadienio pusryčių kepsnių garsai ir kvapai tiesiog pykina. Mano viduriai padaro staigų salto mortale.

– Nagi, kažkas vakar buvo gerai nusišniojęs, sako Geil mama, bet, dideliam mano palengvėjimui, pašaipiai ir be jokio pykčio.

Aš vis dar raudonuoju iš gėdos. Prie virtuvės stalo sėdintis misteris Hjustonas mėgino mane nuraminti.

– Na, retkarčiais atsipalaiduoti yra sveika, užtardamas mane tarė jis.

– Šitam būtų sveika retkarčiais susilaikyti, pasakė Geil, suvokusi, kad paprasčiausiai išsišoko, kai aš, slapta nuo jos tėvų, kilstelėjau antakius. Nedidelis susilaikymas išeitų man į naudą. Tai būtų supistai geras šansas...

– Ee, misis Hjuston, aš parodau į antklodes, į gumulą ant virtuvės grindų prie mano kojų. – ... Aš šiek tiek sutepiau paklodę ir antklodės užvalkalą. Pasiimsiu juos namo ir išskalbsiu. Atnešiu juos rytoj.

– O, nesirūpink tuo, sūnau. Aš tiesiog sugrūsiu juos į skalbimo mašiną. O tu sėskis ir papusryčiauk.

– Na, bet, ee... tikrai bjauriai sutepiau. Man labai nesmagu. Norėčiau pasiimti juos namo.

– Mielas brangučiuk, nusijuokė misteris Hjustonas.

– Na dabar sėskis, sūnau, aš jomis pasirūpinsiu, misis Hjuston prisėlino per visą virtuvę prie manęs ir sugriebė gumulą. Virtuvė

buvo jos valdos ir ji tikrai niekam neleistų, kad jai čia būtų prieštaraujama. Aš patraukiau gumulą į save, prispaudžiau sau prie krūtinės; bet misis Hjuston buvo greita kaip velnias ir neįtikėtinai stipri. Ji tvirtai nusitvėrė ir truktelėjo į save.

Paklodės išsivyniojo, ir gausus aitrių išmatų, skystų alkoholio vėmalų bei šlykštaus šlapimo dušas ištiško po visą kambarį. Misis Hjuston kelias sekundes stovėjo apmirusi, po to nubėgo prie kriauklės.

Rudos skysto šūdo dėmės sutepė misterio Hjustono akinius, veidą ir visus marškinius. Aptaškė visą cerata užtiestą stalą bei maistą taip, lyg būtų išsipylęs skystas aštrus padažas. Kelios dėmės užtiško ir ant geltonos Geil palaidinukės.

Jėzau, kokia pisliava.

– Vardan Dievo... vardan Dievo... kartojo misteris Hjustonas, kol misis Hjuston vėmė, o aš beviltiškai mėginau paklodėmis nuvalyti kiek jovalo.

Geil metė į mane neapykantos ir pasišlykštėjimo kupiną žvilgsnį. Nemanau, kad mūsų santykiai tęsis toliau. Aš niekuomet nenusitempsiu Geil į lovą. Tačiau pirmas kartas, kai manęs tai nejaudina. Tiesiog noriu dingti iš čia.

Narkotinės Dilemos Nr. 65

Staiga pasidaro šalta; supistai labai šalta. Žvakės jau beveik ištirpo. Vienintelė tikra šviesa sklinda nuo teliko. Kažkas juodai balto... bet juk telikas yra juodai baltas, todėl ten ir turėjo būti kažkas juodai balta... jei telikas būtų spalvotas, viskas būtų kitaip... tikriausiai.

Šaltis stingdo, bet nuo judėjimo pasidarytų dar šalčiau; judėjimas priverčia suvokti, jog tai ir viskas, ką gali supistai padaryti, supistai viskas, ką iš tikro gali padaryti, kad sušiltum. Jei nejudėsiu, bent jau galėsiu įsivaizduoti, jog judėdamas aplink ar užkurdamas

židinį galėčiau sušilti. Visa gudrybė – kuo ramiau tūnoti. Tai lengviau, nei vilktis per visą kambarį ir užkurti tą supistą židinį.

Kambaryje kartu su manimi yra dar kažkas. Man atrodo, kad tai Bulvė. Sunku pasakyti tokioje tamsoje.

– Bulve... Bulve...

Jis nieko neatsako.

– Tikrai supistai šalta, žmogau.

Bulvė, jei tik iš tikro čia tas šiknius, vis dar nieko neatsako. Jis galbūt miręs, bet tikriausiai ne, nes manau, kad jo akys atmerktos. Bet tai reiškia supistai viską.

SKUNDAI IR LIŪDESYS PORT SANŠAINE

Lenis pasižiūrėjo į savo kortas, paskui atidžiai ištyrinėjo draugų veidus.

– Kas turi kirtį? Na, Bili, šikniau tu, atidenk. Bilis atidengė Leniui savo kortas.

– Du supisti tūzai!

– Velnio išpera! Tu esi supistas velnio išpera, Rentonai. Lenis trenkė kumščiu sau į delną.

– Tik duok čionai greičiau tuos pinigus, pasakė Bilis Rentonas, grobdamasis viduryje ant grindų gulinčią krūvelę banknotų.

– Nazai. Mestelk man skardinę, paprašė Lenis. Skardinė sušvilpė, bet jis nesugebėjo jos pagauti ir ji trenkėsi į grindis. Jis atidarė ją ir vos ne visas jos turinys ištiško ant Pesbo.

– O kad tu užsikruštum, kekšės vaike!

– Atsiprašau, Pesbo. Kaltas tas šiknius, rodydamas į Nazą nusijuokė Lenis. – Aš paprašiau jo pamėtėti man skardinę, o ne trankyti mano supistą galvą.

Lenis pakilo ir nuėjo prie lango.

– Vis dar nesimato to šikniaus? paklausė Nazas. – Be didelių pinigų žaidimas supistas.

– Ne. Tas šiknius kur nors supistai užsiplepėjo, pasakė Lenis.

– Paskambink tam šikniui. Išsiaiškink, kas ten nutiko, pasiūlė Bilis.

– Teisingai. Gerai sakai.

Lenis nuėjo į prieškambarį ir surinko Filo Granto numerį. Jis siuto, kad turi lošti iš tokios niekingai menkos sumos. Viskas būtų gerai, jei Grantis dabar pasirodytų su pinigais.

Telefonas čirškė tuščiai.

– Nėra nė vieno šikniaus arba, jei ir yra, jie neatsako į supistą skambutį, pasakė kitiems.

– Tikiuosi, kad tas šiknius nenusiplovė su visais supistais pinigais, nusijuokė Pesbo, bet tai buvo nejaukus juokas, pirmas atviras visuotinio būgštavimo pripažinimas.

– Geriau jis to nedarytų. Negaliu pakęsti šiknių, kurie apšvarina savo draugus, suniurzgė Lenis.

– Bet, jei rimčiau pagalvotum, tai yra jo, Grančio, pinigai. Jis gali juos išleisti kaip tik užsigeis, pasakė Džekis.

Jie nustebę, priešiškai sužiuro į jį. Galų gale Lenis prabilo.

– Atsipisk.

– Kad ir kaip ten būtų, tas šiknius išlošė juos atvirai ir teisėtai. Mes su tuo sutikome. Sukurti banką iš bendrų pinigų, kad kortų žaidimas taptų šiek tiek smagesnis. Po to visa tai pasidalinti. Aš visa tai žinau, tik sakau, kad įstatymo požiūriu... Džekis išdėstė savo nuomonę.

– Bet tai mūsų visų pinigai! pratrūko Lenis. – Grantis žinojo apie supistą Hempdeno susitarimą.

– Žinau, tik sakau, kad įstatymo požiūriu...

– Užčiaupk savo supistą burną tu, koktus šikniau, įsiterpė Bilis. – Mes čia nekalbame apie supistą įstatymą. Mes kalbame apie draugus. Jei tai priklausytų nuo supisto įstatymo, savo namuose neturėtum jokių baldų tu, parsidavėli šikniau.

Lenis, pritardamas Biliui, linktelėjo.

– Mes čia darome supistai skubotas išvadas. Gal yra visiškai

pateisinamų priežasčių, kodėl tas šiknius dar nepasirodė. Gal jį užlaikė, tarė Nazas, raupų sudarkytas jo veidas buvo įtemptas ir sustingęs.

– Gal koks nors šiknius apšvarino tą terlių ir atėmė pinigus, pasakė Džekis.

– Joks šiknius nemėgins apšvarinti Grančio. Jis toks šiknius, kuris pats apšvarina kitus šiknius, o ne jį kiti švarina. Jei jis atėjęs čionai mėgintų išstumti ką nors panašaus, pasakysiu jam, kur jis turi eiti. Lenis buvo šiek tiek susijaudinęs. Jie kalbėjo apie bendrus pinigus.

– Aš tik sakau, kad nešiotis šitokią pinigų sumą kvaila. Aš tik tai norėjau pasakyti, pareiškė Džekis. Jis šiek tiek prisibijojo Lenio.

Grantis nebuvo praleidęs nė vieno ketvirtadieninio lošimo kortomis šešerius metus, išskyrus atostogas. Mokykloje jis buvo tikras vadeiva. Lenis ir Džekis visiškai savarankiškai kitados užsiiminėjo grobimais ir vagystėmis iš butų.

Bendri klubo pinigai, atostogų pinigai, buvo likutis nuo tų laikų, kai jie, dar paaugliai, išeiginėmis dienomis kartu lankydavosi pas Loretą de Mar. Dabar, kai suaugo, jie nustojo trankytis tokiomis didelėmis grupėmis – laiką leisdavo su žmonomis bei savo mergaitėmis. Bendri pinigai su kortų lošimo pinigais buvo sumaišyti prieš porą metų, kai jie buvo girti. Pesbo, kuris tuomet buvo iždininkas, juokaudamas sviedė į lošimo banką bendrus pinigus, lyg jie būtų buvusi jo dalis. Juoko dėlei jie iš to sulošė. Jiems patiko pats sumanymas lošti iš visų pinigų, jiems tai suteikė tiek smagumo, kad jie sutiko su tuo statymu ir lošė paskui visokiausius žaidimus. Kai tik nusprendė, jog gali įspūdingai sutaupyti, jie liovėsi lošti iš „tikrų" pinigų ir pradėjo žaisti iš „klubo" iždo. Tai buvo lyg savotiškas lošimas iš netikrų monopolio žaidimo pinigų.

Atsitikdavo, ypač kai kas nors „išlošdavo" visą banką, kaip Grantis praeitą savaitę, kad jiems į galvą topteldavo jų prigimčiai būdingos ekscentriškos ir pavojingos mintys. Tačiau jie buvo bičiuliai ir paprastai dėdavosi, kad niekad neiškrės kitiems bjauraus pokšto. Kad ir kaip ten būtų, šią prielaidą pagrindė tiek lo-

gika, tiek ir ištikimybės jausmas. Jie visi buvo prisirišę prie šios vietos ir niekuomet nebūtų jos palikę savo noru dėl sumautų 2000 svarų. Jei kuris būtų apiplėšęs kitus, jam būtų tekę iš čia rautis. Jie kartojo patys sau tai daugybę kartų. Baimintasi tik vagystės. Banke pinigams būtų buvę saugiau. Tai buvo kvailas nuolaidžiavimas, kolektyvinė beprotybė.

Kitą rytą Grantis vis dar nepasirodė, o Lenis pavėlavo užsiregistruoti.

– Misteri Listeri. Jūs gyvenate tik už kampo nuo šio ofiso ir privalote užsiregistruoti kartą per dvi savaites. Tai visiškai menkas reikalavimas, pompastišku balsu pasakė jam klerkas, Gevinas Temperlis.

– Aš suprantu jūsų supisto ofiso nuostatą, misteri Temperli. Bet esu įsitikinęs, jog jūs atsižvelgsite į tai, kad esu supistai užsiėmęs žmogus, prižiūrintis kelias klestinčias versloves.

– Šūdas, Leni. Tu esi tingus šiknius. Susitiksime „Karūnoje". Eisiu ten priešpiečių. Būk ten dvyliktą valandą.

– Taaip. Bet turėsi man pastatyti. Aš esu supistai nustekentas, kol negausiu to nuomos mokesčio čekio.

– Jokių problemų.

Lenis nuėjo į alinę ir atsisėdo prie baro su savuoju *Daily Record* ir pinta alaus. Jis norėjo užsidegti cigaretę, bet galų gale nusprendė to nedaryti. Buvo dar tik 11.04, o jau surūkė dvylika cigarečių. Taip įvykdavo visuomet, kai būdavo priverstas atsikelti anksti ryte. Jis surūkydavo tikrai per daug cigarečių. Galėjo sumažinti jų skaičių tik likdamas drybsoti lovoje, todėl paprastai nesikeldavo anksčiau 14 valandos. Tie Vyriausybės šikniai buvo pasiryžę, galvojo jis, sugriauti tiek jo sveikatą, tiek ir jo finansus, versdami keltis taip anksti.

Kaip paprastai, paskutiniai *Record* puslapiai buvo pilni „Rangers-Celtic" mėšlo. Pietiečiai šniukštinėja kažkokio pisliaus antrajame Anglijos divizione, Makneilas sako, kad „Celts" vėl įgauna pasitikėjimą. Nieko apie „Hearts". Ne. Šiek tiek apie Džimį Sendisoną, du kartus cituojant tą patį trumpą tekstą ir nutraukiant jį nepabaigus minties. Ten dar yra nedidelis straipsnelis apie

tai, kodėl Mileris iš „Hibsų“ vis dar galvoja, kad jis tinkamiausias žmogus šiam darbui, nors per trisdešimt paskutinių varžybų jie pelnė tik tris įvarčius.

Lenis atsivertė trečiąjį puslapį. *Record* spausdinami drabužiais vos prisidengusių moterų atvaizdai jam patiko labiau nei tų visiškai apsinuoginusių iš *Sun*. Reikėjo pasitelkti kiek vaizduotės.

Akies krašteliu jis pastebėjo Koliną Dalgišą.

– Kokai, nepakeldamas galvos nuo laikraščio pašaukė jis.

Kokas pristūmė savo taburetę prie Lenio. Jis užsisakė pintą tamsaus alaus. – Girdėjai naujienas? Supistai gaila, a?

– A?

– Grantis... negirdėjai?.. Kokas žiūrėjo tiesiai į Lenį.

– Ne. Kas...

– Mirė. Tas latras.

– Juokauji! A? Baik tuos supistus juokus, tu šikniau...

– Išgriuvo. Praeitą naktį, taip sakant.

– Po galais, kas atsitiko...

– Chronometras. Bum. Kokas spragtelėjo pirštais. – Klastinga širdis, atrodo. Joks šiknius apie tai nežinojo. Vargšas Grantis dirbo su Pitu Gileghemu, uždarbiavo papildomai, taip sakant. Buvo apie penkias, Grantis padėjo Pitui apsitvarkyti, buvo pasiryžęs jau išsimėžti ir panašiai, kai staiga griebėsi už širdies ir užvertė kanopas. Gilis iškvietė greitąją ir jie nusivežė vargšą šiknių į ligoninę, bet po poros valandų jis mirė. Vargšas Grantis. Geras šiknius ir visa kita. Tu lošdavai kortomis su tuo vaikinu, a?

– Ee... taaip... vienas iš puikiausių šiknių, kokį gali tikėtis kada sutikti. Man tai kaip smūgis į paširdžius, tikrai.

Po kelių valandų Lenis nusitašė ne prasčiau, nei būtų gavęs tą smūgį į paširdžius. Jis ištraukė iš Gevo Temperlio dvidešimt svarų, motyvuodamas tuo, jog yra nusigėręs. Kai Pesbo vėlyvą popietę įėjo į tą alinę, Lenis vebleno į ausį užuojautos kupinai baro padavėjai ir sutrikusiam bei blaiviai atrodančiam vaikinui, apsivilkusiam kombinezoną su užrašu „Tenento Alus“.

– ...vienas iš puikiausių supistų šiknių, kokį gali tikėtis kada nors sutikti...

– Gerai, Leni. Girdėjau naujienas. Pesbo tvirtai sugriebė Lenį už peties. Tvirti gniaužtai, įtaigiai liudijantys, kad *vienas* iš jo bičiulių vis dar buvo čia ir kad šis deramai įvertins jo apgirtimą.

– Pesbo. Taaip. Vis dar negaliu supistai tuo patikėti... vienas iš puikiausių šiknių, kokį gali tikėtis kada nors pažinti... Jis lėtai pasisuko į padavėją ir vėl įbedė į ją savo žvilgsnį. Atkištu nykščiu jis bedė Pesbo į petį. – ...šis šiknius pasakys jums... a, Pesbo? Matei Grantį? Vienas iš puikiausių šiknių, kokį gali tikėtis kada nors sutikti... a, Pesbo? Grantis? A?

– Taaip, tai tiesiog siaubinga. Vis dar negaliu tuo patikėti, žmogau.

– Taigi! Vieną dieną tas berniokas buvo čia, o dabar mes jau niekada daugiau nepamatysime to šikniaus... dvidešimt septynerių metų. Tai neteisingas žaidimas, sakau aš tau, kad jūs užsikruštumėt. Šis žaidimas neteisingas... taip, tikrai, ir supistai ne...

– Grantis buvo dvidešimt devynerių, taip ar ne? paklausė Pesbo.

– Dvidešimt septyneri, dvidešimt devyneri... kam, po galais, tai rūpi? Tiesiog jaunas berniokas. Man iš tiesų gaila tos jo paukštytės ir mažojo vaikio... tik pažvelkite į kai kuriuos iš tų senų šiknių... Lenis piktai mostelėjo į tolimąjį kampą, kur grupelė pagyvenusių vaikinų lošė domino. – ...jie nugyveno savo gyvenimus! Ilgus supistus gyvenimus! Jie nieko daugiau nedaro, tik dejuoja, – tikri krušliai! Grantis niekuomet nesiskųsdavo dėl jokios pisliavos. Vienas iš puikiausių šiknių, kokį gali tikėtis kada nors sutikti.

Tuomet jis pastebėjo tris jaunesnius vaikinus, – Bulvę, Tomį ir Nukainotąjį, – sėdinčius kitame alinės gale.

– O šie yra Bilio brolio supisti narkotikų bendrai. Tai šikniai, paprasčiausiai supistai mirštantys nuo AIDS. Žudo patys save. Taip jiems, šikniams, ir reikia. Grantis supistai vertino gyvenimą. Šitie šikniai niokoja savąjį! Lenis piktai dėbtelėjo į juos, bet šie buvo per daug įsitraukę į savo pokalbį, kad jį pastebėtų.

– Liaukis, Leni. Nepamesk galvos. Joks šiknius nesišiaušia prieš jokį šiknių. Tie berniokai neblogi. Tai Denis Merfis. Nepiktybiškas šiknius. Tomis Lorensas, tu pažįsti Tomį, ir tas vaikinas Rebas, Rebas Maklalinas, kažkada buvo geras fūlės žaidėjas. Jis anks-

čiau žaidė už „Man United". Berniokai tvarkingi. Po velnių, jie yra to tavo bičiulio, kuris dirba pašalpų skyriuje, draugužiai. Kuo jis ten vardu, Gevas.

– Taaip... bet tie seni šikniai... Pripažinęs, kad ši pastaba buvo teisinga, Lenis vėl nukreipė savo dėmesį į kitą kambario galą.

– Ak, liaukis, Leni, vardan pisliavos. Nekenksmingi, niekam netrukdantys šikniai. Pabaik šią pintą ir eime pas Nazą. Aš paskambinsiu Biliui ir Džekiui.

Nazo bute Bačanano gatvėje nuotaika buvo prislėgta. Pokalbis pakrypo nuo Grančio mirties prie pražuvusių pinigų.

– Penktadienį, prieš pat pasidalinant, tas šiknius supistai nusiplovė. Jis turėjo tūkstantį aštuonis šimtus. Padalinus į šešias dalis, kiekvienam būtų po tris šimtus huniškųjų, sudejavo Bilis.

– Nelabai ką mes čia galime nuveikti, pareiškė Džekis.

– Supistai galime, ir dar kaip. Kiekvienais supistais metais tie pinigai kartą per dvi savaites buvo padalijami prieš pat atlyginimą. Tikėdamasis tų pinigų, aš užsisakiau Benidormą. Be jų aš supistai žuvęs. Šeila nuraus man pautus biliardo žaidimui, jei aš tai atšauksiu. Jokiu supistu būdu, žmogau, pareiškė Nazas.

– Supista teisybė. Man gaila Fionos ir vaikio, ir visa kita, be abejo. Bet kuriam šikniui būtų gaila. Apie tai nėra ko ir kalbėti, taip sakant. Galų gale tai mūsų supisti pinigai, o ne jos. Pasakė Bilis.

– Tai mūsų pačių supista kaltė. Žinojau, kad atsitiks kažkas panašaus, gūžtelėjo pečiais Džekis.

Suskambo durų skambutis. Įėjo Lenis ir Pesbo.

– Tau gerai, šikniau tu. Tu esi supistai apsirūpinęs, metė iššūkį Nazas.

Džekis nieko neatsakė. Jis pakėlė alaus skardinę, kurią Pesbo buvo numetęs ant grindų.

– Supistai blogos naujienos, a, berniukai? pasakė Pesbo, kol Lenis niūriai siurbčiojo iš savo skardinės.

– Vienas iš puikiausių šiknių, kokį jūs kada nors esat sutikę, pasakė Lenis.

Nazas buvo dėkingas Leniui už šį įsikišimą. Jis buvo pasirengęs padejuoti dėl pinigų, kai suvokė, kad Pesbo mini Grantį.

– Aš žinau, kad jūs šitokiu metu nenusiteikę egoistiškai, bet išspręsti klausimą dėl pinigų reikia. Kitą savaitę kaip tik pinigų dalijimosi diena. Aš privalau pasiruošti atostogoms. Man reikia tų šlamančiųjų, pasakė Bilis.

– Koks tu šiknius, Bili, a? Negi negalime supistai palaukti, kol tas vargšas šiknius atauš prieš mums užsiimant visu šiuo mėšlu? suniurzgė Lenis.

– Fiona gali supistai daug ištaškyti! Ji nežino, jog tai mūsų pinigai, jei koks nors šiknius jai to nepraneš. Ji iškratys jo supistus daiktus ir atras, nagi, nagi ką? Beveik du gabalus. Tvarka. Tuomet ji išsinešdins į supistus Karibus ar dar kur nors, kol mes sėdėsime supistame Linkse su pora butelių sidro.

– Tavo tauškalai supistai niekam tikę, Bili, tarė Lenis.

Pesbo niūriai pasižiūrėjo į Lenį, kuris pajuto artinantis išdavystę.

– Nemalonu tai sakyti, Leni, bet Bilis ne taip jau ir klysta. Grantis tikrai neapgaubė Fionos prabanga, kad ir koks puikus šiknius jis buvo, taip sakant. Noriu pasakyti, nesupraskite manęs klaidingai, aš niekuomet nesu girdėjęs apie tą subinę sakant ką nors bloga, bet, suradę savo namuose du gabalus, jūs pirmiausia juos išleistumėt, o tik po to užduotumėt klausimus. Tikrai. Aš supistai tikras, kad ir pats taip padaryčiau. Bet kuris šiknius taip padarytų, sakau jums.

– O taip? Kas tuomet jai tai pasakys? Kad aš prasmegčiau, jei tai teks man, sušnypštė Lenis.

– Eisime visi. Tai mūsų visų pinigai, pasakė Bilis.

– Teisingai. Po laidotuvių. Antradienį, pasiūlė Nazas.

– Teisingai, sutiko Pesbo.

– Taaip, gūžtelėjo pečiais Džekis.

Pritardamas Lenis vangiai linktelėjo. Tai buvo, jis pripažino, jų pinigai...

Antradienis atėjo ir pasibaigė. Niekas neturėjo drąsos ką nors pasakyti po laidotuvių. Visi pasigėrė ir dar kartą apraudojo Grantį. Iki paskutinės akimirkos niekas neužsiminė apie pinigus. Sunkiai pagiringi jie susitiko kitos dienos vėlyvą popietę ir nuėjo į Fionos butą.

Durų niekas neatvėrė.

– Ji tikriausiai apsistojusi pas savo Ma, pasakė Lenis.

Iš priešais esančio buto išėjo mėlynais kartūniniais drabužiais vilkinti moteris, žila ponia.

– Fiona šįryt išvyko, berniukai. Į Kanarų salas. Vaikį paliko pas savo Ma. Atrodė, kad jai malonu apie tai pasakoti.

– Aišku, sumurmėjo Bilis.

– Tuomet baigta, pasakė Džekis gūžtelėdamas pečiais, kas daugeliui jo draugų pasirodė pernelyg džiugu. – Mes jau nieko nepakeisime.

Nuo pasalūniško Bilio smūgio į veidą jis parkrito ir nusirito laiptais žemyn. Nusitvėręs laiptų turėklų jis sugebėjo šiaip taip sušvelninti savo kritimą ir nuo laiptų apačios su siaubu pasižiūrėjo į Bilį.

Visi kiti Bilio poelgio buvo pritrenkti ne mažiau už Džekį.

– Apsiramink, Bili. Lenis sugriebė Bilio ranką, žiūrėdamas jam į veidą. Jis buvo susirūpinęs ir ketino išsiaiškinti, kokia buvo šio smurto priežastis. – Tu išprotėjai. Tai ne Džekio kaltė.

– Ne jo, ar ne? Aš buvau užčiaupęs savo supistus žiobtus, bet šis šiknius gudročius pakankamai toli mane pastūmėjo. Jis parodė į vis dar išsidriekusią ant grindų Džekio figūrą, kurio greitai tinstantis veidas įgavo savotiškos paslapties.

– Ką tai supistai reiškia? paklausė Nazas.

Bilis nekreipė į jį dėmesio ir žiūrėjo tiesiai į Džekį. – Ar ilgai tai tęsėsi, Džeki?

– Apie ką tu čia triedi? pasakė Džekis, bet jo duslus balsas šiek tiek virpėjo.

– Apie Kanarų salas, supista subine. Kur tu susitinki su Fiona?

– Pliauški supistus niekus, Bili. Girdėjai, ką pasakė ši moteriškė? Džekis papurtė galvą.

– Fiona ir mano Šaron, po velnių, yra seserys. Tu manai, kad aš sukinėjuosi aplink užsikimšęs savo supistas ausis? Kiek laiko tu jau dulkini tarškini ją, Džeki?

– Tai buvo tik supistas vienas iš...

Bilio įniršis liejosi per visą laiptinę ir jis juto jį kylant, brinks-

tant kitų krūtinėse. Jis stovėjo virš Džekio lyg griaudžiantis Senojo Testamento Dievas, su panieka jį teisiantis.

– Tu, prasmirdusi subine! Ir kas supistai pasakė, kad Grantis nežinojo? Kas pasakė, kad ne šitai jį ir nužudė? Jo atseit geriausias bičiulis, dulkinantis jo paukštytę!

Drebėdamas iš įniršio Lenis žiūrėjo į Džekį. Paskui jis pažvelgė į kitus, visų akys žėrėjo. Akimirksniu buvo priimtas nebylus nuosprendis.

Džekio riksmai aidėjo laiptinėje, kol jie spardė ir maitojo jį iš visų pusių. Jis bergždžiai mėgino apsisaugoti ir per ištikusį išgąstį bei skausmą tikėjosi, jog po šio susidorojimo iš jo kas nors dar liks, kad galėtų dingti iš Leito.

Vėl atsisakant narkotikų

INTERMĖŠLAS

Ak tu, skyle tu! Šį rytą man supistai gelia galvą, pasakysiu tau. Nukėblinu tiesiai prie supisto šaldytuvo. Taip! Du buteliai *Beck* alaus. Būtent tai, ko man ir reikia. Ištuštinu tą mėšlą akimirksniu. Iškart pasijuntu geriau. Vis dėlto reikia pažiūrėti, kiek dabar supistų valandų.

Sugrįžęs atgal į miegamąjį, ją randu vis dar supistai miegančią. Jūs tik pasižiūrėkite į ją; tingi, stora skylė. Tik dėl to, kad ruošiasi gimdyti supistą vaiką, mano, jog tai suteikia jai teisę voliotis visą supistą dieną... bet tai jau kita supista istorija. Taigi aš pradėjau supistai rengtis... ta skylė geriau jau būtų išskalbusi mano supistus džinsus... tuos 501-uosius... kur yra tie supisti 501-ieji?.. štai kur. Jai tiesiog pasisekė.

Dabar ji bunda. – Frenkai... ką tu darai? Kur tu išeini? sako ji.

– Dingstu iš čia. Nedvejodamas supistai piktai sakau aš. Kur, po galais, tos kojinės... dėl tų pagirių viskam prireikia dvigubai daugiau supisto laiko, aš galiu apsieiti be to, kad ši skylė man kvaršintų supistą galvą.

– Kur tu eini? Kur?

– Aš tau sakiau, turiu supistai dingti. Kartu su Lekso sutvarkėme nedidelį reikaliuką. Tuo supistu klausimu daugiau nieko nesakysiu, bus geriau, jei išnyksiu porai savaičių. Bet kokiems policijos šikniams pasirodžius prie durų, tu nematei manęs kelis mė-

nesius. Pasakysi, kad aš naftos verslovėse, aišku? Manęs nematei, atsimink.

– Bet kur tu vyksti, Frenkai? Kur, po galais, susiruošei?

– Tai privalau žinoti tik aš, o tu gali tik numanyti. To, ko tu supistai gerai nežinosi, jie negalės supistai iš tavęs išpešti, aišku?

Tuomet supista kalė atsikelia ir pradeda supistai rėkti ant manęs, kad aš supistai negaliu taip lyg be niekur nieko išvykti. Kai trenkiu jai į supistus dantis ir įspiriu į supistą subinę, ta skylė dejuodama nugriūva ant grindų. Ji pati yra supistai kalta, aš tai šiknai esu sakęs, kas atsitinka, kai kokia nors subinė mėgina šitaip su manimi kalbėti. Tokios yra supistos šio žaidimo taisyklės, susitaikyk su jomis, arba supistai nešdinkis lauk.

– KŪDIKIS! KŪDIKIS!.. klykia ji.

Aš drebiu atgal: – KŪDIKIS! KŪDIKIS! jai į veidą, taip sakant. – Užčiaupk savo supistus žiobtus dėl to supisto kūdikio! Ji tik voliojasi, baubdama lyg koks supistas trimitas.

Be kita ko, tai tikriausiai net ir ne mano supistas vaikas. Aš, beje, jau anksčiau esu užtaisęs vaikų kitoms mergiotėms. Numanau, apie ką eina kalba. Ji galvoja, kad gimus vaikui viskas bus supistai puiku, bet jos laukia supistas nusivylimas. Galiu jums viską papasakoti apie tuos supistus vaikus. Tai tiesiog supistos subinės skausmas.

Skutimosi reikmenys. Štai ko man supistai reikia. Žinojau, kad kažkokių čia buvo.

Ji vis dar nesiliauja dejuoti dėl skausmo ir dėl supisto gydytojo iškvietimo, ir taip toliau. Bet aš neturiu supisto laiko šitam mėšlui, nes supistai vėluoju, o už tai reikia padėkoti šiai subinei. Privalau nešdintis.

– FREEEENKAAIIIIII! šaukia ji, kai aš einu pro supistas duris. Išeidamas pagalvoju, jog tai primena supistą *Harp* alaus reklamą: „Laikas tiesiog išeiti“; tai apie mane, tikrai.

Alinėje buvo supistai prisigrūdę žmonių, ankstyvas metas ir visa kita. Rentonas, raudongalvis šiknius, įvaro supistą juodą kamuolį ir išlošia partiją prieš Matį.

– Rebai! Užrašyk mane supistai pulo partijai. Ko kiekvienas supistas šiknius nori? Aš pakylu ir nueinu prie baro.

Rebo, arba, kaip mes jį vadiname, Nukainotojo, paaky šviečia mėlynė. Kažkokie pisliai leido sau pasirūpinti šiuo šikniumi.

– Rebai. Kas, po galais, tai padarė?

– Ak, pora vyrukų iš Lochendo, žinai. Buvau nusitašęs. Tas šiknius gana kvailokai spoksojo į mane, taip sakant.

– Vardus sužinojai?

– Nee, bet nesirūpink, aš pričiupsiu tuos šiknius, žmogau, visa tai jau sutvarkyta.

– Žiūrėk man, kad taip supistai ir padarytum. Ar tu pažįsti tuos šiknius?

– Nee, iš matymo, taip sakant.

– Kai mudu su Rentsu sugrįšime iš supisto Londono, mausime į tą supistą Lochendą. Visai neseniai ten gerai kliuvo Dousiui. Yra klausimų, į kuriuos reikia gauti supistus atsakymus. Ir tai bus padaryta.

Aš pasisuku į Rentsą: – Ar viskas paruošta, mano žmogau?

– Ir dar kaip, Franko.

Aš sunaikinu ir pribaigiu tą šiknių, palikdamas tam pisliui du rutulius. – Gal tu ir sugebėtum supistai atsilaikyti prieš tokius kaip Matis ar Nukainotasis, bet kai prie supisto stalo prieina Uraganas Franko, verčiau viską pamiršk, tu, raudongalvi šikniau, sakau aš jam.

– Pulas skirtas subinėms, žmogau, sako jis. Supistas šiknius. Viskas, ką tas raudongalvis šiknius skiedžia apie subines, tinka jam pačiam.

Mums jau reikia dangintis, todėl toliau lošti nėra prasmės. Aš pasižiūriu į Matį ir išsitraukiu pluoštą pinigų. – Ei, Mati! Žinai, kas tai? Ir sumosuoju banknotais prieš tą šiknių.

– Ee... taaip... sako jis.

Parodau į barą: – Žinai, kas tai?

– Ee... taaip... baras. Tas šiknius galvoja lėtai. Per daug supistai lėtai. Ir aš suprantu kodėl.

– Žinai, kas tai? parodau į savo pintą.

– Ee... taaip...

– Nagi, tuomet neversk manęs pasakyti paraidžiui, tu šikniau. Pintą supisto *Special* bei *Jack Daniels* su koka, šikniau!

Jis sugrįžta ir sako man: – Ee, Frenkai, aš esu šiek tiek išsileidęs, žinai...

Aš žinau kodėl, tikrai. – Gal tu kada supistai užaugsi, sakau. Tas šiknius suprato užuominą ir mauna prie baro. Jis ir vėl supistai vartoja; atrodo, lyg šiknius būtų įstrigęs supistai vienoje vietoje. Kai sugrįšiu iš Londono, reikės dar kartą kaip reikiant pasišnekėti su tuo šikniumi. Supisti narkomanai. Tik užima supistą vietą. Bet Rentsas vis dar švarus. Apie tai galima spręsti iš to, kaip jis siurbia gėralus.

Aš jau galvoju apie tą Londono pertrauką. Rentsui porai savaičių atiteko jo bičiulio, šito Tonio ir jo paukštytės, tos pasišiaušėlės, butas. Jie kažkur atostogauja. Aš ten pažįstu porą berniokų dar nuo kalėjimo laikų; pasimatysiu su tais šikniais, vardan senų laikų.

Matį aptarnauja Lorana. Ji supistai smagi kumelaitė. Prieinu prie baro.

– Sveika, Lorana! Eikš čionai. Aš nubraukiu nuo šono jai plaukus ir pirštais paliečiu paausę. Štai kur paukštytė. Supistos erogeninės zonos ir visa kita. – Palietęs ką nors šioje vietoje už ausų gali pasakyti, ar šis praėjusią naktį mylėjosi, ar ne. Karštis, supranti? paaiškinu aš.

Ji tik juokiasi, Matis pritaria.

– Na bet tai yra supistai moksliška ir taip toliau, supranti? Kai kurie šikniai yra supisti neišmanėliai.

– Ar Lorana praėjusią naktį mylėjosi, ar ne? klausia Matis. Vargšas šiknius atrodo supistai baisiai, lyg staiga prisikėlęs numirėlis.

– Tai bus mūsų paslaptis, a, lėlyte? sakau aš. Man atrodo, kad aš ją jaudinu, nes ji visuomet pasidaro supistai tyli, drovi, kai tik pradedu su ja supistai kalbėtis. Kai tik grįšiu iš Londono, aš supistai čia užsuksiu, supistai nedelsdamas, tu šikniau.

Tegu mane galas, jei pasiliksiu su ta supista Džune, kai atsiras vaikas. Tai skylei galas, jei dėl jos kaltės aš sužalojau tą supistą kūdikį. Nuo to laiko, kai pradėjo nešioti vaiką, ji nusprendė, kad gali būti su manimi supistai įžūli. Jokia skylė nebus supistai įžūli

su manimi, su kūdikiu ar be jokio supisto kūdikio. Ji tai puikiai žino, bet vis tiek elgiasi supistai įžūliai. Jei tik tam supistam vaikui bus kas nors atsitikę...

– Ei, Franko, sako Rentsas, verčiau judinkimės. Mums reikia dar apsirūpinti atsargomis, prisimeni?

– Taip, teisingai. Ką tu imsi?

– Butelį degtinės ir kelias skardines.

Galėjau tai numatyti. Supistos degtinės jis nemėgsta, tas raudongalvis šiknius.

– Aš pasiimsiu butelį *J.D.* ir aštuonias skardines *Export*. Galėčiau užsakyti Loranai pripilti porą indų ir taip toliau.

– Prieš įsėdant į traukinį čia atsiras pora gerai pripiltų indų, sako jis. Kartais nesuprantu to šikniaus humoro. Su Rentsu esame nuėję ilgą supistą kelią, bet panašu, kad tas šiknius pasikeitė, turiu minty ne tik narkotikus ir visą tą mėšlą. Jis, taip sakant, turi savo kelią, o aš irgi savąjį. Vis dėlto jis šaunus, šiknius, tas raudongalvis kekšės vaikas.

Taigi aš pasiėmiau butelius, vieną – pripiltą specialaus mišinio man, o kitą – pilną alaus tam raudongalviui šikniui. Mes pasiimame atsargas ir įšokame į taksi smarkiai skubėdami miestan prieš tai susipylę po pintą stoties alinėje. Bare aš įsikalbu su vienu šikniumi; berniokas yra iš Faifo, pažinojau to šikniaus brolį iš Sautono laikų. Kiek prisimenu, jis neblogas terlius. Nepiktybiškas šiknius, taip sakant.

Londono traukinys supistai sausakimšas. Tai mane tikrai suerzina, tikrai. Noriu pasakyti, kad jūs sumokate visą tą supistą bilieto kainą, – *British Rail* šikniai plėšia tikrai nemažai, – o jokių supistų laisvų vietų nėra! Pisliava.

Mes braunamės su visais tais buteliais ir skardinėmis į priekį. Visos tos atsargos, rodos, tuoj suplėšys mano supistą krepšį. Visi tie šikniai su kuprinėmis ir krepšiais... ir supistais vaikiškais vežimėliais. Supistuose traukiniuose neturėtų būti vaikų.

– Supistai ankšta, žmogau, sako Rentsas.

– Bėda ta, kad visi tie šikniai yra užsisakę sėdimas vietas. Kai užsisakai bilietą iš Edinburgo į Londoną, visiškai neblogai, su-

pistos sostinės ir visa kita, bet visi tie šikniai užsisakė bilietus iki Berviko ir kitų supistų vietovių. Traukiniui nederėtų stoti visose tose jų stotyse; jis turėtų važiuoti iš Edinburgo tiesiai į Londoną, supistos istorijos pabaiga. Jei tai priklausytų nuo manęs, taip ir padaryčiau, galiu tau supistai tą pasakyti. Kai kurie šikniai spokso į mane. Aš pasakiau savo supistą nuomonę, nesvarbu, ką apie tai mano kiti šikniai.

Visi jie užsisakė sėdimas vietas. Supista laisvė, štai kas. Turėtų būti taip – kas pirmas supistai ateina, tas pirmas supistai ir aptarnaujamas. Visas tas išankstinio sėdimų vietų užsakymo mėšlas... aš tiems šikniams parodysiu išankstinį sėdimų vietų užsakymą...

Rentsas prisėda šalia dviejų paukštyčių. Supistai tvarkingos ir visa kita. Supistai geras šansas raudongalviui šikniui!

– Šios vietos yra laisvos iki Darlingtono, sako jis.

Aš sugriebiu rezervavimo korteles ir susikišu jas sau į uodegą. – Dabar jos jau supistai laisvos visą kelią. Parodysiu tiems šikniams išankstinį užsakymą, šypsodamasis vienai iš paukštyčių, tariu. Supistai teisinga ir visa kita. Keturiasdešimt svarų už supistą bilietą. Tie *British Rail* šikniai kuklumu nepasižymi, supistai galiu jums tai pasakyti. Rentsas tik gūžteli pečiais. Sušiktas dabišius užsidėjęs tą savo žalią beisbolo kepuraitę. Jei tik tas šiknius supistai užsnūs, ji išskris pro supistą langą, pažadu.

Rentsas siurbia savo degtinę, mes buvome dar visai netoli Portibelo, kai tas šiknius jau buvo supistai nemažai jos nugėręs. Nemėgsta tas raudongalvis šiknius degtinės. Ką gi, jei jis nori žaisti būtent šitaip... aš nusitveriu *J.D.* ir nuryju gurkšnį.

– Štai šitaip, šitaip, šitaip... sakau. Tas šiknius tik šypsosi. Jis vis dar dairosi į paukštytes, jos lyg ir amerikietės. Šio raudongalvio šikniaus bėda ta, kad jis neįgauna iškalbos tol, kol paukštytės pačios, taip sakant, neprašneka, nors jis tikrai turi savo stilių. Ne tokį, kokį, sakykime, turiu aš ar Ligotasis. Gal taip yra todėl, kad jis turėjo tik brolius, o ne seseris – jis tiesiog nesugeba supistai susipažinti su paukštytėmis. Jei lauksite, kol tas šiknius žengs pirmąjį supistą žingsnį, jums reikės supistai ilgai kentėti. Aš tuoj supistai parodysiu raudongalviui šikniui, kaip tai daroma.

– Tie *British Rail* šikniai nepasižymi supistu kuklumu, a? sakau niuktelėdamas alkūne šalia sėdinčiai paukštytei.

– Atsiprašau? sako ji, tai skamba labai panašiai į „ats-prašaū“, supranti?

– Iš kur jūs čion atkakote?

– Atleiskite, aš gerai jūsų nesuprantu... Tie subinės užsieniečiai turi bėdų su supista Karalienės anglų kalba. Jūs turite kalbėti garsiau, lėčiau ir, taip sakant, padoriau, kad tie šikniai jus suprastų.

– IŠ... KUR... JŪS... ATVYKOTE?

Tai sukelia supistą efektą. Priešais mus sėdintys išsipustę šikniai atsisukę pasižiūri. Aš taip pat įsispitriju į tuos šiknius. Kažkokiam pisliui iki supistos kelionės pabaigos bus išmalti dantys, aišku kaip dieną...

– Ee... mes atvykome iš Toronto, Kanada.

– Tyrooonto. Tai buvo Vienišo Reindžerio sėbras, ar ne? sakau aš. Paukštytės įsispokso į mane. Kai kurie ponteriai tiesiog nesupranta škotiško humoro.

– O iš kur jūs? sako kita paukštytė. Porelė gerų kumelaičių. Tas raudongalvis šiknius, galiu jums pasakyti, supistai gerai padarė čia prisėsdamas.

– Iš Edinburgo, prabyla Rentsas, mėgindamas kalbėti supistai padoriai, žinote. Supistas pataikaujantis raudongalvis šiknius. Jis kaipmat griebėsi veiklos, tiesiog Džo-supistas-Gudruolis, kai Franko jau pralaužė supistus ledus.

Tos paukštytės pradeda mums skiesti, koks nuostabus Edinburgas ir kokia miela supista pilis kalno viršūnėje virš sodų, ir visokį tokį mėšlą. Bet tai yra viskas, ką turistai žino, pilis ir Princo gatvė, ir Aukštoji gatvė. Panašiai kaip Monės tetulė, su visais savo vaikais atvykusi į šią salos gyvenvietę iš vakarinės Airijos pakrantės.

Moteriškė keliauja į municipalitetą, kad gautų butą. Municipalinėje taryboje jos klausia: kur jūs norėtumėte, taip sakant, apsigyventi? Moteris sako: aš noriu buto Princo gatvėje su vaizdu į pilį. Ta moteriškė supistai užsitriedžia, taip sakant, sako, jog su-

pista galų kalba yra jos gimtoji; ji net anglų kalbos taip gerai nemokanti. Vargšei subinei tiesiog patiko tos gatvės vaizdas, kai pamatė ją išlipusi iš traukinio, galvojo, kad visa ši supista vieta taip atrodo. Šikniai municipalinėje taryboje tik juokiasi ir įkiša ją į vieną iš tų karštų darbų Vakariniame Grantone, kur nesutiko joks kitas šiknius. Vietoje vaizdo į pilį jai teko vaizdas į dujų fabriką. Būtent taip viskas ir vyksta realiame gyvenime, jei jūs nesat turtingas šiknius su dideliu supistu namu ir krūva pinigų.

Kad ir kaip ten būtų, tos paukštytės šiek tiek išgeria su mumis. Jaučiu, kad Rentsas jau gerokai įkaito, – ir man pačiam jau karšta, – taigi galiu bet kurią supistą savaitės dieną nugirdyti tą raudongalvį šiknių iki visiško nusmigimo po supistu stalu. Tik pamanykit, aš nusitašiau vakar naktį su Lekso po to, kai mes patvarkėme tą reikaliuką su juvelyrais Kastorfine. Tai paaiškina, kodėl jaučiuosi toks įkaušęs. Bet labiausiai dabar svajoju apie kortų partiją.

– Ištrauk kortas, Rentsai.

– Aš nepasiėmiau jų, sako šis. Negaliu supistai patikėti tuo šiknium! Paskutinis dalykas, kurį jam pasakiau tą naktį, buvo: Neužmiršk supistų kortų!

– Aš tau sakiau neužmiršti supistų kortų, sukruštas šikniau! Ką aš tau pasakiau paskiausiai tą naktį, a? Nepamiršk supistų kortų!

– Tiesiog pamiršau, sako tas šiknius. Galiu kirsti lažybų, kad tas raudongalvis šiknius pamiršo tas supistas kortas tyčia. Po kurio laiko be kortų darosi supistai nuobodu.

Tas supistas nuobodus šiknius pradeda skaityti supistą knygą; supistai prastos manieros, po to jis ir ta kanadietiška paukštytė – jos abi yra kažkokios studentės – pradeda pliaukšti apie visas supistas jų perskaitytas knygas. Tai mane pradeda supistai erzinti. Mes čia visi turėtume supistai juokauti, o ne kalbėtis apie visą tą supistą mėšlą. Jei tik priklausytų nuo manęs, aš surinkčiau visas supistas knygas ir sukraučiau jas į supistai didelę krūvą ir visas jas supistai sudeginčiau. Visos knygos skirtos tam, kad galvoti šik-

niai galėtų pasirodyti, kiek daug mėšlo jie yra supistai perskaitę. Viską, ko jums supistai reikia, galite sužinoti iš laikraščių ir iš teliko. Pasipūtėliai šikniai. Aš jiems parodyčiau supistas knygas...

Mes sustojome Darlingtone, ir įlipo tie šikniai, tikrinantys bilietus su mūsų vietų numeriais. Traukinys vis dar supistai pilnas, todėl tie šikniai pradeda kruštis dėl sėdimų vietų.

– Prašau man atleisti, tai mūsų vietos. Mes jas užsisakėme, sako tas šiknius, pamojavęs prieš mane bilietu.

– Bijau, kad įvyko klaida, sako Rentsas. Raudongalvis šiknius sugeba būti supistai stilingas, turiu tai pripažinti; jis moka elgtis. – Čia nebuvo jokių rezervuotų vietų, kai mes įsėdome į traukinį Edinburge.

– Bet mes turime užsakytus bilietus, sako tas šiknius su Džono Lenono akulioriais.

– Ką gi, aš galiu tik pasiūlyti jums pareikšti savo nepasitenkinimą *British Rail* personalu. Aš su draugu visiškai teisėtai užėmėme šias vietas. Manau, kad nesame atsakingi už *British Rail* klaidas. Ačiū jums ir labos nakties, trūkdamas juokais sako jis, tas raudongalvis šiknius. Bet aš pernelyg mėgaujuosi to šikniaus numeriu, kad liepčiau tiems pirdžiams tiesiog atsipisti. Aš supistai nekenčiu nesusipratimų, bet šis džonlenoniškas šiknius to nežinojo.

– Mes turime šių vietų bilietus. Įrodymas, kad šios vietos mūsų, sako tas šiknius. Štai taip.

– Ei tu! sušunku. – Taip, tu, susilaižęs šikniau! Jis atsisuka. Aš atsistoju. – Girdėjai, ką pasakė šis krušlius. Mink savo supistus pedalus, tu akiniuotas mėšliau! Na... judinkis! ir parodau supisto traukinio gilumon.

– Eime, Klivai, sako jam bičiulis. Tie šikniai atsipiso. Ir supistai teisingai pasielgė. Taigi aš jau pamaniau, kad tuo ši supista istorija ir baigėsi, bet ne, tie šikniai sugrįžo atgal kartu su bilietus tikrinančiu vėpla.

Tas nupiepęs kontrolierius, aiškiai matėsi, kad tam šikniui visa tai supistai nerūpi, vargšas šiknius, tiesiog vykdydamas savo pareigas, pradėjo aiškinti, jog šios vietos buvo tų šiknių užsakytos, bet aš jam pasakiau tiesiai šviesiai:

– Man supistai nerūpi, kas yra supistai parašyta jų supistuose bilietuose, bičiuli. Čia nebuvo jokių supistų rezervuotų vietų – jokių kortelių ant šių supistų suolų, kai mes supistai ant jų atsisėdome. Dabar mes niekur supistai nesijudinsim. Tuo klausimu viskas. Jūs plėšiate pakankamai už savo supistus bilietus, pasirūpinkite, kad kitą kartą čia būtų tos sušiktos kortelės.

– Matyt, kažkas jas paėmė, sako jis. Šis triznius nieko nepadarys.

– Gal kas nors ir paėmė, o gal ir ne. Tai ne mano supistas reikalas. Kaip jau sakiau, šios vietos buvo laisvos, o aš, po velnių, turėjau į jas teisę. Supistos istorijos pabaiga.

Mažasis kontrolierius, pasakęs, kad negali nieko supistai pakeisti, pradeda ginčytis su tais šikniais. Aš paprasčiausiai palikau juos ramybėje. Jie prigrasino pasiskųsią tuo vyruku ir jis ėmė trauktis atgal.

Vienas iš šiknių priekiniame suole vėl atsisuka.

– Turi supistų problemų, bičiuli? šūkteliu aš. Tas šiknius nusišypso ir nusisuka. Apsitriedęs šiknius.

Rentsas užsnūdo. Raudongalvis šiknius visiškai nusitašė. Jo butelis jau pusiau tuščias, kitos skardinės seniai išsiurbtos. Aš pasiimu jo indą ir nusinešu į išvietę, šiek tiek nupilu ir lygiai tiek pat įšvirkščiu savo myžalų. Štai ką gaus tas šiknius už tai, kad pamiršo supistas kortas. Ten apytikriai dvi dalys alaus ir viena dalis šlapimo.

Sugrįžtu atgal ir įsliuogiu į savo vietą. Tas šiknius kietai miega, taip pat ir viena iš paukštyčių. Kita įkišusi savo supistą galvą į knygą. Dvi kumelaitės. Nežinau, ar mieliau išdulkinčiau aukštąją supistą šviesiąją, ar tamsiaplaukę.

Pažadinu tą raudongalvį šiknių Piterbore. – Nagi, Rentsai. Tu turi supistai įveikti šį supistą gėralą. Supistas sprinteris, štai kas tu esi. Sprinteriai niekuomet supistai neišlaiko tempo visą distanciją.

– Jokių problemų... sako tas šiknius, nugerdamas didelį supistą gurkšnį iš indo. Jo veidas persikreipia. Aš vos nesusileidžiu.

– Išsivadėjęs. Atrodo, žinai, visiškai išsikvėpęs. Skonis lyg supisto šlapimo.

Iš visų jėgų stengiuosi susiturėti. – Liaukis supistai teisintis, tu triedžiantis šikniau.

– Aš vis tiek išgersiu, žinoma, tęsia tas šiknius. Aš stengiuosi žiūrėti pro langą, kol tas skystaprotis šiknius pagaliau baigs.

Mums įriedėjus į Kings Krosą akimirksniu viskas pasimiršo. Paukštytės atsipiso; aš pamaniau, kad mes čia užkabinome supistai gerą reikalą ir visa kita, ir lipant iš traukinio net pamečiau Rentsą. Net nusičiupau to raudongalvio šikniaus krepšį vietoj savojo. Kad tik tas šiknius išsaugotų manąjį. Aš net nežinau to supisto adreso... bet vėliau pastebėjau tą raudongalvį šiknių šnekinantį pirdžių su plastikine taurele prie įėjimo į metro. Rentsas turėjo mano krepšį. Jo, šikniaus, laimė.

– Kaip pasisekė mažajam Franko? sako Rentsas, o tas silpnaprotis šiknius ištiesia supistą indą, spoksodamas į mane savo supistomis mulkio akimis.

– Atsipisk tu, čigoniškas šikniau! sušunku aš, išmušdamas jam iš rankų taurę, supistai širsdamas, kai tas bukaprotis šiknius pradėjo grabinėti aplink, rankiodamas nuo šaligatvio sau tarp kojų supistas monetas.

– Kur, po galais, tas supistas butas? klausiu Rentso.

– Netoli, sako Rentsas, žiūrėdamas į mane, lyg būčiau supistas... už tai, kaip šis šiknius kartais žiūri... vieną supistai gražią dieną jo veidas bus sudarkytas, bičiuliai, ar ne, supisti bičiuliai. Tuomet tas šiknius tiesiog nusisuka, ir aš nuseku paskui jį žemyn į Viktorijos liniją.

NA NA IR KITI NACIAI

Leito Takas, panašu, visai užtvindytas, žmogau. Ten dabar pernelyg karšta švelniaodžiui ponteriui, taip sakant, supranti? Kai kurie bičai klesti karštyje, bet, taip sakant, ne aš, – tiesiog negaliu to ištverti. Per daug sunkus numeris, žmogau.

Dar vienas nuvarytas latras priėjo liepto galą, taip sakant. Tikras Džo Strameris, žmogau. Nieko daugiau nedarai, tik trainiojiesi ir klausinėji žmonių, žinai. Kiekvienas sutiktas katinas tiesiog labas-sveikas-gyvas, bet vos pamato, kad tu visiškai išsunktas, iškart neria šalin.

Prie Karalienės Vikės-šmikės paminklo pastebiu Franko, besikalbantį su tuo stambiu pižonu, turiu galvoje *hombre*, vardu Lekso; atsitiktinė pažintis, jei pagavai kurlink lenkiu. Juokingas vaizdas, taip sakant, kaip visi psichai, rodos, pažįsta vienas kitą, supranti, ką turiu galvoje, taip sakant? Šitokios sąjungos yra tiesiog bedieviškos, žmogau, tiesiog bedieviškos...

– Bulve! Sveikas, šikniau tu! Kaip sekasi? Valkata – svarbus bičelis.

– Ee, ne taip jau blogai, taip sakant, Franko... o tau pačiam?

– Bari, sako jis, pasisukdamas į tą šalia stovintį keturkampį griozdą. – Tu pažįsti Lekso, teiginys, taip sakant, ne klausimas. Aš lyg ir linkteliu, žinai, o tas didelis *hombre* akimirką žiūri į mane, po to nusisuka ir vėl kalbasi su Franko.

Numanau, kad šitie bičai turi, taip sakant, apie ką atvirai paplepėti, ir šlamšto, kuriame galėtų pasiknisti. Todėl aš, taip sakant, pasakau kažką tokio: – Ee... turiu lėkti, taip sakant, pasimatysime vėliau.

– Luktelk, bičiuli. Kaip tavo reikalai? klausia manęs Franko.

– Ee, atvirai kalbant, žmogau, esu visiškai išsileidęs. Turiu trisdešimt du pensus kišenėje ir vieną svarą *Abbey National* banko sąskaitoje. Tai nėra, tiesą sakant, tokia suma investicijoms, dėl kurios Šarlotės aikštės pižonai naktimis nemiegotų, taip sakant.

Franko kyšteli man du svarus. Šaunuolis Valkatėlė.

– Tik jokio heroino, tu sumautas šikniau! švelniai pabarė, taip sakant. – Paskambink man savaitgalį arba užeik.

Ar aš kada nors sakiau ką nors pikta apie savo Franko? Na, ką gi... jis nieko sau ponteris. Tikra džiunglių katė, žinai, bet net ir džiunglių katės kartą kitą atsigulusios pamurkia, taip sakant, ypač tuomet, kai būna ką tik ko nors piririjusios. Aš vis dar negaliu liautis galvojęs, ką Franko ir Lekso, taip sakant, prarijo. Frankis,

slėpdamasis nuo farų, kartu su Rentsu buvo nudūmęs į Londoną. Į ką tas berniokas įsipainiojo? Kartais geriau nežinoti. Tiesą sakant, visuomet geriau nežinoti.

Aš perkirtau „Vulius", kur labai judru, taip sakant, tikrai judru. Apsaugos dabitos užsiėmę plepalais su seksualia katyte prie kasos, taip sakant, todėl susigrūdu į kišenę tuščių juostų komplektėlį... pulsas padažnėja, po to lėtai aprimsta... tai malonus jausmas, taip sakant, pats maloniausias... na, gal nusileidžia tik heroino dūriui ir, taip sakant, mergiotei. Toks malonus, kad adrenalino smūgis pažadina manyje norą keliauti į miestą, suruošti išgertuves, taip sakant.

Tas karštis, žmogau, yra... karštas. Tik taip ir gali jį nupasakoti, ar ne? Pasuku prie kranto ir atsisėdu ant suolelio netoli pašalpų skyriaus. Tie du svarai mano kišenėje teikia džiaugsmo, taip sakant, atveria man daugiau durų, žinai? Taigi aš sėdžiu žiūrėdamas į upę. Upėje plaukioja didelės gulbės... Mąstau apie Džonį Svoną ir narkotikus. O, ši gulbė betgi yra supistai nuostabi. Gaila, neturiu duonos, kad palesinčiau tą išperą.

Gevas dirba pašalpų tarnyboje. Gal aš galėčiau nutverti tą bičą per pietų pertrauką, pastatyčiau tam dabitai vieną kitą pintą, taip sakant. Kažkada jis man buvo kelias nupirkęs. Aš pastebiu iš pašalpinės išeinantį Rikį Monaghemą. Puikus kadras, žinai.

– Riki...

– Sveikas, Bulve. Kaip gyvuoji?

– Ee, nedaug reikia, kad kanopas užverščiau, bičeli. Tai, ką matai, yra visa mano manta, taip sakant.

– Taip blogai?

– Blogiau, bičeli, blogiau.

– Vis dar nevartoji?

– Žinai, keturios savaitės ir dvi dienos nuo paskutinio kąsnelio Salsberi Krege? Skaičiuoju kiekvieną sekundę, žmogau, kiekvieną sekundę. Tiesiog tik tak, tik tak, taip sakant, žinai.

– Jautiesi nuo to geriau?

Tik dabar, taip sakant, suvokiau, kad esu; išsunktas kaip reikalas, žinai, bet fiziškai, taip sakant... taaip. Pirmos dvi savaitės buvo ištisinė mirties kelionė, žmogau... bet dabar, panašu, pakelčiau šiek

tiek karšto sekso su žydų princese ar katalikų mergaite su baltomis kojinaitėmis, privalėtų būti su baltomis kojinaitėmis. Supranti?

– ...Taaip... jaučiuosi kažkaip geriau, taip sakant.

– Buvai nuvykęs į Ister Roudą šeštadienį?

– Ee, nee... Praėjo jau, taip sakant, metų metai nuo to laiko, kai buvau fūlėj. Bet gal ir galėčiau nueiti. Su Rentsu... bet Rentsas dabar šlaistosi Londone... su Ligotuoju ar dar kuo nors. Nueičiau su Gevu ir nupirkčiau jam porą pintų... vėl pamatyčiau „Cabsus". – ...ką gi, gal. Pažiūrėsiu, kaip viskas klostysis, taip sakant. O tu buvai?

– Nee. Pasakiau praeitą sezoną, kad negrįšiu, kol jie neatsikratys Milerio. Mums reikia naujo trenerio.

– Taaip... Mileris... mums reikia kito bičelio, trenerio... Aš net nežinau, kas buvo treneris, taip sakant, negaliu tau net pasakyti, kokie yra komandos bičų vardai, taigi. Gal Kano... bet turbūt Kano išėjo. Diuris! Gordonas Diuris!

– Diuris vis dar komandoje?

Monis tik žiūri į mane ir kresteli galvą.

– Nee, Diuris išėjo prieš kelerius metus, Bulve. Aštuoniasdešimt šeštaisiais. Persikėlė į Čelsį.

– Taaip, teisingai, žmogau, Diuris. Prisimenu, kaip tas bičas įkalė įvartį žaidžiant su „Celtic". O gal tai buvo „Rangers"? Tas pats velnias, betgi, žmogau, kai apie tai geriau pamąstai, taip sakant... lyg tos pačios monetos skirtingos pusės, supranti?

Jis gūžteli pečiais. Abejoju, ar įtikinau tą bičą.

Rikis mėgsta mane, o gal, taip sakant, tai aš jį mėgstu... noriu pasakyti, ee, kas gali tikrai žinoti ką mėgsta šioje sumautoje scenoje šiais laikais, žmogau? Bet, kad ir kas ką mėgtų, kelionės tikslas vėl Leito Takas. Be heroino gyvenimas kartais darosi baisiai nuobodus. Rentsas Londone; Ligotasis Berniukas visą laiką šniukštinėja po visą miestą, garsusis senas uostas tam bičui šiais laikais atrodo nepakankamai geras; Rebas, taip sakant, Nukainotasis, tiesiog išnyko, o Tomis, atrodo, visai nusmuko po to, kai išsiskyrė su ta vištyte Lizi. Taigi, taip sakant, lieku aš ir Franko... na ir gyvenimas, pasakysiu tau, žmogau.

Rikis Monis, Ričardas Monaghemas, katalikų kovotojų bičiulis, be jokios abejonės, taip sakant, nusiplovė, kad pasimatytų mieste su ta mergiote. Vėl lieki vienas kaip kaliausė, taip sakant. Aš nusprendžiu aplankyti Na Ną daugiabutėje prieglaudoje Ister Roudo gale, taip sakant. Na Nai ten nepatinka, nors ji, taip sakant, gerai įsitaisė. Norėčiau, žinai, ir aš taip gyventi. Nepaprastai šaunu, bet tik vyresniems bičams, taip sakant. Jūs tik patraukiate už virvelės, ir įsijungia signalas, o ta atseit slaugė ateina ir viską tau sutvarko, žinai. Man patiktų, jei Frenko Zapos duktė, ta pasiutusi vištytė, mergytė iš *Valley*, *Moon Unit Zappa,* būtų mano slaugė, taip sakant. Tai būtų nepaprastai smagus vaizdas, aš tavęs nemaustau, bičeli!

Na Nos kojos buvo visiškai supistos, o šundaktaris sako, kad jos karstymasis į senąjį butą paskutiniame aukšte Lornštrasėje buvo per daug sumautas. Teisingai, didysis medicinos vyre. Jei iš Na Nos kojų išimtum varikozines venas, taip sakant, neliktų jokių kojų, supranti? Mano rankose yra geresnės venos nei jos kojūkštėse. Ji vis dėlto atsikerta daktarui, taip sakant; senos katės žymi savo teritorijų ribas, jei taip galima pasakyti, ilgus metus ir jų laikosi. Supistai aišku, kad jos nesiruošia jų užleisti be peštynių. Išleidžia nagus ir tik drykst drykst kailis, žmogau. Tai Na Na... Misis Moskuri, kaip aš ją vadinu, žinai?

Jų skyriuje yra bendras poilsio kambarys, taip sakant, kuriuo Na Na niekuomet nesinaudoja, nebent norėdama pričiupti tą misterį Braisą. Senojo ponterio šeima pasiskundė direktoriui, jog ji seksualiai persekiojanti senioką. Ta direkcijos moteriškė mėgino tarpininkauti tarp mano Ma ir misterio Braiso dukters, bet Na Na privedė tą dukrą iki ašarų savo klastingomis pastabomis apie apgamą jos veide. Viena iš tų tamsiai raudonų dėmių, supranti? Reikia pasakyti, kad Na Na nusitveria kitų žmonių silpnybių, ypač kitų moterų, ir panaudoja jas prieš juos pačius, žinai?

Klakteli kelios spynos, ir Na Na šypsosi man, mostu kviesdama užeiti. Mane čia sutinka meiliai, bet su mano mama ir seserimi elgiamasi kaip, na, kaip su tuščia vieta. Jos viską Na Nai daro ir visa kita. Bet Na Na mėgsta berniukus ir nekenčia mergaičių. Ji

turi, taip sakant, aštuonis vaikus nuo penkių skirtingų vyrų, žinai. Bet tai tik tie, apie kuriuos mes žinome.

– Sveiks... Kalamai... Vili... Patrikai... Kevinai... Desmondai... ji vardija kelių savo vaikaičių vardus, vis dėlto pamiršdama manąjį. Bet manęs tai, taip sakant, nejaudina, mane taip seniai vadina „Bulve“, kad neretai net ir mano Ma mane taip vadina, aš ir pats kartais pamirštu savo vardą.

– Denis.

– Denis. Denis. Denis. Denis. O Keviną aš visuomet vadinu Deniu. Kaip galėjau tai pamiršti, Deni Berniuk!

Na, taip sakant, kaip ji galėjo... *Berniuk Deni* ir *Pikardijos Rožės* yra vienintelės dainos, kurias ji žino. Supranti? Ji net mėgindavo dainuoti tuo savo plonu balsu; išmetusi aukštyn rankas, kad būtų didesnis efektas, ji išspausdavo begarsę, netaisyklingą melodiją.

– Čia Džordžas.

Pasižiūriu į L raidę primenantį kambario kampą ir pastebiu ant kėdės susmukusį savo dėdę Dodą, siurbčiojantį *Tennent* alų.

– Dodai, sakau.

– Bulve! Kaip sekasi, bose? Kaip gyveni?

– Saldžiai, bičeli, saldžiai. Ee, o tu?

– Negaliu skųstis. Kaip tavo Ma?

– Ee, vis dar, taip sakant, kabinėjasi prie manęs, kaip paprastai, supranti?

– Ei! Taip kalbi apie savo motiną! Geriausias tavo draugas, kokį kada nors turėjai. Ar ne taip, Ma? klausia jis Na Ną.

– Sukruštai teisingai, sūnau!

„Sukruštai“ yra vienas iš mėgstamiausių Na Nos žodžių, taip sakant, kaip ir „myžt“. Niekas neištaria „myžt“ kaip Na Na. Ji taip ištęsia žžžžžž, jog, taip sakant, gali *pamatyti*, kaip garuoja geltona srovė, smigdama į baltą porcelianą, žinai?

Dėdė Dodas plačiai, atlaidžiai nusišypso. Dodas, taip sakant, yra maišytas, jūrininko iš Vest Indijos sūnus, supranti, Vest Indijos spermos, taip sakant, produktas! Supranti? Dodo senis išbuvo Leite pakankamai ilgai, kad išmėgintų Na Ną. Po to grįžo prie

savo meilės septynioms jūroms. Jūrininkų gyvenimas atrodo visiškai neblogas, taip sakant, paukštytė kiekviename uoste ir visa kita.

Dodas yra jauniausias Na Nos vaikas.

Už mano senelio, pasigavusi tą senąjį kaubojų Veksfordo grafystėje, ji berods tekėjo pirmąjį kartą. Senasis dabita pasisodindavo mano Ma sau ant kelių ir dainuodavo jai maištingas airiškas dainas, taip sakant. Jam iš šnervių augo plaukai, ir ji manė, kad jis labai senas, kaip paprastai mano pypliai. Tas pirdžius galėjo būti įkopęs tik į ketvirtąją dešimtį, taip sakant. Kad ir kaip ten buvo, tas pusgalvis, taip sakant, keistai susimovė, kažkaip išdribęs iš paskutinio aukšto pro nuomojamo buto langą. Jis tuomet dulkino kitą moterį, taip sakant, o ne Na Ną. Niekas negalėjo pasakyti, kas tai buvo: apgirtimas, ar savižudybė, ar, taip sakant... na ir viena, ir kita. Kad ir kaip ten buvo, ans paliko ją su trimis vaikais, įskaitant ir mano Ma.

Kitas Na Nos vyras (sutuoktinis) buvo terlius gergždžiančiu balsu, – kadais dirbo ant pastolių, žinai. Seniokas vis dar pasirodo Leite. Tas pirdžius kartą mums alinėje gyrėsi, kad darbas ant pastolių buvo laikomas kvalifikuotu, taip sakant. Tuomet suirzęs Rentsas vyriokui rėžė, kad visa tai tik mėšlo krūva, kad tai nekvalifikuotas darbas, o vyriokas tiesiog gyveno gerais laikais, taip sakant. Aš kartais vis dar matau jį Volyje, taip sakant. Ne toks jis jau blogas ponteris. Ištvėrė su Na Na metus, bet suspėjo pagaminti vaiką, o vieno dar buvo laukiama, taip sakant.

Mažasis Alekas, draudimo agentas, ką tik tapęs našliu, buvo nauja Na Nos, ee, taip sakant, auka. Buvo kalbama, žinai, jog Alekas manė, kad Na Na nešioja jo vaiką. Jis ištvėrė trejus metus, taip sakant, užtaisė jai dar vieną vaiką, o paskui vargšas dabita turėjo dingti, taip sakant, po to, kai užtiko ją besidulkinančią su kitu vyruku.

Jis lyg ir lūkuriavo to bernioko laiptinėje, kaip buvo pasakojama, ar panašiai, taip sakant, su tuo buteliu. Tas vyrukas maldavo pasigailėjimo. Alekas padėjo tą butelį, sakydamas, kad, ee, jam atseit nereikia ginklo sutvarkyti tokiems kaip tas berniokas. To

terliaus išraiška kaipmat pasikeitė ir jis nuspardė vargšą Aleką nuo laiptų, apstulbusį ir, taip sakant, visą kraujuotą, išvilko tą bičelį į Taką, paskui nutėškė jį ant šlamšto krūvos, sukrautos ant šaligatvio prie bakalėjininko durų.

Motina sakė, kad Alekas buvo, taip sakant, padorus žmogutis. Jis buvo, žinai, vienintelis bičelis visame Leite, kuris nežinojo, kad Na Na, taip sakant, pramogavo.

Kitas Na Nos vaikas, taip sakant, buvo tikra mįslė. Tai mano tetulė Rita, kuri amžiumi yra daug artimesnė man nei mano mamai. Atrodo, kad aš visuomet turėjau nešvankių minčių apie Ritą: šauni vištytė, tikras šeštojo dešimtmečio tipas, žinai? Niekas taip ir nesužinojo, kas buvo Ritos tėvas. Po to gimė Dodas, – jį Na Na pagimdė, kai buvo jau gerokai įpusėjusi penktąją dešimtį, žinai?

Kai buvau dar snarglius, Dodas visuomet man atrodydavo tikrai baisus. Mes nueidavome pas Na Ną šeštadienį, taip sakant, gerti arbatos, o ten visuomet būdavo tas koktus jaunas juodas bičas, nužiūrinėjantis kiekvieną ir po to išsliūkinantis, taip sakant, pasieniais. Visi sakė, kad Dodas buvo nuožmus, aš ir pats taip maniau, kol nepamačiau, kaip tą šmikį įžeidinėjo mokykloje ir gatvėje, ir panašiai. Niekam tai nerūpėjo, sakau tau, žmogau. Aš tiesiog juokdavausi, kai girdėdavau kokį nors bičelį kalbant, jog rasizmas yra anglų bruožas, o mes visi esame Džoko Tomsono vaikai... tai, taip sakant, grynas šūdas, žmogau, mėšliai šneka pro savo subines.

Mano šeimoje yra stipri, taip sakant, vagiliavimo tradicija, supranti? Visi mano dėdės tuo vertėsi. Bet visuomet būtent Dodas, taip sakant, gaudavo sunkiausias bausmes už pačius menkiausius nusižengimus. Tai iš esmės neteisinga, žmogau. Rentsas kartą pasakė, kad niekas taip nesustiprina policijos bei magistratūros įtarumo kaip tamsesnis odos atspalvis: šventa teisybė.

Kad ir kaip ten būtų, aš ir Dodas nusprendėme užšokti į „Persį" išmesti kokią pintą. Ten buvo tiesiog beprotnamis; paprastai „Persio" alinė šeimyniškai rami, bet dabar joje prisigrūdę tų Oranžinių bičų – protestantų – iš laukinių vakarų, kurie suvažiavo čio-

nai į savo metinį susirinkimą ir Linkso eitynes. Šie bičai, reikia pasakyti, niekuomet nekėlė mums rimtų rūpesčių, bet aš jų nemėgstu. Visa ta neapykanta, taip sakant, žinai. Senų mūšių minėjimas, taip sakant, na, yra gana sušiktas reikalas. Supranti?

Pamačiau Rentso senį su savo broliais ir sūnėnais. Ir Rentso brolis Bilis čia. Rentso seniokas yra suskretėlis protestantas, prijaučiantis *Paris Bun*, bet iš tikro jis šitokiuose reikaluose daugiau jau nedalyvauja. Ten, be abejo, malasi ir jo šeima iš Glazgo, Rentso tėtušiui, atrodo, irgi rūpi. Rentsas su šiais bičais nesusideda; net savaip jų nekenčia, taip sakant. Nemėgsta apie juos šnekėti. Bet Bilio istorija visai kita. Jis įsitraukęs į visą šį Oranžinį judėjimą, šį „Jambo-Hunų“ sambrūzdį. Jis linkteli man nuo baro, bet aš vis dėlto nemanau, kad šis bičas iš tikro mane sveikina.

– Kaip sekasi, Deni! sako misteris R.

– Ee... gerai, Deivi, lyg ir gerai. Ar kas girdėti iš Marko?

– Nee. Jis tikriausiai laikosi neblogai. Apie tą arpą išgirsti tik tuomet, kai jis įsivelia į kokią nors istoriją. Jis tik linksmai juokauja, o tie jauni sūnėnai kačiukai dėbteli į mus laabaaaiii nemaloniai, todėl mes atsisėdame kampe prie durų.

Blogas ėjimas...

Esame kažkokių bjauriai atrodančių bičų kaimynystėje. Kai kurie jų yra skustagalviai, kai kurie ne. Keli šneka škotiškai, kiti angliškai ar Belfasto tarme. Vienas vyrukas vilki trumpus marškinėlius su „Atsuktuvu“, kitas, taip sakant, užsimaukšlinęs kepuraitę su užrašu *Olsteris yra Britų*. Jie pradeda dainuoti dainą apie Bobį Sandsą, tyčiodamiesi iš jo, taip sakant. Aš apie politiką nedaug teišmanau, bet man Sandsas atrodė narsus bičas, taip sakant, kuris niekuomet nieko nenužudė. Taip sakant, reikia turėti drąsos šitaip mirti, supranti?

Vienas vyrukas, pižonas su „Atsuktuvu“, labai uoliai stengėsi sugauti mano žvilgsnį, tuo tarpu aš visaip stengiausi išvengti žvilgsnių kontakto, taip sakant. Tai ne taip lengva, ypač kai jie pradeda dainuoti: „Nėra juodos spalvos Junion Džeke“. Mes neimam į galvą, bet tas bičas nesutinka būti ignoruojamas. Jo nagai jau išleisti. Jis šaukia Dodui.

– Ei! Į ką tu žiūri, supistas nigeri!

– Pisau tave, tėškia Dodas. Šiuo keliu šis bičas jau yra anksčiau keliavęs. Bet ne aš. Tai supistai, taip sakant, sunku.

Aš girdžiu kelis Glazgo berniokus kalbant, kad šie vyrukai, taip sakant, nėra tikri Oranžiniai, jie – naciai ir panašiai, bet daugelis ten esančių Oranžinių kekšių vaikų žiūri į tuos šiknius atlaidžiai, taip sakant, juos padrąsindami.

Jie visi pradeda dainuoti: – Tu juodas kekšės sūnus! Tu juodas kekšės sūnus!

Dodas pakyla ir nueina prie jų stalo. Aš tik pastebiu, kaip pašaipus, persikreipęs Atsuktuvo veidas pasikeičia, kai jis tuo pačiu metu kaip ir aš pamato, kad Dodas rankoje laiko sunkią stiklinę peleninę... tai jau prievarta... blogi reikalai...

...jis trenkia ja Atsuktuvui į galvą, ir jo kupolas kažkaip lyg ir atsiveria, kai jis nuvirsta nuo savo kėdės ant grindų. Aš drebu iš baimės, šiurpios baimės, žmogau, o vienas vyrukas šoka ant Dodo, jie pargriauna jį, todėl man tenka įsikišti. Aš pagriebiu butelį ir vožteliu Olsterio Raudonajai Rankai, kuris susigriebia už galvos, nors butelis, taip sakant, net ir nesudužo, bet kažkoks šiknius trenkia man į pilvą su tokia jėga, jog pamaniau, kad mane nudūrė, žmogau...

– Pribaigt tą katalikišką kekšės vaiką! rėkia kažkoks šiknius, ir jie prismeigia mane prie sienos, lyg kokį... aš tiesiog pradedu, nieko nejausdamas, atsimušinėti kumščiais ir kojomis... kažkaip lyg ir mėgaujuosi tuo, žmogau, nes tai, taip sakant, nepanašu į tikrą smurtą, kai pamatai ką nors pasiuntant kaip Begbis ar panašiai, tai, taip sakant, komiškas jovalas... todėl, kad aš iš tikro nesugebu muštis, taip sakant, bet taip pat nemanau, kad ir šie pižonai smarkūs kietuoliai... atrodo, kad jie visi tik maišosi vienas kitam po kojų...

Gerai nežinau, kas atsitiko. Deivis Rentonas, Rentso tėtis, ir Bilis, jo brolis, tikriausiai atplėšė juos nuo mūsų, nes po to aš kažkaip suvokiau, jog traukiu gerokai sumaltą Dodą laukan. Išgirstu Bilį sakant: – Išsivesk jį, Bulve. Tiesiog nusivesk tuo supistu keliu. Dabar pasijuntu tikrai šlykščiai, viskas baigėsi, – taigi,

atrodo, pradedu verkti iš pykčio ir baimės, bet labiausiai – iš nusivylimo...

– Tai yra... taip sakant... šūdas... tai yra, tai yra...

Dodas buvo sumaltas. Nusivedu jį taku. Girdžiu, kaip mums už nugaros šaukia žmonės. Nedrįsdamas pasižiūrėti atgal, aš sutelkiu dėmesį į Na Nos duris. Mes įeiname. Užvedu Dodą laiptais aukštyn. Iš jo šono ir rankos bliaukia kraujas.

Paskambinu greitajai pagalbai, kol Na Na sūpuoja jo galvą ramindama: – Jie vis dar šitaip sukruštai elgiasi su tavimi, sūnau... kada jie paliks tave ramybėje, mano vaikeli... nuo pat mokyklos laikų, nuo pat sukruštos mokyklos laikų...

Be galo supistai širstu ant Na Nos, žmogau, žinai? Turėdama tokį vaiką kaip Dodas, Na Na turėtų suprasti, kaip kiekvienas išsiskiriantis iš kitų ištveria tokius dalykus, taip sakant, supranti? Taip sakant, kaip moteris su tamsiai raudonomis dėmėmis ir visa kita... bet visa tai dėl neapykantos, neapykantos, neapykantos kai kuriems ponteriams, o kur visa tai, po galais, mus, taip sakant, nuves, žmogau?

Palydžiu Dodą į ligoninę. Jo žaizdos ne tokios baisios, kaip atrodė. Po to, kai, taip sakant, jį susiuvo, prieinu pasižiūrėti į gulintį ant ridenamo vežimėlio.

– Viskas gerai, Deni. Praeity man yra kliuvę stipriau, o ateity bus velniškai dar blogiau.

– Nesakyk taip, žmogau. Nesakyk, supranti?

Jis žiūri į mane, lyg norėdamas pasakyti, kad niekuomet nesuprasiu, o aš suvokiu, kad tikriausiai jis teisus.

PIRMAS PASIDULKINIMAS PER AMŽIUS

Didžiąją dienos dalį jie praleido tam, kad nusitašytų. Dabar jie duodasi pretenzingame bei vulgariame chromu ir neonu tviskančiame kūnų turguje. Bare tikrai gausu gėrimų didesnėmis kaino-

mis, bet iš tikrųjų jis nė iš tolo neprilygsta subtiliam kokteilių barui, kurį bando mėgdžioti.

Žmonės ateina į šitokias vietas tik dėl vienos konkrečios priežasties. Kad ir kaip ten būtų, naktis dar tik prasidėjo, o gėrimo, plepėjimo ir muzikos klausymo maskuotė neatrodo per daug akivaizdi.

Marihuana ir gėrimai įaitrino atsigavusį po narkotikų vartojimo Bulvės ir Rentono libido iki tikro šėlsmo. Kiekviena čia esanti moteris jiems atrodė nepaprastai seksuali. Net kai kurie vyrai. Jiems atrodė neįmanoma sutelkti savo dėmesį į kurį nors vieną asmenį, galintį būti potencialiu taikiniu, nes jų žvilgsnius nuolat patraukdavo dar kas nors. Pats buvimas čia priminė jiems, kiek daug vandens nutekėjo nuo to laiko, kai jie paskutinį kartą dulkinosi.

– Jei nesutiktumėte čia Džo Makbraido, galėtumėte tą dieną pavadinti ypatinga, lengvai linksėdamas galva į muzikos taktą tarė Ligotasis. Jis galėjo sau leisti nešališką spėliojimą, kalbėdamas, kaip paprastai darydavo tokiais atvejais, iš jėgos pozicijų. Tamsūs ratilai po akimis liudijo, kad jis ką tik praleido didžiąją dalį dienos dulkindamas šias dvi amerikietes, apsistojusias Minto viešbutyje. Nei Bulvei, nei Rentonui ar Begbiui nebuvo nė menkiausios galimybės prisišlieti ketvirtuoju. Jos abi ruošėsi grįžti atgal su Ligotuoju ir tik su Ligotuoju. Būdamas čia, jis paprasčiausiai rodė jiems savo palankumą.

– Jos turi nuostabaus kokaino, žmogau. Aš niekuomet nesu mėginęs nieko panašaus, šypsosi jis.

– Morningsaido amfetaminas, žmogau, tarė Bulvė.

– Kokainas... supistas šlamštas. Vidurinės klasės mėšlas. Nors jau kelias savaites buvo švarus, Rentonas, kaip heroino mėgėjas, su panieka žiūrėjo į visus kitus narkotikus.

– Mano damos grįžta. Turiu jus palikti, džentelmenai, jūsų niekingiems užsiėmimams. Ligotasis niekinamai papurtė galvą, po to su išdidžia, pranašia veido išraiška apžvelgia barą. – Dirbanti klasė linksminasi, pašaipiai burbteli jis. Bulvė ir Rentonas susigūžė.

Seksualinis pavydas – draugystės su Ligotuoju sudėtinė dalis.

Jie mėgina įsivaizduoti visus tuos kokaino įkvėptus beprotiškus seksualinius žaidimus, kuriais jis džiaugsis su tomis „snobėmis iš Minto“, kaip jis pavadino tas moteris. Tai ir viskas, ką jie gali veikti, įsivaizduoti. Ligotasis niekuomet nepasakoja savo seksualinių nuotykių smulkmenų. Jo diskretiškumas, deja, kyla ne iš pagarbos moterims, su kuriomis susideda, o iš polinkio kankinti sekso srityje ne tokius laimingus savo draugus. Bulvė ir Rentonas suvokia, kad trise-vienoje-lovoje su turtingomis turistėmis ir kokainu vaizdai skirti tokiems seksualiniams aristokratams kaip Ligotasis. Jų lygis – vien šis apšepęs baras.

Iš tolo stebėdamas Ligotąjį Rentonas nusipurto, pagalvojęs apie visą tą mėšlą, neišvengiamai plūstantį iš to burnos.

Iš Ligotojo šito bent jau galima tikėtis. Rentonas ir Bulvė pašiurpo pamatę, kad Begbis jau nusiplovė. Jis plepėjo su moterimi, kuri, Bulvės manymu, buvo dailaus veido, bet turėjo storą užpakalį, kaip pavydžiai pasakė Rentonas. Kai kurias moteris, su piktu pavydu konstatavo Rentonas, aiškiai traukė psichopatiški tipai. Jos gyveno bjaurų gyvenimą – tai buvo pernelyg didelė kaina už šį polinkį. Pavyzdžiui, jis su pasitenkinimu prisiminė Džunę, Begbio merginą, kuri šiuo metu ligoninėje ruošėsi gimdyti jų vaiką. Patenkintas, kad jam nereikėjo toli ieškoti argumentų savo nuomonei paremti, jis nugėrė gurkšnį *Beck* alaus, taręs sau: apie save nekalbėsiu.

Bet Rentonas įsitraukia į vieną iš savo mėgstamų autoanalizės fazių, ir tas pasipūtėliškas pasitikėjimas savimi greitai išgaruoja. Tiesą sakant, tos moters subinė ne tokia jau stora, nusprendžia jis. Pastebi, kad vėl naudojasi savęs apgaudinėjimo mechanizmu, – viliasi, jog yra pats patraukliausias asmuo tame bare. Taip atsitikdavo dėl to, jog jis pačiame puikiausiame individe visuomet sugebėdavo surasti ką nors šlykštaus. Sutelkęs dėmesį į tą atskirą bjaurią individo dalį, mintimis galėdavo visiškai sunaikinti likusį grožį. Kita vertus, bjaurūs jo paties bruožai jo nejaudino, nes prie jų buvo pripratęs, be to, pats ir negalėjo jų pastebėti.

Kad ir kaip būtų, dabar jis pavydėjo Frenkui Begbiui. Be abejo, – svarstė jis, – labiau nesisekt man negali. Begbis ir jo naujoji

meilė kalbasi su Ligotuoju ir amerikietėmis. Tos moteriškės atrodo gana šauniai, ar bent jau jų saulės-nudegimo-bei-brangių-drabužių įpakavimas. Rentonui kyla šleikštulys matant, kaip Begbis ir Ligotasis senu papratimu vaizduoja didelius draugus, kad padarytų įspūdį vienas kito mergom. Jis pagalvoja: su kokiu baisiu skubotumu sėkmės segmentas tiek seksualinėje srityje, tiek ir visose kitose, išsirutulioja iš nesėkmių.

– Likome tik mes su tavimi, Bulve, sako jis.

– Taaip, ee, taip sakant... atrodo, kad taip, kačiuk.

Rentonui patinka, kai Bulvė vadina kitus „kačiuku", bet nemėgsta, kai taip vadina jį patį. Nuo kačių jam bloga.

– Žinai, Bulve, kartais aš norėčiau vėl sugrįžti prie heroino, sako Rentonas, greičiausiai trokšdamas apstulbinti Bulvę, sukelti reakciją jo sutrikusiame, tuščiame veide. Taigi, kai tik tai įvyksta, suvokia, kad tikrai to siekė.

– Ei, taip sakant, supistai liūdna, žmogau... žinai? Bulvė išspaudžia orą pro kietai sučiauptas lūpas.

Rentonui toptelėjo, kad amfetaminas, kurį jie patvarkė tualete ir kurį jis pavadino mėšlu, dabar pradėjo veikti. Visa bėda susilaikant nuo heroino, nusprendžia Rentonas, ta, kad jie tampa kvailais, neatsakingais mulkiais, vartojančiais viską, ką tik gali ranka pasiekti. Vartojant heroiną bent jau nelieka vietos visam kitam mėšlui.

Jis tiesiog troško kalbėti. Amfetaminas jo kūne smarkokai nustelbė marihuaną ir alkoholį.

– Reikalas tas, Bulve, kad įklimpus į heroiną tau nieko daugiau nereikia. Dėl nieko daugiau nereikia rūpintis. Žinai Bilį, mano brolį, taip sakant? Jis ką tik vėl pasirašė kontraktą su supista armija. Nusidangino į supistą Belfastą, kvailas šiknius. Visuomet žinojau, kad tas pislius yra trenktas. Supistas imperialistų liokajus. Žinai, ką tas kvailas šiknius man išrėžė? Jis pasakė: Civilinis gyvenimas ne man. Buvimas kariuomenėje yra panašus į buvimą narkomanu. Vienintelis skirtumas tas, kad ten tu nebūsi šautas taip dažnai. O čia jūs kasdien šaudote sau į venas.

– Tai, ee, taip sakant, skamba šiek tiek, ee, sumautai, žmogau. Supranti?

– Nee, bet dabar paklausyk. Tu tik geriau pamąstyk. Kariuomenėje tais skystapročiais šikniais visaip rūpinasi. Juos maitina, girdo pigiais gėralais šlykščiuose stovyklų klubuose, kad suturėtų nuo šlaistymosi mieste ir supistos ramybės trikdymo, vietinių gyventojų įžeidinėjimo ir visa kita. Kai jie patenka į civilinį gyvenimą, visu tuo privalo pasirūpinti patys.

– Taaip, bet, taip sakant, visa tai skiriasi, nes... mėgina įsiterpti Bulvė, bet Rentoną jau neša tolyn. Jį galėtų užčiaupti tik į veidą paleistas butelis, bet ir tai tik kelias sekundes.

– Ak, ak... palauk minutėlę, bičiuli. Išklausyk mane. Paklausyk, ką aš tau pasakysiu... ką, po galais, ten kalbėjau... o taip! Teisingai. Kai tu įsitraukęs į narkotikus, tau rūpi tik kaifas. Atsikračius narkotikų, tau parūpsta begalė dalykų. Nėra pinigų – negali prisigerti. Turi pinigų – geri per daug. Neturi paukštytės – jokios galimybės pasikrušt. Turi paukštytę – per daug rūpesčių, negali net atsikvėpti be jos įsikišimo. Arba taip, arba nusipurtai jos ir jautiesi kaltas. Tu kvaršini sau galvą dėl sąskaitų, maisto, teismo antstolių, tų padugnių „Jambo" nacių, kurie mus daužo, visų tų dalykų, kurie tavęs nepisa, kai tikrai įjunki į narkotikus. Tau reikia rūpintis tik vienu dalyku. Viso to paprastumu. Supranti, ką noriu pasakyti? Rentonas nutyla ir dar kartą sugriežia dantimis.

– Taaip, bet tai supistai apgailėtinas gyvenimas, taip sakant, žmogau. Tai net ir ne gyvenimas, žinai? Taip sakant, kai tu pradedi negaluoti... tai blogiau už patį blogiausią dalyką... girgždantys kaulai... tai nuodai, žmogau, tikri nuodai... Nesakyk man, kad norėtum dar kartą visa tai patirti, nes tai būtų, taip sakant, supistas mėšlas. Atsakyme yra šiek tiek pykčio, ypač turint galvoje švelnius, atvirus Bulvės įpročius. Rentonas supranta, kad tikrai kliudė skaudamą vietą.

– Taaip. Kalbu visokį mėšlą. Tai Lu Rydas.

Bulvė taip nusišypso Rentonui, kad senoms moteriškėms gatvėje būtų kilęs noras priglausti jį savo namuose lyg pasiklydusį kačiuką. Jie pastebėjo, kad Ligotasis ruošiasi išeiti kartu su Anabele ir Luiza, dviem amerikietėm. Jis praleido privalomą pusvalandį pataikaudamas Valkatos *ego*. Tai vienintelė, – nusprendžia

Rentonas, – bet kurio Begbio bičiulio paskirtis. Jis susimąstė, kad tikrai didelė nesąmonė draugauti su tuo, kurio nemėgsti. Tai buvo įprotis ir inercija. Begbis, kaip ir narkotikai, buvo įprotis. Jis irgi kėlė pavojų. Kalbant statistiškai, mąstė jis, daugiau tikimybės, kad tave nužudys tavo šeimos narys ar artimas draugas nei kas nors kitas. Kai kurie šikniai apsistato psichopatiškais bičiuliais, manydami, jog nuo to jie taps stipresni, mažiau pažeidžiami mūsų žiauraus pasaulio, tuo tarpu iš tikrųjų viskas priešingai.

Žingsniuodamas su amerikietėmis durų link, Ligotasis, prieš išeidamas iš baro, atsisukęs į Rentoną kilstelėjo vieną antakį kaip Rodžeris Mūras. Rentoną apėmė amfetamino sukeltas paranojiškas susirūpinimas. Jis pagalvojo, ar tik Ligotojo sėkmės tarp moterų nebus lėmęs mokėjimas taip kilstelėti tą antakį. Rentonas žinojo, kaip tai sudėtinga. Jis praleido daug vakarų treniruodamasis prieš veidrodį, bet abu jo antakiai pakildavo vienu metu.

Tiek išgerto alkoholio kiekis, tiek ir praleistas laikas verčia susirūpinti. Likus valandai iki baro uždarymo kas nors, atrodęs jums netinkama pora, tampa priimtinas. Likus pusvalandžiui jis tampa tiesiog geidžiamas.

Susirūpinusios Rentono akys užkliūva už lieknos mergaitės tiesiais, ilgokais rudais plaukais, kurių galiukai šiek tiek paraityti. Jos liemuo grakštus, o švelnūs veido bruožai skoningai paryškinti kosmetikos. Ji dėvi rudus marškinėlius ir baltas kelnes. Rentonas pajunta, kaip sukyla visas kraujas, kai moteris susikiša rankas į kišenes, išryškindama apatinių kelnaičių linijas. Tai jo akimirka.

Tą moterį ir jos draugę kalbina vyrukas apskritu, išpurtusiu veidu ir atlapotais prie kaklo marškiniais, įtemptais išpampusio pilvo. Rentonas, kuris apskritai niekino apkūnius žmones, pasinaudoja galimybe įsiterpti.

– Bulve, tik pažvelk į tą storąjį pusgalvį. Apsirijėlis kekšės vaikas. Nekalbėsiu viso to mėšlo apie tonziles ir medžiagų apykaitą. Visoje Etiopijoje nesutiksi riebių kekšių vaikų. Ar jie ten neturi tonzilių? Eik sau. Bulvė į jo plykstelėjimą atsakė stingia šypsena.

Rentono manymu, ta mergina turi skonį, – gūžtelėjusi pečiais šaltai nusikratė tuo storu vyruku. Jam patiko, kaip ji tai padarė. Tvirtai ir oriai, per daug nepažemindama, bet nepalikdama jokių abejonių, jog jis jos nedomina. Vaikinas, pritariant ironiškam jo bičiulių krizenimui, nusišypso, atstato delnus ir palenkia galvą į šoną. Šis įvykis dar labiau verčia Rentoną ryžtis pasikalbėti su ta moterimi.

Rentonas mosteli Bulvei eiti kartu. Nenorėdamas prabilti pirmas, jis apsidžiaugia, kai Bulvė pradeda kalbėti su jos drauge, nes Bulvė tokiais atvejais paprastai niekuomet nesiima iniciatyvos. Aišku, kad padeda amfetaminas, nors jis kažkodėl yra sugluměs, girdėdamas, kad Bulvė plepa apie Frenką Zapą.

Rentonas, kaip jam pačiam atrodo, mėgina pasirodyti atsipalaidavęs ir kartu įdomus, nuoširdus, bet neįkyrus.

– Atsiprašau, kad įsiterpiu į jūsų pokalbį. Aš tik norėjau pasakyti, kad žaviuosi jūsų puikiu skoniu, kai jūs ką tik nuspyrėte tą storą kekšės vaiką. Manau, kad su jumis būtų įdomu pasišnekėti. Jei jūs pasiųstumėte mane ten, kur nuėjo ir storasis kekšės vaikas, nesupykčiau. Tarp kitko, aš Markas.

Moteris nusišypso jam šiek tiek droviai ir palankiai, Rentonas jaučia, kad „atsipisk" nebus pasakyta. Kol jie šnekasi, Rentonas pradeda jaudintis dėl savo išvaizdos. Amfetamino poveikis kiek nuslopsta. Jis susirūpinęs, kad jo juodai dažyti plaukai atrodo kvailai, nes matosi oranžinės strazdanos – raudongalvio kekšės vaiko prakeikimas. Jis galvojo, kad atrodo kaip *Ziggy Stardust* eros Bouvis. Bet prieš kelerius metus viena moteris jam pasakė, kad jis yra tiksli Aleko Makleišo, Škotijos futbolininko iš Aberdeno, kopija. Tuomet ir buvo priklijuota etiketė. Kai Alekas Makleišas užvertė kanopas, Rentonas nusprendė parodyti dėkingumą, nukeliaudamas iki paties Aberdeno į jo pagerbimą. Jis prisiminė, kaip Ligotasis liūdnai purtydamas galvą paklausė, kaip šiknius, panašus į Aleką Makleišą, gali tikėtis kada nors patikti moterims.

Todėl Rentonas, mėgindamas nusikratyti Makleišo įvaizdžio, nusidažė plaukus juodai ir juos sušiaušė. Dabar jis jaudinosi, kad

kiekviena jo pasičiupta moteris mirs iš juoko pamačiusi rausvai gelsvus gaktaplaukius, kai jis nusirengs. Jis taip pat nusidažė savo antakius ir manė, kad tą patį reikia padaryti su gaktaplaukiais. Kvailiausia, kad paprašė savo motinos patarimo.

– Nebūk toks supistai kvailas, Markai, šaižiai dėl jos gyvenime vykstančios hormonų audros pasakė ji.

Moters vardas buvo Diana. Rentonas manė, kad ji atrodo nuostabi. Išlygos būtinos, nes ankstesnė patirtis jį išmokė niekuomet iki galo nepasitikėti savo sprendimais, kai kūne ir smegenyse duodasi pašaliniai cheminiai junginiai. Pokalbis pakrypo apie muziką. Diana prisipažino Rentonui mėgstanti *Simple Minds,* ir jie pirmą kartą švelniai susiginčijo. Rentonas nemėgo *Simple Minds*.

– *Simple Minds* tapo tikru mėšlu nuo to laiko, kai metėsi į susikompromitavusias *passion-rock U2* grupės vežėčias. Niekuomet nepasitikėjau jais nuo to laiko, kai jie atsisakė savo *pomp-rock* šaknų ir pradėjo visą šitą akivaizdžiai nenuoširdų politinį-su-labai-mažais-žmonėmis reikalą. Man patiko ankstesni jų gabalai, bet jau nuo *New Gold Dream* jie buvo šlamštas. Visi tie su Mandela susiję dalykai vemti verčia, pareiškė jis.

Diana jam pasakė, kad tiki jų nuoširdumu, kai jie palaiko Mandelą ir kovą už rasinę lygybę Pietų Afrikoje.

Rentonas energingai purto galvą, norėdamas išlikti šaltakraujiškas, bet pergali amfetaminas bei jos prieštaravimas. – Turiu seną 1979-ųjų NME žurnalo numerį, na, turėjau, bet išmečiau prieš kelerius metus, – prisimenu kelis interviu, kur Keris koneveikia kitų grupių dalyvavimą politikoje ir sako, jog *Minds* domina tiktai muzika, žmogau.

– Žmonės gali keistis, prieštarauja Diana.

Rentoną šiek tiek išmušė iš vėžių šio teiginio aiškumas ir paprastumas. Tai dar labiau jį sužavi. Jis gūžteli pečiais ir sutinka, nors sąmonė kunkuliuoja nuo minties, kad Keris visuomet vienu žingsniu aplenkdavo savo guru Piterį Gabrielį, o nuo *Live Aid* laikų pastangos tarp roko žvaigždžių atrodyti puikiais vyrukais tapo mada. Kad ir kaip ten būtų, jis pasilaiko tai sau ir nuspren-

džia ateityje pasistengti savo požiūrius į muziką ginti ne taip dogmatiškai. Plačiau į viską pasižiūrėjus, pamano, tai neturi jokios sušiktos reikšmės.

Po kiek laiko Diana ir jos draugė nueina į tualetą apsvarstyti ir įvertinti Rentoną ir Bulvę. Diana negali apsispręsti dėl Rentono. Jai atrodo, kad jis šiek tiek sumautas šiknius, tokių šioje vietoje pilna, vis dėlto jis truputį kitoks. Ne, pakankamai kitoks, bet kad per daug juo žavėtis. Tačiau jau vėlus metas...

Bulvė atsisuka ir kažką pasako Rentonui, bet šis neišgirsta per *The Farm* dainą, panašią, Rentono nuomone, į visas kitas *The Farm* dainas, kurių galima klausytis tik tuomet, kai esi visiškai nukaušęs, o jei jau esi toks, tai tik tikras laiko gaišimas klausytis *The Farm*, geriau jau pasinerti į kokį reivą, pereinantį į sunkius *techno-sounds* garsus. Net jei jis galėtų išgirsti Bulvę, jo protas, teisėtai ilsėdamasis nuo savikontrolės šnekant su Diana, dabar yra per daug užpistas, kad galėtų jam patarti.

Po to Rentonas pradeda pasakoti visokį asmeninį mėšlą čia atostogaujančiam vyrukui iš Liverpulio tik todėl, kad to vaikino akcentas ir elgsena priminė jam seną bičiulį Davo. Po kurio laiko jis pamato, jog tas vaikinas neturi su Davo nieko bendra ir kad jis padarė klaidą, išpasakodamas jam tokius intymius dalykus. Pamėgina sugrįžti prie baro, po to pasimeta su Bulve, pagaliau suvokia, kad gerokai ir tikrai prablaivėjo. Diana virto tiktai miglotu iš jo narkotinio sustingimo kilusio geismo prisiminimu.

Jis eina į lauką įkvėpti gryno oro ir išvysta Dianą, vieną sėdančią į taksi. Su pavydžiu skausmu pamano, ar tik tai nereiškia, jog Bulvė nusiplovė su jos drauge? Suvokimas, kad jis gali būti vienintelis, kuris nieko nepasičiupo, jį išgąsdino, – baisi neviltis pastūmėjo jį, vis dar nieko nesuvokiantį, artyn prie jos.

– Diana. Ar neprieštarausi, jei aš irgi pasinaudosiu tavo taksi?

Diana dvejojo. – Aš vykstu į Forester Parką.

– Puiku. Man irgi pakeliui, sumelavo Rentonas, po to pats sau pridūrė: Ką gi, dabar jau pakeliui.

Taksi jie vėl kalbėjosi. Diana buvo susiginčijusi su Liza, savo

drauge, todėl nusprendė važiuoti namo viena. Liza, pasak jos, vis dar kraipėsi šokių aikštelėje su Bulve ir kitu kretinu, kiršindama juos vieną su kitu. Rentonas statė už kitą kretiną.

Nutaisiusi juokingai gaižią, pagiežos kupiną miną, kuri šiek tiek trikdė Rentoną, Diana pasakojo, koks Liza baisus žmogus, suminėjo visus jos nusižengimus, kurie jam pasirodė gan mieli. Jis pritardamas pataikavo, sutikdamas, kad Liza pati baisiausia egoistiška išpera, kokia tik gali būti po saule. Kadangi ši pokalbio tema ją slėgė, o jam tai buvo neparanku, jis pasistengė ją pakeisti. Jis pasakojo jai linksmas istorijas apie Bulvę ir Begbį, labai išmoningai jas pagražindamas. Rentonas niekuomet neminėjo Ligotojo, nes moterys mėgo Ligotąjį, – jautė, kad savo pažįstamas moteris net ir pašnekesiuose geriau laikyti nuo jo kuo atokiau.

Kai ji šiek tiek atlyžo, jis paklausė, ar negali jos pabučiuoti. Ji gūžtelėjo pečiais, neleidusi jam suprasti, ar tai abejingumas, ar nesugebėjimas apsispręsti. Betgi, pamanė jis, abejingumas yra geriau už akivaizdų atstūmimą.

Jie truputį pasiglamonėjo. Jos kvepalų aromatas jam pasirodė jaudinamas. Ji pagalvojo, kad jis yra per daug sudžiūvęs ir kaulėtas, bet bučiavosi gerai.

Jiems išėjus į gryną orą, Rentonas prisipažino, kad gyvena ne šalia Forester Parko, kad pasakė taip tik tam, kad galėtų dar kiek pabūti su ja. Prieš savo norą Diana pasijuto pamalonința.

– Ar nenorėtum užeiti puodelio kavos? paklausė ji.

– Tai būtų tiesiog puiku. Rentonas stengėsi kalbėti, lyg būtų greičiau netikėtai nudžiugintas nei sužavėtas.

– Bet tik puodelio kavos, turėk galvoje, pridūrė Diana tokiu tonu, kad Rentonas sunkiai susigaudė, ką ji tuo norėjo pasakyti. Ji kalbėjo mįslingai, kad galima būtų numanyti seksualinę potekstę, bet kartu ir pakankamai pabrėžtinai, kad žodžiai reikštų tiksliai tai, ką pasakė. Jis tiesiog linktelėjo lyg sutrikęs kaimo stuobrys.

– Ką gi, turime elgtis labai tyliai. Čia visi jau miega, pasakė Diana. Tai skambėjo ne per daug puikiai, pamanė Rentonas, įsi-

vaizduodamas bute esantį kūdikį su aukle. Jis prisiminė, kad niekuomet anksčiau nebuvo šito daręs su kuo nors turinčiu vaiką. Nuo tos minties pasijuto kiek keistokai.

Nors ir jautė, kad bute yra žmonių, bet niekaip neužuodė to kūdikiams būdingo šlapimo, vėmalų bei miltelių kvapo.

Jis prabilo. – Dia...

– Ššš! Visi miega, pertraukė jį Diana. – Nepažadink, nes bus bėdos.

– Kas miega? nervingai paklausė jis.

– Ššš!

Tai Rentonui kėlė nerimą. Galvoje šmėstelėjo jo paties ir kitų anksčiau patirti siaubai. Mintyse peržvelgė niūrų duomenų banką, kuriame buvo visko – nuo kambario kaimynų vegetarų iki pamišėlių sutenerių.

Diana nusivedė jį į miegamąjį ir pasodino ant vienišos lovos. Tuomet dingo, o po kelių minučių grįžo su dviem puodeliais kavos. Pastebėjo, kad jo kava buvo pasaldinta, ko jis paprastai nemėgo, bet skonis buvo ne toks jau stiprus.

– Ar eisime į lovą? kilstelėjusi antakius sušnibždėjo ji šiek tiek įsitempus.

– Ee... būtų puiku... pasakė jis, vos neišliejęs savo kavos. Jo pulsas padažnėjo ir jis pasijuto sudirgęs, nerangus ir nepatyręs, susirūpinęs dėl galimo narkotikų ir alkoholio kokteilio poveikio erekcijai.

– Mums tikrai reikia elgtis labai tyliai, tarė ji. Jis linktelėjo.

Jis greitai nusimovė megztinį ir marškinėlius, po to sportbačius, kojines ir džinsus. Susirūpinęs dėl savo rausvų gaktaplaukių, palindo po antklode su apatinėmis kelnaitėmis.

Rentonui atlėgo širdis, kai, stebėdamas nusirenginėjančią Dianą, pajuto savo kuolo tvirtumą. Priešingai nei jis, ji neskubėjo ir atrodė visiškai rami. Jam atrodė, kad jos kūnas yra nuostabus. Nevalingai galvoje sukosi futbolo gerbėjų mantra „nagi pirmyn“.

– Aš noriu būti viršuje, pasakė Diana, nutraukdama antklodes ir atidengdama gelsvai raudonus Rentono gaktaplaukius. Laimei, ji, rodos, nieko nepastebėjo. Rentonas buvo patenkin-

tas savo kuolu. Jis atrodė daug didesnis nei paprastai. Tai tikriausiai todėl, pamanė, kad jau atprato matyti jį pasistojusį. Dianai jis padarė mažesnį įspūdį. Blogiausias jos matytas maždaug toks ir buvo.

Jie pradėjo glamonėtis. Diana mėgavosi žaismo pradžia. Rentonas maloniai skyrėsi nuo daugelio kitų vaikinų, su kuriais ji buvo gulėjus, nes priėmė tai su entuziazmu. Bet ji pajuto jo pirštus slystant vaginos link ir sustingusi atstūmė jo ranką į šalį.

– Man ten jau drėgna, pasakė Rentonui. Dėl šito jis šiek tiek sutriko, viskas vyko taip šaltai ir mechaniškai. Vienu metu jis net pamanė, kad jo susijaudinimas pradėjo silpti, bet ne, ji leidosi ant jo, ir, stebuklų stebuklai, kuolas buvo tvirtas.

Jis švelniai sudejavo, kai ji apglėbė jį. Jie pradėjo kartu lėtai judėti, pamažu skverbdamiesi gilyn. Jis juto jos liežuvį savo burnoje, o jo rankos švelniai glostė jos sėdmenis. Atrodė, tai truko taip ilgai; jis pamanė, kad užbaigs tuojau pat. Diana juto jo nepaprastą susijaudinimą. Tik ne dar vienas niekam tikęs penis, prašau, ne, tarė sau.

Rentonas liovėsi ją jautęs ir mėgino įsivaizduoti dulkinąs Margaretą Tečer, Paulą Denielsą, Voles Merser, Džimį Sevilį ir kitas atgyvenas, kad numalšintų savo begalinį susijaudinimą.

Diana pasinaudojo proga ir pasiekė aukščiausią susijaudinimą, Rentonas drybsojo lyg dildo ant milžiniškos riedlentės. Stengdamasi sutramdyti savo keistus orgazminius spygčiojimus, Diana įsikando savo smilių, kitą ranką padėjo jam ant krūtinės. Šis vaizdas sugrąžino jį atgal. Šį kartą net mintys apie Voles Merser subinės krušimą negalėjo jo sustabdyti. Kai pradėjo justi orgazmą, manė, jog tai nesiliaus niekada. Jo penis tryško lyg vandens pistoletas užsispyrusio išdykėlio vaiko rankose. Dėl ankstesnio susilaikymo dabar sperma tiesiog iššovė.

Jis būtų galėjęs tai nupasakoti kaip pakankamai artimą sinchroniškam orgazmui, jei būtų turėjęs įprotį pasakoti kitiems savo meilės nuotykius. Rentonas suprato, jog šito niekuomet nepadarys dėl tos priežasties, kad greičiau nusipelnysi eržilo reputaci-

ją paslaptingu pečių gūžtelėjimu ir šyptelėjimu, nei išplepėdamas vaizdingas smulkmenas pusgalvių džiaugsmui. Šito išmoko iš Ligotojo. Todėl net ir jo nusistatymas prieš seksą buvo užmaskuotas seksomano savanaudiškumu. Vyrai – tai pasipūtę šikniai, pagalvojo pats sau.

Kai Diana nulipo nuo jo, jis nugrimzdo į palaimingą miegą, nusprendęs naktį atsibusti ir dar pasimylėti. Tuomet bus labiau pailsėjęs ir kartu aktyvesnis, parodys jai, ką sugeba, dabar, kai nutraukė tą nesėkmių virtinę. Jis lygino save su futbolo puolėju, kuris ką tik vos neįmušė įvarčio ir dabar nekantraudamas laukė kitų varžybų.

Todėl pasijuto užgautas, kai Diana tarė: – Privalai išeiti.

Nespėjus jam užginčyti, ji jau išsliuogė iš lovos. Užsimovė kelnaites, kad sulaikytų jo spermą, kuri pradėjo tiršta srovele tekėti šlaunimis žemyn. Jis pirmą kartą pradėjo mąstyti apie nesaugų lytinį kontaktą ir pavojų užsikrėsti ŽIV. Po paskutinio karto pasitikrino, taigi jis švarus. Tačiau susirūpino dėl jos; galvojo, kad bet kas, pergulėjęs su juo, galėtų tai daryti ir su bet kuo kitu. Jos ketinimai išvyti sugriovė jo trapų seksualinį *ego* per siaubingai trumpą laiką, iš šaunaus eržilo vėl paversdami jį drebančiu nevykėliu. Tarė sau, kad tai bus tiesiog lemtis, jei pasigaus ŽIV po vienintelio pasidulkinimo po šitiekos metų, kai vartojo bendras adatas, nors jų kompanijose niekuomet nemėgo bendrų didelių švirkštų.

– Bet ar negaliu čia pasilikti? Suprato, kaip silpnai ir sumautai skamba jo balsas, jei tik čia būtų Ligotasis, be abejonės, negailestingai išsityčiotų. Diana pasižiūrėjo į jį ir papurtė galvą. – Ne. Tu gali pasilikti ant suolelio. Bet būk tyliai. Jei ką nors pamatysi, nuduok, kad nieko neįvyko. Apsivilk ką nors.

Vėl susirūpinęs dėl savo rausvų gaktaplaukių, mielai pakluso.

Diana nuvedė Rentoną į prieškambarį. Ji paliko jį drebantį su vienomis apatinėmis kelnaitėmis, paskui sugrįžo su miegmaišiu bei jo drabužiais.

– Man dėl to labai gaila, sušnibždėjo pabučiuodama jį. Jie šiek tiek pasiglamonėjo, ir jo kuolas vėl pradėjo tvirtėti. Kai pamėgino kyštelėti ranką jai po naktiniais marškiniais, ji sutūrėjo jį.

– Man reikia eiti, tvirtai pasakė.

Diana išėjo, palikusi Rentoną nepasotintą ir nustebusį. Išsitiesęs ant suolo, jis užsitraukė ant savęs miegmaišį ir jį užsisegė. Gulėdamas tamsoje, mėgino įžiūrėti, kas yra tame kambaryje. Rentonas įsivaizdavo Dianos kaimynus esant griežtus kekšių vaikus, kurie neleido jai nieko parsivesti į namus. Galimas daiktas, nusprendė jis, ji tiesiog nenori, kad jie manytų ją pasigavus keistoką vaikiną, parsivedus jį namo ir paprasčiausiai išdulkinus. Gerokai paglostė savo *ego* teigdamas, kad jos pasipriešinimą nušlavė jo puikus sumanumas bei neįprastas, nors ir su trūkumais, grožis. Jis kone puikavosi savimi.

Galų gale nugrimzdo į neramų miegą, pilną kažkokių keistų sapnų. Nors ir buvo linkęs į tokius keistus sapnus, šie jį sujaudino tuo, kad buvo nepaprastai ryškūs ir neįtikimai lengvai atgaivinami. Jis štai prikaustytas prie sienos baltame kambaryje, apšviestame žydra neonine šviesa, stebi Joko Ono ir Gordoną Hanterį, „Hibsų" gynėją, – jie rijo žmones, netvarkingai besivoliojančius ant daugybės plastikinių stalų, – jų mėsą bei kaulus. Abu svaidė jam šiurkščius įžeidinėjimus; iš jų burnų, kai plėšė mėsos gabalus ir tarp keiksmų uoliai juos kramtė, varvėjo kraujas. Rentonas suprato, kad dabar bus jo eilė. Jis pamėgino įsiteikti „Čigonui" Hanteriui, pasakodamas, kad yra didelis jo gerbėjas, bet „Easter Road" gynėjas buvo vertas savo baisios reputacijos ir tik juokėsi jam į veidą. Todėl smarkiai palengvėjo, kai sapnas pasikeitė ir Rentonas pasijuto esąs visiškai nuogas, ištepliotas skystu mėšlu, bevalgantis iš lėkštės kiaušinius, pomidorus ir paskrudintą duoną kartu su visiškai apsirengusiu Ligotuoju Leito „Vateryje". Po to jis sapnavo, jog jį gundo nuostabi moteris, vilkinti tik dviejų dalių maudymosi kostiumėlį, padarytą iš Alkano folijos. Ta moteris iš tikrųjų buvo vyras, ir jiedu lėtai dulkino vienas kitą per įvairias savo kūnų skyles, iš kurių sunkėsi skutimosi putas primenanti substancija.

Jį pažadino indų skimbčiojimas ir kepamo kumpio kvapas. Jis pastebėjo moters, ne Dianos, nugarą, dingstančią mažoje, šalia

svetainės esančioje virtuvėje. Po to, išgirdęs vyrišką balsą, pajuto baimės priepuolį. Mažiausiai, ką Rentonas, pagiringas, atsidūręs keistoje vietoje ir dėvintis tik glaudes, norėjo išgirsti, buvo vyriškas balsas. Jis apsimetė dar miegąs.

Paslapčia pro užmerktus akių vokus pastebėjo maždaug savo ūgio, gal kiek mažesnį vyruką, einantį į virtuvę. Nors kalbėjo prislopinę balsus, jis juos girdėjo.

– Taigi Diana parsivedė dar vieną draugą, pasakė vyras. Rentonui nepatiko kiek pašaipi intonacija, lydinti žodį „draugas“.

– Mmm. Bet tylėk. Nepradėk elgtis šiurkščiai ir vėl daryti neteisingas išvadas.

Jis girdėjo juos įeinant į prieškambarį, paskui išeinant. Greitai apsivilko savo marškinėlius ir megztinį. Po to atsegė miegmaišį, nukėlė kojas nuo suolelio ir įšoko į savo džinsus vos ne akimirksniu. Tvarkingai sulankstė miegmaišį, sudėjo atgal į vietą minkštasuolio pagalvėles. Jo kojinės ir sportbačiai nemaloniai dvokė, kai juos užsimovė. Vylėsi, aišku, bergždžiai, kad niekas daugiau to nepajuto.

Rentonas buvo per daug sunerimęs, kad justų savo prastą būseną. Bet pagirios jam nedavė ramybės; jos tykojo jo sielos tamsoje lyg nepaprastai kantrus gatvės plėšikas, tiesiog laukiantis patogios progos iššokti ir sustabdyti jį.

– Sveiki. Moteris, bet tai buvo ne Diana, sugrįžo į prieškambarį.

Gražios didelės akys ir daili, griežta skruostikaulio linija darė ją patrauklią. Jam pasirodė, kad jis kažkur jau matęs šį veidą.

– Labas. Beje, aš Markas, pasakė jis. Ji neprisistatė. Bet pageidavo sužinoti daugiau apie jį.

– Tai jūs Dianos draugas? Jos tonas buvo šiek tiek agresyvus. Rentonas nusprendė žaisti atsargiai ir tėkšti prasimanymą, kuris neskambėtų pernelyg rėžiamai, todėl galėtų būti pakankamai įtikinamas. Bėda ta, kad jis buvo išsiugdęs narkomano įgūdžius meluoti įtikinamai ir dabar galėjo įtikinamiau sumeluoti, nei pasakydamas tiesą. Jis sumikčiojo pagalvojęs, kad visuomet greičiau išgausi kokį šlamštą iš paprasto ponterio nei iš narkomano.

– Na, ji yra greičiau draugės draugė. Pažįstate Lizą?

Ji linktelėjo. Padrąsintas savo melo, Rentonas tęsė, apčiuopęs raminantį apgaulės ritmą.

– Ką gi, tai šiek tiek nemalonu. Vakar buvo mano gimtadienis, turiu prisipažinti, kad buvau gana girtas. Įsigudrinau pamesti savo buto raktus, o mano kambario draugas atostogauja Graikijoje. Baisiausiai apsikvailinau. Galėjau tiesiog eiti namo ir išlaužti duris, bet buvau toks, kad negalėjau blaiviai mąstyti. Mane tikriausiai būtų areštavę už įsilaužimą į savo paties butą! Laimei, sutikau Dianą, kuri maloniai leido man pernakvoti ant suolelio. Jūs esate jos buto kaimynė, tiesa?

– O... na, tam tikra prasme, ji keistai nusijuokė, o jis mėgino suprasti to juoko priežastį. Kažkas čia ne taip.

Įėjo vyras ir prisidėjo prie jų. Jis nežymiai linktelėjo Rentonui, kuris atsakydamas vos šyptelėjo.

– Tai Markas, pasakė jam moteris.

– Gerai, nieko nekomentuodamas pasakė vyrukas.

Rentonas manė, kad jie buvo maždaug jo amžiaus, gal kiek vyresni, bet taip ir nesuprato, kiek jiems metų. Diana, be jokios abejonės, buvo kiek jaunesnė už juos visus. Galimas daiktas, leido sau pafantazuoti, jie jaučia jai kažkokius perversiškus tėviškus jausmus. Jis buvo tą pastebėjęs tarp vyresnių žmonių. Jie dažnai stengiasi kontroliuoti jaunesnius, populiaresnius ir gyvybingesnius žmones; paprastai pavydėdami jiems tų savybių, kurias turi jaunesnieji, o jiems patiems jų trūksta. Šios ydos maskuojamos geraširdiška, globėjiška laikysena. Jis juto juos turint šias savybes ir pajuto kylantį keistą priešiškumą jiems.

Po to Rentonas patyrė kiek nemalonų šoką, kuris vos neišmušė pagrindo jam iš po kojų. Į kambarį įėjo mergina. Stebint ją, ėmė krėsti šaltis. Ji buvo Dianos kopija, bet kartu ši mergaitė atrodė kaip vidurinės mokyklos moksleivė.

Tik po kelių sekundžių suvokė, kad tai ir yra Diana. Rentonas tuojau pat suprato, kodėl moterys, kalbėdamos apie makiažo nuvalymą, dažnai sako, jog jos „nusiima savo veidus“. Diana atrodė kaip dešimtmetė. Ji pastebėjo nuostabą jo veide.

Jis žvilgtelėjo į porą. Jų dėmesys Dianai buvo tikrai tėviškas,

nes jie iš tikro *buvo* jos tėvai. Net ir per savo susirūpinimą Rentonas pasijuto toks kvailas, jog to nepastebėjo anksčiau. Diana buvo panaši į savo motiną.

Jie sėdo pusryčiauti su sutrikusiu Rentonu, kurį Dianos tėvai švelniai tardė.

– Taigi ką jūs veikiate, Markai? paklausė jį motina.

Tai, ką jis veikė, bent jau naudingo, buvo grynas niekas. Jis priklausė sindikatui, sukūrusiam sąskaitų klastojimo sistemą, ir gaudavo pinigų iš penkių skirtingų adresatų, po vieną Edinburge, Livingstone ir Glazge, taip pat dvi Londone, Šeferd Buše ir Haknyje. Šitaip apgaudinėdamas vyriausybę, Rentonas visada jautėsi nekaltas ir jam buvo sunku nutylėti savo laimėjimus. Bet jis žinojo, kad privalo tylėti, visur buvo pilna šventeiviškų, padorių, ilganosių kekšių vaikų, tik ir laukiančių progos apskųsti tave valdžiai. Rentonas jautėsi nusipelnęs šių pinigų, nes organizaciniai sugebėjimai, kurių reikėjo išlaikyti šitokią padėtį, turėjo būti gana išlavinti, ypač tų, kurie iš visų jėgų stengėsi suvaldyti savo polinkį į heroiną. Jis privalo pasirašinėti dokumentus įvairiose šalies vietose, bendradarbiauti su kitais pašalpas gaunančiais sindikato nariais, Toniui, Karolinai ar Niksi telefonu perspėjus dumti į Londoną pagal staiga gautą iškvietimą. Jo gaunama pašalpa iš Šeferd Bušo šiuo metu kėlė abejonių, nes jis atmetė puikią karjeros galimybę *Burger King* Noting Hil Geite.

– Aš esu Municipalinės apygardos Rekreacijos departamento muziejaus skyriaus kuratorius. Man pavesta visuomenės istorijos kolekcija, kurią iš esmės sudaro Aukštosios gatvės gyventojų istorija, sumelavo Rentonas, pasiknaisiojęs po savo fiktyvaus darbo istorijos aprašymo punktus.

Jiems tai, atrodo, padarė įspūdį, net šiek tiek nustebino, to jis ir siekė. Padrąsintas, pamėgino pelnyti dar kelis skautų taškus, pavaizduodamas save paprasčiausiu žmogeliu, kuris pats į save rimtai nežiūri, ir savikritiškai pridūrė: – Aš knaisiojuosi po šlamštą, ieškodamas išmestų daiktų, o pristatau juos kaip autentiškus darbo žmonių kasdienio gyvenimo istorinius artefaktus. Be to, rūpinuosi, kad jie nesubyrėtų į gabalus, kai būna eksponuojami.

– Šiam darbui reikalingos smegenys, kreipdamasis į Rentoną, bet žiūrėdamas į Dianą, pasakė tėvas. Rentonas neįstengė pakelti savo akių į jo dukrą. Jis buvo susirūpinęs, kad šis vengimas gali sukelti didesnį įtarimą nei kas nors kita, bet tiesiog negalėjo prisiversti žvilgtelėti į ją.

– Aš šito nepasakyčiau, gūžtelėjo pečiais Rentonas.

– Betgi tam reikalinga kvalifikacija.

– O taip, na aš turiu Aberdeno universiteto istoriko diplomą. Tai, tiesą sakant, buvo beveik teisybė. Jis įstojo į Aberdeno universitetą ir mokymo kursas jam pasirodė lengvas, bet įpusėjus pirmiesiems metams buvo priverstas jį palikti po to, kai ištaškė savo stipendiją narkotikams ir prostitutėms. Jis manė tapęs pirmuoju studentu Aberdeno universiteto istorijoje, dulkinusiu ne studentę. Jam rodės, kad geriau yra kurti istoriją, nei ją studijuoti.

– Išsilavinimas tikrai svarbu. Būtent tai mes visą laiką kartojame štai šitai, pasakė tėvas, vėl pasinaudodamas proga išsakyti Dianai savo nuomonę. Rentonui nepatiko ta padėtis, kurioje jis atsidūrė, o pats sau dėl šio nebylaus sąmokslo patiko dar mažiau. Jautėsi lyg iškrypėlis Dianos dėdė.

Kaip tik tuo metu, kai susirūpinęs mąstė: Prašau, tegu ji būna paskutiniųjų klasių mokinė, Dianos motina galutinai sugriovė tas viltis.

– Diana kitais metais laikys 0 lygio istorijos egzaminą, nusišypsojo ji, – ir prancūzų, anglų, meno, matematikos bei aritmetikos, išdidžiai tęsė.

Rentonas jau keliolikta kartą visas savyje susigūžė.

– Markui tai neįdomu, globėjiškai tarė savo tėvams Diana, stengdamasi kalbėti kaip subrendus ir viršesnė, demonstruodama jėgą, kaip paprastai daro vaikai, kai tampa pašnekesio „tema“. Taip, sukrėstas pagalvojo Rentonas, kaip *jis pats* gana dažnai darydavo, kai jo senis ir senė užsivesdavo. Bėda ta, kad Diana kalbėjo taip šiurkščiai, taip vaikiškai, kad pasiekė visiškai priešingą efektą, nei troško.

Rentono protas dirbo visu pajėgumu. *Tai vadinama morčiumi. Už tai tave gali užrakinti. Tikrai gali užrakinti ir išmesti raktą. Ap-*

skelbtas seksualiniu nusikaltėliu; kiekvieną dieną sudaužytas veidas Sautone. Seksualinis nusikaltėlis. Vaikų prievartautojas. Kuilys. Tvirkintojas. Jau dabar, rodės, girdėjo psichopatiškus katorgininkus, šiknius, jo nuomone, panašius į Begbį, kalbant: – Aš girdėjau, kad vargšė mergytė buvo tik šešerių metų. – Man sakė, kad tai buvo išprievartavimas. – Galėjo būti tavo arba mano vaikas. Pisau viską, gūžtelėjęs pečiais pagalvojo jis.

Kumpis, kurį valgė, kėlė šleikštulį. Jis ilgus metus buvo vegetaras. Tai neturėjo nieko bendra su politika ar morale; tiesiog šlykštėjosi mėsos skoniu. Bet jis nieko nepasakė, taip norėjo įsiteikti Dianos tėvams. Jis pasidavė, bet paragauti dešros neprisivertė, nes manė, kad į šitokius dalykus buvo kemšama visokiausių nuodų. Pagalvojęs apie visus tuos vartotus narkotikus, sardoniškai tarė sau: Reikia susirūpinti tuo, ką kiši į savo kūną. Pagalvojo, ar Dianai patiktų ši mintis, ir pradėjo nevaldomai nervingai kikenti iš savo paties bjauraus *double entendre.*

Jis mėgino tai nuslėpti nesmarkiai purtydamas galvą ir pasakodamas, ar veikiau perpasakodamas, savo pasaką. – Dieve, koks aš idiotas. Vakar vakare buvau baisus. Aš iš tikro nesu pratęs prie alkoholio. Betgi manau, kad dvidešimt vieneri sukanka vieną-kart gyvenime.

Paskutinė pastaba Dianos tėvų, atrodė, taip pat neįtikino, Rentonas ir pats abejojo. Jam netrukus turėjo sukakti dvidešimt penkeri. Kad ir kaip būtų, jie mandagiai klausėsi. – Pamečiau savo švarką ir raktus, kaip jau sakiau. Ačiū dievui už Dianą ir jus, žmonės. Tai tikrai labai svetinga iš jūsų pusės, kad leidote man pasilikti nakčiai ir taip puikiai papusryčiauti. Man tikrai labai nemalonu, kad nepabaigiau šios dešros. Tai dėl to, jog esu sotus. Aš nepratęs prie sočių pusryčių.

– Per daug liesas, štai kur jūsų bėda, pasakė motina.

– Tai nuo gyvenimo nuomojamuose butuose. Namai – pragarai, be namų negerai, pasakė tėvas. Po šios idiotiškos pastabos stojo nejauki tyla. Sutrikęs jis pridūrė: – Taip bent jau sakoma. Tuomet jis pasinaudojo proga pakeisti pokalbio temą. – Kaip jūs dabar įeisite į savo butą?

Šitokie žmonės tikrai supistai gąsdino Rentoną. Jie žiūrėjo į jį taip, lyg patys niekada gyvenime nebūtų padarę nieko nelegalaus. Nenuostabu, kad Diana buvo tokia, kokia buvo – pasikabindavo baruose keistų vaikinų. Ta pora atrodė jam tokia begėdiškai sveika. Tėvo plaukai šiek tiek retėjo, motinos akių kampučiuose buvo susimetusios neryškios raukšlelės, bet jis suprato, kad bet kuris pašalinis stebėtojas palaikytų juos bendraamžiais, tik nupasakotų juos kaip sveikesnius už jį.

– Man tiesiog teks išlaužti buto duris. Jis yra Jeilyje. Tikrai kvaila. Galvojau, kad išpjovą duryse padariau amžiams. Nieko geresnio nesumetu. Prie laukujų durų yra vidinio ryšio telefonas, buto kaimynai mane įleis.

– Aš jums galėčiau pagelbėti, nes esu stalius. Kur jūs gyvenat? paklausė tėvas. Rentonas šiek tiek sutriko, bet buvo patenkintas, kad jie patikėjo visu tuo šlamštu.

– Jokių problemų. Aš pats buvau pjaustytojas prieš įstodamas į Universitetą. Bet vis tiek ačiū už pasiūlymą. Ir tai buvo tiesa. Buvo keista sakyti tiesą, meluodamas jis jautėsi taip patogiai. Tai jį vertė pajusti tikrovę, o kartu ir savo pažeidžiamumą.

– Aš buvau pameistrys pas Gilslandą Džordžyje, pridūrė jis, paragintas pakeltų tėvo antakių.

– Pažįstu Ralfį Gilslandą. Apgailėtinas pedas, suniurzgė tėvas, jo balsas dabar buvo patiklesnis. Jie surado kažką bendra.

– Viena iš priežasčių, kodėl aš ten daugiau jau nebedirbu.

Rentoną persmelkė šaltis, kai pajuto Dianą po stalu trinant savo koją į jo koją. Jis nugėrė didelį gurkšnį arbatos.

– Ką gi, man reikia judėti. Dar kartą ačiū.

– Luktelk, aš tik susiruošiu ir palydėsiu tave į miestą. Diana pakilo ir išbėgo iš kambario anksčiau, nei jis spėjo paprieštarauti.

Rentonas pusiau nuoširdžiai pamėgino padėti sutvarkyti stalą, bet tėvas pasodino jį ant suolo, o motina pati pradėjo ruoštis virtuvėje. Jo širdis smigo žemyn, belaukiant man-visiškai-aiškus-tas-tavo-žaidimas-šikniau, kai jie liko vieni. Bet nieko panašaus. Jie pasikalbėjo apie Ralfį Gilslandą ir jo brolį Koliną, kuris, Rentonas pajuto, kad pašnekovui malonu tai išgirsti, nusižudė, ir apie kitus vaikinus, kuriuos jie pažinojo iš bendrų darboviečių.

Jie pasikalbėjo apie futbolą, ir tėvas pasirodė besąs „Heartsų" sirgalius. Rentonas buvo už „Hibsus", kuriems šis sezonas ne itin palankiai klostėsi, palyginti su jų vietiniais konkurentais; šis sezonas jiems tikrai nebuvo sėkmingas, ir tėvas negaišdamas laiko tai priminė.

– „Hibiams" prieš mus nesiseka per daug gerai, ar ne?

Pirmą kartą Rentonas patenkintas nusišypsojo, bet ne dėl to, kad išdulkino šio vyrioko dukrą. Buvo tiesiog nuostabu, kad tokie dalykai kaip seksas ir „Hibsai", kurie nieko nereiškė, kai jis būdavo užsėdęs ant heroino, staiga tapdavo patys svarbiausi. Jis svarstė, ar jo narkotikų problemos gali būti susijusios su prastu „Hibsų" žaidimu po aštuoniasdešimtųjų.

Diana buvo pasiruošusi. Pasidažiusi mažiau nei vakar, ji atrodė kokių šešiolikos, dvejais metais vyresnė, nei buvo iš tikro. Kai išėję iš tų namų, žingsniavo gatvėmis, Rentonas pajuto palengvėjimą, bet buvo šiek tiek sutrikęs, kad koks nors pažįstamas gali juos pamatyti. Šiame rajone jis turėjo kelis pažįstamus, daugiausia vartotojus ir pardavėjus. Šitie, pagalvojo, jei dabar jį sutiktų, nuspręstų, jog jis užsiėmė suteneriavimu.

Iš Saut Gylio į Heimarketą jie važiavo traukiniu. Diana buvo įsikibusi Rentonui į ranką ir be perstojo plepėjo. Ji buvo patenkinta nusikračiusi slopinamo savo tėvų poveikio. Be to, norėjo pažinti Rentoną detaliau. Jis galėtų tapti sprogimo priežastimi.

Rentonas mąstė apie praeitą naktį ir šiurpdamas galvojo, ką ir su kuo Diana darė, kad įgijo šitokį seksualinį patyrimą, šitokį pasitikėjimą savimi. Jautėsi esąs ne dvidešimt penkerių, o penkiasdešimt penkerių metų, ir tikrai manė, kad visi spokso į juos.

Vakarykštės nakties drabužiais apsivilkęs Rentonas atrodė apsileidęs, prakaituotas ir apsiblausęs. Diana mūvėjo plonas kaip pėdkelnės juodas blauzdines, buvo su baltu trumpu sijonėliu. Bet kurio iš šių drabužių, nusprendė Rentonas, būtų pakakę. Vienas vyrukas stebėjo ją Heimarketo stotyje, kol ji laukė Rentono, perkančio *Scotsman* ir *Daily Record*. Jis tai pastebėjo ir, keistai įsiutęs, agresyviai įsispitrijo į tą vaikiną, kol šis nenusu-

ko akių. Galimas daiktas, pagalvojo jis, kad taip pasireiškė savęs niekinimas.

Jie įėjo į įrašų parduotuvę Dolri Roude ir peržiūrėjo kelis albumų stovus. Rentonas dabar buvo gana suirzęs, nes jį pradėjo stipriai kamuoti pagirios. Diana laikė plokštelių stovo skirsnius, kad jis galėtų juos peržiūrėti, vis tardama, jog šitas yra „puikus", o šitas „nuostabus". Jis manė, kad daugelis jų tiesiog šlamštas, bet buvo per daug susierzinęs, kad galėtų ginčytis.

– Sveikas, Rentsai! Kaip sekasi, drauguži? Ranka plojo jam į petį. Jis pajuto, kaip jo griaučiai ir centrinė nervų sistema akimirką pradūrė odos apvalkalą lyg viela plasteliną, po to vėl įsliuogė atgal. Jis pasisuko ir pamatė Dyką Svoną, Džonio Svono brolį.

– Neblogai, Dykai. Kaip gyveni? atsakė jis su apsimestiniu nerūpestingumu, slepiančiu pagreitėjusį širdies plakimą.

– Ne taip jau blogai, bose, ne taip jau blogai. Dykas pastebėjo, jog Rentonas yra ne vienas, ir supratingai dėbtelėjo į jį. – Privalau lėkti, taip sakant. Pasimatysime. Pasakyk Ligotajam, jei jį pamatysi, kad man paskambintų. Tas kekšės vaikas man skolingas dvidešimt supistų svarų.

– Mums abiem, bičiuli.

– Jo plepalai gryna nesąmonė. Kad ir kaip ten būtų, pasimatysime, Markai, pasakė jis, pasisukdamas į Dianą. – Iki pasimatymo, lėlyte. Tavo vyrukas per daug netašytas, kad pristatytų mane. Tikriausiai tu jo meilė. Prižiūrėk šį ponterį. Kai Dykas pasišalino, jie nejaukiai nusišypsojo dėl šio pirmo jų apibūdinimo iš pašalies.

Rentonas suprato, kad nori likti vienas. Jo pagirios tapo nepakenčiamos ir jis tiesiog negalėjo daugiau to ištverti.

– Ee, žinai, Diana... aš turiu lėkti. Susitikti su keliais draugais Leite. Fūlė ir visa kita.

Diana supratingai, bet kažkaip vangiai kilstelėjo antakius, palydėdama šį judesį, Rentono nuomone, keistais kleketuojančiais garsais. Ji buvo supykusi, kad jis pasitraukia anksčiau, nei ji galėjo paklausti apie hašišą.

– Koks tavo adresas? Ji išsitraukė iš savo krepšio plunksnakotį ir skiautę popieriaus. – Tik ne Forester Parko, šypsodamasi pridūrė. Rentonas užrašė tikrąjį Montgomerio gatvės adresą paprasčiausiai dėl to, jog buvo per daug sutrikęs, kad sugalvotų melagingą.

Kai ji nuėjo, jį nutvilkė stiprus pasišlykštėjimo savimi jausmas. Negalėjo pasakyti, ar dėl to, jog jis mylėjosi su ja, ar dėl to, kad dar kartą to padaryti tikriausiai negalėtų.

Kad ir kaip būtų, tą vakarą išgirdo skambant durų skambutį. Buvo be grašio, todėl šį šeštadienio vakarą sėdėjo namie, žiūrėdamas *Braddock: Missing in Action 3* per video. Atidarė duris, prieš jį stovėjo Diana. Pasidažiusi, ji vėl jam buvo tokia pat geidžiama kaip ir praeitą vakarą.

– Įeik, tarė jis, galvodamas, ar lengvai sugebėtų prisitaikyti prie kalėjimo režimo.

Dianai atrodė, jog užuodžia hašišo kvapą. Ji tikrai vylėsi, kad taip ir yra.

PASIVAIKŠTINĖJIMAS PO PIEVAS

Alinės, taip sakant, prigrūstos, pilnos vietinių ir privažiavusiųjų į festivalį, kurie užėjo čia šiek tiek paprunkštaut prieš lėkdami į kitą renginį. Kai kurie iš tų renginių yra neblogi... gal kiek per brangūs, taip sakant.

Begbis prisišlapino džinsus...

– Prišlapinai į kelnes, Franko? klausia jo Rentsas, rodydamas į šlapią dėmę ant nublukusios žydros medžiagos.

– Nė velnio! Tai tik supistas vanduo. Ploviausi savo supistas rankas. Lyg šito supistai nežinotum, tu, raudongalvi šikniau. Šitas šiknius alergiškas vandeniui, ypač jei dar prausiasi su muilu.

Ligotasis dairosi po barą moterų... šis vaikis pamišęs dėl paukš-

tyčių. Atrodo, kad ponterių kompanija jam pamažu pradeda įkyrėti. Gal dėl to Ligotajam sekasi su moterimis; gal dėl to, kad jam taip reikia. Taaip, visai galimas daiktas. Purtydamas galvą, Matis tyliai kalbasi pats su savimi. Kažkas, taip sakant, yra negerai su Mačiu... tai ne vien tik heroinas. Kažkas su Mačio protu, tai panašu į sunkią depresiją, taip sakant.

Rentonas su Begbiu ginčijasi. Geriau Rentsas susirūpintų, ką daro, taip sakant. Tas Begbis, žmogau, yra, taip sakant... supista džiunglių katė. Mes esame tiktai jausmingos katės. Naminės katės, taip sakant.

– Jie yra šikniai, turintys šlamančiųjų. Tu esi šiknius, visuomet pliurpiantis apie turtingųjų sunaikinimą ir visą kitą anarchistinį mėšlą. Dabar tu nori supistai atsiriboti! Begbis tyčiojasi iš Rentso, visas labai šlykštus ir visa kita; jo tamsūs antakiai virš dar tamsesnių akių, tie tankūs juodi plaukai, šiek tiek ilgesni už skustagalvių.

– Tačiau kalbama ne apie atsiribojimą, Franko. Aš tiesiog tame nedalyvauju. Visa tai – tik paprasčiausi tauškalai. Mes turime amfetamino ir E. Pasilinksminkime, gal verčiau nueikime į reivo klubą, užuot visą naktį jaudinęsi dėl supistų Pievų. Jie ten yra pasistatę supistą teatro tentą, štai ir visas supistas smagumas. Ten pilna policijos. Per daug supistų rūpesčių, žmogau.

– Nesiruošiu eiti į jokius supistus reivo klubus. Tu pats sakei, kad jie tik supistiems vaikams.

– Taaip, bet taip buvo prieš tai, kai viename iš jų apsilankiau.

– Na, aš supistai neisiu nė į vieną. Todėl malkimės supistoje alinėje ir patvarkykime išvietėje kokį nors šiknių.

– Nee. Aš negaliu įklampinti savo subinės.

– Supistas triedžiantis šiknius! Tu vis dar dedi į kelnes dėl praėjusio savaitgalio Bule ir Buše.

– Nee, nieko panašaus. Tai buvo tiesiog niekam nereikalinga, tik tiek. Visas tas supistas reikalas.

Begbis žvilgtelėjo į Rentsą ir, rodės, tikrai įsitempė ant savo kėdės. Jis palinko į priekį, ir aš, žinai, pamaniau, kad tas smarkuolis rengiasi trinktelėti Nuomojamam Berniukui, taip sakant.

– A? A! Aš tave patį padarysiu visiškai nereikalingą, tu šikniau!

– Liaukis, Franko. Nusiramink, žmogau, sako Ligotasis.

Begbis, atrodo, suprato, kad persistengė, taip sakant, net ir pagal savo standartus. Įtrauk tuos nagučius, kačiuk. Parodyk pasauliui minkštas letenėles. Tai tik bloga katytė, didelė, bloga pantera.

– Mes užsirovėme ant kažkokio supisto *Sherman* tanko. Kas jis tau? Tas gudročius gavo tiek, kiek nusipelnė! Be kita ko, neprisimenu, kad tu būtum kitaip į tai žiūrėjęs, kai mes buvome supistai jaukiai įsitaisę Barlyje, dalindamiesi supistą grobį.

– Tas vyrukas atsidūrė ligoninėje be sąmonės, jis prarado daugybę supisto kraujo. Tai perskaitėme *Naujienose*...

– Bet dabar tas šiknius pasveiko! Tai, po galais, pranešta! Tam šikniui nepadaryta jokios supistos žalos. O jei net ir supistai padaryta, tai kas? Kažkoks supistai turtingas amerikiečių šiknius, kuris, be kita ko, net neturėtų čia supistai būti. Kam rūpi tas šiknius? Ir tu pats, šikniau, esi anksčiau nusmeigęs kažkokį šiknių; Eriką Vilsoną mokykloje, todėl nepradėk vaizduoti supistai skrupulingo.

Tai užčiaupia Rentsą, nes jis, taip sakant, nemėgsta kalbėti apie šį įvykį, bet taip atsitiko, supranti? Tai buvo tiesiog kažkokio terliaus, kuris tave erzino, sudorojimas, o ne suplanuotas mėginimas, taip sakant, sužaloti kokį tešlių. Valkata, taip sakant, nemato jokio skirtumo. Tai buvo sunkus atvejis, tiesiog šlykštus, taip sakant... tas jankis, berniukas, tiesiog nebūtų atidavęs piniginės net tada, kai Begbis išsitraukė skustuvą, taip sakant... paskutiniai žodžiai, kuriuos aš girdėjau sakant tą pižoną, buvo: Tu juo nepasinaudosi.

Begbis supistai pasiuto, jam, taip sakant, stogas pavažiavo, dėl to skustuvo, žinai, mes beveik pamiršome piniginę. Aš įlindau į to vyruko kišenes ir jas ištuštinau, kol Begbis spardė jam į veidą. Kraujas maišydamasis su šlapimu tekėjo į unitazą. Bjaurus, bjaurus, bjaurus žmogus, taip sakant, supranti? Aš vis dar nusipurtau, kai visa tai prisimenu. Net krūpčioju pro miegus. Kiekvieną kartą, kai pamatau kokį ponterį, taip sakant, kuris yra panašus į mūsiškį bičelį, Ričardą Hauserį iš Des Moines, Ajovos, JAV, aš su-

stingstu lyg sukaustytas. Kai tik išgirstu amerikietišką balsą mieste, tiesiog pašoku. Prievarta yra supistai šlykšti, žmogau. Valkata, brangusis Franko, jis mus visus, taip sakant, išprievartavo, tikrai išprievartavo tą naktį, lyg būtų įkišęs po ieną mums į subines ir paleidęs kaip kokias prostitutes, supranti? Valkata blogas bičas. Laukinis, laukinė katė.

– Kas eis? Bulve? kreipėsi į mane Begbis. Jis kandžioja sau apatinę lūpą.

– Ee, taip sakant... ee... prievarta ir šiaip... tai tikrai ne mano skoniui... aš tiesiog pasiliksiu ir prisitvosiu... taip sakant, supranti?

– Dar vienas dedantis į kelnes šiknius, jis nusisuka nuo manęs... nenusivylęs, lyg būtų tikėjęsis iš manęs ko nors panašaus šiam numeriui, taip sakant... tai gal gerai, o gal ir ne taip jau gerai, bet kas šiais laikais gali pasakyti, kas yra ko vertas, taip sakant?

Ligotasis vapa kažką apie tai, jog jis yra meilužis, o ne kovotojas, tad Begbis jau buvo besižiojąs sakyti, kai prabilo Matis: – Aš pasiryžęs.

Tai atitraukia Begbio dėmesį nuo Ligotojo. Valkatėlė pradeda girti Matį, taip sakant, o mus išvadina visokiais apsidergusiais šikniais, gyvenančiais po saule; bet, mano akimis, būtent Matis yra triedžiantis šiknius, taip sakant, nes jis prisitaikėlis, kuris sutinka su viskuo, ką sako Franko... aš niekuomet iš tikro nemėgau Mačio... supisto ponterio. Bičiuliai paprastai traukia vienas kitą per dantį, taip sakant, bet kai tau kerta Matis, tai būna, taip sakant, tu pajunti kažką daugiau, tu pajunti... taip sakant... neapykantą, supranti? Tik už tai, kad esi laimingas. Kai Matis šalia, tai tiesiog nusikaltimas. Jis negali pakęsti matydamas kokį terlių esant laimingą, taip sakant.

Aš suvokiu, kad niekada nesu bendravęs su Mačiu būdamas pats vienas, taip sakant. Kažkaip kartais susitinkam tiesiog aš ir Rentsas... arba tiesiog aš ir Tomis... ar tiesiog aš ir Rebas... ar aš ir Ligotasis... ar netgi tiesiog aš ir Generalissimo Franko... bet niekuomet tiesiog aš ir Matis. Tai šį tą kalba, taip sakant.

Tie pikti katinai palieka bendrą gūžtą ir išeina medžioti grobio, o atmosfera pasidaro... nuostabi. Ligotasis išsitraukia šiek tiek E. Baltieji balandžiai... Tai beprotiškas produktas. *Ecstasy* narkotikas dažniausiai neturi MDMA, tai yra tiesiog, taip sakant, supranti, savo poveikiu iš dalies amfetaminas, iš dalies LSD... bet aš visada vartoju, taip sakant, tik gerą amfetaminą, supranti? Bet šitie narkotikai yra be galo keisti, be galo zapiški... tai tas žodis, zapiška... aš mąstau apie Frenką Zapą ir Džo Garadžą, ir geltoną sniegą, ir žydų princeses, ir katalikų mergaites ir manau, kad tikrai būtų puiku turėti moterį... ją mylėt, taip sakant... ne tam, kad kaip nori dulkintum, na, ne vien tam, kad dulkintum... bet meilei, nes aš tarsi jaučiu, lyg mylėčiau kiekvieną, bet kažkaip ne per seksą... tiesiog turiu kažką mylėti... kaip Rentonas tą Hazelę ir Ligotasis... na, Ligotasis turi tūkstančius paukštyčių... bet šie bičeliai neatrodo nė kiek laimingesni už dau...

– Kito žmogaus pieva visuomet žalesnė ir kitoje pusėje saulės šviesa ryškesnė... aš supistai dainuoju, taip sakant, aš niekuomet nedainuoju... gavau kiek narkotikų ir todėl dainuoju... galvoju apie Frenko Zapos dukrą, Mun, taip sakant... ji man patiktų... kartu su savo seniu... įrašų studijoje... tiesiog pamatyti, taip sakant, kūrybinį procesą, supranti, kūrybinį procesą...

– Supista beprotybė... man reikia judėti, arba aš susmegsiu... Ligotasis susiėmė rankomis galvą.

Rentono marškiniai atsisegioję, ir jis keistai gnaibo sau spenelius, taip sakant...

– Bulve... pažiūrėk į mano spenelius... jie atrodo supistai keisti, žmogau... joks kitas šiknius neturi tokių spenelių...

Aš kalbu jam apie meilę, o Rentsas sako, kad jokios meilės nėra, kad tai panašu į religiją, ir valstybė nori, kad tikėtum šiomis nesąmonėmis tam, kad ji galėtų tave kontroliuoti ir iškrušti tau smegenis... kai kurie bičai negali ištverti neįpainioję visur politikos, žinai... bet jis manęs neužčiaupia... nes, taip sakant, jis ir pats tuo netiki... nes... nes mes juokiamės iš visko, kas pakliūva į mūsų akiratį... iš pamišusio vyruko prie baro su išpampusiomis

kraujagyslėmis snukyje... pasipūtusi festivalinė anglė merga, kuri atrodo taip, lyg kas nors ką tik būtų pirstelėjęs jai panosėje...

Ligotasis sako: – Maunam į Pievas ir prigriebiam Begbį su Mačiu... tuos paprastus, erzinančius, apspangusius, klastingus šiknius!

– Riii-zi-kiiin-ga, bičeli, riii-zi-kiiin-ga... jis tikras bestija, taip sakant... sakau aš.

– Padarykime tai dėl fanų, sako Rentsas. Jis kartu su Ligotuoju nusitvėrė šios frazės iš ikisezoninio Vyrų Salos futbolo turnyro „Hibsų" programos reklamos. Joje buvo pavaizduotas „Hibsų" geriausias bičelis Aleksas Mileris, – nuotraukoje jis atrodė tikrai pastėręs, o antraštė skelbė: „Padarykime tai dėl fanų". Kai tik prisišlemščia narkotikų... jie visuomet tai sako.

Išplaukiam iš alinės ir patraukiam į Pievas. Mes pradedame dainuoti, mėgdžiodami Sinatrą, perdėtai amerikietiškais Nū Jorko balsais:

Tū y aš buvome tyk pora,
Vaikščiajamia Pievomis,
Rankiodamia daugybią neūžmirštolių.

Mūsų link keliu artinasi dvi mergytės... mes jas pažįstame... tai, taip sakant, mažoji Rozana ir Džilė... dvi tikrai saldžios katytės, iš tos privilegijuotos mokyklos, ar tai iš Gilespio, ar tai iš Merės Erskin?.. jos traukia į Sauterną, taip sakant, garsų, narkotikų, nuotykių link...

...Ligotasis išskečia rankas ir sugriebia Džilę į lokio glėbį, o Rentsas, taip sakant, tą patį padaro su Rozana... aš esu tik misteris Atsarginis Penis kekšių suvažiavime, tik žiūriu į tą šurmulį, taip sakant.

Jie visi glėbesčiuojasi. Tai žiauru, žmogau, žiauru. Rentsas liaujasi pirmas, bet laiko ranka apkabinęs Rozaną. Rentsui tai lyg ir pokštas, taip sakant... tik pamanyk... ta maža paukštytė, kurią Rentsas pasigavo pas Donovaną, yra dar jaunesnė. Kuo ji ten vardu, Diana? Blogas katinas, tas Rentsas. Ligotasis, na, Ligotasis, taip sakant, prispaudžia mažąją Džilę prie medžio.

– Kaip sekasi, lėlyte? Kur vyksti? klausia jos.

– Einame į Sauterną, sako ji šiek tiek įsitempusi... maža įsitempusi princesė, žydų princesė? Jos veidelis be jokio trūkumo... aiii, šios vištytės stengiasi elgtis šaltakraujiškai, bet šiek tiek prisibijo Rentso ir Ligotojo. Lyg būtų pasirengusios leisti šioms narkotikais apsvaigusioms superžvaigždėms daryti su jomis ką tik nori. Tikrai pasikausčiusios vištytės jų vietoje tiesiog surauktų savo angas, taip sakant, ir paprasčiausiai stebėtų, kaip tie kekšių vaikai subyra. Šios mergytės žaidžia šį žaidimą... jau perėjusios tą nuliūdinom-tuos-padorius-mamą-ir-tėtį fazę... Rentsas tikrai tuo nepasinaudos, supranti, man rodos, kad jam to jau gana, bet Ligotasis visai kas kita. Jo rankos atsiduria mažosios Džilės džinsuose...

– Aš jus žinau, mergiotės, štai kur jūs slepiate narkotikus...

– Simonai! Aš nieko neturiu! Simonai! Simooonaiiii!..

Pajutęs, kad tai jau ne juokai, jis staiga paleidžia mergaitę. Visi bičai nervingai juokiasi, mėgindami nuduoti, kad tai buvo tik smagi vaidyba, taip sakant, paskui jos nueina.

– Gal pasimatysime su jumis, lėlytės, dar šiąnakt! Ligotasis Berniukas šaukia joms įkandin.

– Taaip... Sauterne, eidama atbula rikteli Džilė.

Ligotasis pliaukšteli sau per šlaunis. – Reikėjo nusivesti jas su tais jų užpakaliukais į butą ir išdulkinti iki sąmonės netekimo. Mažosios kekšytės tiesiog supistai ieško šito. Panašu, kad jis tai sakė daugiau sau nei man su Rentsu.

Rentsas pradėjo šaukti rodydamas.

– Si! Tau prie kojų supista voverė! Nužudykim tą kekšę!

Ligotasis stovi prie jos arčiausiai ir mėgina ją prisivilioti, bet ši kiek atšoka į šalį, bėga tikrai labai keistai, išlenkdama visą savo kūną lanku, taip sakant. Stebuklingas pilkai sidabrinis padarėlis... supranti?

Rentsas pakelia akmenį ir sviedžia į voverę. Man pasidaro bloga, taip sakant, ir mano širdis akimirką sustoja, kai akmuo prazvimbia pro pat tą vargšę. Kvatodamas lyg maniakas, jis nori pakelti kitą akmenį, bet aš jį sulaikau.

– Palik ją ramybėj, žmogau. Voverės niekam nekenkia, taip sakant! Aš negaliu pakęsti, kai Markas kankina gyvūnus... tai negerai, žmogau. Juk tu ir savęs nemyli, jei šitaip geidi sužeisti tuos padarus... noriu pasakyti... ką visa tai reiškia? Ta voverė supistai graži. Ji gyvena savo gyvenimą. Ji yra laisva. Galimas daiktas, kad būtent šito Rentsas ir negali pakęsti. Voverė yra laisva, žmogau.

Rentsas vis dar kvatoja, kol aš jį laikau. Praeidamos pro šalį dvi padoriai atrodančios moteriškės dėbteli į mus. Jos atrodo, taip sakant, pasišlykštėjusios. Rentso akys sužibo.

– LAIKYK TĄ SKYLĘ! šaukia jis Ligotajam Berniukui, bet tyčia taip, kad jį girdėtų tos moteriškės. – ĮVYNIOK JĄ Į CELOFANĄ, KAD NEPLYŠTŲ, KAI DULKINSI!

Voverė šokuoja tolyn nuo Ligotojo, bet moteriškės apsisuka ir atrodo tikrai pasišlykštėjusios mumis, lyg mes būtume mėšlas, supranti? Dabar aš juokiuosi, bet vis dar laikau Rentsą.

– Kokios sueižėjusios kekšės čia spokso? Supistos arbatėlės raganos! pakankamai garsiai, kad išgirstų tos moteriškės, sako Rentsas.

Jos nusisuka ir pagreitina žingsnį. Ligotasis šaukia: – ATSIPISKITE, IŠDŽIŪVUSIOS SKYLĖS! Paskui jis pasisuka į mus ir sako: – Nesuprantu, ko tos senos kalės čia aplink mus sukinėjasi. Niekas nesiruošia jų dulkinti, net ir čia šiuo laiku. Aš jau verčiau įkiščiau savišką tarp poros *B&Q* švitrinimo blokų.

– Atsipisk! Tu išdulkintum bet kokios donos plaukuotą plyšį, pasakė Rentsas.

Man rodos, kad jis pasigailėjo dėl šių žodžių vos juos ištaręs, taip sakant, nes Don buvo mirusiojo kūdikio vardas, Lesli kūdikio, uždususio ar panašiai, taip sakant, ir visi žinojo, kad Lesli, taip sakant, pastojo būtent nuo Ligotojo...

Bet Ligotasis tepasakė: – Atsipisk, pašlemėke. Tu pats esi miesto šunų dulkintojas. Kiekviena kada nors mano dulkinta paukštytė, o jų buvo daaaau-gybė, buvo verta, kad ją išdulkinčiau.

Aš prisimenu tą paukštytę iš Stenhuso, kurią Ligotasis Berniukas kartą nusivedė namo, kai buvo nusitašęs... negaliu pasakyti,

kad ji buvo kokia ypatinga... Manau, kad kiekvienas bičelis turi savąjį Achilo kulną, supranti.

– Ee, prisimeni tą Stenhuso vištytę, a, kuo ji ten vardu?

– Tik jau *tu* nepradėk kalbėti! *Tu* negali pasidulkinti net bordelyje, įkišęs savo penį tarp *American Express* ir *Access* kredito kortelių.

Mes imame drabstyti vienas kitą purvais, po to dar kiek paeiname kartu, bet mano mintys jau sukosi apie mažąją Don, kūdikį, ir tą voverę, tokią laisvą ir niekam nekliudančią... o jie būtų paprasčiausiai ją nužudę, tiesiog šiaip sau, žinai, o už ką? Mane nuo tos minties tikrai supykina ir nuliūdina, ir įsiutina...

Aš nueinu šalin nuo jų. Pasisuku ir einu šalin. Mane pasiveja Rentsas. – Liaukis, Bulve... po velnių, kas atsitiko, žmogau?

– Tu norėjai užmušti tą voverę.

– Tai viso labo tik supista voverė, Bulve. Parazitas... sako jis ir apkabina mane per pečius.

– Galimas daiktas, kad ji ne didesnis parazitas už tave ar mane, taip sakant... kas gali pasakyti, ką reiškia parazitas... tos padoriosios moteriškės mano, kad tokie žmonės kaip mes yra parazitai, taip sakant, ar dėl to jos turi teisę mus nužudyti? dėstau aš.

– Atsiprašau, Deni... tai tik voverė. Atleisk, drauguži. Žinau, ką tu jauti gyvūnams. Tiesiog kažkaip... tu supranti, ką noriu pasakyti, Deni, tai kažkaip... po galais, noriu pasakyti, kad esu užpistas, Deni. Aš nežinau. Begbis ir tie... tie narkotikai. Nežinau, ką darau su savuoju gyvenimu... visa tai tiesiog kažkoks jovalas, Deni. Aš nesuvokiu, ką supistai darau. Atsiprašau, žmogau.

Rentsas jau amžių amžius nevadino manęs „Deniu", dabar jis negali liautis mane taip vadinęs. Jis atrodo tikrai nuliūdęs, taip sakant.

– Ei... atsipalaiduok, kačiuk... tai tik gyvūnai ir tie, taip sakant... nesirūpink tuo mėšlu... aš tik mąsčiau apie nekaltus mažuosius padarus, tokius kaip kūdikis Don, žinai... nereikėtų žaloti tokių padarų...

Jis, taip sakant, sugriebia ir apkabina mane. – Tu esi vienas iš geriausiųjų, žmogau. Prisimink tai. Tai kalba ne alkoholis ir nar-

kotikai, tai sakau aš. Jei pasakysi kitam vaikinui, ką tu jam jauti, tave tiesiog išvadins kokiu tik įmanoma pederastu, jei tik nesi sugriuvėlis. Aš pliaukšteliu jam per nugarą, ir tai reiškia, taip sakant, kad noriu pasakyti jam tą patį, bet tai jau nuskambėtų, lyg tą norėčiau išsakyti tik dėl to, kad jis pirmasis man tą pasakė. Bet vis dėlto pasakau tai.

Išgirstame mums už nugaros šaukiant Ligotąjį. – Jūs, du supisti pedikai. Arba eikite už medžių ir iškruškite vienas kitą, arba ateikite čia ir padėkite man surasti Valkatą ir Matį.

Juokdamiesi pasileidžiame. Abu žinome, taip sakant, kad Ligotasis, nors visos katės svajoja išnaršyti kiekvieną miesto šiukšliadėžę, yra vienas iš geriausiųjų.

Patiriant nesėkmę

ŽAIDIMAS SU UGNIMI TEISME

Teisėjo veido išraiškoje, rodės, galėjai numanyt ir gailestį, ir pasišlykštėjimą, kai jis pasižiūrėjo į mane ir Bulvę kaltinamųjų suole.

– Jūs pavogėte knygas iš Vaterstono knygyno, tikėdamiesi jas parduoti, pareiškia jis. Parduoti supistas knygas. Mano supistai subinei.

– Ne, sakau aš.

– Taaip, tuo pačiu metu sako Bulvė. Mes pasisukame ir pasižiūrime vienas į kitą. Tiek laiko derinome savo istoriją, o tam sumautam šikniui teprireikia dviejų minučių, kad ją sugriautų.

Teisėjas ūmai atsidūsta. Kai geriau pajudini smegenis, darbas, kurį tas šiknius dirba, ne toks jau ir malonus. Ko gero, labai varginantis užsiėmimas visą dieną terliotis su pusgalviais. Betgi, galiu lažintis, už tai mokami supistai neblogi pinigai, be to, niekas neprašė šio šikniaus tai daryti. Jis neturėtų taip akivaizdžiai rodyti savo apmaudą, verčiau pasistengtų būti kiek profesionalesnis ir pragmatiškesnis.

– Misteri Rentonai, jūs nesiruošėte parduoti tų knygų?

– Nee. Ee, ne, Jūsų kilnybe. Jos buvo skirtos skaityti.

– Taigi, jūs skaitote Kierkegorą. Papasakokite mums apie jį, misteri Rentonai, globėjiškai sako tas šiknius.

– Mane domina jo koncepcijos apie subjektyvumą ir tiesą, ypač jo idėjos apie pasirinkimo laisvę; supratimas, kad tikrasis pasi-

rinkimas kyla iš abejojimo bei netikrumo jausmo, o ne iš patirties ar svetimo patarimo. Dėl to būtų galima pasiginčyti, remiantis šiokiais tokiais faktais, kad tai iš esmės tėra buržuazinė egzistencializmo filosofija, siekianti sugriauti kolektyvinę visuomenės išmintį. Bet kartu tai ir išlaisvinanti filosofija, nes pradėjus neigti visuomenės išmintį, visuomenės kontrolė individo atžvilgiu susilpnėja ir... bet čia aš šiek tiek išsigąstu. Ir staiga užsičiaupiu. Jie nemėgsta gudrių šiknių. Šitaip yra lengva prisikalbėti iki didesnės baudos arba, kad jį kur galas, sunkesnės bausmės. Elkis pagarbiai, Rentonai, elkis pagarbiai.

Teisėjas pašaipiai sukrizena. Jis išsilavinęs žmogus ir, esu tuo tikras, išmano tuos didžiuosius filosofus gerokai labiau už tokį plebėją kaip aš. Privalai turėti supistą smegeninę, kad galėtum būti supistu teisėju. Ne kiekvienas šiknius gali dirbti šitokį supistą darbą. Beveik girdžiu, kaip Begbis salėje sako tai Ligotajam.

– O jūs, misteri Merfi, jūs rengėtės parduoti tas knygas taip pat kaip ir visus kitus vogtus daiktus, kad galėtumėte apsimokėti už savo polinkį į heroiną?

– Tai dėmė žmogui... ee... teisingai, taip sakant, linktelėjo Bulvė, jo mąslią veido išraišką keitė sutrikimas.

– Jūs, misteri Merfi, esate pastovus vagis. Bulvė krestelėjo pečiais, lyg norėdamas pasakyti, kad tai ne jo kaltė. – Jūsų bylos įrašai skelbia, kad vis dar vartojate heroiną. Taip pat esate įsitraukęs į vagystes, misteri Merfi. Žmonės privalo sunkiai dirbti, kad pagamintų tas gėrybes, kurias jūs nuolat vagiate. Kiti privalo sunkiai dirbti, kad užsidirbtų pinigų joms įsigyti. Nuolatinės pastangos priversti jus liautis vykdyti šiuos smulkius, bet dažnus nusikaltimus, pasirodė bevaisės. Todėl nusprendžiau paskirti jums dešimties mėnesių laisvės atėmimo bausmę.

– Ačiū... ee, aš noriu pasakyti... nieko tokio, taip sakant...

Tas šiknius pasisuka į mane. Velniava.

– Su jumis, misteri Rentonai, kita kalba. Iš pranešimų aišku, kad jūs taip pat vartojate heroiną, bet mėginote sutramdyti savo polinkį į narkotikus. Jūs skelbiate, kad jūsų poelgiai yra susiję su

depresija, kylančia iš susilaikymo nuo narkotikų. Aš esu pasirengęs tuo patikėti. Netgi esu linkęs priimti jūsų pasiaiškinimą, esą jūs norėjote atstumti misterį Rodą šalin, kad sutrukdytumėte jam pulti jus, o ne tam, kad jis pargriūtų. Todėl atidedu šešių mėnesių bausmę su sąlyga, kad jūs tęsite atitinkamą gydymą dėl šio polinkio. Jūsų pažangą kontroliuos socialinės tarnybos. Nors galiu patikėti, kad jūs turėjote marihuanos tik asmeniniam vartojimui, bet negaliu žiūrėti pro pirštus į neteisėtą narkotiko vartojimą; net ir tuo atveju, kai jūs vartojate jį tam, jūsų žodžiais, kad nugalėtumėte depresiją, kylančią iš susilaikymo nuo heroino. Už šio draudžiamo narkotiko laikymą jūs būsite nubaustas vieno šimto svarų bauda. Aš jums pasiūlyčiau ateity surasti kitų būdų kovoti su depresija. Jeigu jūs, kaip jūsų draugas Danielis Merfis, nepasinaudosite jums suteikta galimybe ir vėl stosite prieš šį teismą, aš nesvyruodamas pasiūlysiu laisvės atėmimo bausmę. Ar aš pakankamai aiškiai pasakiau?

Aiškiai kaip varpas, tu supistai nuovokus šikniau. Aš tave myliu, šūdgalvi.

– Ačiū jums, Jūsų kilnybe. Puikiai suprantu, kaip manimi nusivylė mano šeima ir draugai, todėl negaišinsiu brangaus teisėjų laiko. Kad ir kaip būtų, vienas iš esminių reabilitacijos elementų yra suvokimas, kad problema egzistuoja. Reguliariai lankau kliniką ir laikausi man paskirto palaikomojo gydymo: vartoju metadoną ir temazepaną. Aš savęs daugiau neapgaudinėju. Su dievo pagalba įveiksiu šią ligą. Dar kartą dėkoju.

Teisėjas įdėmiai pasižiūri man į veidą mėgindamas pastebėti, ar jame nėra kokių nors patyčių pėdsakų. Jokių šansų, kad jie būtų pasirodę. Įpratau išlaikyti bereikšmę veido išraišką, siutindamas Begbį. Bereikšmė veido išraiška kur kas geriau už numirėlio veido išraišką. Nusprendęs, kad tai ne makaronų kabinimas, tas sumautas šiknius baigia teismo posėdį. Aš išeinu į laisvę, vargšas Bulvė uždaromas.

Policininkas mosteli jam eiti.

– Man labai gaila, bičiuli, sušiktai jausdamasis sakau aš.

– Nieko tokio, žmogau... Aš atprasiu nuo heroino, o hašišo Sautone yra pakankamai. Tai bus tik nusičiurškimas, taip sakant... sako jis, vedamas faro raupų subjaurotu veidu.

Išėjus iš teismo salės į holą, prie manęs prieina mano Ma ir apkabina. Ji atrodo pavargusi, su tamsiais ratilais apie akis.

– Vaikeli, vaikeli, ką man su tavimi daryti? sako ji.

– Kvailas kekšės vaikas. Tas mėšlas tave pražudys. Mano brolis Bilis purto galvą.

Jau norėjau ką nors atkirsti tam šikniui. Joks pislius neprašė, kad jis čia ateitų, o jo idiotiškos pastabos irgi nepageidaujamos. Bet kai jau norėjau ką nors atkirsti, priėjo Frenkas Begbis.

– Rentsai! Šaunuoli tu mano! Koks supistas rezultatas, a? Gaila Bulvės, bet baigėsi geriau, nei mes supistai tikėjomės. Jis neišbus dešimties mėnesių. Gerai elgdamasis išeis po šešių. Net anksčiau.

Ligotasis, atrodantis lyg reklamos agentas, viena ranka apkabino mano Ma ir meilikaujamai išsišiepia man.

– Šitai prašosi supistai atšvenčiama. Pas Dikoną? Pasiūlė Franko. Kaip narkomanai, mes vorele nusekėme paskui jį. Niekas neturėjo jokios dingsties veikti ką nors kita: išgertuvės laimėjo be prieštaravimų.

– Jei tik tu žinotum, ką padarei man ir savo tėvui... be galo rimtai pasižiūrėjo į mane Ma.

– Kvailas kekšius, nusišaipė Bilis. – Vagia knygas iš parduotuvių. Tas šiknius pradėjo mane siutinti.

– Aš vogiau knygas iš parduotuvių jau šešerius metus. Mamos ir mano bute – knygų už keturis gabalus. Manai, kad kurią nors iš jų nusipirkau? Tai tiesiog pelnas – keturi gabalai iš knygų vogimo, sumautas šikniau.

– Ak, Markai, negali būti, nejaugi visos tos knygos... Ma atrodė sugniuždyta.

– Bet dabar baigta, Ma. Aš visuomet sakiau, kad, įkliuvęs pirmąjį kartą, liausiuos. Po šito taškas. Laikas džiauti batus. *Finito.* Istorijos pabaiga. Aš kalbėjau rimtai. Ma tikriausiai galvojo tą patį, nes pakeitė taktiką.

– Ir susirūpink savo kalba. Tu irgi, ji pasisuko į Bilį. – Nesupran-tu, kur šito prisigraibote, namie šito negirdėjot.

Bilis nustebęs pakėlė į mane antakius, o aš atsakiau jam tuo pačiu, tai buvo retas broliško solidarumo ženklas.

Visi greitai įkaušo. Ma erzino Bilį ir mane pasakodama apie savo mėnesines. Tik dėl to, kad jai buvo keturiasdešimt septy-neri ir ji vis dar sirgo mėnesinėmis, troško įsitikinti, kad ir visi kiti tą žino.

– Aš tiesiog patvinau. Iš tamponų man jokios naudos. Tai lyg mėginimas užkimšti vandentiekio vamzdį su *Evening News*, gar-siai nusijuokė ji, užversdama galvą atgal taip gerai man pažįsta-mu, šleikštulį keliančiu kekšišku per-daug-*Carlsberg-Special*-alaus-Leito-Dokerių-klube judesiu. Supratau, kad Ma šiandien ryte gė-rė. Gal net ir raminamųjų.

– Gerai, Ma, sakau aš.

– Ar tik tu nenori pasakyt man, kad tavo senoji motina tave nervina? Ji sugriebia nykščiu ir smiliumi man už įdubusio skruos-to. – Paprasčiausiai esu patenkinta, kad jie neišvežė mano mažy-lio. Jis nemėgsta, kai jį taip vadini. Jūs visuomet būsite mano mažyčiai, jūs abu. Prisimeni, kaip niūniuodavau tavo mėgstamą dainą, kai gulėjai dar visiškai mažas vaikiškame vežimėlyje?

Aš kiečiau sukandau dantis, pajutęs, kaip man išdžiūvo gerklė ir veide neliko nė lašo kraujo. Be jokios supistos abejonės, tuoj prasidės.

– Mažas mamytės vaikutis mėgsta trapią trapią, mažas mamy-tės vaikutis mėgsta trapią duonytę... be jokios melodijos užtrau-kė ji. Ligotasis linksmai pritarė. Dabar pasigailėjau, kad uždarė tą laimingą šiknių Bulvę, o ne mane.

– Ar mažas mamytės vaikutis nori dar vienos pintos? paklausė Begbis.

– Taaip, jūs galite sau dainuoti. Jūs galite sau pasiutusiai ply-šauti, jūs, supisti kekšių vaikai! Į barą įėjo Bulvės mama.

– Man tikrai labai gaila dėl Denio, misis Merfi... pradėjau aš.

– Gaila! Aš tau parodysiu, gaila! Jei ne tu ir ši prakeikta kvaila gauja, mano Denis nesėdėtų dabar supistame kalėjime!

– Liaukis, Kolin, vištyte. Žinau, kad tau skaudu, bet tai tikrai neteisinga. Ma atsistojo.

– Aš tau pasakysiu, kas yra pasiutusiai teisinga! Tai dėl jo! Ji piktai dūrė į mane. – Tai jis įvėlė mano Denį. Tyčia atsistojo ten, puikiai išmanydamas, kaip reikia kalbėti teisme. Tai būtent jis ir šita prakeikta pora. Ligotajam ir Valkatai, mano dideliam palengvėjimui, taip pat kliuvo jos pykčio.

Ligotasis nieko nepasakė, bet, liūdnai ir globėjiškai linguodamas galvą, lėtai pakilo nuo kėdės su aš-dar-niekada-gyvenime-nebuvau-taip-įžeistas veido išraiška.

– Tai supistai neteisinga! nuožmiai atkirto Begbis. Šiam šikniui neegzistavo šventosios karvės, net pagyvenę žmonės iš Leito, kurių vaiką ką tik nusiuntė į kalėjimą. – Niekuomet neliečiau šito mėšlo, esu sakęs Rentsui ir Bul... Markui ir Deniui, kad jie tai darydami yra smirdžiai! Lig... Simonas buvo švarus ištisus mėnesius. Begbis, kaitinamas pykčio ir pasiutimo, atsistojo. Jis trenkė kumščiu sau į krūtinę, lyg norėdamas susiturėti nekirtęs misis Merfi, ir suriko jai į veidą: – TAI AŠ TAS ŠIKNIUS, KURIS MĖGINO JUOS IŠ TO IŠTRAUKTI!

Misis Merfi apsisuko ir išbėgo iš alinės. Mane sujaudino jos veido išraiška; tai buvo visiško pralaimėjimo išraiška. Ji ne tik prarado sūnų, kurį uždarė į kalėjimą, jos akyse dar buvo sukompromituotas ir jo įvaizdis. Užjaučiau tą moterį ir piktinausi Franko.

– Taaip, ji yra aukšto slėgimo katilas, štai kas ji, tarė mano Ma, bet susimąsčiusi pridūrė: – Bet man jos vis tiek gaila. Jos vaiką uždarė į kalėjimą. Linguodama galvą ji pasižiūrėjo į mane. – Nepaisant visų nemalonumų, niekad nenori jų netekti. Kaip tavo mažylis, Frenkai? Ji pasisuko į Begbį.

Aš liūdnai pagalvojau apie tai, kaip lengvai mano mamos tipo žmonės pasiduodavo tokių ponterių kaip Franko įtakai.

– Gerai, misis Renton. Supistai auga po truputį.

– Vadink mane Kete. Aš jums duosiu tą jūsų misis Renton! Tu verti mane jaustis sena!

– Juk tokia ir esi, tariu. Ji visiškai mane ignoravo, o daugiau niekas nenusijuokė, net ir Bilis. Iš tikro, Begbis ir Ligotasis Ber-

niukas pažvelgė į mane lyg smerkiantys dėdės į akiplėšą vaikėzą, kurio jie neturi teisės bausti. Dabar aš pažemintas iki to paties statuso kaip ir Begbio vaikas.

– Tai berniukas, ar ne, Frenkai? bičiuliškai klausia Ma kito gimdytojo.

– Taaip, tikrai. Aš sakiau Džu, sakiau, jei tai bus mergiotė, tegu eina iš kur atėjusi.

Galiu įsivaizduoti dabar „Džu" – ta pilka, avižinės košės spalvos oda, taukuotais plaukais ir sulysusiu kūnu, susmukusiais, vis dar nudribusiais raumenimis, abejingai sustingusiu, negyvu veidu; nepajėgiančią nusišypsoti ar susiraukti. Raminamieji vaistai, atimantys paskutines jėgas, kai vaikas pratrūksta dar vienu šiurpulį keliančiu riksmų srautu. Ji mylės tą vaiką tiek pat, kiek Franko bus abejingas tam vargšui mažam šikniui. Tai bus dusinanti, pataikaujanti, nedviprasmiška, atlaidi meilė, kuri lems, jog vaikas taps toks, koks yra jo tėvas. To vaiko vardas buvo Jo Didenybė Sautono Kalėjimas dar tuomet, kai jis buvo Džunės įsčiose, lygiai taip pat, kaip turtingo kekšės vaiko gemalas yra pasmerktas Itono mokyklai. Kol šis procesas truks, tėtušis Franko liks tuo, kuo yra dabar: latru.

– Aš pati netrukus būsiu senoji močiutė! Dieve, negi iš tiesų. Mano Ma pasižiūrėjo į Bilį su pagarbia baime ir pasididžiavimu. Šis išdidžiai išsiviepė. Nuo to laiko, kai pasmeigė tą savo mergiotę, Šaron, jis buvo mano mamos ir tėčio auksinis berniukas. Visi užmiršo, kad tas šiknius atvedė farus prie namų daugiau kartų, nei kada nors tai padariau aš; aš bent jau turėjau padorumo nešikti prie savo paties durų. Dabar tai nė velnio nereiškia. Tik todėl, kad jis vėl pasirašė kontraktą su supista kariuomene, šį kartą šešeriems kekšiškiems metams, ir tapo kažkokio kekšiaus gimdytoju. Mano mamai ir tėčiui vertėtų paklausti to šikniaus, ką, po galais, jis daro su savo gyvenimu. Bet ne. Vien tik išdidžios šypsenos.

– Jei tai bus mergiotė, Bili, liepk jai pasiimti ją atgal, pakartojo Begbis, malte maldamas žodžius. Alkoholis jau veikė jį. Dar vienas šiknius, kuris lakė nuo velniaižin kada.

– Tai Franko dvasia, Ligotasis pliaukštelėjo Begbiui per nugarą, mėgindamas padrąsinti tą pusgalvį, pasufleruoti jam dar kelis orientyrus, kad šis lepteltų dar vieną kitą klasikinę Begbio nesąmonę. Mes kolekcionavome visas jo kvailiausias, seksualiausias ir agresyviausias citatas, personifikuodami Begbį, kai jo šalia nebūdavo. Vos galo negaudami nuo mėšlungiško juoko. Tas žaidimas turėjo ribas: ypač kai pagalvodavome, kaip jis sureaguotų, jei apie tai sužinotų. Ligotasis netgi pradėjo vaipytis už jo nugaros. Vieną gražią dieną vienas kuris iš mūsų, arba mes abu nueisime per toli ir būsime paženklinti kumščiu, buteliu ar išklausysime „beisbolo lazdos mokslo“ paskaitą. (Viena Begbio citata.)

Mes nutaksavome į Leitą. Begbis pradėjo bambėti apie „miesto kainas“ ir užsidegė be galo įkyriai girti Leitą kaip pasilinksminimų centrą. Bilis sutiko, norėdamas atsidurti arčiau namų, nusprendęs, kad jo nėščią paukštytę bus lengviau nuraminti, jei pataikūniškas telefono skambutis atskries iš vietinės alinės.

Ligotasis būtų karštai pasmerkęs Leitą, jei nebūčiau užbėgęs už akių. Todėl tas šiknius su dideliu malonumu telefonu iškvietė taksi. Mes sugriuvome į alinę Tako gale, tą, kurios aš niekuomet nemėgau, bet kurioje, atrodo, visuomet kiurksodavome. Štorasis Malkolmas padavė man dvigubą degtinės nemokamai.

– Girdėjau, tau pavyko. Šauniai apsisukai, žmogau.

Gūžtelėjau pečiais. Pora vyresnių vyrukų elgėsi su Begbiu, lyg jis būtų Holivudo žvaigždė; pataikaujamai klausėsi vienos iš jo istorijų, kuri nebuvo labai linksma, o ir tą jie tikriausiai buvo girdėję daugybę kartų.

Ligotasis smarkiai pasistengė: demonstratyviai mojuodamas aplink save pinigais, nupirko visiems gėrimų.

– BILI! ALAUS? MISIS RENTON... EE, KETE! KĄ GERSITE? DŽINO SU TRUPUČIU CITRINŲ SULČIŲ? šaukė baro kampe esančio stalo pusėn.

Supratau, kad pinigų gėrimams Ligotajam davė Begbis, kuris šiuo metu buvo įsitraukęs į labai paslaptingą pokalbį su šlykščiu onanistu boksininko galva, tos rūšies tipu, kokių vengi lyg maro.

Bilis telefonu ginčijosi su Šaron.

– Mano supistas brolužis išsisuko nuo įkalinimo! Už knygų vogimą, parduotuvės darbuotojo užpuolimą ir narkotikų laikymą. Velnio išpera išsisuko. Net mano Ma čia! Po perkūnais, privalau tai atšvęsti...

Jam, matyt, buvo nelengva, jei buvo priverstas mesti broliškos meilės kortą.

– Štai Beždžionių Planeta, pašnibždėjo man Ligotasis Berniukas, kryptelėjęs galva į vyruką, kuris gėrė prie baro. Jis tikrai priminė šio filmo herojų. Kaip visada, buvo nusitašęs ir mėgino rasti sau kompaniją. Nelaimei, jo akys susitiko su manosiomis, ir jis prie manęs priėjo.

– Domiesi žirgais? klausia jis.

– Nee.

– Domiesi fūle? veblena toliau.

– Nee.

– Regbiu? jo balse graudi neviltis.

– Nee, sakau aš. Ar jis siekė kokio nors tikslo, ar tiesiog ieškojo kompanijos, sunku nuspėt. Nemanau, kad tas šiknius suvokė ką darąs. Kad ir kaip būtų, aš jį nustojau dominti, ir jis pasisuko į Ligotąjį.

– Domiesi žirgais?

– Nee. Aš nekenčiu fūlės ir regbio, ir taip toliau. Bet filmus mėgstu. Ypač *Beždžionių planetą*. Matei kada nors tą filmą? Aš tiesiog prarijau tai.

– Taaaip! Prisimenu! *Beždžionių planeta*. Čarltonas Supistas Hestonas. Rodis Mak... koks to bernioko vardas? Mažas šiknius. Tu žinai, apie ką kalbu. Jis žino, apie ką aš kalbu! Beždžionių Planeta pasisuka į mane.

– Makdauelas.

– Tas šiknius! Pergalingai sako jis. Ir vėl atsisuka į Ligotąjį. – Kur šiandien tavo mažoji paukštytė?

– A? Kuri? sutrikęs klausia Ligotasis.

– Mažytis šviesus padarėlis, ta, su kuria tu buvai čia aną naktį.

– Aa, taaip, šita.

– Gera skylutė... nepyk, kad taip sakau. Visai nenoriu įžeisti, taip sakant, bičiuli.

– Nee, jokių problemų, drauguži. Už penkiasdešimtinę ji tavo, aš nejuokauju. Ligotasis prislopino balsą.

– Tu rimtai?

– Taaip. Tik be jokių iškrypimų, tiesiog užsiropši ant viršaus. Kainuos tau penkiasdešimtinę.

Negalėjau patikėti savo ausimis. Ligotasis nejuokavo. Jis mėgino sukergti Beždžionių Planetą su mažąja Marija Anderson, ta narkomane, kurią jis jau kelis mėnesius retkarčiais padulkindavo. Tas šiknius norėjo ją parduoti lyg suteneris. Man kėlė šleikštulį tai, kuo jis pavirto, kuo pavirtome mes visi, ir aš vėl pajutau pavydą Bulvei.

Pasivedėjau jį į šalį. – Koks čia supistas reikalas?

– Reikalas tas, kad aš rūpinuosi savuoju *numero uno*. Koks tavo supistas reikalas? Nuo kada tu priklausai socialinėms tarnyboms?

– Tai, po galais, visai kas kita. Nesuprantu, kokia supista velniava tave apsėdo, bičiuli, tikrai nesuprantu.

– Taigi tu dabar esi Misteris supistai Švarus nuo narkotikų, a?

– Nee, bet aš supistai neįveliu į savo reikalus jokio kito šikniaus.

– Atsipisk nuo manęs. Dar skiesi, kad ne tu suvedei Tomį su Sikeriu ir visa ta gauja. Jo akys buvo tyros lyg krištolas ir išdavikiškos, – jose nė krislelio sąžinės ar užuojautos. Jis nusisuko ir grįžo prie Beždžionių Planetos.

Ruošiausi pasakyti, kad Tomis turėjo pasirinkimo galimybę; mažoji Marija neturėjo. Dabar reikėjo sviesti argumentą apie tai, kur prasideda ir kur baigiasi pasirinkimo laisvė. Kiek kartų reikia susileisti, kad pasirinkimo laisvės koncepcija tavęs nebekvaršintų? Norėčiau supistai tą žinoti. Norėčiau supistai šį tą žinoti.

Lyg tyčia, lydimas nusmurgusio Nukainotojo, į alinę įėjo Tomis. Tomis pradėjo vartoti. Anksčiau jis niekuomet nevartojo. Tai tikriausiai mūsų kaltė; gal net mano. Tomio narkotikas visuomet buvo amfetaminas. Prie jo jį įpratino Lizi. Jis baisiai tylus, prigesęs. Nukainotasis ne.

– Nuomojamasis verčia visus iš koto! Hei! Tu supistas šiknius, štai kas tu! traiškydamas man ranką, rėkia jis.

Per alinę choru nugriaudi „yra tik vienas toks Markas Rentonas“. Senasis bedantis Vilis Šeinas šaukia tai švepluodamas. Taip pat ir Valkatos senelis, malonus senas šiknius su viena koja. Valkata ir du jo psichopatai draugai, kurių aš net nepažįstu, taip pat dainuoja, kaip ir Ligotasis bei Bilis, net ir mano Ma.

Tomis pliaukšteli man per nugarą. – Štai kur šaunuolis, sako jis. Paskui: – Turi kiek LSD?

Liepiu jam tai pamiršti, palikti ramybėje, kol dar ne vėlu. Jis man atkerta, lyg koks pasipūtęs gaidys, kad gali tai valdyti. Man atrodo, kad šią dainelę jau anksčiau esu girdėjęs. Pats grodavau šią plokštelę, gal dar ir ateityje grosiu.

Mane supa puikiausi šikniai; bet aš niekuomet nesijaučiau toks vienišas. Niekados gyvenime.

Beždžionių Planeta įsipiršo į kompaniją. Mintis, jog šis šiknius dulkins mažąją Mariją Anderson, tikrai neestetiška. Mintis, jog šis šiknius dulkins bet ką, taip pat neestetiška. Jei jis pamėgins užkalbinti mano Ma, trinktelėsiu buteliu į jo beždžionišką snukį.

Į alinę įėjo Endis Loganas. Jis yra nepasėda šiknius, nuo kurio tiesiog dvokia nusikaltimais ir kalėjimu. Susipažinau su Logu prieš porą metų, – mes abu dirbome parko prižiūrėtojais municipaliniame golfo klube ir gaudavome už tai krūvas pinigų. Į tą vietelę parko patrulio autobusiuke mus įtaisė bilietų kontrolierius. Pelningi laikai; aš niekuomet neeikvojau savo darbo užmokesčio. Logą mėgau, bet mūsų draugystė niekuomet taip ir netapo artimesnė. Jis apie nieką daugiau nekalbėdavo, tik apie tuos laikus.

Dabar visi buvo tuo užsiėmę, gyveno prisiminimais. Kiekvienas pašnekesys prasidėdavo žodžiais „ar prisimeni tuos laikus, kai...“, ir dabar mes kalbėjome apie senį Bulvę.

Per patį šurmulį įžengė Floksis ir mostu pakvietė mane prie baro. Paprašė heroino. Aš dalyvauju gydymo programoje. Tai beprotybė. Tikra likimo ironija, kad mane pagavo vagiantį knygas kaip tik tuomet, kai mėginau išsikapstyti. Viskas per tą metadoną, tą supistą žudiką. Nuo jo aš susierzinu. Buvau stipriai jo pa-

veiktas ir tame knygyne, kai tas apskritaveidis šiknius pamėgino vaizduoti didvyrį.

Pasakau Floksiui, kad laikausi palaikomojo gydymo režimo, ir jis, netaręs daugiau nė žodžio, tiesiog atsipisa nuo manęs.

Bilis pastebėjo mane šnekantis su juo ir nuseka paskui tą šiknių laukan, bet aš jį užgriūnu ir sugriebiu už rankos.

– Aš tuoj sutraiškysiu tą šiukšlę... šnypščia jis pro sukąstus dantis.

– Palik jį, jis nieko bloga nedaro. Floksis, abejingas viskam, susirūpinęs vien, kur gauti LSD, nuėjo.

– Supista šiukšlė. Tu nusipelnai visko, ką supistai gavai susidėdamas su šitokiomis padugnėmis.

Jis sugrįžta atgal ir atsisėda, bet tik dėl to, kad pamato keliu ateinančias Šaron su Džune.

Kai Begbis pastebi bare Džunę, jis smerkiamai nužvelgia ją ir klausia:

– Kur vaikas?

– Pas mano seserį, nedrąsiai sako Džunė.

Karingu žvilgsniu, praverta burna ir sustingusiu veidu Begbis nusisuka nuo jos, mėgindamas suvirškinti šią informaciją ir nuspręsti, ar jam dėl to blogai, ar gerai, ar tiesiog nieko nereiškia. Galų gale jis pasisuka į Tomį ir meiliai praneša jam, kad šis yra tikras šiknius.

Ką aš čia veikiu? Bilis, priešiškas viskam kaip koks pasiutęs kekšės vaikas, supistai visur kiša savo nosį. Šaron žvelgia į mane, lyg būčiau dvigalvė pabaisa. Ma girta ir kekšiška, Ligotasis... šiknius. Bulvė kalėjime. Matis ligoninėje, ir nei vienas šiknius nenuėjo jo aplankyti, nei vienas šiknius net nekalba apie jį, lyg jo niekuomet nebūtų buvę. Begbis... kad jį kur galas, visas įkaitęs, o Džunė atrodo lyg krūva sutraiškytų kaulų su ta įprasta bjauria sintetine striuke, pabrėžiančia jos kampuotą figūrą ir toli gražu nepuošnia.

Nueinu į išvietę ir nusišlapinęs suprantu, kad negaliu grįžti atgal ir žiūrėti į visą tą mėšlą. Tada išsliuogiu pro šonines duris. Vis dėlto teks palaukti keturioliktos valandos penkiolika minučių, kai galėsiu gauti savo naująją dozę. Valstybės remiama narkomanija: metadonas kaip LSD pakaitalas, mažytės piliulės, trys per dieną, palengvinimui. Dauguma šioje programoje dalyvaujančių mano

pažįstamų narkomanų prarydavo visas tris piliules iš karto ir atsijungdavo. Kaifas bus tik ryte, man dar teks palaukti. Nusprendžiau, kad negaliu taip ilgai laukti. Todėl danginuos pas Džonį Svoną VIENOS dozės, tik VIENOS SUPISTOS DOZĖS, kad ištverčiau šią ilgą, sunkią dieną.

Narkotinės Dilemos Nr. 66

Atsiranda poreikis judėti: bet taip neturėtų būti. Aš galiu judėti. Anksčiau tai buvo nuolat daroma. Be abejonės, mes, žmonės, atseit esame judantys daiktai. Bet kam judėti, jei viską, ko tau reikia, turi čia pat. Bet netrukus man reikės judėti. Pajudėsiu, kai pasijusiu pakankamai blogai; tai gerai žinau iš savo patirties. Tik negaliu prisiminti, kad kada nors būčiau pasijutęs taip blogai, kad įsigeisčiau judėti. Tai gąsdina, nes netrukus man tikrai teks judėti.

Be abejo, sugebėsiu tai padaryti; nėra jokių supistų abejonių.

MIRĘ ŠUNYS

Aa... priešas iki ausų murkdosi mėšle, kaip pasakytų senis Bondas, ir koks puikus stebėjimo kampas, tas šiknius kaip ant delno. Trumpai kirpti plaukai, žalias bomberis, devynių colių aukšti suvarstomi batai. Stereotipiškas pusgalvis; o iš paskos ištikimai seka au au. Pitas Bulas, šūdas bulius, šūdbulterjeras... supistas komplektas dantų ant keturių kojų. Aa, jis myža ant medžio. *Nagi, berniuk, nagi, berniuk.*

Tai prie parko gyvenančiųjų sportas. Aš pagaunu tą pabaisą savo optiniu taikikliu; bet gal man tik taip atrodo, nes šis pas-

kutinėmis dienomis šiek tiek netvarkoj, krypsta į dešinę. Bet Simonas pakankamai geras snaiperis, kad kompensuotų šios patikimos technologinės įrangos, šio seno 22 modelio pneumatinio šautuvo trūkumą. Pakreipiu į skustagalvį, taikydamasis į jo veidą. Paskui keliauju aukštyn žemyn jo kūnu, aukštyn žemyn, aukštyn žemyn... *ramiai, mažyli... pabandyk dar kartą...* niekas niekada neskyrė tam kekšės vaikui tiek daug dėmesio, tiek daug rūpesčio, tiek daug... taip, meilės, per visą jo gyvenimą. Kaip nuostabu žinoti, kad iš savo paties kambario gali suteikti tokį stiprų skausmą. *Vadinkyt many nematomu žudyku miš Moneypenny.*

Bet aš persekioju Pitą Bulą; noriu, kad jis pasisuktų į savo šeimininką, tuomet nutraukčiau jaudinamus žmogaus ir pabaisos santykius kartu su jo savininko sėklidėmis. Tikiuosi, kad šis šūdbulterjeras turi daugiau pautų nei tas kvailas rotveileris, kurį aš kliudžiau aną dieną. Aš tėškiau stambiajam šūdžiui į snukį, o ar tas pasipūtęs kalės vaikas puolė savo pusgalvį, bomberiu vilkintį šeimininką? Ar jį pagavo pasiutimas, kaip būtų pasakę Vera ir Aivis iš *Coronation Street*? Tas šiknius tiesiog pradėjo staugti.

Mane vadina Ligotuoju Berniuku, šio kvartalo rykšte, besmegenių naikintoju. Še tau, Fido, ar, Roki, ar, Rembo, ar, Taisonai, ar bet kuris kitas šūdžiau, kad ir kaip ten tas tavo mėšlagalvis, skystaprotis šeimininkas būtų tave pakrikštijęs. Štai tau už visus vaikus, kuriuos nužudei, veidus, kuriuos sumaitojai, mėšlą, kuriuo apdergei mūsų gatves. Ir dar, – še tau už visą tą šūdą, kurio prikrovei parkuose, šūdą, kuris kiekvieną kartą išteplioja *Lothian Sunday Amateurs* lygos „Abbeyhill Athletic“ vidurio puolėją Simoną, kai jis griūdamas bando atimti kamuolį.

Dabar jie, žmogus ir pabaisa, vienas šalia kito. Nuspaudžiu gaiduką ir žengiu žingsnį atgal.

Puikiai! Šunėkas viaukteli ir šoka ant trumpaplaukio, suleisdamas savo dantis į to šikniaus ranką. *Puikus šūvis, Šimonai.* O, ačiū, Šonai.

– ŠEINAI! ŠEINAI! TU ŠIKNIAU! AŠ TAVE UŽMUŠIU, IŠPERA! ŠEIIINAAIIIII! spardydamas šunėką klykia berniokas, bet aukštieji jo batai bejėgiai prieš šį monstrą. Šunėkas papras-

čiausiai sugriebia jį ir nepaleidžia; tie sumauti šikniai turi vienintelę patrauklią savybę – nuožmumą. Berniokas tikrai pradeda kraustytis iš proto; iš pradžių jis kovojo, paskui stengėsi laikytis ramiai, nejudėti, nes kova buvo per daug skausminga; gerai nesusivokdamas, čia grasino, čia maldavo tą supistai bejausmę žudymo mašiną. Senas šiknius prieina norėdamas padėti, bet atsitraukia, kai šunėkas pašnairuoja ir suurzgia pro nosį, lyg perspėdamas: Tu būsi kitas, šikniau.

Rankoje laikydamas aliumininę beisbolo lazdą dideliu greičiu nulekiu laiptais žemyn. Būtent šito aš ir laukiau, būtent šito ir siekiau. Vyras medžiotojas. Mano burna džiūsta nuo nekantravimo; Ligotasis safaryje. *Tau reik užbaigt menką reikaliuką, Šimonai.* Manau, kad aš susitvarkysiu su tuo, Šonai.

– PADĖKITE MAN! PADĖKITE MAN! klykia trumpaplaukis. Jis gerokai jaunesnis, nei maniau.

– Viskas gerai, bičiuli. Nusiramink, sakau. Nebijok, tai Simonas.

Vogčiomis prisėlinu prie šuns iš už nugaros; visai nenoriu, kad tas pislius atleistų savo žiobtus ir pultų mane, nors tai beveik neįmanoma. Kraujas, ištepdamas vaikinuko striukės šoną, sruvena iš jo rankos ir šuns nasrų. Vaikinas tikriausiai mano, kad ruošiuosi trinktelėti ta lazda šuniui per galvą, bet tai būtų tas pat, kas pasiųsti Rentoną ar Bulvę seksualiai patenkinti Lorą Makevan.

Vietoj to tik švelniai kilsteliu šuns antkaklį ir prakišu po juo beisbolo lazdos rankeną. Ir suku, suku... *Suku ir šaukiu...* Tas šiknius vis dar laikosi. Skustagalvis, vos nealpdamas iš skausmo, krinta ant kelių. Aš veržiu toliau ir pajuntu, kaip stambūs šunėko sprando raumenys atsileidžia, atsipalaiduoja. Suku toliau. *Sukimės vėl, kaip sukomės praeitąą vasarąą.*

Šunėkas kelis kartus klaikiai kvėpteli pro šnerves ir suspaustus nasrus, kai aš jį taip mirtinai smaugiu. Netgi mirties agonijoje ir po to, kai jau buvo ramus lyg skudurų maišas, jis vis dar neatleidžia savo nasrų. Ištraukiu lazdą iš po antkaklio, kad ja lyg svertu pražiodyčiau nasrus ir išlaisvinčiau to šmikio ranką. Per tą laiką pasirodė policija, ir aš skubiai apvynioju bernioko ranką jo švarko draiskalais.

Trumpaplaukis visaip liaupsina mane policijai ir greitosios pagalbos sanitarui. Jis yra supykęs ant Šeino, vis dar nesupranta, kas šį meilų šunelį, kuris „ir musės nenuskriaustų“, tas šiknius taip ir pasakė, išklojo visą klišę, pavertė pasiutusia pabaisa. *Šie šiaubūnai gali bet kada pašiušti.*

Vesdamas jį į greitosios pagalbos automobilį, jaunas policininkas vis purtė galvą. – Supistai kvailas reikalas. Šie padarai tiesiog žudikai. Tie kvaili šikniai laiko juos dėl begalinio savo pasipūtimo, bet anksčiau ar vėliau šie vis tiek pasiunta.

Vyresnis policininkas atsargiai klausinėja manęs, kam man reikalinga ta beisbolo lazda, o aš atsakau, kad ji skirta namų saugumui garantuoti, nes šiame rajone buvo daug įsilaužimų. Ne todėl, kad Simonas, aiškinu aš, būtų kada nors svajojęs savo paties rankomis saugoti įstatymą, bet, na, su ja tiesiog ramiau. Nors abejoju, ar šioje Atlanto pusėje kas nors yra kada nors nusipirkęs beisbolo lazdą tam, kad žaistų beisbolą.

– Galiu tai suprasti, sako senasis policininkas. Lažinuosi, kad gali, tu įmirkęs šikniau. *Įstatymo pareigūnai yr gan kvaili, a, Šonai? Nelabai įspūdinga, Šimonai.*

Tie vaikinai skiedžia, kad esu narsus krušlius, ir jie siūlys, kad man įteiktų pagyrimo raštą. *Nagi ašiū, pareigūne, betgi tikrai neverta.*

Ligotasis šią naktį ruošiasi eiti tiesiai pas Marianą – bus šioks toks pasiturškimas. Šunų poza tikrai bus išmėginta, bent jau Šeino atminimui pagerbti.

Aš skrajoju aukštai lyg aitvaras ir esu seksualiai sudirgęs, kaip elnių banda. Supistai nuostabi diena.

BEIEŠKANT VIDINĖS PRASMĖS

Aš niekuomet nebuvau patupdytas už narkotikus. Bet daugybė šiknių kėsinosi nusiųsti mane į reabilitacijos įstaigą. Reabilitacija mėšlas; kartais galvoju, kad verčiau jau būtų mane pribaigę. Reabilitacija – lyg savojo „aš“ išdavimas.

Taigi buvau nusiųstas pas įvairiausius patarėjus, – nuo paprastų psichiatrų iki klinikinės psichologijos specialistų, – o iš jų pas socialinių tarnybų darbuotojus. Daktaras Forbsas, psichiatras, taikė neformalius darbo metodus, besiremiančius daugiausia Froido psichoanalize. Man jis liepė pasakoti apie visą savo gyvenimą ir susitelkti prie neišspręstų problemų, matyt, tikėjosi, kad nustatęs ir išsprendęs šiuos konfliktus pašalins tą pyktį, kuris skatino mano savižudišką elgesį, tą elgseną, kuri atsiskleidžia vartojant stiprius narkotikus.

Tipiškas pokalbis:

Dr. Forbsas: Jūs minėjote savo brolį, tą, ee, su negalia. Tą, kuris mirė. Ar mes galėtume pasikalbėti apie jį?
(pauzė)

Aš: Kam?
(pauzė)

Dr. Forbsas: Jūs nenorite kalbėti apie savo brolį?

Aš: Nee. Tiesiog nesuprantu, kaip tai susiję su mano polinkiu į heroiną.

Dr. Forbsas: Atrodo, kad jūs pradėjote intensyviai vartoti apytikriai tuo metu, kai mirė jūsų brolis.

Aš: Apytikriai tuo metu vyko daug dalykų. Ir tikrai nežinau, ar verta išskirti mano brolio mirtį. Tuo metu aš buvau išvykęs į Aberdeną; į Universitetą. Man ten nepatiko. Dar vėliau pradėjau dirbti sąsiaurio keltuose, plaukiojančiuose į Olandiją. Geriausia galimybė, kokios geistų bet kuris narkotas.
(pauzė)

Dr. Forbsas: Norėčiau grįžti prie Aberdeno. Sakėte, kad jums Aberdene nepatiko?

Aš: Taaip.

Dr. Forbsas: Kas jums nepatiko Aberdene?

Aš: Universitetas. Dėstytojai, studentai ir visa kita. Jie visi buvo įkyrūs viduriniosios klasės šikniai.

Dr. Forbsas: Suprantu. Jūs nesugebėjote užmegzti ten santykių su žmonėmis.

Aš: Ne tiek nesugebėjau, kiek nenorėjau, nors manau, kad jums tai reiškia vieną ir tą patį (dr. Forbsas veidmainiškai gūžteli pečiais)... manęs tie pašlemėkai visiškai nedomino.

(pauzė)

Noriu pasakyti, kad tikrai nemačiau prasmės. Aš žinojau, kad ilgai ten nepasiliksiu. Jei norėdavau paplepėti, eidavau į alinę. Jei norėdavau pasidulkinti, čiuoždavau pas prostitutę.

Dr. Forbsas: Jūs leidote laiką su prostitutėmis?

Aš: Taaip.

Dr. Forbsas: Ar todėl, kad jums trūko pasitikėjimo savo sugebėjimais užmegzti socialinius ir seksualinius kontaktus su Universiteto merginomis?

(pauzė)

Aš: Nee, aš susitikinėjau su pora mergaičių.

Dr. Forbsas: Kas atsitiko?

Aš: Mane domino vien tik seksas, o ne santykiai. Aš tikrai neturėjau priežasčių slėpti šito fakto. Susitikinėdavau su tomis moterimis tik tam, kad patenkinčiau savo seksualinius poreikius. Man atrodė, kad daug sąžiningiau eiti pas prostitutę, nei žaisti melagingą žaidimą. Tuomet aš buvau gana moralus šmikis. Ištaškęs savo stipendiją prostitutėms, buvau priverstas gvelbti maistą bei knygas. Nuo to ir prasidėjo visos vagystės. Iš tikro tai prasidėjo ne dėl narkotikų, nors, be abejo, šie irgi kalti.

Dr. Forbsas: Mmmmm. Ar negalėtume grįžti prie jūsų brolio, to, su trūkumais. Ką jūs jam jautėte?

Aš: Sunku pasakyti... matote, to vaikino tiesiog nebuvo. Jis gyveno ne čia. Visiškai paralyžiuotas. Jis viso labo sėdėdavo toje kėdėje visados pakreipta galva į šoną. Tegalėjo tik mirksėti ir ryti. Kartais jis skleisdavo silpnus garsus... buvo lyg koks daiktas, o ne žmogus.

(pauzė)
Atrodo, kad nemėgau jo, kai buvau visai mažas. Noriu pasakyti, kad mano Ma turėjo tiesiog išvežti jį su tuo vežimėliu. Tą didelį, gremėzdišką daiktą supistame vežimėlyje, taip sakant. Dėl jo aš ir mano vyresnysis brolis Bilis tapome kitų vaikų pajuokos objektu. Mums sakydavo: „Jūsų brolis mulkis" arba „Jūsų brolis zombis" bei visokį panašų mėšlą. Tai vaikai, suprantu, bet tuomet viskas atrodė kitaip. Kadangi vaikystėje buvau aukštas ir nerangus, pradėjau tikėti, jog man taip pat kažkas negerai, kad aš kažkuo panašus į Deivį...
(ilga pauzė)

Dr. Forbsas: Todėl jūs jautėte pagiežą savo broliui.

Aš: Taaip, kai buvau vaikas, mažas berniukas, taip sakant. Paskui jis nukeliavo į ligoninę. Man atrodė, kad ta problema, taip sakant, išspręsta, suprantate. Tiesiog *nematai – negalvoji.* Aplankiau jį kelis kartus, bet man pasirodė, kad tai neturi jokios prasmės. Nebuvo jokio ryšio, suprantate? Žiūrėjau į tai tik kaip į žiaurią gyvenimo grimasą. Vargšui Deiviui teko pats šūdiniausias iš visų įmanomų likimų. Supistai gaila, bet negali dėl to liūdėti visą likusį gyvenimėlį. Jis buvo tinkamiausioje vietoje, rūpestingai prižiūrimas. Kai jis mirė, pajutau kaltę, kad pykau ant jo, kaltę, kad gal nedėjau šiek tiek daugiau pastangų. Nors ką čia gali pakeisti?
(pauzė)

Dr. Forbsas: Ar jūs anksčiau kam nors prasitarėt apie šiuos jausmus?

Aš: Nee... na, gal esu paminėjęs tai savo Ma ir tėvui...

Štai taip viskas dažniausiai vyko. Buvo pateikta daugybė klausimų; kai kurie buvo lėkšti, kai kurie sunkūs, kiti nykūs, keli įdomūs. Kartais klodavau teisybę, kartais meluodavau. Nenorėdamas sakyti teisybės, kartais pasakodavau tokius dalykus, kuriuos, mano

manymu, jis ir norėjo išgirsti, o kartais pasakydavau ką nors tokio, kas, mano supratimu, turėjo jį išgąsdinti, arba sutrikdyti.

Bet, tegu mane nukruša, kad būčiau galėjęs įžvelgti ryšį tarp viso šito ir to, kad vartojau heroiną.

Bet aš iš Forbso demaskavimų bei savo paties psichoanalizės tyrinėjimų vis dėlto šiek tiek perpratau, kaip derėtų interpretuoti mano elgseną. Aš buvau neišsiaiškinęs savo santykių su mirusiu broliu Deiviu, nes nepajėgiau suvokti ir išreikšti savo jausmų dėl jo katatoninio gyvenimo ir galiausiai jį ištikusios mirties. Aš turėjau Edipo kompleksą motinos atžvilgiu ir, be to, jaučiau nesąmoningą pavydą savo tėvui. Mano narkotiniai įpročiai yra analinio pobūdžio, siekiant atkreipti dėmesį į save, taip, bet, užuot sutu-rėjęs ekskrementus maištaudamas prieš tėvų valdžią, aš grūdu į savo kūną heroiną, skelbdamas savo valdžią *vis-à-vis* visai visuomenei apskritai. Pašlemėkas, a?

Visa tai galėjo būti teisybė arba ne. Nemažai apie visa tai galvoju ir noriu tai ištyrinėti; nė vieno iš šių dalykų aš nesiginu. Bet jaučiu, kad tai geriausiu atveju tik iš dalies paaiškina mano polinkį į narkotikus. Tikrai, atviras pokalbis išėjo man į naudą. Man atrodo, kad Forbsas buvo toks pat sutrikęs kaip ir aš.

Moli Grivz, klinikos psichologė, stengėsi ištirti mano elgesį ir jį pakeisti, o ne išsiaiškinti jo priežastis. Atrodė, kad Forbsas savo darbelį jau atliko, dabar reikėjo mane surūšiuoti. Tai atsitiko tuomet, kai aš prisijungiau prie narkotikų vartojimo žalos mažinimo programos, kuri paprasčiausiai nedavė jokių rezultatų, o dar vėliau man buvo paskirtas gydymas metadonu, kuris viską dar labiau apsunkino.

Tomas Karzonas, narkotikų valdybos patarėjas, labiau priminė socialinės tarnybos darbuotoją nei mediką. Jis dirbo Rodžerio centro konsultacinėje tarnyboje. Nuėjau į Centrinę biblioteką ir perskaičiau Karlo Rodžerio *Kaip tapti asmenybe.* Mano manymu, ta knyga mėšlas, bet turiu pripažinti, kad Tomas, atrodo, labiau už kitus priartino mane prie to, kas, mano supratimu, yra tiesa. Aš nekenčiau savęs ir pasaulio, nes man nepavyko susitaikyti su savo paties, taip pat ir gyvenimo, apribojimais.

Susitaikymas su neįveikiamais apribojimais, atrodo, ir nulėmė mano dvasinę būseną, arba nepriimtiną elgseną.

Sėkmė ir pralaimėjimas paprasčiausiai reiškia troškimų patenkinimą arba žlugimą. Troškimai gali būti tiek vidiniai, nulemiami mūsų individualių polinkių, tiek ir išoriniai, jau iš pat pradžių skatinami reklamos, socialinio elgesio modelių, pateiktų per žiniasklaidą ir populiariąją kultūrą. Tomas mano, kad mano sėkmių ir nesėkmių koncepcija operuoja ne abiem lygmenimis: individualiu ir socialiniu, o tik individualiu. Todėl visuomenės pripažinimas ar nepripažinimas man tėra trumpalaikė patirtis, nes ta patirtis neparemta visuomenei itin reikšmingais dalykais: turtu, valdžia, statusu ir t.t., o tik, nesėkmės atveju, pasmerkimu ar panieka. Todėl, Tomo nuomone, man neturi jokios reikšmės, kai kas nors mėgina mane pagirti, kad gerai išlaikiau egzaminus, gavau gerą darbą ar pasigavau gražią paukštytę; šitokie pareiškimai man nieko nereiškia. Be abejo, tuo kartu aš džiaugiuosi tais dalykais, bet jų vertė negali būti pastovi, nes nepripažįstu vertinančios visuomenės nuomonės. Tomas, man regis, mėgina pasakyti, jog aš ant visko dedu skersą. Kodėl?

Taigi viskas kyla iš mano susvetimėjimo. Bėda ta, kad Tomas atsisako pripažinti mano nuomonę, jog visuomenė negali būti taip pakeista, kad pastebimai pagerėtų, arba kad aš pats galėčiau pasikeisti ir prie jos prisitaikyti. Šitokia padėtis man kelia depresiją ir pažadina visą tą pyktį. Būtent tai ir yra depresija, sako jie. Be to, depresija neretai virsta abejingumu. Viduje auga tuštuma. Narkotikai užpildo tą tuštumą, kartu padėdami patenkinti susinaikinimo poreikį, pyktis trumpai vėl yra pažabojamas.

Taigi iš esmės sutinku su Tomu. Mūsų nuomonės ima skirtis, kai jis atsisako pripažinti visą šios padėties beviltiškumą. Jis tiki, kad kenčiu dėl savigarbos stokos ir kad, kaltindamas visuomenę, atsisakau tai pripažinti. Jis nujaučia, kad mano polinkis nuvertinti man pasiekiamą visuomenės pripažinimą bei atpildą (priešingu atveju, pasmerkimą) yra ne šių vertybių neigimas *per se*, bet požymis, kad nesijaučiu pakankamai vertas (arba never-

tas) jas priimti. Užuot pareiškęs: Nemanau, kad pasižymiu šiomis savybėmis (arba: esu pranašesnis už tą), sakau: Betgi visa tai mėšlas.

Hazelė, prieš pareikšdama, kad nenori daugiau manęs matyti, nes aš jau keliolikta kartą pradėjau vartoti, pasakė: – Tu tiesiog geidi užsikrušti narkotikais, kad visi aplink manytų, koks gilus ir supistai sudėtingas žmogus esi. Pasipūtėliška ir supistai nuobodu.

Tam tikra prasme pirmenybę aš teikiu Hazelės nuomonei. Ji pabrėžia *ego* elementą. Hazelė supranta *ego* poreikius. Ji puošia tuos manekenus parduotuvės vitrinoje, bet vadina save „prekių eksponavimo menininke" ar kažkaip panašiai. Kodėl turėčiau atstumti pasaulį, laikyti save geresniu už jį? Todėl, kad taip darau, štai kodėl. Todėl, kad aš supistai toks ir esu, ir viskas.

Dėl šios nuostatos buvau pasiųstas į šį terapijos-konsultacijos mėšlyną. Aš viso šito nenoriu. Reikėjo rinktis arba tai, arba kalėjimą. Pradedu galvoti, kad Bulvei teko švelnesnė dalia. Šitas mėšlas drumsčia man vandenį; labiau trikdo, nei padeda išaiškint visą reikalą. Iš esmės aš noriu tik tiek, kad tie šikniai rūpintųsi savo reikalais, o aš irgi darysiu tą patį. Kodėl kiekvienas šiknius jaučiasi turįs teisę tave skrosti ir analizuoti, jei tu vartoji stiprius narkotikus.

Pripažinęs, kad jie turi tokią teisę, prisidedi prie tų šventojo Gralio paieškų, kurios tave tiesiog dusina. Tuomet tu jiems pasiduodi, leidiesi įtikinamas bet kuria sumauta poelgių teorija, kurią tik tau parenka. Tuomet jau priklausai jiems, ne sau; tampi priklausomas ne nuo narkotikų, o nuo jų.

Visuomenė sukuria melagingai įmantrią logiką, kad įtrauktų ir pakeistų tuos, kurių elgsena nesutampa su vyraujančia. Tarkim, kad aš žinau visus už ir prieš, žinau, kad nugyvensiu trumpą gyvenimą, kad esu nesveiko proto ir *etcetera*, *etcetera*, bet vis tiek noriu vartoti heroiną? Jie to neleis. Jie tau to neleis, nes vertins tai kaip savo pačių nesėkmę. Kaip faktą, kad tu paprasčiausiai atsisakai pasirinkti tai, ką jie gali tau pasiūlyti. Pasirink mus. Pasirink gyvenimą. Pasirink mokėjimus pagal užstato dydį; pasirink

skalbimo mašinas; pasirink automobilius; pasirink sėdėjimą ant suolelio ir stebėjimą, protą bukinančius ir sielą naikinančius reginius, kišdamas supistą šlamštą kartu su valgiu sau į burną. Pasirink puvimą, apsišlapinimą ir apsidergimą namuose ir erzink egoistiškus, supistus vaikpalaikius, kuriuos pats pagaminai. Pasirink gyvenimą.

Ką gi, aš pasirenku nepasirinkti gyvenimo. Jei tie šikniai nesugeba susitvarkyti, tai jų pačių problema. Kaip sako Haris Lauderis, aš tiesiog ketinu eiti iki galo.

NAMŲ AREŠTAS

Ši lova, arba, tiksliau sakant, priešais mane esanti siena man gerai pažįstama. Į mane žvelgia Padis Stantonas su savo septyniasdešimtųjų bakenbardais. Igis Popas atsisėdęs su kirtikliu kapoja krūvą plokštelių. Senas miegamasis tėvų namuose. Galva plyšta į gabalus besistengiant susigaudyti, kaip čia patekau. Prisimenu Džonio Svono butą ir tą jausmą, kad tarsi mirštu. Paskui staiga išnyra dar vienas prisiminimas: Svonis ir Alison veda mane laiptais žemyn, įsodina į taksi ir nugrūda į ligoninę.

Juokinga, prieš pat šį įvykį gyriausi, kad niekada gyvenime neviršysiu dozės. Štai pirmasis kartas. Tai Svonio kaltė. Paprastai jo produktas būna visai supistas, todėl kompensuodamas tai visuomet užkaitini šito daikto šaukšte šiek tiek daugiau. O ką daro tas šiknius? Jis smūgiuoja į tave kažkokiu grynu mėšlu. Tikrąja šio žodžio prasme – tau užspaudžia kvėpavimą. Svonis, tas kvailas šiknius, davė jiems mano mamos adresą. Todėl po kelių ligoninėje praleistų dienų, kai man sugrąžino kvėpavimą, atsidūriau čia.

Čia aš patekau į narkoto kalėjimą; per daug nesveikas, kad užmigčiau, per daug išvargęs, kad nemiegočiau. Prislopintų pojūčių zona, kur niekas realiai neegzistuoja, tik gniuždanti, visa

apimanti neviltis ir skausmas tavo sieloje bei kūne. Krūpteliu išvydęs, kad Ma iš tikro sėdi ant mano lovos ir tyliai žiūri į mane.

Kai tik aš tai suvokiu, pagalvoju, jog tai lygiai toks pat gniuždantis nesmagumo jausmas, tarsi ji sėdėtų man ant krūtinės.

Ji padeda ranką ant mano prakaituotos galvos. Jos prisilietimas toks klaikus, bauginantis, prievartaujantis.

– Tu visas tiesiog degi, vaike, linguodama galvą švelniai sako ji, jos veide atsispindi rūpestis.

Pakeliu ranką virš antklodžių norėdamas nustumti ją šalin. Neteisingai supratusi mano judesį ji abiem rankom sugriebia manąją ir stipriai suspaudžia. Man norisi staugti.

– Aš tau padėsiu, sūnau. Padėsiu nugalėti šią ligą. Tu pasiliksi čia su manimi ir tėvu, kol pasijusi geriau. Mes tai nugalėsime, sūnau, mes tai nugalėsime!

Jos akys žvelgia įdėmiai, blizga, o balsas kankinamai karštas.

Atsikabink mama, atsikabink.

– Tu tai ištversi, sūnau. Daktaras Metju sako, kad tai iš tikro yra lyg labai sunkus gripas, ši abstinencija, sako ji man.

Kada senis Metju paskutinį kartą buvo staigiai metęs vartoti narkotikus? Norėčiau užrakinti porai savaičių šį pavojingą seną pusgalvį izoliuotame nuo visų garsų kambaryje ir suleisti jam kiekvieną dieną po porą diamorfino dozių ir paskui palikti tą šiknių porai dienų. Po to jis tiesiog maldautų manęs šito. Aš tik papurtyčiau galvą ir pasakyčiau: Nusiramink, bičiuli. Kokia supista problema? Tai tik sunkus gripas.

– Ar jis davė temazepano? klausiu.

– Nee! Aš jam pasakiau, daugiau jokių nesąmonių. Tau nuo jų buvo blogiau nei nuo to tavo heroino. Mėšlungis, pykinimas, viduriavimas... tu atrodei klaikiai. Daugiau jokių narkotikų.

– Gal galėčiau vykti atgal į kliniką, Ma, vildamasis siūlau aš.

– Nee! Jokių klinikų. Jokio metadono. Tau nuo jo buvo tik blogiau, sūnau, pats taip sakei. Tu melavai, sūnau. Savo motinai ir tėvui! Tu vartojai tą metadoną ir vis tiek vaikščiojai kaifuoti. Nuo šios minutės, sūnau, tu mesi tai galutinai. Ir pasiliksi čia, kur aš tave prižiūrėsiu. Aš jau praradau vieną vaiką ir nesiruošiu prarasti dar vieno! Jos akyse pasirodė ašaros.

Vargšė Ma, vis dar kaltina save už tą supistą geną, kuris lėmė, kad mano brolis Deivis gimė idiotas. Visa jos kaltė, po šitiekos metų kovos už jį, ta, kad ji atidavė jį į ligoninę. Ji ypač sunyko, kai jis praeitais metais mirė. Ma žino, ką apie ją mano visi kaimynai ir panašiai. Jiems ji lengvabūdė ir begėdė moteris – dėl tų šviesiai dažytų plaukų, pernelyg jaunatviškų jos amžiui drabužių ir pernelyg gausiai vartojamo *Carlsberg Special* alaus. Jie mano ją ir mano tėvą pasinaudojus Deivio menkavertiškumu tam, kad išsikeltų iš Forto ir gautų šį puikų Apgyvendinimo asociacijos butą prie upės, o po to ciniškai išgrūdus vargšą šiknių į prieglaudą.

Velniop tuos nuvalkiotus faktus; smulkmeniškas pavydas tampa mitologijos dalimi tokiose vietose kaip Leitas, užtvindytose smalsių šiknių, kaišiojančių savo ilgas nosis į svetimus reikalus. Vietos, pilnos nusiritusių baltų padugnių, atsikrausčiusių čia iš visos nusiritusių baltų padugnių šalies. Kai kas sako, kad Europos šiukšlės yra airiai. Šūdas. Iš tiesų tai škotai. Airiai turėjo kvapo atsikovoti savo šalį, ar bent jau didžiąją jos dalį. Prisimenu, koks įskaudintas buvau, kai Londone Niksio brolis pavadino škotus „avižiniais valkatomis“. Dabar suprantu, kad iš tikrųjų vienintelis žeidžiantis dalykas – tai rasistinis nusistatymas prieš spalvotuosius. Kitu atveju viskas teisinga. Visi jums pasakys: škotai – geri kareiviai. Kaip mano brolelis, Bilis.

Seniu jie taip pat nepasitikėjo. Dėl jo Glazgo akcento ir dėl to, kad atleistas iš „Parsonų“ jis stumdė prekes Inglistouno ir Ist Forčuno prekyvietėse, užuot ramiai kiurksojęs „Stračio“ bare ir supistai dejavęs dėl viso pasaulio bėdų.

Jie norėjo gero, jie norėjo gero ir man, bet visiškai neįmanomas dalykas, kad jie suprastų, ką aš jaučiu, ko man reikia.

Apsaugokit nuo tų, kurie nori man padėti.

– Ma... aš esu dėkingas už tai, ką tu mėgini padaryti, bet man reikia tik vienos dozės, kad atsipalaiduočiau. Tik vienos, aš maldavau, taip sakant.

– Pamiršk tai, sūnau. Negirdimai į kambarį įėjo mano senis. Senoji neleidžia jam net prabilti. – Su tavo žolele baigta. Tu geriau sustiprėk, bičiuli, aš tau tikrai patariu.

Jis atrodo įsitempęs – smakras atsikišęs į priekį, rankos prie šonų, lyg būtų pasiruošęs susiremti su manimi.

– Taaip... gerai, liūdnai sumurmu iš po antklodės. Ma, lyg saugodama, padeda ranką man ant peties. Mes abu nuliūdę.

– Viską sudirbai, kaltina jis, po to išvardija nuostolius: – Amato mokymas. Universitetas. Ta žavi mergaitė, su kuria susitikinėjai. Visas galimybes, kokias tik turėjai, Markai, tu sugriovei.

Nebūtina pasakoti, kad jis pats niekuomet neturėjo tokių galimybių: augo Govane ir penkiolikos metų turėjo palikti mokyklą, kad išmoktų amato. Tai numanoma. Bet, kai geriau pagalvoji, ne toks jau didelis skirtumas, jei augai Leite ir palikai mokyklą būdamas šešiolikos, kad įsigytum specialybę. Ypač todėl, kad jis neaugo rajone, kur nedarbas yra masinis. Bet aš dar ne toks stiprus, kad galėčiau ginčytis, o jei ir galėčiau, ginčytis su glazgiečiais juk visiškai beprasmiška. Dar nebuvau sutikęs tokio glazgiečio, kuris nemanytų, kad tik jis yra vienintelis tikrai kenčiantis proletaras visoje Škotijoje, Vakarų Europoje, visame pasaulyje. Glazgiečio patiriami sunkumai vieninteliai verti dėmesio. Pamėginu pasiūlyti kitką.

– Ee, aš gal vėl važiuosiu į Londoną. Gal kartais gausiu darbą. Beveik kliedžiu. Man vaidenasi, kad kambaryje yra Matis. – Mati... Man atrodo, kad aš tai ištariau. Prasideda supistas skausmas.

– Tu kliedi, sūnau. Tu niekur nevažiuosi. Net nenusišiksi be mano žinios.

Maža vilties. Akmens gabalas, kurį aš nešiojuosi savo žarnose, turės būti išimtas chirurginiu būdu. Aš turiu prisiversdamas gerti magneziją ir daryti tai kelias dienas, kad būtų bent šioks toks rezultatas.

Kai senis liovėsi kranksėjęs, įkalbėjau Ma, kad duotų man porą piliulių, tų savo raminamųjų. Ji gėrė jas visus šešis mėnesius po Deivio mirties. Bėda ta, kad, išmetusi jas lauk, laikė save didžiausia žinove, kaip susilaikyti nuo narkotikų. Mama, brangioji, po galais, tai juk heroinas.

Manęs laukia namų areštas.

Rytas nelabai malonus, bet, palyginti su popiete, tikras pikni-

kas. Senis sugrįžo iš faktų rinkimo misijos. Aplankęs biblioteką, sveikatos apsaugos įstaigas ir socialinių tarnybų būstinę. Tyrimas įvykdytas, patarimai surasti, brošiūros parūpintos.

Jis norėjo, kad aš pasitikrinčiau ŽIV testu. Tačiau aš netroškau vėl murkdytis visame tame mėšle.

Pakilęs užkąsti, sulinkęs ir vis dar silpnas aš sunkiai lipu laiptais žemyn. Nuo kiekvieno judesio visas kraujas siūbteli į tvinkčiojančią galvą. Vienu metu net pamanau, kad ji tiesiog sprogs kaip balionas, ištaškydama kraują, kaukolės nuolaužas ir pilkąją masę ant geriausio mamos pintinio padėklo daržovėms.

Senoji įgrūda mane į patogų fotelį prie židinio priešais teliką ir padeda man ant kelių padėklą. Mane ir taip visą tampo, o malta mėsa tiesiog vemt verčia.

– Juk sakiau, kad nevalgau mėsos, Ma, tariu aš.

– Tu gi visuomet mėgai maltą mėsą ir bulvikes. Štai kur tu pradėjai klysti, sūnau, nustojai tinkamai maitintis. Tau reikia mėsos.

Taigi tarp heroino ir vegetarizmo akivaizdus tiesioginis ryšys.

– Skanutėlis bifšteksas. Suvalgyk jį, sako man tėvas. Bet tai supistai juokinga.

Pagalvoju, ar nemovus man dabar iš čia pro duris, nors dėvėjau tik treningą ir šlepetes. Lyg perskaitęs mano mintis, senis išsitraukia raktų ryšulį.

– Durys užrakintos. Tavo kambario durims aš taip pat rengiuosi įtaisyti spyną.

– Bet tai supistas fašizmas, šūkteliu pasipiktinęs.

– Nieko tau neatsitiks. Gali šaukti dėl to, kiek tik nori; ko norėjai, tą ir gavai. Ir žiūrėk ką šneki, kai esi šiuose namuose.

Ma pratrūksta aistringai dėstyti: – Aš ir tėvas, sūnau, mes nenorėjome šito. Visiškai ne, taip sakant. Tai tik todėl, kad mes mylime tave, sūnau, tu esi visas mūsų turtas, tu ir Bilis. Tėtis suima jos rankas.

Aš negaliu valgyti šito maisto. Senis nėra pasiryžęs eiti taip toli, kad maitintų mane jėga – priverstas susitaikyti su tuo, kad geras bifšteksas prapuls veltui. Ne visai veltui, manišką jis dar

suvalgys. Šiek tiek gurkšteliu šaltos *Heinz* pomidorų sriubos, kurią tik vieną ir tegaliu nuryti, kai negaluoju. Stebėdamas žaismingą šou, kurį rodė dėžė, aš kurį laiką, rodos, buvau iškeliavęs iš savo kūno. Girdėjau, kaip mano senis kažką kalbėjo mano senajai motušei, bet niekaip neįstengiau atitraukti akių nuo šlykščiai atrodančio šou vedėjo ir pasisukti į savo tėvus. Tėvo balsas skambėjo beveik taip, lyg sklistų iš televizoriaus.

– ...pranešama, kad Škotijoje yra aštuoni procentai visų Jungtinės Karalystės gyventojų, bet jai tenka šešiolika procentų Jungtinėje Karalystėje įregistruotų ŽIV atvejų... *Koks santykis, misis Ford?..* Nors Embroje tegyvena aštuoni procentai Škotijos gyventojų, jai tenka daugiau kaip šešiasdešimt procentų ŽIV infekcijos atvejų, nustatytų Škotijoje, pats didžiausias rodiklis Britanijoje... *Dafnė ir Džonas pelnė vienuolika taškų, bet Liusi ir Krisas turi penkiolika!..* jie sako, kad aptiko tuos kraugerius ponterius Miuirhuse – rado jiems kažką kitą, hepatitą ar kažką panašaus, ir suprato, kokia rimta ši problema... *ooo... ooo... na, be galo nepasisekė, labai sportiškai pralaimėjo, padėkite jiems, padėkite jiems...* tie šunsnukiai, kurie tai padarė berniukui, jei tik sužinosiu jų vardus, tuoj surinksiu būrį ir pats su jais išsiaiškinsiu, policijai tai aiškiai neįdomu, nes leidžia jiems prekiauti tuo mėšlu gatvėse... *neišeis tuščiomis rankomis...* net jei jis turi ŽIV, tai nereiškia automatiško mirties nuosprendžio. Visą laiką tai sakau, Kete, tai nereiškia automatiško mirties nuosprendžio... *Tomas ir Silvija Hetai iš Lyko Strafordšire...* jis sako, kad nevartojo bendrų adatų, bet praeity jis jau prisimelavęs... *čia pasakyta, brangioji Silvija, kad jūs susipažinote su Tomu, kai jis palindo po jūsų kapotu, ooo...* dabar mes sakome „jeigu“, Kete... *jis remontavo jūsų mašiną, kuri buvo nuvaryta į servisą, oo, suprantu...* tikėkimės, kad jis turėjo daugiau proto... *pirmas žaidimas vadinamas „Šauk, kad nužudytum“...* bet tai nėra automatiškas mirties nuosprendis... *ir kas galėtų geriau tą pademonstruoti už mano seną bičiulį iš Didžiosios Britanijos Karališkosios lankininkų sąjungos, vienintelį nepakartojamąjį Leną Holmsą!..* štai ir viskas, ką norėjau pasakyti, Kete...

Pradėjau jausti klaikų šleikštulį, – ir kambarys ėmė suktis.

Nukritau nuo kėdės ir apvėmiau pomidorų sriuba visą kilimėlį netoli židinio. Neprisimenu, kaip atsidūriau lovoje. *Štai ateina mano pirmoji meilė ū-hū...*

Mano kūną kažkas maigė ir traiškė. Jaučiausi taip, lyg būčiau parkritęs gatvėje ir ant manęs būtų užriedėjęs vagonėlis, o būrys šlykščių darbininkų krovęs į jį sunkias statybines medžiagas ir dar pakišęs po juo aštrius strypus, kad šie persmeigtų mano kūną. *Kartu su vaikinu, su kuriuo aš...*

Kuri dabar supista valanda? Man rūpi, ką, po galais, reiškia 7.28. *Aš negaliu jos pamiršti...*

Hazelė

Mano širdis plyšta ū-hū, kai aš ją pamatau...

Nusviedžiu sunkią antklodę ir žiūriu į Padį Stantoną. Padis. Ką man daryti? Gordonas Diuris. Džiukas Boksas. Kas čia, po galais, vyksta? Kodėl tau neatstojus nuo manęs, Džiukai Boksai, šikniau tu? Igi... tu čia buvai. Padėk man, žmogau. PADĖK MAN.

Ką tu apie visa tai pasakysi?

TU MAN VISIŠKAI NEPADEDI, TU, ŠIKNIAU... VISIŠKAI NEPADEDI...

Ant pagalvės ištykšta kraujo. Įsikandau liežuvį. Žiauriai prakirtau, kiek galima spręsti iš šito vaizdo. Kiekviena mano kūno ląstelė nori iš čia pasitraukti, kiekviena kūno ląstelė skausmingai marinuojama grynuose supistuose nuoduose.

vėžys

mirtis

liga liga liga

mirtis mirtis mirtis

AIDS AIDS pisau jus visus SUPISTI ŠIKNIAI, PISAU JUS VISUS

SERGANTYS VĖŽIU ŽMONĖS... JOKIO PASIRINKIMO

JIE NUSIPELNĘ

NEKALTI AUTOMATIŠKAS MIRTIES NUOSPRENDIS

IŠMESDAMAS LAUK SAVO GYVENIMĄ NEBŪTINAI

TURI BŪTI AUTOMATIŠKAS MIRTIES NUOSPRENDIS

SUNAIKINTI

REABILITACIJA
FAŠIZMAS
PUIKI ŽMONA
PUIKŪS VAIKAI
PUIKŪS NAMAI
PUIKUS DARBAS
PUIKUS
MALONU TAVE MATYTI, TAVE MATYTI...
PUIKU PUIKU PUIKU SMEGENŲ SUTRIKIMAS
SILPNAPROTYSTĖ
DEDERVINĖ PIENLIGĖ PNEUMONIJA
VISAS GYVENIMAS DAR PRIEŠ AKIS, TU SUTIKSI
ŠAUNIĄ MERGAITĘ IR APSIRAMINSI...

Ji vis da yr mano pirmoji meeilė

PATS SAVE IKI TO PRIVEDEI.

Miegoti.

Vėl siaubai. Ar aš miegu, ar pabudęs? Kas supistai žino ir kam rūpi? Ne man. Skausmą vis dar jaučiu. Žinau tik vieną dalyką. Jei pajudėsiu, nusikąsiu liežuvį. Puikų liežuvio gabaliuką. Šito kaip tik aš ir negaliu sulaukti, kol mano Ma duos man, tiesiog kaip senais laikais. Liežuvio salotos. Nuodykite savo vaikus.

Tu suvalgysi šį liežuvį. Tai puikus, skanus liežuvio gabaliukas, sūnau.

TU SUVALGYSI TĄ LIEŽUVĮ.

Jei ir nejudėsiu, mano liežuvis vis tiek nuslys stemple žemyn. Jaučiu, kaip jis slenka. Apimtas baisaus siaubo, atsisėdu ir pradedu žiaukčioti, bet nieko neišspjaunu. Krūtinėje daužosi širdis, o iš nuvargusio kūno sunkiasi prakaitas.

Ar tai miiiieeeeeegaaassssss.

Pisau. Kartu su manimi šiame kambaryje kažkas yra, jis artinasi supistomis lubomis virš lovos.

Tai kūdikis. Mažoji Don, ropojanti lubomis. Verkianti. Bet ji dabar žiūri žemyn į mane.

– Tu leidai man supistai numiiiiiiiiiiirt, sako tai. Bet ne Don. Ne tas mažasis kūdikis.

Nee, noriu pasakyti, tai supista beprotybė.

Tas kūdikis turi aštrius, lyg vampyro, dantis, nuo kurių varva kraujas. Tas daiktas visas pasruvęs šleikščiomis gelsvai žaliomis gleivėmis. Akys, visų kada nors mano sutiktų psichopatų akys.

– Tusupistaimanenužudei palikaimanesupistainumirti apsvaiginęnarkotikaissavosupistasgalvas spoksodamiįsupistassienas tu supistasapspangęsnarkomaniškasšikniau ašsupistaisudraskysiutave ir pasimaitinsiutavosupistaiapgailėtinapilkanarkomaniškamėsapradėdamanuotavonarkomaniškopenionesašmiriaubūdamasupistaskaistuoleašniekuometnepasidulkinsiuniekadaneturėsiukosmetikosirgražiųdrabužiųniekuometnebūsiuniekuonesjūssupistinarkomaniškišikniainiekuometnepasirūpinotemanimijūsleidoteman supistainumirtinuosupistouždusimotužinaikokstaijausmaskurįašiškenčiauperjusšikniusašturiusupistąsieląašvisdarjaučiuskausmąirjūsšikniaijūsegoistiškisupistinarkomaniškišikniaisutuosavosupistuheroinuvisataiišmanęsatėmėtetodėlašruošiuosinukramtytitavosupistąnesveikąpenį! NORIUSUPISTOORALINIOSEKSONORIUPAIMTIĮBURNĄNORIUPAIMTIĮBURNĄNORIUUUU

Tai nušoka nuo lubų ant manęs. Mano pirštai drasko ir plėšo minkštą lyg plastilinas kūną – visą tą tąsią masę, bet šlykštus aštrus balsas vis dar spiegia ir tyčiojasi, o aš stumiu ir purtau ir jaučiuosi taip, lyg lova būtų pakrypusi vertikaliai, ir aš krentu ant supistų grindų...

Tai mieeeegaaaaaassss.

Štai ateina mano pirmoji meeilė.

Tuomet, vis dar laikydamas tą vaiką, švelniai jį liūliuodamas, grįžtu atgal į lovą. Mažoji Don. Supistai gaila.

Tai tik mano pagalvė. Ant pagalvės yra kraujo. Gal tai iš mano liežuvio, gal čia buvo mažoji Don.

Greičiau jau tai, nei tikrovė.

Dar daugiau skausmo, daugiau miego-skausmo.

Kai atsipeikėju, suvokiu, kad praėjo kažkiek laiko. Kiek laiko, nežinau. Laikrodis rodo 2.21.

Ant kėdės, žiūrėdamas į mane, sėdi Ligotasis. Jo veide švelnus smalsumas, stelbiamas geraširdiškumo ir globėjiškos paniekos. Kol jis gurkšnoja arbatą ir kramtydamas virškina šokoladą, aš suvokiu, kad čia, kambaryje, dar yra mano Ma ir tėvas.

Kas čia supistai vyksta?

Supistai vyksta

– Čia Simonas, praneša Ma, patvirtindama, kad aš ne kliedžiu, nebent vaiduokliai skleistų ir garsus, ne tik matytųs. Kaip Don. Mirštu su kiekviena aušra.

Nusišypsau jam. Donos tėvelis. – Sveikas, Si.

Tas kalės vaikas tiesiog įsikūnijęs žavesys. Linksmai ir bičiuliškai erzina „Hunams" prijaučiantį mano senį dėl fūlės, vaizduodamas susirūpinimą lyg šeimos draugas apylinkės gydytojas mano senajai mergytei.

– Tai neatidėliotinas dalykas, misis Renton. Aš nesistengiu pasirodyti pats esąs be dėmės, toli gražu ne, bet vieną kartą suvoki, kad privalai mesti tas nesąmones – tiesiog pasakyti ne.

Tiesiog pasakyti ne. Tai lengva. Pasirink gyvenimą. Nusikratyk Hei-ou Roinėlio.

Mano tėvams, atrodo, sunku patikėti, kad „Jaunasis Simonas" (kuris yra keturiais mėnesiais vyresnis už mane, nors manęs jie niekuomet nevadino „Jaunuoju Marku") galėtų turėti ką nors bendra su narkotikais, be atsitiktinio jaunatviško flirtavimo iš smalsumo. Jaunasis Simonas, jų akimis, laimės kūdikis. Štai Jaunojo Simono mergaitės, Jaunojo Simono puikūs drabužiai, Jaunojo Simono saulės įdegimas, Jaunojo Simono butas mieste. Netgi trumpos Jaunojo Simono išvykos į Londoną jiems atrodė kaip įspūdingiausi įsidarbinimo atvejai, dendiški Leito Banana butų meilaus kavalieriaus nuotykiai, tuo tarpu mano keliones į pietus

jie nuolat siejo su kažkuo nesveiku ir nemaloniu. Jaunasis Simonas negalėjo padaryti ką nors bloga. Jie žiūrėjo į tą šiknių kaip į videofilmų kartos *Mūsų Vūlį*.

Ar Don įsiveržia į Ligotojo sapnus? Ne.

Mano Ma ir tėvas įtaria, nors jie niekada nėra to prasitarę, kad dėl manųjų narkotikų problemų kaltas bendravimas su „tuo vaikiu Merfiu". Juk Bulvė – tingus, apšiuręs kalės vaikas, kuris, savaime aišku, negalėjo rasti sau vietos ir atrodė apspangęs nuo narkotikų net tuomet, kai buvo švarus. Dėl amžinų sunkių pagirių Bulvė esąs niekam tikęs baisiai niekingas meilužis. Kita vertus, Begbis, visiškai supistai pamišęs psichas Valkata, vertinamas kaip tipiškas škotiško vyriškumo pavyzdys. Taip, galbūt ir pasitaiko vargšų kekšių vaikų, kurių veidus suraižo alaus butelių šukės, kai Franko įšėlsta, bet tas vaikis sunkiai dirba ir sunkiai linksminasi *etcetera*, *etcetera*.

Po to, kai maždaug valandą visi pasikalbėjo su manimi lyg su paprasčiausiu šikniumi, mano tėvai išėjo iš kambario, nusprendę, kad Ligotasis Berniukas yra tikrai švarus ir nesiruošia perduoti jų atžalai jokio H, kad ir kaip supistai man dėl to apmaudu.

– Visai kaip senais gerais laikais, a? sako jis, žiūrinėdamas mano plakatus.

– Palauk, ištrauksiu *Subbuteo* žaidimą ir pornografinių knygų. Būdami vaikai mes masturbuodavomės pasiėmę tuos pornografinius žurnalus. Ligotasis, dabar virtęs tikru eržilu, nemėgo, kai jam primindavai ankstyvą seksualinį brendimą. Kaip įprasta, pakeičia pokalbio temą.

– O tu gerokai prigesęs, sako jis. Ko tas šiknius dar supistai tikėjosi šitokiomis aplinkybėmis?

– Supista teisybė. Supistai blogai jaučiuosi, Si. Privalai pamėtėti man šiek tiek LSD.

– Jokių šansų. Aš švarus, Markai. Jei tik pradėsiu maltis tarp tokių nevykėlių kaip Bulvė, Svonis ir panašiai, vėl po kiek laiko imsiu vartoti. Jokiu būdu, Chosė, sutrimituoja pro sučiauptas lūpas ir papurto galvą.

– Ačiū, bičiuli. Už visą tavo supistai gerą širdį.

– Liaukis verkšlenti. Žinau, kad tau blogai. Keliskart esu perėjęs visa tai ir viską prisimenu. Tu buvai atsijungęs jau porą dienų. Taigi beveik jau perėjai supistai sunkiausią fazę. Žinau, kad tai sunku, bet jei pradėsi dabar leistis, visas šis numeris bus sukruštas. Vartok ir toliau raminamuosius. Savaitgalį atnešiu tau šiek tiek hašišo.

– Hašišo? Hašės! Tu supistas komediantas. Lygiai taip pat sėkmingai gali mėginti įveikti trečiąjį pasaulinį badą su pakeliu šaldytų žirnių.

– Nee, bet paklausyk manęs, žmogau. Kai skausmas liausis, tada ir prasidės tikra sušikta kova. Depresija. Nerimas. Aš tau sakau, žmogau, tu pasijusi toks supistai mažas, kad norėsi pats save supistai sutrypti. Tau reikia ko nors, kas tave kiek palaikytų. Kai tik atsikračiau to įpročio, pradėjau gerti kaip pislius. Kiekvieną dieną vienu prisėdimu aš išlakdavau po butelį tekilos. Nukainotasis buvo nuo manęs paklaikęs! Dabar aš atsikračiau alkoholio ir susitikinėju su keliomis paukštytėmis.

Jis padavė man nuotrauką. Joje Ligotasis buvo su nuostabios išvaizdos mergina.

– Fabiana. Prancūzaitė, taip sakant. Vykstame kartu atostogauti. Ši nuotrauka padaryta prie Skoto paminklo. Kitą mėnesį dumiu pas ją į Paryžių. Iš ten į Korsiką. Jos gimdytojai turi ten nedidelį namelį. Supistai didingas vaizdas, žmogau. Girdėti moterį šnekant prancūziškai, kai dulkini ją, koks galingas stimuliatorius.

– Taaip, bet ką gi ji sako? Galiu lažintis, kad kažką panašaus: Tavoo pėnys yrrr, kaip jūz tėn sakotėė, mažiuiylis, o gal tiū darrr nė neprrradėjai... Lažinuosi, kad būtent tai ji ir sako prancūziškai.

Jis man nusišypso ta kantria, globėjiška ar-tu-jau-baigei-kalbėti šypsena.

– Konkrečiai šia tema aš praeitą savaitę kalbėjausi su Lora Makevan. Ji davė man suprasti, kad būtent šioje srityje tu turėjai problemų. Pasakė, kad tu negalėjai net nusišypsoti, kai ji paskutinį kartą baigė su tavimi.

Nusišypsau ir gūžteliu pečiais. Maniau, kad su šia bėda jau baigta.

– Sakė, kad tu negalėjai pasitenkinti pats, ką jau kalbėti apie kurią nors kitą skylę, su tuo supistu pirščiuku, kurį turi įžūlumo vadinti peniu.

Dėl kuolo dydžio aš nelabai ką tegaliu atkirsti Ligotajam. Jo didesnis, be abejo. Kai buvome jaunesni, dažnai fotografuodavome savo bumbulus pasų nuotraukų kabinoje Veiverlio stotyje. Po to mes pakišdavome tas nuotraukas po stiklu senose, pilkose autobusų stotelių pavėsinėse, kad jas matytų žmonės. Mes tai vadinome viešomis meno parodomis. Susirūpinęs dėl to, kad Ligotojo Berniuko buvo didesnis, aš prikišdavau savo kuolą kuo arčiau kameros linzės. Tas šiknius, deja, netrukus perprato ir pradėjo daryti tą patį.

Turint galvoj mano nesėkmę su Lora Makevan, buvo net blogiau. Lora kietas riešutėlis. Pobaisis geriausiu atveju. Per vieną naktį su ja ant mano kūno atsirado daugiau įdrėskimų, nei aš kada nors buvau įgijęs nuo adatų. Dėl to įvykio teisinausi kaip tik begalėdamas. Taip slegia, kai žmonės kišasi į tavo reikalus. Ligotasis Berniukas nusiteikęs kiekvienam pisliui papasakoti, koks nevėkšla dulkintojas esu.

– Gerai, pripažįstu, tai buvo sumautai apgailėtinas numeris. Bet aš buvau prisisiurbęs ir sudirgęs, o į miegamąjį, ne kur kitur, mane įsitempė ji pati. Ko, po galais, ji tikėjosi?

Jis nusišaipė iš manęs. Tas kalės vaikas visuomet duodavo suprasti, kad jis turi dar daugiau medžiagos patyčioms. Tuo ir pasinaudojo nedelsdamas.

– Nagi, bičiuli, tu tik pagalvok, ko netenki. Kitą dieną aš šlaisčiausi po sodus. Visur pilna mokyklinukių. Tu uždegi spingsulę, o jos lyg plaštakės suskrenda prie masalo. Moteriškės mėdžioja. Visur pilna užsienietiškų skylių, kai kurios iš jų rezga planus šiam reikalui. Aš kelis supistus saldainiukus mačiau netgi Leite, tiesą sakau. Ak, tie saldainiukai, reikia pasakyti, kad Miki Veir šeštadienį buvo supistai šauni Ister Roude. Visi berniukai klausinėjo, kur tu dingai. Pagalvok, netrukus bus Igio Popo ir *The Pogues* pasirodymai. Pats laikas tau dabar supistai susiimti ir pradėti gyventi savo supistą gyvenimą. Tu negali visą likusį savo gyvenimėlį praleisti pasislėpęs tamsiame kambaryje.

Iš tikrųjų manęs nedomina visas tas mėšlas, kurį pasakoja tas šiknius.

– Man tikrai reikia tik vienos nedidelės dozės, Si, kad atsipalaiduočiau. Bent metadono tabletės...

– Jei tu būtum geras berniukas, pakaktų šiek tiek susiversti *Tartan Special* alaus. Tavo Ma sakė, kad galėtų pasiimti tave į „Dokerių" klubą penktadienį; jei tik elgsiesi padoriai.

Kai šis globėjiškai nusiteikęs šiknius išėjo, aš staiga jo pasigedau. Jam beveik pavyko išvaduoti mane iš savęs paties. Tai *buvo* panašu į senus gerus laikus, bet tik ta prasme, kad padėjo prisiminti, kiek daug pasikeitimų per tą laiką įvyko. Kažkas įvyko. Prasidėjo narkotikai. Ar aš gyvensiu vartodamas juos, mirsiu nuo jų, ar gyvensiu be jų, – puikiai supratau, – viskas jau nebebus taip kaip anksčiau. Man reikia dingti iš Leito, dingti iš Škotijos. Savo paties labui. Dingti visam laikui, o ne tik tiems šešiems mėnesiams į Londoną. Šių vietų bjaurumas ir ribotumas tapo akivaizdus, ir aš jau niekuomet negalėsiu žiūrėti į visa tai kaip anksčiau.

Per kitas kelias dienas skausmas šiek tiek atlėgo. Net pradėjau virtis valgį. Kiekvienas po saule gyvenantis šiknius įsitikinęs, kad jo Ma geriausia kulinarė. Aš taip pat šitaip maniau, kol nepradėjau gyventi vienas. Tuomet supratau, kad mano mama sušikta virėja. Todėl pradėjau pats ruošti užkandžius. Senis niurzga dėl to „triušio maisto", bet man atrodo, kad jam patinka mano paruošti aštrūs patiekalai su paprika ir troškiniai. Senoji atrodė kiek pasipiktinusi dėl mano įsiveržimo į virtuvę, kurią ji laikė grynai savo valdomis, ir nuolat klykavo dėl mėsos, bet man rodos, kad maistas ir visa kita jai patiko.

Kad ir kaip būtų, skausmą pakeitė šlykšti, beribė ir juoda depresija. Niekuomet nebuvau patyręs tokio visiško, absoliutaus beviltiškumo jausmo, pertraukiamo tik smarkios baimės priepuolių. Tai mane taip sukausto, kad tik sėdžiu lyg prikepęs ant kėdės ir nekenčiu sušikto teliko, bet jaučiu, kad atsitiks kažkas baisaus, jei tik pamėginsiu jį išjungti. Sėdžiu vos nemirdamas iš noro nusišlapinti, bet esu pernelyg įbaugintas, kad nueičiau į tualetą, nes man atrodo, kad kažkas tyko po laiptais. Ligotasis buvo dėl to

įspėjęs ir aš pats anksčiau buvau tai patyręs, bet jokie įspėjimai ar asmeninė patirtis negali jūsų paruošti visam šiam išmėginimui. Palyginti su tuo, pačios blogiausios alkoholio sukeltos pagirios atrodo lyg idiliškas sapnas.

Mano širdis plyšta ū-hū. Spragteliu jungiklį. Ačiū dievui už distancinio valdymo pultą. Vienu mygtuko spustelėjimu jūs galite persikelti į visiškai kitą pasaulį. Kai aš matau ją laikant Nusidėvėjusios sporto įrangos keitimas, tas vyrukas kažką sako apie akivaizdžią gamybinio pajėgumo ir pagamintos produkcijos įvairiapusiškų duomenų, kurie leistų įvertinti ir patvirtinti jų naudingumą regioniniu mastu pagal efektyvumo bei produktyvumo rodiklius, stoką, o nežinia kodėl apmokėti visa tai galų gale turės mokesčių mokėtojas

– Kavos, Markai? Nori kavos? klausia Ma.

Aš negaliu atsakyti. Taip, prašau. Ne, ačiū. Noriu ir nenoriu. Nesakau nieko. Tegu Ma pati nusprendžia, ar gersiu kavą, ar ne. Perduodu ar deleguoju jai šią valdžią, ar sprendimo teisę. Perduota valdžia reiškia tos valdžios išsaugojimą.

– Nupirkau puikius drabužėlius Andželos mažyliui, sako Ma, laikydama rankose tai, kas iš tikro panašu į puikius mažus drabužėlius. Ma, rodos, nesuvokia, kad aš nežinau, kas ta Andžela, ką jau kalbėti apie vaiką, kuriam skirti šie puikūs drabužėliai. Aš tik linkteliu ir nusišypsau. Mamos ir mano gyvenimai jau prieš daugelį metų atsiskyrė, kiekvienas nukrypdamas skirtingomis kryptimis. Mes dažnai susitinkam ir kalbamės, bet nesusikalbam. Tarkim, aš sakyčiau: Nusipirkau iš Sikerio draugužio, zuikiadančio šikniaus, kurio vardo neprisimenu, neblogą kąsnelį heroino. Štai taip: Ma perka drabužius žmonėms, kurių nepažįstu, o aš perku heroiną iš žmonių, kurių nepažįsta mano mama.

Tėvas augina ūsus. Trumpai kirptais plaukais jis atrodys kaip nerūpestingas homoseksualistas, klounas. Fredis Mer-kuris. Jis nesuvokia šios kultūros. Aš jam tai paaiškinau, bet jis nenorėjo klausyti.

Bet kitą dieną ūsų jau nebuvo. Dabar tėvas „neturi kada rūpintis“ jų auginimu. Kleras Groganas dainuoja *Don’t Talk To Me*

About Love per *Radio Forth*, o mano Ma verda daržovių sriubą virtuvėje. Visą dieną mano galvoje sukosi *Joy Division* daina *She's Lost Control*. Janas Kurtis. Matis. Aš galvoju apie juos taip, lyg jie kaip nors būtų tarpusavyje susiję; bet vienintelis iš tikrųjų juos siejantis dalykas tėra mirties troškimas.

Štai ir viskas, ką verta paminėti apie šią dieną.

Savaitgalį aš jaučiuosi ne taip jau blogai. Si gavo man šiek tiek užsitraukti, bet tai tik įprastas, niekam tikęs Edinburgo hašišas. Pasidarau iš jo kelis paplotėlius, ir jo poveikis sustiprėja. Netgi šiek tiek užlūžtu po pietų savo kambaryje. Vis dar jaučiuosi per daug sumautai, kad trokščiau į lauką, ypač į supistą „Dokerių" klubą kartu su savo Ma ir tėvu, bet nusprendžiu dėl jų pasistengti, nes jiems reikėjo kiek atsikvėpti. Ma ir tėvas beveik visada leisdavo šeštadienio vakarus klube.

Užsigalvojęs žingsniuoju Greit Džankšn gatve, senis nė minutę neišleidžia manęs iš akių, kad nesumanyčiau pabėgti. Take užsiraunu ant Moli ir mes šiek tiek paplepame. Skubindamas mane senis įkiša savo trigrašį ir žiūri į Moli taip, lyg norėtų šią bjaurybę tučtuojau pritrėkšt. Vargšė Moli nebuvo net prisilietusi prie marihuanos. Loidas Bytis, kuris kažkada buvo geras mano bičiulis, kol visi šikniai nesužinojo, kad jis dulkina savo paties seserį, kukliai man linktelėjo.

Klube žmonės plačiai šypsosi mano seniams ir įtemptai man. Mane trikdo šnabždesys ir linkčiojimai, po kurių stojo tyla, kai mes susėdome prie stalelio. Tėvas pliaukšteli man per nugarą ir mirkteli, o Ma apdovanoja širdį gniaužiančia švelnia ir tokia ramia atlaidžia šypsena. Tikrai, jokių abejonių, jie neblogi seni šikniai. Supistai daug kas tuose kekšių vaikuose man patinka, jei taip visiškai nuoširdžiai.

Mąstau, kaip jie turėtų jaustis dėl manęs tokio, koks esu. Supista gėda. Bet aš esu. Vargšė Lesli niekuomet nematys augančios Don. Les ir Ligotasis, krušlius, kalbama, kad šiuo metu ji yra *Southern General,* Glazge, prijungta prie gyvybę palaikančio aparato. Paracetamolio reikalai. Ji nusidangino į Glazgą, kad išsiveržtų iš heroino aplinkos Miuirhuse, o baigė pakeliui į Posilą kartu su

Skrilu ir Garbo. Kai kuriems pisliams nėra jokio išsigelbėjimo. Charakiris Les būtų geriausia išeitis.

Svonis, kaip visuomet, buvo jautrus ir savanaudis: – Supisti glazgiečiai dabar gauna geriausią produktą. Jie gauna tą gryną farmaceutinį mėšlą, o mes tuo tarpu esame priversti nuodytis tuo visu supistu šlamštu, kokį tik galime pasičiupti. Geras produktas švaistomas tiems šikniams, daugelis iš jų net nesileidžia. Heroiną rūkyti ir šniaukšti – supistai beprasmiškas eikvojimas, niekinamai sušnypštė jis. – Ir ta supista Lesli: ji turėtų užtrumpinti Baltąją Gulbę su tuo produktu. Ar ji nors kiek man pasiūlė? Nee. Tik sėdi gailėdama savęs dėl to vaikio. Gaila ir visa kita, žinai, nesuprask manęs klaidingai. Reikalas tas, kad atsirado galimybių ir visa kita. Laisvė mainais už įsipareigojimą būti vieniša motina ir visa kita. Būk tikras, ji nepraleis progos išskleisti sparnus.

Laisvė mainais už įsipareigojimą. Skamba gerai. Aš pageidaučiau laisvės mainais už įsipareigojimą sėdėti šiame supistame klube.

Prie mūsų prieina Džokis Lintonas. Džokio makaulė panaši į gulintį kiaušinį. Stori juodi plaukai kiek pražilę. Jis dėvi trumparankovius žydrus marškinėlius, rodydamas visiems savo tatuiruotes. Ant vienos rankos parašyta *Džokis ir Elein – Tikra Meilė Niekuomet Nemiršta*, o ant kitos – *Škotija* bei *Šėlstantis Liūtas*. Tikroji meilė, deja, baigėsi, Elein jau seniai užvertusi kanopas. Džokis dabar gyvena su Margaret, kuri aiškiai nekenčia tos tatuiruotės, bet kiekvieną kartą, kai jau susiruošia pakeisti ją kita, Džokis vėl ima maištauti, teisindamasis, jog bijo užsikrėsti ŽIV per adatą. Akivaizdus mėšlas, menkystos išsisukinėjimas, nes jis vis dar degioja žvakutes Elein. Labiausiai man Džokis įsiminė savo dainavimais per vakarėlius. Jis mėgdavo dainuoti Džordžo Harisono *My Sweet Lord*, tai buvo jo arkliukas. Bet Džokis niekuomet taip ir neišmoko visos tos dainos. Žinojo tiktai pavadinimą ir „aš tikrai noriu pamatyti Tave, Viešpatie", o visa kita buvo da da da da da da da.

– Dei-vi. Ke-te. Šį-va-ka-rą-at-ro-dai-nuos-ta-biai-lė-ly-te. Ne-nu-leisk-nuo-jos-a-kių-Rin-to-nai-nes-aš-ją-pa-grob-siu! Tu-Glaz-go-bar-ža. Džokis išspjovė skiemenis lyg koks „Kalašnikovas".

Senoji mergaičiukė dedasi drovuole, jos veido išraiška man kelia šiokį tokį pasišlykštėjimą. Aš tiesiog pasislepiu už alaus pintos ir pirmą kartą per visą savo gyvenimėlį esu patenkintas visiška tyla, įsivyravusia per bingo žaidimą. Įprastą susierzinimą, kai tie idiotai drausmindavo kiekvieną mano žodį, dabar pakeitė rami palaima.

Turėčiau paskelbti bingo laimėjimą, bet dabar nenoriu kalbėti, o juo labiau atkreipti į save visų dėmesį. Bet atrodė, kad likimas – ir Džokis – nesiruošė taikstytis su mano troškimu likti nepastebėtam. Tas šiknius pastebėjo mano kortelę.

– BINGO! Tu-iš-lo-šei-Mar-kai. Jis-iš-lo-šė-bin-go. LAIMĖJIMAS-ČIA! Jis-net-ne-si-ruo-šė-pa-skelb-ti-lai-mė-ji-mo. Na-gi-sū-ne-li. Ga-lų-ga-le-su-pis-tai-su-si-imk.

Aš meiliai nusišypsojau Džokiui, visą tą laiką linkėdamas tam ilganosiui šikniui greitos ir žiaurios mirties.

Alus primena užsikišusio unitazo turinį, prisotintą CO_2. Po vieno gurkšnio mane sukrėtė stiprūs, vemt verčiantys spazmai. Tėvas pliaukšteli man per nugarą. Po to jau negaliu paliesti savo pintos, bet Džokis ir tėvas metėsi prie savųjų. Įėjo Margaret, ir su senąja mergaičiuke jau įjunko į degtinę su toniku bei *Carlsberg Special* alų. Iš karto apsidžiaugiau užgrojusia muzikantų grupe kaip proga išsisukti nuo pašnekesių.

Mano Ma ir tėvas pakilo pašokti pagal *Sultans Of Swing*.

– Mėgstu tuos *Dire Straits*, taria Margaret. – Jie kreipiasi į jaunuosius, bet juos mėgsta visokio amžiaus žmonės.

Vos susituriu nuožmiai nesugriovęs šios kretiniškos pastabos. Bet pasitenkinu pokalbiu su Džokiu apie fūlę.

– Roks-bur-gas no-ri įsi-terp-ti. Tai-yr-blo-giau-sia-ško-tiš-ka-ko-man-da-ko-kią-aš-ka-da-ma-čiau, atkišęs į priekį žandikaulį pareiškia Džokis.

– Tai ne jų kaltė. Gali tik myžt su tuo straubliu, kokį turi. Kas ten dar yra?

– Taaip, vi-sai-tei-sin-gai... bet-aš-no-rė-čia-ma-tyt-Džo-ną-Robert-so-ną-ga-vus-ga-li-my-bę-pa-si-reikš-ti. Ans-yr-to-verts. Pas-to-viau-sis-Ško-ti-jas-puo-lė-jas.

Mes tęsiame savo ritualinį ginčą, kiek įmanydamas stengiuosi išspausti bent kiek aistros, kuri įkvėptų mūsų ginčui gyvybės, bet man beviltiškai nesiseka.

Pastebiu, jog Džokis su Margaret prižiūri, kad aš nepasprukčiau. Jie visi pakaitomis mane prižiūrėjo, niekuomet nešoko visi keturi vienu metu. Džokis ir mano Ma šoko grojant *The Wanderer*, Margaret ir mano tėvas per *Jolene*, Ma ir tėvas vėl per *Rollin Down The River*, o Margaret ir Džokis – grojant *Save The Last Dance For Me*.

Kai storas dainininkas užtraukia *Song Sung Blue*, senoji ledi ištraukia mane lyg skudurinę lėlę į šokių aikštelę. Plieskiant šviesoms prakaitas tiesiog žliaugė nuo manęs, – Ma išdidžiai judino savo kumpius, o aš vangiai tūpčiojau. Pažeminimas dar labiau sustiprėja, kai susigaudau, jog tie šikniai groja Neilo Deimondo popuri. Man tenka iškęsti *Forever In Blue Jeans, Love On The Rocks* ir *Beautiful Noise*. Kai ateina eilė *Sweet Caroline*, aš jau vos nealpstu. Senoji ponia priverčia mane mėgdžioti visus kitus susnas ir mojuoti ore rankomis, kol šie dainuoja:

– RAAANKOOS... BESILIEČIANČIOS RAAANKOOS... IŠTIEEESTOOS... LIEČIANČIOS TAVEEE... LIE-ČIANČIOS MANEEE...

Dirsteliu atsisukęs į mūsų staliuką ir pamatau savo stichijoje Džokį, Leito Alą Džolsoną.

Po šios kankynės prasideda kita. Senis įbruka man dešimtinę ir liepia atnešti visiems išgerti. Šio vakaro dienotvarkėje akivaizdžiai numatytas socialaus bendravimo įgūdžių ir tarpusavio pasitikėjimo ugdymas. Paimu padėklą ir atsistoju į eilę prie baro. Dirsteliu durų pusėn, rankoje jausdamas tą nuostabiai šiugždantį banknotą. Vertą kelių granų. Po pusvalandžio, išsiveržęs iš šito košmaro, galėčiau būti pas Sikerį ar Džonį Svoną, Motiną Vyresniąją. Tuomet pastebiu tarpdury stovintį savo senį ir stebintį mane, lyg jis būtų tvarkdarys durininkas, o aš – potencialus triukšmadarys. Bet jo užduotis – mane sulaikyti, o ne išmesti lauk.

Iškrypėliškas spektaklis.

Aš vėl pasisuku į eilę ir pamatau tą mergaičiukę, Trišę Makinli,

su kuria kartu lankiau mokyklą. Aš mieliau būčiau su niekuo nesikalbėjęs, bet dabar, kai ji pažinusi mane plačiai nusišypso, jau negaliu jos ignoruoti.

– Kaip sekasi, Trišе?

– O, sveiks, Markai. Seniai nesimatėme. Kaip tau sekasi?

– Ne taip jau blogai. O tau?

– Pats matai. Tai Džeris. Džeri, tai Markas, mes mokėmės vienoj klasėj. Atrodo, kad tai buvo taip seniai, a?

Ji supažindina mane su niūria, prakaituota gorila, kuri kriukteli mano pusėn. Aš linkteliu.

– O taip. Tikrai seniai.

– Ar vis dar matai Simoną? Visos panos vis klausinėja apie Ligotąjį. Man nuo to jau bloga.

– Taaip. Kažkurią dieną jis buvo užėjęs pas mane į namus. Netrukus išvažiuoja į Paryžių. Paskui į Korsiką.

Trišė šypsosi, o gorila spokso su nepasitenkinimu. Iš to vyruko veido matyt, kad jis pyksta ant viso pasaulio ir, atrodo, pasiryžęs dėl to net kautis. Esu tikras, kad jis iš Saterlendo gaujos. Trišė tikrai galėjo išsirinkti ką nors geresnio. Mokykloje krūvos ponterių svajojo apie ją. Kažkada tryniausi aplink ją, tikėdamasis, kad kiti manys, jog susidėjau su ja, ir vyliausi, kad kažkokiu būdu taip ir atsitiks. Kartą net pats patikėjau savąja propaganda ir gavau stiprų antausį per marmūzę, kai, mums abiem einant apleista geležinkelio atšaka, pamėginau pakišti ranką po jos megztuku. Užtat Ligotasis, šiknius, ją išdulkino.

– Jis visuomet ką nors prasimano, tas mūsų Simonas, ar ne? ilgesingai šypsodamasi sako Trišė.

Tėtušis Simonas.

– Žinoma. Santykiauja su nepilnamečiais, suteneriauja, prekiauja narkotikais, vilioja pinigus iš žmonių. Tai ir yra mūsų Simonas. Mane patį nustebino netikėtai prasiveržęs dygumas. Ligotasis buvo geriausias mano bičiulis, na, Ligotasis ir Bulvė... gal dar Tomis. Kodėl aš taip blogai kalbu apie tą šiknių? Ar vien tik dėl jo aplaidumo tėviškoms pareigoms arba savo tėvystės nepripaži-

nimo? Greičiau jau dėl savo pavydo tam šikniui. Jam tai nerūpi. Jam tai nerūpi, todėl ir negali jo pažeisti. Niekados.

Kad ir kaip būtų, Trišę tai užgauna.

– Ee... ką gi, gerai, ee, pasimatysime, Markai.

Jie greitai pasitraukia, Trišė nuneša padėklą su gėrimais, o Saterlendo gorila (ar aš tik maniau, jog jis buvo iš Saterlendo) atsigręžęs žiūri į mane, jo krumpliai kone gremžia šokių aikštelės grindų laką.

Negražu šitaip apkalbėti Ligotąjį. Jaučiuosi tiesiog šlykščiai, kai tas šiknius išlipa sausas iš balos, o aš murkšlinas. Bet įtariu, kad šitaip tik man pačiam viskas atrodo. Ligotasis turi savų rūpesčių, asmeninio skausmo. Jis tikriausiai turi daugiau priešų už mane. Be jokios abejonės. Bet koks skirtumas, po galais.

Nunešu gėrimus prie staliuko.

– Viskas gerai, sūnau? klausia manęs Ma.

– Puiku, Ma, puiku, stengdamasis kalbėti kaip Džimis Kanjis ir beviltiškai susimaudamas, kaip ir visuomet, kai tik ko imuosi, sakau aš. Vėl – nesėkmė ar pergalė, ką tai reiškia? Kam, po galais, tai rūpi? Mes visi gyvename, o paskui visai netikėtai mirštame. Taigi supistos istorijos pabaiga.

SUDIRBTOS APEIGOS

Puiki diena. Tai turėtų reikšti

Susikaupk. Darbui, kurį turi padaryti. Mano pirmosios laidotuvės. Kažkas sako: – Eime, Markai, balsas švelnus. Aš žingteliu į priekį ir nutveriu juostą.

Padedu savo tėvui ir savo dėdėms, Čarliui ir Dougiui, nuleisti savo brolio palaikus į duobę. Kariuomenė tai apmokėjo savo šlamančiaisiais. Palikite tuos rūpesčius mums, pasakė mamai švelniu balsu kalbantis kariuomenės Socialinio skyriaus karininkas. Palikite tai mums.

Taip, tai pirmosios laidotuvės, kuriose dalyvauju. Man įdomu, kas ten, toje dėžėje. Iš Bilio, be jokios abejonės, ne kažin kas liko. Metu žvilgsnį į savo Ma ir Šaron, Bilio paukštytę, kurią laiko būrys tetulių. Čia yra Lenis, Pesbo ir naciai, Bilio sėbrai, kartu su keliais draugužiais iš jo padalinio.

Berneli Bili, Berneli Bili. Sveiki, sveiki, štai ir mes. Nieko čia nepadarysi

Aš mąstau apie tą *Walker Brothers* gabalą, *Midge Ure*, kuriame dainuojama: *Nėra jokio gedulo, jokių atsisveikinimo ašarų, nenoriu, kad tu sugrįžtum etcetera, etcetera.*

Liūdesio nejaučiu, tik pyktį ir panieką. Virte užviriau, kai pamačiau prie jo karsto „Junion Džeką“, ir paskui vis stebėjau tą prilaižytą, nusmurgusį šiknių karininkėlį, kuris čia akivaizdžiai jautėsi ne savo vietoje ir vis mėgino šnekinti mano motiną. Bet blogiausia, prie senioko čia spietėsi krūva tų Glazgo šiknių. Jie kupini viso to mėšlo: kaip jis mirė tarnaudamas savo šaliai, ir viso kito vergiško hunų skiedalo. Bilis buvo kvailas šiknius, naivus ir paprastas. Ne didvyris, ne kankinys, bet tiesiog kvailas šiknius.

Mane apima kikenimo priepuolis, kuris, rodos, niekad nesiliaus. Aš vos nesprogstu nuo isteriško juoko, kai mane sugriebia už rankos mano tėtušio brolis Čarlis. Jis atrodo piktas, bet šis šiknius visuomet toks. Efi, jo žmona, atstumia tą pislių šalin, sakydama: – Berniukas sukrėstas. Tai tik tokia jo reakcija, Čikai. Berniukas sukrėstas.

Atsipiskite jūs, apsimetėliai glazgiečiai šikniai.

Berneli Bili. Šitaip šie šikniai jį vadino, kai jis buvo vaikis. Taip ir sakydavo: Kas atsitiko, Berneli Bili? Man, inkščiančiam už suolo, nepatenkinti mesdavo: Na, šūneli.

Berneli Bili, Berneli Bili. Aš prisimenu tave sėdintį ant manęs. Save, bejėgiškai prispaustą prie grindų. Gerklę, suveržtą iki šiaudo storio. Besimeldžiantį, kai plaučiai ir smegenys pritrūkdavo deguonies, kad Ma sugrįžtų iš Presto anksčiau, nei tu išspausi gyvybę iš mano silpno kūno. Šlapimo kvapą iš tavo genitalijų, šlapią dėmę ant tavo šortų. Ar tikrai tai buvo taip smagu, Berneli Bili? Tikiuosi. Negaliu dabar nuoširdžiai gailėti tavęs. Tu visuomet turėjai šito-

kių bėdų; tas nesuprantamas šlapinimasis ir tuštinimasis, kuris mamą tiesiog vedė iš proto. Kas yra geriausia komanda, kuo stipriau laužydamas, maigydamas ir sukinėdamas klausdavai manęs. Man nebūdavo jokio atokvėpio, kol nepasakydavau: „Hearts". Net tuomet, kai Naujųjų metų dieną Tinekasle mes išdūrėme jūsiškius septyni-nulis, tu vis tiek privertei mane pasakyti: „Hearts". Man atrodo, jog turėčiau būti pamalonintas, kad mano pripažinimas turėjo daugiau svarbos nei tikrasis rezultatas.

Mano mylimas brolelis buvo Jos Didenybės tarnyboje, patruliavo netoli jų bazės Krosmaglene, Airijoje, toje dalyje, kurią valdė britai. Jie išlipo iš savo mašinų, kad patikrintų kelio ruožą, kai staiga POKŠT! ŠVYST! BUM! TEKŠT!, ir jų greit nebeliko. Likus tik trims savaitėms iki šio tarnybos reido pabaigos.

Jis mirė kaip didvyris, sako jie. Aš prisimenu tą dainą: „Bili, nebūk didvyris". Iš tikro jis mirė kaip dar vienas uniformuotas penis, einantis su šautuvu rankoje kaimo keliu. Jis mirė kaip nereikšminga imperializmo auka, supistai nieko nesuprasdamas apie milijardus aplinkybių, nulėmusių jo mirtį. Šiame didžiajame Airijos nuotykyje, kuris privedė jį prie mirties, jį vedė tik keli sunkiai suvokiami sektantiški sentimentai. Tas šiknius mirė taip kaip ir gyveno: visiškai supistai sutrikęs.

Jo mirtis išėjo man į naudą. Jam buvo skirtos dešimtos valandos žinios. Pasak Varholo, tas šiknius įgijo penkiolika minučių pomirtinės šlovės. Žmonės reiškė mums užuojautą, nors tai buvo nesusipratimas, vis tiek buvo malonu tą užuojautą išgirst. Niekas nenori nuvilti žmonių.

Kažkoks valdančiosios klasės šiknius, ministro padėjėjas ar kažkuris kitas, paskelbė savuoju oksbridžo balsu, koks narsus jaunuolis buvo Bilis. Jis buvo būtent toks šiknius, kurį jie būtų pavadinę bailiu plėšiku, jei jis būtų civilis, o ne iš Jos Didenybės tarnybos. Ši supista vaikščiojanti aborto liekana sako, kad jo žudikai bus negailestingai persekiojami. Supistai turėtų būti persekiojami. Net supistų Parlamento Rūmų lygiu.

Mažų pergalių prieš šią baltą padugnę bei turtingųjų įrankį prieskonis yra ne ne ne.

Bilis buvo kankinamas Saterlendo Brolių ir jų palydos, kurie tikrai versdavo jį supistai drebėti, kai aplink jį šokdami užtraukdavo: TAVO BROLIS MENKAVERTIS, vieną iš populiariausių septintojo dešimtmečio didžiosios Leito gatvės hitų, kurį paprastai atlikdavo tuomet, kai kojos jau būdavo per daug pavargusios, kad ištvertų fūlės žaidimą, kuriame dalyvaudavo po dvidešimt du žaidėjus iš kiekvienos pusės. Ar jie turėjo galvoje Deivį, ar net ir mane? Nesvarbu. Jie nematė manęs, stebinčio visa tai nuo tilto. Bili, tavo galva liko nuleista. Bejėgiškumas. Koks tas jausmas, Berneli Bili? Nekoks. Aš žinau, nes

Prie kapo viskas labai neįprasta. Čia yra Bulvė, švarus, ką tik paleistas iš Sautono. Dar Tomis. Keista, bet Bulvė atrodo sveikas, o Tomis lyg mirties palytėtas. Visiškas pasikeitimas vaidmenimis. Deivis Mičelas, geras Tomio bičiulis, vyrukas, su kuriuo aš kažkada trumpai dirbau, – kai dar buvau staliaus pameistrys, – taip pat pasirodė. Deivis pasigavo ŽIV iš tos mergiotės. Tas šiknius tikrai drąsus, kad drįso čia ateiti. Supista tikra drąsa. Begbis kaip tik dabar, kai man galėjo praversti to šikniaus nuožmumas bei jo gebėjimas sukurti chaosą, atostogauja Benidorme. Su jo nepadoria parama aš galėčiau ištverti savo *vis-à-vis* santykius su glazgiečiais. Ligotasis Berniukas vis dar Prancūzijoje, įgyvendina savo fantazijas.

Berneli Bili. Aš prisimenu, kaip mes kartu gyvenom viename kambary. Kaip, po galais, sugebėjau visus tuos metus tai daryti tiesiog

Saulė turi galią. Galima suprasti, kodėl žmonės ją garbina. Ji yra čia, mes pažįstame saulę, mes ją matome, ir ji mums reikalinga.

Tu turėjai pirmumo teisę į tą kambarį, Bili. Penkiolika mėnesių vyresnis už mane. Tikriausiai tai teisinga. Tu atsivesdavai padulkinti gumas kramtančių mergiočių ištįsusiais veidais ir piktais žvilgsniais, arba bent jau stambių katyčių. Jos žiūrėdavo į mane su androidų panieka, kai tu mane ir bet kurį su manimi esantį *Subbuteo* žaidimo partnerį išgrūsdavai į prieangį. Aš ypač gerai prisimenu, kaip tu be jokio reikalo kulnu sutraiškei vieną *Liverpool* ir dvi *Sheffield Wednesday* žaidėjų figūrėles. Tai buvo visiškai

nebūtina, bet vėl – absoliutus dominavimas turi būti aiškiai parodytas, ee, ar ne, Berneli Bili?

Mano pusseserė Nina visai verta nuodėmės. Jos plaukai ilgi, tamsūs, o dėvi ji kulkšnis siekiantį juodą paltą. Atrodo šiek tiek pankiškai. Pastebėjęs kai kuriuos Vilio kuopos bičiulius suartėjus su manaisiais glazgiečiais dėdėmis, aš susigriebiu beśvilpaująs *The Foggy Dew.* Vienas kareiva su dideliais, atsikišusiais priekiniais dantimis pasisuka ir pasižiūri į mane nuostabos ir pykčio kupinu žvilgsniu, todėl aš pasiunčiu tam šikniui oro bučinį. Jis kurį laiką spokso į mane, paskui staiga nusisuka, susišikėlis. Gerai. Morčius.

Berneli Bili, aš buvau tavo jaunesnysis menkavertis brolis, tas, kuris niekuomet dar nesidulkino, kaip tu pasakei savo bičiuliui Leniui. Lenis tol kvatojosi, kol jo vos neištiko astmos priepuolis. Tiesą sakant, tai buvo netiesa, Bili, tu kvailas, supistas šikniau.

Aš aiškiai mirktelėjau Ninai, ir ji sutrikusi nusišypsojo. Mano tėvas tai matė ir atskriejo prie manęs.

– Dar viena supista tavo nesąmonė, ir tu mus pribaigsi. Supranti?

Jo akys buvo pavargusios, giliai nugrimzdusios į akiduobes. Iš jo galėjai justi sklindant liūdną ir nejaukų pažeidžiamumą, tokio aš anksčiau niekuomet nebuvau pastebėjęs. Norėjau tiek daug jam pasakyti, bet tik įskaudinau jį tuo savo kvailiojimu.

– Pasimatysime namie, tėti. Einu, pasirūpinsiu mama.

Kažkada, velniažin kada, nugirdau jų pokalbį virtuvėje. Tėvas prabilo: – Kažkas negerai su tuo vaikiu, Kete. Sėdi kiauras dienas. Tai nenatūralu. Noriu pasakyti, palyginti su Biliu.

Ma atsako: – Vaikis tiesiog yra kitoks, Deivi, ir tiek.

Kitoks nei Bilis. Ne Bernelis Bilis. Jį atpažinsi ne iš jo keliamo triukšmo, o iš tylumo. Atėjęs jis nepuls tavęs šaukdamas, skelbdamas savo ketinimų, bet tikrai parodys save. Sveiki, sveiki. Viso gero.

Rankos mostu atsisveikinau su Tomiu, Bulve ir Miču. Jie neužeis pas mus. Jie netrukus dings. Aš matau savo senutę, klejojančią, su savo sesers Airin bei brolienės Alisos pagalba lipančią

iš taksi. Šalia kleketavo pulkas glazgiečių tetulių, tiesiog girdėjau jų baisią tarseną; kokčią vyro, supistai verčiančią vemti moters lūpose. Tos surukusios senos klumpės atrodė sutrikusios. Aišku, kad joms labiau įprastos vyresnių giminaičių laidotuvės, kai visi jas graibstyte graibsto už visų vietų.

Mama sugriebia Šaron, Bilio paukštytės, kurios krosnyje jau pašautas didelis kepalas, ranką. Kodėl, po galais, žmonės per laidotuves graibsto vieni kitus už rankų?

– Jis būtų tave padaręs garbinga moteriške, vištyte. Tu visuomet buvai tokia, kokios jam ir reikėjo. Ji kalbėjo taip, lyg būtų norėjusi įtikinti tuo save ne mažiau nei Šaron. Vargšė Ma. Prieš dvejus metus ji turėjo tris sūnus, o dabar liko tik vienas, ir tas narkotas. Tai neteisinga.

– Ar jūs manote, kad kariuomenė man kaip nors padės? išgirdau, kaip Šaron klausia mano tetulę Efi, kai mes įžengėme į namus. – Aš nešioju jo kūdikį... tai Bilio kūdikis... verkšlena ji.

– Ar tu manai, kad mėnulis padarytas iš supisto žalio sūrio gabalo – penio akytkūnių?

Laimei, visi, atrodo, buvo per daug užsigalvoję, kad tai išgirstų.

Kaip ir Bilis. Kai tapau nematomas, jis pradėjo nekreipti į mane dėmesio.

Bili, mano panieka tau metams bėgant tik dar labiau augo. Ji pakeitė baimę, tiesiog kažkaip išspaudė ją, lyg pūlingą spuogą. Be abejo, tam padėjo peilis. Didysis lygintojas, labai naudingas daiktas, naikinantis fizinius skirtumus; Erikas Vilsonas po poros metų patyrė tai savo kailiu. Tu mane už tai pamilai, kai tik atsipeikėjai po patirto šoko. Pirmą kartą ėmei gerbt ir mylėt mane tikra broliška meile. Pasišlykštėjau tavimi labiau nei kada nors anksčiau.

Supratai, kad tavo jėga, kai aš atradau peilį, neteko galios. Tu tai supratai, tu – tirtantis kalės vaike. Peilis ir bomba. Tiesiog kaip Dabar. Tik ne supista bomba. Ne

Mano susierzinimas ir pyktis vis labiau auga. Žmonės prisipila savo taures ir kalba, koks šaunus šiknius buvo Bilis. Aš tikrai negaliu prisiminti, ką gero galėčiau apie jį pasakyti, todėl užsičiaupiu. Nelaimei, prie manęs prisistato vienas iš Bilio kuopos drau-

gų, ponteris su atsikišusiais triušio dantimis, tas, kuriam aš pasiunčiau oro bučinį. – Tu buvai jo brolis, sako jis, plačiai išsiepdamas savo nasrus.

Gali tai numanyti. Dar vienas Glazgo Oranžinis – protestantų fanatikas. Nenuostabu, kad jis pritapo prie tėvo pusės. Tai atkreipė visų dėmesį į mane. Visų šiknių akys nukreiptos į mus. Mielai būčiau nudėjęs šį įkyrų krušlių.

– Tikrai buvau, kaip jūs sakote, jo brolis, pašiepiamai sutinku aš. Juntu, kaip kyla visuotinis pasipiktinimas manimi. Turiu įsiteikti miniai.

Geriausias man žinomas būdas – per daug nesidangstant šlykščiu veidmainiškumu, kurio buvo persisunkęs visas kambarys, iškrypėliškai pateikiamu kaip padorumas, prisitaikyti prie bendro choro griebiantis įprastų klišių. Tokiomis akimirkomis žmonėms jos patinka, nes tuo metu jos tampa tikroviškos ir iš tikrųjų kažką reiškia.

– Mes su Biliu dažniausiai dėl daugelio dalykų nesutardavome...

– Na, ką gi, *vive le* skirtumai... mėgindamas pagelbėti pasakė Kenis, mano dėdė iš motinos pusės.

– ... bet mus vienijo vienas dalykas, kurį abu mėgome – tai geras gėrimas ir geras pokštas. Jei jis galėtų dabar pamatyti mus visus, sėdinčius čia tokius susiraukusius, jis tol kvatotųsi, kol tikrai pamestų galvą. Jis pasakytų: linksminkitės, vardan dievo! Čia susirinko draugai ir giminaičiai. Mes nesimatėme jau ištisus amžius.

Pasikeitimas atvirukais:

Biliui
Laimingų Šventų Kalėdų ir Naujųjų metų (išskyrus Naujųjų metų dieną tarp 15.00 ir 16.40)
Markas

Markai

Laimingų Šventų Kalėdų ir Naujųjų metų

Bilis
HMFC OK

Biliui

Sveikinu su Gimimo diena

Markas

Vėliau Bilis jau kartu su Šaron

Markai

Sveikiname su Gimimo diena

Bilis ir Šaron

Šaron rašysena, kuri yra tiesiog

Mano tėvo šeimos glazgietiškosios padugnės atvažiuodavo kiekvieną liepos mėnesį į Oranžinių eitynes bei retkarčiais atsirasdavo, kai į Ister Roudą ar Tinekaslą atvykdavo „Rangers". Aš vi-

suomet pageidavau, kad tie šikniai verčiau būtų likęsi Dramčapelyje. Jie visiškai palankiai priėmė mano jaudinamą duoklę Biliui ir rimtai linktelėjo. Visi, išskyrus Čarlį, kuris mane kiaurai permatė.

– Visa tai tau supistai juokinga, sūneli, ar ne?

– Jei nori žinoti, taip.

– Man gaila tavęs. Jis papurtė galvą.

– Ne, tau visai manęs negaila, pasakiau jam. Vis dar purtydamas galvą jis pasitraukė šalin.

Po to buvo išgerta dar daugiau *McEvan's Export* alaus ir viskio. Tetulė Efi pradeda nosiniu balsu traukti kantri stiliaus raudą. Aš prislenku prie Ninos.

– Tu tiesiog pražydai ir tapai tikra gražuole, ar tu tai žinai? įkaušęs užsuokiau aš. Ji pasižiūrėjo į mane taip, lyg visa tai jau anksčiau būtų girdėjusi. Aš ruošiausi pasiūlyti, kad mudu mautume į *Fox* arba į mano butą Montgomerio gatvėje. Ar įstatymas draudžia dulkinti savo pusseserę? Tikriausiai. Jie išleidę įstatymus, draudžiančius kone viską.

– Gaila Bilio, sako ji. Tikriausiai ji laiko mane sumautu onanistu. Be abejo, ji visiškai teisi. Kažkada, kol dar nebuvau sulaukęs dvidešimties, aš pats maniau, kad bet kuris šiknius, persiritęs per dvidešimt, yra visiškas šlamštas ir nevertas, kad su juo kalbėčiausi. Kuo toliau, tuo labiau įsitikinu, jog tuomet buvau teisus. Už tos ribos viskas virsta šlykščiu kompromisu, bailia kapituliacija, progresuojančia iki pat mirties.

Čarlis, arba Čik-čiki-čik-čiki-čiki, deja, pastebėjo, kaip rūpestingai aš kalbuosi su ja, ir priėjęs įsiterpia į mūsų pokalbį, kad apgintų Ninos dorą. Nors jai ir nereikėjo storojo suskretėlio pagalbos.

Tas kekšės vaikas mostu pakviečia mane pasitraukti su juo į šalį. Jis gan smarkiai apgirtęs. Jo šnabždesys duslus, ir, kai jis kalba, užuodžiu viskio dvoką.

– Paklausyk, sūnau, jei tu tuojau pat neminsi savo pedalų į kitą pusę, trinktelsiu tau į žiaunas. Jei čia nebūtų tavo tėvo, būčiau tai padaręs jau seniai. Tu man nepatinki, sūnau. Niekada nepatikai. Ta-

vo brolis buvo dešimt kartų geresnis vyras už tave, tu, supistas narkomane. Kad tu žinotum, kiek skausmo suteikei savo Ma ir tėčiui...

– Gali kalbėti atvirai, įsiterpiau aš; nors mano krūtinėje tvinkčiojo pašėlęs pyktis, bet vis dėlto pajutau saldų pasitenkinimą, supratęs, kad tikrai įsiutinau tą šiknių. Apsiramink. Tai vienintelis būdas išdurti tą pasipūtėlį kekšės vaiką.

– O, gerai, kalbėsiu atvirai, misteri gudrusis universitetini šikniau. Aš ištaškysiu tave į šią supistą sieną. Jo stambus, tatuiruotas kumštis buvo tik už kelių colių nuo mano veido. Aš tvirčiau suspaudžiu savo rankoje stiklinę su viskiu. Nė nemanau leisti tam šikniui liesti mane tomis supistomis rankomis. Jeigu tik būtų sujudėjęs, būtų gavęs šia stikline.

Nustūmiau jo pakeltą ranką šalin.

– Tuo savo smūgiu būtum tik padaręs man puikią paslaugą. Tai prisiminęs, vėliau būčiau tiesiog užsiėmęs onanizmu. Mes, gudrieji universitetiniai sumauti narkomanai, šitaip ištvirkaujam. Todėl, kad tu nieko daugiau nesi vertas, šiukšle tu. Tu šiek tiek per daug pasitiki savimi. Jei nori eiti į lauką, tik tark supistą žodelį.

Aš mostelėjau durų pusėn. Kambarys, rodos, susitraukė iki Bilio karsto dydžio, ir jame buvome likę tik mudu su Čiku. Bet jame buvo ir kitų. Žmonės dabar atsisukę žiūrėjo į mus.

Tas šiknius švelniai kumštelėjo man į krūtinę.

– Mes šeimoje jau turime vienas laidotuves ir nenorime dar vienų.

Priėjo dėdė Kenis ir nustūmė mane į šalį.

– Nekreipk dėmesio į tuos oranžinius kalės vaikus. Liaukis, Markai, pasižiūrėk į savo Ma. Jei tu čia įsiveltum į ką nors, ją tai supistai pribaigtų, pagaliau tai Bilio laidotuvės. Prisimink, po galais, kur esi.

Kenis buvo geras vyras, na, gal kiek supista subinė, jei jau visiškai atvirai, bet aš mieliau būčiau pasirinkęs airiūkštį nei suskretėlį protestantą. Štai iš tokio kamieno aš ir esu kilęs. Kekšių vaikai papisti airiūkščiai iš motinos pusės, suskretėliai protestantiškieji oranžiniai šikniai iš tėvo.

Aš gurkšteliu viskio ir mėgaujuosi jo aitriu skoniu savo gerklėje ir krūtinėje, pranykstančiu, jam nutekėjus į mano jautrų skrandį. Paskui nuėjau į tualetą.

Iš jo tuo metu ėjo Šaron, Bilio paukštytė. Aš užtvėriau jai kelią. Mudu su Šaron esame persimetę gal tik kokiu pustuziniu sakinių. Ji buvo girta ir apstulbusi, jos veidas paraudęs ir ištinęs nuo alkoholio bei nėštumo.

– Luktelk, Šaron. Man su tavimi reikia paplepėti, taip sakant. Čia gan saugu. Aš įtraukiau ją į tualeto kambarį ir užrakinau duris.

Taukšdamas visokius niekus – kaip mudu turėtume šitokiu metu laikytis vienas kito – pradėjau ją glamonėti. Aš liečiu jos išsipūtusį pilvą ir šneku, kokią atsakomybę jaučiu savo dar negimusiam sūnėnui ar dukterėčiai. Mes pradedame bučiuotis, o mano ranka nuslysta žemyn, per jos plačius medvilninius drabužius čiuopdama kelnaites. Netrukus aš pirštais paliečiau jos vaginą, o ji ištraukė iš kelnių mano gaidį. Aš vis dar skiedžiu nesąmones, kad ji visuomet man patiko kaip asmenybė, o ji tuo metu jau nesiklauso, – nusileido žemyn, – bet aš taip kalbėdamas jaučiuosi daug jaukiau. Ji apžioja mano kotą, ir jis greitai sutvirtėja. Tikrai, ji dabar uoliai darbuojasi burna. Įsivaizduoju ją darant tai mano broleliui ir susirūpinu, kas atsitiko jo peniui sprogimo metu.

Jei tik Bilis galėtų mus dabar pamatyti, pagalvoju, bet kažkaip keistai pagarbiai. Man parūpsta, ar jis tai galėtų pamatyti, – viliuosi, kad taip. Tai buvo pirma šilta mintis apie jį. Aš ištraukiau prieš pat išsiliejant sėklai ir priverčiau Šaron atsistoti keturpėsčia. Pakėliau jos drabužius ir nusmaukiau kelnaites. Jos sunkus pilvas nukaro iki pat žemės. Iš pradžių aš pamėginau įkišti į jos išeinamąją angą, bet ji buvo per siaura, ir mėginimas įsiskverbti jėga tik suteikė skausmą mano bumbului.

– Ne ten, ne ten, sako ji, todėl aš lioviausi ieškoti kokio nors kremo ir įkišau savo pirštus į jos vaginą. Ji skleidė aitrų gebenės kvapą. Bet mano gaidys taip pat dvokia gana bjauriai ir ant šalmo mirguliuoja supelijusio sūrio trupiniai. Turiu pripažinti, kad niekuomet per daug nesirūpinau higiena; gal taip manyje pasireiškia suskretėlis protestantas, o gal narkomanas.

Aš nusileidžiu Šaron norams ir dulkinu ją per vaginą. Tai šiek tiek primena tą posakį apie dešrą unitaze, bet prisitaikau, o ji įtempia savo raumenis. Mąstau, kokia artima ji yra vaisiui ir koks nuotolis skiria nuo jo mane, beveik matau, kaip įsivarau į gemalo burną. Čia tai bent, vienu metu ir paprastas pasidulkinimas, ir oralinis metodas. Tai mane kankina. Sakoma, kad dulkinimas labai sveika negimusiam kūdikiui, stimuliuoja kraujo apytaką, ar kažkoks panašus mėšlas. Daugiausia, ką galiu padaryti, tai pasirūpinti kūdikio gerove.

Beldimas į duris, po kurio pasigirdo nosinis Efi balsas.

– Ką jūs ten darote?

– Viskas gerai, Šaron buvo pasidarę bloga. Per daug išgėrė, sumykiau.

– Ar tu ja pasirūpinai, sūnau?

– Taaip... aš ja rūpinuosi... žiopčiodamas išpyliau aš, kai Šaron dūsavimai pagarsėjo.

– Tuomet gerai.

Aš ištrėškiau savo bjaurastį ir ištraukiau. Padėjęs jai apsiversti, švelniai paguldau ją ant nugaros ir išgriebiu jos papilnėjusias krūtis iš po drabužių. Įsikniaubiu į jas lyg vaikas. Ji pradeda taršyti man plaukus. Jaučiuosi nuostabiai, toks ramus.

– Tai buvo supistai miela, patenkintas atsidūstu.

– Ar dabar mes ir toliau matysimės? sako ji. – A? Jos balse justi viltingos ir maldaujamos gaidelės. Supista velniava.

Atsisėdau ir pabučiavau jos veidą, kuris buvo panašus į išbrinkusį, pernokusį vaisių. Aš visai nenorėjau įklimpti į rimtus santykius su ja. Tiesą sakant, Šaron dabar man jau kėlė šleikštulį. Ši maita mano, kad vienu pasidulkinimu gali pakeisti vieną broliuką kitu. Bėda ta, kad ji tikriausiai ne taip jau ir klysta.

– Žinai, Šaron, mums jau reikia keltis, apsivalyti, ar ką. Jeigu jie mus užtiks, tikrai nesupras. Jie nieko nesupranta. Žinau, Šaron, kad esi gera mergina, bet jie nė velnio nesupras.

– Aš irgi žinau, kad tu esi puikus berniukas, pritardama pasakė ji, bet ne taip entuziastingai. Ji tikrai buvo per gera Biliui, bet ir Mira Hindli ar Margareta Tečer taip pat buvo per geros Biliui. Ji įkliuvo į tą susirask-sau-vyrą, pasigimdyk-sau-vaiką, susikurk-

sau-namus mėšlą, kurio mergaitės yra pripumpuojamos per jėgą, ir neturėjo jokios galimybės pasireikšti daugiau, nei buvo nustačiusios šios taisyklės, kurias tešlagalviai itin gerbė.

Į duris vėl pasibeldė.

– Jei neatidarysi tų durų, aš tuoj jas išspirsiu. Tai buvo Čarlio sūnus Kemis. Supistas jaunas policininkas, kuris atrodė kaip Škotijos Taurė; didelės atlėpusios ausys, jokio smakro, plonas kaklas. Tas šiknius aiškiai manė, kad aš dūriausi. Ką gi, aš panašiai ir dariau, bet ne tai, ką jis įsivaizdavo.

– Viskas gerai... mes tuojau išeisime. Šaron šluostosi, užsitraukia savo kelnaites ir viską vėl susitvarko. Mane sužavėjo tas greitis, su kokiu judėjo ta nėščia mergina. Negalėjau patikėti, kad ką tik ją išdulkinau. Rytoj aš dėl to jausiuosi nejaukiai, bet, kaip linkęs sakyti Ligotasis, rytojus pats savimi pasirūpins. Nėra pasaulyje tokio nemalonumo, kuris negalėtų būti ištrintas paplepėjimu ir keliais stiklais gėrimo.

Aš atidariau duris.

– Apsiramink, Diksonai iš Dok Gryno. Negi niekada nesi matęs moters prieš pat gimdymą? Jo kvailas, atvipusiu žandikauliu veidas akimirksniu įkvėpė panieką.

Man nepatiko visa ta aplinka, todėl nusivežiau Šaron į savo butą. Mes tiktai kalbėjomės. Ji man papasakojo daugybę dalykų, kuriuos aš norėjau sužinoti, kurių niekuomet nežinojo mano Ma ir tėvas ir kuriuos sužinoję jie labai nuliūstų. Koks sumautas šiknius buvo Bilis. Kaip jis kartais ją mušdavo, žemindavo, – elgėsi su ja lyg su kokiu mėšlo gabalu.

– Kodėl tuomet tu jo nemetei?

– Jis buvo mano draugužis. Vis maniau, kad viskas gal dar pasikeis, kad įstengsiu jį paveikti.

Aš tai suprantu. Bet iš tikrųjų tai klaida. Vieninteliai pisliai, kurie kada nors paveikė Bilį, buvo provos, airių teroristai, o jie irgi geri šikniai. Neturiu dėl jų, kaip dėl kovotojų už laisvę, jokių iliuzijų. Tie kalės vaikai pavertė mano brolį katės mėšlo krūva. Bet jie tik nuspaudė mygtuką. Jo mirtis buvo iš anksto apspręsta šių oranžinių šiknių, kiekvieną liepos mėnesį žygiuojančių su savo juostomis ir fleitomis, prigrūdusių kvailą Bilio galvą nesąmo-

nių apie karūną ir šalį, ir viso kito mėšlo. Šiandien jie pareis namo pasipūtę. Jie galės papasakoti visiems savo sėbrams, kad vienas iš jų šeimos žuvo, buvo nužudytas IRA kariaunos, – jis gynė Olsterį. Tai pakurstys jų beprasmišką pyktį, alinėse jiems bus nupirkta išgerti, ir tai padidins tų jo visų sektantiškų draugužių šiknių sumautą pasitikėjimą savimi.

Nenoriu, kad kokie nors šikniai drėbtų mėšlą apie mano brolį. Būtent šiuos žodžius Bernelis Bilis pasakė Popui Grehemui ir Dougiui Hudui, kai šie atėjo į alinę man grasinti, nusprendę, jog aš privalau sumokėti už savo narkotikus. Bilio teiginys. O taip. Išsakytas su tokiu aiškumu ir tvirtumu, kad tai buvo stipriau už grasinimą. Mano kankintojai tiesiog pasižiūrėjo vienas į kitą ir ištipeno iš baro. Aš pradėjau kikenti. Bulvė irgi. Buvome užkaifavę ir dėjome skersą ant visko. Bernelis Bilis pasišaipė iš mūsų taręs: Judu esate supistos subinės, o po to prisidėjo prie poros savo bičiulių, kurie atrodė nusivylę, kad Popas ir Dougis atsipiso atėmę dingstį muštynėms. Aš vis dar kikenau. Ačiū, vaikinai, tai buvo

Bernelis Bilis man sakė, kad dėl viso šio mėšlo griaunu savo gyvenimą. Jis man tai kartojo daugybę kartų. Tai buvo tikras

Velniop. Velniop. Velniop. Visa tai. Viską apie Bilį. Viskas šlamštas. Aš ne

Šaron teisi. Sunku pakeisti žmones.

Bet juk kiekvienas tikslas reikalauja kankinių. Todėl dabar pageidavau matyti ją iš čia išsimėšinant, kad galėčiau įlįsti į savo slėptuvę, išsivirti dozę ir susileisti, kad užsimirščiau.

Narkotinės Dilemos Nr. 67

Susijusios su netektim. Kiekvieną dieną krisdami lyg musės iš bado miršta vaikai. Tas faktas, kad tai vyksta kažkur kitur, nepaneigia šios esminės tiesos. Per tą laiko tarpą, kurio man prireikia, kad atida-

ryčiau piliulę, išsivirčiau ją ir susileisčiau, tūkstančiai vaikų kitose šalyse, o keli gal net ir šioje, mirs. Per tą laiko tarpą, kurio man prireiks tai padaryti, tūkstančiai turtingų kalės vaikų taps tūkstančiais svarų turtingesni savo investavimų dėka.

Piliulių atidarymas: koks mėšlagalvis. Iš tikro man reikėtų palikti piliules skrandžiui. Smegenys ir venos yra per daug silpnos, kad atlaikytų tą šlamštą.

Kaip Denis Rosas.

Denis susileido gerą dozę viskio. Tuomet jo akys pradėjo vartytis, iš šnervių pliūptelėjo kraujas ir buvo jau po Denio. Tokiais atvejais, kai tik pamatai kraują tyškant iš tavo šnervių ant grindų... koncertas baigtas. Narkomaniškas machizmas... ne. Narkomano poreikis.

Aš gerai pirsteliu ir pridedu į kelnes, ta dalis, kuri apsišiko, skiriasi nuo tos kitos mano dalies, kuri atidarinėja piliules. Ta dalis, kuri atidarinėja piliules, sako, kad mirtis negali būti blogiau už nesipriešinimą nuolatiniam žlugimui. Ši mano dalis visuomet laimi ginčą. Dėl narkotikų iš tikro niekuomet nekyla jokių rimtų dilemų. Jos atsiranda, kai narkotikų poveikis silpsta.

Tremtis

ŠLAISTYMASIS PO LONDONĄ

Nieko. Kur, po galais, dingo tie šikniai? Pats esu sumautai kaltas. Reikėjo jiems paskambinti ir pranešti, kad atvykstu. Ką gi, pats sau pateikiau siurprizą. Bute nėra jokio pisliaus. Juodos durys atrodo šaltos, niūrios, negyvos, lyg bylotų, kad jie išvykę jau seniai ir greitai negrįš, jei tik iš viso ruošiasi čion grįžti. Dirsteliu pro plyšį, bet negaliu įžiūrėti, ar prie durų ant grindų guli kokių nors laiškų.

Apimtas nevilties spiriu į duris. Kitoje laiptinės pusėje gyvenanti moteris, tikra suvytusi kekšė, kiek aš ją prisimenu, atidaro duris ir iškiša galvą. Ji spokso į mane, lyg norėtų kažko paklausti. Nekreipiu į ją dėmesio.

– Jų nėra. Nėra jau porą dienų, sako ji, įtariai žiūrėdama į mano sportinį krepšį, lyg jis būtų prigrūstas sprogmenų.

– Puiku, niūriai sumurmu ir susierzinęs užverčiu galvą į lubas, tikėdamasis, jog taip demonstruojama neviltis paragins ją pasakyti ką nors tokio: Aš tave pažįstu. Tu čia apsistodavai. Turbūt esi išvargęs, nukeliavęs tokį kelią nuo pat Škotijos. Užeik, išgersi puodelį stiprios arbatos ir palauksi savo draugų.

Tačiau ji tepasako: – Nėa... nemačiau jų mažiausia dvi dienas.

Vagina. Pisliava. Kalės vaikas. Šūdas.

Jie gali būti bet kur. Jų gali niekur nebūti. Jie gali grįžti bet kurią minutę. Bet gali ir niekuomet negrįžti.

Nužingsniavau Hamersmit gatve. Londonas, grįžus po trijų mėnesių, buvo keistas ir svetimas, kaip paprastai atrodo pažįstamos vietos po ilgesnio išvykimo. Viskas atrodė kaip gerai pažįstamų daiktų kopijos – panašios, bet keistai praradusios įprastus bruožus, kaip kartais viskas atrodo sapnuose. Sakoma, kad pažintum vietovę, reikia ten gyventi, bet kartais turi išvykti, kad sugrįžęs ją naujai išvystum. Prisimenu mudu su Bulve einančius Princų gatve, abu nemėgome šios bjaurios gatvės, užtvindytos turistų ir krautuvininkų, prakeiktų šiuolaikinio kapitalizmo brolių dvynių. Aš žiūrėjau į pilį ir galvojau: mums tai viso labo tik dar vienas pastatas. Mums jis įsiminė kaip *British Home Stores* ar *Virgin Records* parduotuvės. Apsimetę pirkėjais, keliaudavome į tas vietas vagiliauti. Bet kai išeini iš Veiverlio stoties po kokios kelionės, pagalvoji: O, tai ne taip jau blogai.

Viskas gatvėje šiandien atrodė praradę ryškumą. Galimas daiktas, kad tai dėl miego ir narkotikų stokos.

Alinės iškaba buvo nauja, nors užrašas ir senas. „Britanija". Valdyk, Britanija. Aš niekuomet nesijaučiau esąs britas, nes iš tikrųjų ir nesu. Tai taip šlykštu ir dirbtina. Bet aš niekuomet nesijaučiau ir esąs škotas. Narsioji Škotija, subine mano; Škotija, susitriedusi vagina. Visi mes užsmaugtume vienas kitą už privilegiją sulįsti į kokį nors aristokratišką anglo užpakalį. Aš niekuomet nieko supistai nejaučiau jokioms tėvynėms, vien begalinį pasišlykštėjimą. Reikėtų supistą krūvą jų sunaikinti. Nužudyti kiekvieną supistą parazitą politikierių, kuris kada nors atsistojo ir su nulaižyta šypsena išdėjo apie tai kokius nors melagingus bei fašistinius pareiškimus.

Pastebiu baro gale vykstančią smagią skustagalvių vakaronę. Šitokiose vietose nuolat maišosi ir liejasi įvairios kultūros bei subkultūros. Čia gali pasijusti laisviau, – ne todėl, kad tai Londonas, bet todėl, kad čia ne Leitas. Visi mes esame atostogaujančios kekšės.

Bendroje baro salėje akimis ieškojau pažįstamų veidų. Užeigos išplanavimas ir dekoras buvo radikaliai pasikeitę į bloga. Kažkada buvęs geras, groteskiškas vietos bariukas, kuriame galėjai gurkšnoti alų tarp savo bičiulių bei užbaigti į burną vyrų ar moterų tua-

lete, dabar tapo bauginamai sterilia skyle. Keli prastai apsirengę vietiniai rūsčiais, sutrikusiais veidais sėdėjo susispietę baro gale lyg išsigelbėję sudužusio laivo keleiviai, įsikibę į laivo nuolaužas, kol jauni verslininkai jupiai garsiai šūkalojo. Niekaip negalintys atsitraukti nuo savo nuolatinių darbų kontorose, tik su alkoholio taure vietoj telefono. Ši užeiga dabar pritaikyta visą dieną tiekti maistą biurų tarnautojams, kurie vis dar plūsta į Borou. Deivo ir Sjuzi tikrai negertų tokiame bedvasiame tualete kaip šis.

Vienas barmenas atrodo kiek pažįstamas.

– Ar Polas Deivis vis dar užsuka čia išgerti? klausiu.

– Džokai, ar tu klausi apie aną spalvotąjį veikėją, kuris stato už Arsenalą? juokiasi jis.

– Nee, šis yra stambus liverpulietis. Tamsus, pasišiaušęs, nosis kaip supistas slidžių tramplinas. Šio vaikino negali nepastebėti.

– Tikrai... teeip, žinau tą veikėją. Deivo. Trainiojasi aplink su ta paukštyte, mažąja n'gelėle, nediduke juodplauke. Nėa, nemačiau tos minios čia jau amžius. Net nežinau, ar jie vis dar čia gyvena.

Aš gurkšnoju savo pintą – išsivadėjusį alų – ir [illegible] su tuo vyrioku apie naujuosius lankytojus.

– Reikalas tas, Džokai, daugelis jų net nėr tikri jupiai, jis niekinamai mosteli kostiumuotųjų minios pusėn baro kampe. – Tai daugiausia supisti nublizgintasubiniai klerkai arba už komisinius dirbantys draudimo agentai, kas savaitę gaunantys gniūžtę supisto atlyginimo. Visa tai tik supistas imidžas. Šie šikniai iki ausų supistai prasiskolinę. Žirglioja po supistą miestą su savo brangiais kostiumais apsimesdami, jog per metus gauna penkiasdešimt gabalų. Daugelis jų negauna net penkiaženklio skaičiaus atlyginimo, tikrai.

To vyrioko žodžiuose buvo supistai didelė dalis tiesos. Čia aplink trynėsi tikrai daugiau pižonų nei gatvėse, bet šie šikniai buvo įsisąmoninę vieną dalyką – mintį, jog tereikia pasirinkti tinkamą vaidmenį, o visa kita ateis savaime, bet tai visiškas mėšlas. Edinburge pažinojau varginguose kvartaluose gyvenančių narkomanų, kurių pajamų ir įsiskolinimų santykis buvo palankesnis, nei kokios

du atlyginimus gaunančios, smarkiai į skolas įklimpusios porelės. Vieną gražią dieną visa tai sprogs. Pašte kaupiasi maišai apmokėjimo pareikalavimų.

Sugrįžtu atgal į butą. Vis dar jokių ženklų, kad tie šikniai būtų pasirodę.

Moteriškė iš priešingos pusės vėl pasirodo. – Jūs nerasite jų. Jos balsas saldus ir piktdžiugiškas. Kokia aukščiausios rūšies skylė ši sena ragana. Į laiptinę pro ją išsliuogia juodas katinas.

– Koata! Koata! Grįžk atgal, tu mažas nenaudėli... Priekaištingai žiūrėdama į mane, lyg aš būčiau norėjęs nuskriausti tą mėšlo krepšį, ji pakelia katę ir it kūdikį rūpestingai priglaudžia sau prie krūtinės.

Aš supistai nekenčiu kačių, beveik taip pat, kaip nekenčiu šunų. Aš esu visų naminių gyvūnų uždraudimo bei išnaikinimo, išskyrus kelis šunis, kurie galėtų būti laikomi zoologijos sode, šalininkas. Tai vienas iš nedaugelio dalykų, dėl kurių mudu su Ligotuoju Berniuku visiškai sutariame.

Šikniai. Kur jie galėtų būti? Grįžtu į alinę ir išgeriu dar porą pintų alaus. Tai, ką tie pirdžiai padarė šiai užeigai, supistai gadina nuotaiką. Mes čia praleisdavome ištisas naktis. Atrodo, lyg kartu su senąja aplinka būtų sunaikinta ir praeitis.

Taip padrikai galvodamas išėjau iš alinės ir nusliūkinau tuo pačiu keliu, kuriuo čionai ir atvykau – Viktorijos link. Sustoju prie mokamo telefono, išsitraukiu šiek tiek smulkių ir savo apriušusią užrašų knygelę. Pats laikas pagalvoti apie atsarginius urvus. Gali būti rizikinga. Aš supistai susipykau su Stiviu ir Stela, tad jokios vilties, kad mane ten vėl priimtų. Andreasas grįžo į Graikiją, Karolina atostogauja Ispanijoje, Tonis, kvailas, supistas šiknius Tonis, kartu su grįžusiu iš Prancūzijos Ligotuoju Berniuku tupi supistame Edinburge. Aš užmiršau atiduoti tam šikniui raktus, o tas kekšės vaikas pamiršo man tai priminti.

Šarlin Hil. Ji gyvena Brikstone. Pirmas mėginimas. Galimas daiktas, kad man netgi pasisektų pasidulkinti, tik reikia gerai sulošt kortomis. Tikrai galėčiau ištverti... tai, kas būtų tiesiog, na, beveik... iškrypimas.

– Alio? Kitos moters balsas.

– Labas. Ar galiu pakalbėti su Šarlin?

– Šarlin... ana čia jau nebegyvena. Nenutuokiu, kur ji dabar galėtų būti, man rodos, Stokvele... nežinau adreso... luktelkit... MIKI! MIKI! TURI ŠARLIN ADRESĄ?.. ŠARLIIIIIN... Nėa. Deja. Neturi.

Šiandien supistai nesiseka. Teks skambinti Niksiui.

– Ne. Ne. Brajanas Niksonas nėra. Išvyko. Išvyko; azijato balsas.

– Ar turi jo adresą, bičiuli?

– Ne. Išvyko. Išvyko. Brajanas Niksonas nėra.

– Bet kur jis, taip sakant, apsistojo?

– Ką? Ką? Aš negaliu jus suprasti...

– Kur-ma-no-drau-gas-Bra-ja-nas-Nik-so-nas-gy-ve-na?

– Brajanas Niksonas nėra. Narkotikai nėra. Eik. Eik. Tas šiknius nutrenkia telefono ragelį.

Jau vėlus metas, o miestas mane išspyrė. Girtuoklis, vograujantis Glazgo tarme, ištraukia iš manęs dvidešimt pensų.

– Tu esi geras bernioks, pasakysiu tau, sūneli... atsidūsta jis.

– Viskas gerai, Džokai, kaip įmanydamas mėgdžioju londoniečio tarseną. Londone kai kurie škotai yra tiesiog kaip rakštis subinėj. Ypač glazgiečiai, mane dažniausiai erzinantys savo sumautai įkyriu elgesiu, kurį jie rodo kaip draugiškumą. Mažiausia, ko aš dabar tikrai noriu, tai, kad prie manęs dar prisikabintų koks suskretėlis.

Aš ruošiuosi trisdešimt aštunto arba penkiasdešimt penkto maršruto autobusu vykti į Haknį ir paskambinti Meliui į Dalstoną. Jei Melo nėra ir tas šiknius neatsilieps į telefono skambutį, tuomet visi mano tiltai sudeginti.

Bet nusipirkau bilietus į visą naktį dirbantį kino teatrą Viktorijoje. Kiaurą naktį iki pat penktos valandos ryto jame rodomi pornografiniai filmai. Tai kiekvieno po saule gyvenančio valkatos paskutinis prieglobstis. Girtuokliai, narkotai, valkatos, lytiniai iškrypėliai, psichopatai – visi jie čia naktį susirenka. Po paskutinio karto pažadėjau sau, kad niekuomet daugiau nepraleisiu čia nakties.

Prieš keletą metų buvau čia su Niksiu, kai užpjovė kažkokį bernioką. Atvyko policija ir pakėlė visus šiknius, kuriuos tik ranka pasiekė, taip pat ir mus. Mudu turėjome su savimi ketvirtį hašės, todėl mums teko nuryti nemažai mėšlo. Mes negalėjome netgi šnekučiuotis, kol jie mūsų neapklausinėjo nuovadoje. Jie išlaikė mus kamerose visą naktį. Kitą dieną mus nugabeno į Bou Stryto magistratūros teismą, – jis visai šalia kalėjimo, – ir kiekvieną šiknių, kuris nesugebėjo duoti rišlių parodymų, nubaudė už viešosios tvarkos pažeidimą. Man su Niksiu paskyrė trisdešimties svarų baudą; tuomet už tai bausdavo trisdešimčia svarų.

Bet ir vėl esu čia. Apie šią vietą galima pasakyti tik tiek, kad ji nuo paskutinio mano apsilankymo labai smuko. Visi filmai buvo pornografiniai, tik vienas neįtikimai žiaurus dokumentinis, kuriame įvairiausi gyvūnai egzotiškose vietovėse drasko kits kitą į gabalus. Vaizdo meninė kokybė nė per milijoną mylių nepriartėja prie Deivido Atenboro darbų.

– Jūs juodi kalės vaikai! Supisti juodi kalės vaikai! riaumoja škotiškas balsas, kai grupė vietinių gyventojų susmeigia ietis bizoną primenančiam padarui į šoną.

Rasistinių pažiūrų gyvūnų globotojas škotas. Tikriausiai hunas.

– Suskretę supisti džiunglių triušiai, pritaria palaižūniškas londoniečio balsas.

Bent supista vieta. Aš stengiuosi įsitraukti į filmą, kad tik negirdėčiau aplinkinių šūkčiojimų ir dūsavimų.

Geriausias yra vokiečių filmas, dubliuotas amerikiečių anglų kalba. Bet siužetas ne itin kietas. Ten pasakojama apie jauną mergiotę bavariškais drabužiais, kurią įvairiausiose vietose bei įvairiausiais būdais išdulkino beveik visi ūkyje gyvenantys vyrai ir net kelios moterys. Siužeto fragmentai gana tikroviški, ir aš į tai įsitraukiu. Šie vaizdai akivaizdus seksas – tai, ką daugelis šioje skylėje esančių šiknių kada nors yra patyrę, nors, reikia pasakyti, iš garsų galima spręsti, kad keli vyrai bei moterys, taip pat keli vyrai su vyrais šiuo metu dulkinasi. Pajuntu, kad maniškis sutvirtėja, ir net pagalvoju, kad ne prošal būtų užsiimti onanizmu, bet kitas filmas sugriauna visą erekciją.

Šis, be abejo, britų. Veiksmas vyksta vienoje Londono kontoroje vakarėlių sezono metu, ir pavadintas įspūdingai: *Vakarėlis kontoroje*. Herojus – Maikas Boldvinas, arba tikriau – aktorius Džonis Brigsas, kuris vaidina tą šiknių *Coronation Street*. Tai primena filmą *Carry-On*, tik jame daug mažiau humoro, bet užtat sekso sočiai. Maikas galų gale pasidulkina, bet šito jis nenusipelno, nes vos ne per visą filmą atrodė kaip erzinanti mėšlo krūva.

Akies kraštu pastebiu vyruką, persėdantį iš vieno krėslo į kitą, kad atsidurtų šalia manęs. Jis padeda ranką man ant šlaunies. Aš nustumiu ją.

– Atsipisk. Tu, šikniau, gal verčiau pažaistum su savo galiuku?

– Atsiprašau. Atsiprašau, sako jis su europietišku akcentu. Senas sumautas šiknius. Jo balsas skamba tikrai graudžiai, o mažas veidelis visai sudžiūvęs. Man tikrai pasidaro jo gaila.

– Aš ne pedikas, bičiuli, tariu. Jis atrodo sutrikęs. – Ne homoseksualistas, jausdamasis kiek nejaukiai parodau į save. Kokia kvailystė kalbėti šitokius dalykus.

– Atsiprašau. Atsiprašau.

Tai priverčia mane susimąstyti. Iš kur, po galais, galiu žinoti, kad nesu homoseksualistas, jei niekuomet nebuvau su kitu vaikinu? Noriu pasakyti, kaip iš tiesų galiu tai žinoti? Aš visuomet buvau nusiteikęs nueiti iki pat galo su kitu vaikinu, kad pamatyčiau, kas tai yra. Noriu pasakyti, vieną kartą tikrumo dėlei reikia išmėginti viską. Žinau, kad aš, be abejo, turėčiau būti vairuotojas. Neištverčiau kokio nors šikniaus bumbulo *savo* subinėje. Kartą pakabinau tą prašmatniai atrodantį jauną pediką *London Apprentice*. Nusivedžiau jį į senąją gūžtą Poplare. Atėjo Tonis su Karolina ir užtiko mane čiulpiantį tą bernioką. Baisiausiai sutrikau. Ėmiau į burną prezervatyvu apmautą to bernioko penį. Lyg būčiau čiulpęs plastikinį dildo. Aš buvau supistai sutrikęs, bet tas berniokas pirmas nučiulpė mane, todėl aš jaučiausi privaląs atsimokėti tuo pačiu. Jis gerai nučiulpė, kalbu apie techniką. Tačiau maniškis vis buvo minkštas, o aš, matydamas jo veido išraišką, lūžau iš juoko. Jis buvo panašus į mergiotę, kuria prieš keletą metų žavėjausi, todėl, pasitelkęs šiek

tiek vaizduotės ir susikaupęs, aš įsigudrinau, savo paties nuostabai, iššauti savo krovinį į gumą.

Tomis iš manęs žiauriai išsityčiojo dėl šio epizodo, bet Karolina manė, kad tai buvo šaunu, ir prisipažino, jog pajuto tiesiog supistą pavydą. Ji pamanė, kad tai ne vyriokas, o pana.

Kad ir kaip ten būtų, jei viskas vyktų kaip reikiant, aš neatsisakyčiau perguléti su kokiu krušliumi. Tiesiog patirties dėlei. Bėda ta, kad man iš tikro patinka tiktai mergytės. Vaikinai tiesiog neatrodo seksualūs. Grynai dėl estetinių sumetimų, pisau aš moralę ir visa kita.

Šis senas šiknius tikrai neatrodo tinkamas kandidatas, su kuriuo norėčiau prarasti homoseksualinę skaistybę. Bet jis sako, kad turi butą Stouk Niuvingtone, ir klausia manęs, ar nenorėčiau nakčiai pas jį prisiglausti. Ką gi, Stoukis yra visai netoli Melo buto Dalstone, todėl aš pagalvojau: nusišikt.

Senasis šiknius yra italas, jo vardas Dži, kokio nors Džovanio trumpinys, taip bent manau. Jis pasakoja man, kad dirba restorane, Italijoje turi žmoną ir vaikų. Man kažkodėl atrodo, kad tai nėra gryna tiesa. Vienas iš svarbiausių dalykų, įsitraukus į narkotikus, yra tas, kad susiduri su daugybe melagių. Tu išlavėji šioje srityje ir tampi vos ne ekspertu, jautriai užuodžiančiu bet kokį triedesį.

Įsėdome į naktinį autobusą, vykstantį iš Viktorijos į Stouką. Autobuse pilna jaunų ponterių: apspangusių, nusitašiusių, dumiančių į vakarėlius, grįžtančių iš vakarėlių. Aš supistai norėčiau būti viename iš tų būrių, o ne su šiuo senu šikniumi. Vis dėlto.

Dži pusrūsio butas yra kažkur už Čiorč Stryto. Už jos aš jau praradau orientaciją, bet jaučiu, kad esame ne toliau Niuvington Gryno. Viduje supistai purvina. Čia yra indauja, komoda ir didelė žalvarinė lova, stovinti šio pelėsiais dvokiančio kambario, kuriame taip pat buvo ir virtuvė bei tualetas, viduryje.

Susidaręs apie šį triznių išankstinę nuomonę, aš nustebęs pastebėjau visur kambaryje esančias moters ir vaikų nuotraukas.

– Tai tavo šeima, bičiuli?

– Taip, mano. Greitai jie atvažiuos pas mane.

Manęs šis atsakymas neįtikina. Galimas daiktas, kad aš jau taip pripratau prie melo, jog teisybė man skambėjo nepadoriai melagingai. Bet tiek to.

– Tikriausiai pasiilgai jų.

– Taip. O taip, dūsauja jis, paskui sako: – Gulkis į lovą, mano drauge. Gali miegoti. Tu man patinki. Gali pasilikti kurį laiką.

Aš niūriai įsispitriju į mažąjį šiknių. Fiziškai jis nekelia grėsmės, todėl aš pagalvoju – velniop, esu išvargęs – ir įsliuogiu į lovą. Prisiminęs Denį Nilseną, akimirką suabejojau. Galiu lažintis, kad buvo keli šikniai, kurie manė, jog fiziškai jis nekelia grėsmės; prieš tai, kai šis perpjovė jiems gerkles, nukapojo galvas ir užmarinavo jas dideliame prikaistuvyje. Nilsenas dirbo tame pačiame Darbo centre Krikelvude kaip ir tas vaikinas iš Grynoko, kurį aš pažinojau. Vaikinas iš Grynoko man pasakojo, kad per vienas Kalėdas Nilsenas atnešė centro darbuotojams savo paties gamintą aštrų kepsnį. Gal tai ir mėšlas, bet ką gali žinoti. Kad ir kaip ten būtų, aš esu taip užsikrušęs, kad pasidavęs nuovargiui tučtuojau sumerkiu akis. Šiek tiek įsitempiau, kai pajutau jį gulantis šalia ant lovos, bet greitai atsipalaiduoju, nes jis nemėgina manęs liesti, be to, mudu abu apsirengę. Pajuntu begrimztąs į neramų, slogų miegą.

Pabudau nesuprasdamas, kiek laiko miegojau; burna perdžiūvusi, o veidas keistai drėgnas. Paliečiau savo skruostą. Nuo rankos varvėjo tirštas, lipnus kiaušinio baltymą primenantis skystis. Grįžtelėjęs pamačiau senąjį šiknių, dabar jau nuogą, gulintį šalia manęs, – iš jo trumpo, storo gaidžio lašėjo sėkla.

– Tu senas gašlus šikniau!.. onanizuojiesi ant manęs, kol aš miegu... tu supistas sukežęs senas kalės vaike! Jaučiuosi kaip ką tik panaudota purvina nosinė, ne kitaip. Mane pagavo įniršis ir aš vožtelėjau mažajam šikniui į dantis ir išstūmiau jį iš lovos. Savo išpampusiu pilvu ir apvalaina galva jis priminė bjaurų, storą gnomą. Jis susirietė ant grindų, o aš kelis kartus jam spyriau, pagaliau, supratęs, kad jis verkia, lioviausi.

– Po galais. Iškrypęs mažas šiknius. Supistas... Aš žingsniavau pirmyn atgal po kambarį. Jo verkšlenimas erzino. Pakėliau kabo-

jusius ant vieno metalinės lovos bumbulo drabužius ir pridengiau jo šlykštų nuogumą.

– Marija. Antonijau, kūkčioja jis. Suśivokiu, kad ranka apkabinau tą kalės vaiką ir raminu jį.

– Tvarka, bičiuli. Viskas gerai. Atsiprašau. Nenorėjau tavęs įskaudinti, tiesiog, taip sakant, anksčiau joks šiknius nėra ant manęs užbaigęs.

Tai buvo tikra tiesa.

– Tu esi geras... ką aš galiu padaryti? Marija. Mano Marija... Inkštė jis. Prieblandoje teįžvelgiau jo burną, didelę juodą skylę. Jis dvokė šlykščiu alkoholiu, prakaitu ir vėmalais.

– Klausyk, eime į kavinę. Paplepėsim kiek. Nupirksiu tau pusryčius. Savo sąskaita. Ridli Roude, prie turgavietės, yra nebloga vieta, žinai? Dabar ji dirbs.

Mano pasiūlymas rėmėsi lygiai savanaudiškumu, lygiai altruizmu. Ten mes atsidurtume arčiau Melo buto Dalstone, o aš norėjau dingti iš šio slegiančio pusrūsio.

Jis apsirengė, ir mes išėjome. Mudu nukaukšėjome savomis kanopomis Hai Strytu ir Kingsland Roudu turgavietės pusėn. Kavinė buvo neįtikimai pilna, bet mes gavome staliuką. Aš užsisakiau sumuštinį su sūriu ir pomidorais, o senasis šiknius surijo tą klaikų juodą keptos mėsos gabalą, kokius mėgsta žydiški ponteriai iš Stamford Hilo.

Senasis šiknius pradeda pliurpti apie Italiją. Jis jau daugelį metų buvo vedęs tą moteriškę Mariją. Šeima pastebėjo, kad jis ir Antonijus, jaunesnysis Marijos brolis, dulkino vienas kitą. Neturėčiau apie tai kalbėti būtent šitaip, jie greičiau buvo meilužiai. Man atrodo, kad jis mylėjo tą vyruką, bet kartu mylėjo ir Mariją. Maniau, kad tik aš prisidaręs bėdų su narkotikais, tačiau kokiu jovalu kai kurie šikniai paverčia savo gyvenimą dėl meilės. Net baisu pagalvoti.

Kad ir kaip būtų, ten buvo dar du broliai, *macho*, katalikai, jei tikėtume Dži, susiję su Neapolio Kamora. Tie šikniai negalėjo šito pakęsti. Jie patykojo Dži, kai jis ėjo iš šeimyninio restorano. Ir ištrėškė iš vargšo šikniaus daugybę mėšlo. Vėliau tas pat nutiko ir Antonijui.

Po šito Antonijus nusigalabijo. Toje kultūrinėje terpėje, sakė man Dži, būti išniekintam šitokiu būdu reiškia labai daug. Mano manymu, bet kokioje supistoje kultūrinėje terpėje tai reiškia labai daug. Tuomet Dži man pasako, kad Antonijus puolė po traukiniu. Tariau sau, kad gal toje kultūroje visa tai reiškia kiek daugiau. Dži išskrido į Angliją: dirbo įvairiuose italų restoranuose, gyveno purvinose gūžtose, pernelyg daug gėrė, išnaudojo arba pats buvo išnaudojamas jaunų vyrukų bei pagyvenusių moteriškių, kuriuos jis užkabindavo. Atrodo, kad tai buvo gan apgailėtinas gyvenimas.

Mano nuotaika pasitaisė, kai mes pagaliau priėjome Melo butą ir aš išgirdau į gatvę besiverčiančius *reggae* muzikos garsus bei pamačiau degančias šviesas. Tai, ką būtų galima pavadinti šauniu vakarėliu, vis dar smilko lyg nuorūka.

Buvo gera vėl atsidurti tarp pažįstamų veidų. Čia buvo visi, visi šikniai, Deivo, Sjuzi, Niksis (visai nusitašęs) ir Šarlin. Jų buvo pilna visose pakampėse. Dvi mergiotės šoko viena su kita, o Šar – su vaikinu. Polas ir Niksis rūkė; opiumą, ne hašę. Daugelis mano pažįstamų narkotų mieliau rūko, nei leidžiasi į veną. Adatos, atrodo, populiaresnės Škotijoje, Edinburge. Tiems šikniams pasiūlius, aš irgi užtraukiu porą dūmų.

– Supiastai šaaunu vė tavy matyt, mano sūneli! Niksis pliaukšteli man per nugarą. Pastebėjęs Dži, jis sušnabžda: – Ogi kas šits senas šiknius, a? Aš atsitempiau vargšą kalės vaiką su savimi. Man neužteko drąsos palikti tą šiknių vieną po to, kai išklausiau visų jo pasakų ir verkšlenimų.

– Tvarka, bičiuli. Malonu tave matyti. Tai Dži. Geras mano bičiulis. Gyvena Stoukyje. Aš pliaukšteliu senajam Dži per nugarą. Vargšo mažojo pisliaus veido išraiška tokia, kad jis labiau primena narvo triušį, prašantį mažo salotų lapelio.

Pasišalinau, palikęs Dži kalbėtis su Polu ir Niksiu apie Neapolį, Liverpulį bei Vest Hemą, – tarptautinė vyriška futbolo kalba. Kartais į tas šnekas žiūriu ramiai, bet dažniausiai tas varginantis beprasmiškumas sukelia man supistą depresiją.

Virtuvėje du vyrukai ginčijasi dėl politikos. Vienas berniokas

yra susipratęs, o kitas supistai bestuburis Leiboristų ir Torių partijų vergiškas onanistas.

– Tu esi supista subinė dėl dviejų priežasčių. Pirma, jei manai, kad Leiboristų partija turi dar nors vieną supistą šansą šį šimtmetį vėl atsigauti, antra, jei manai, kad tai nors kiek ką nors supistai pakeistų, paprasčiausiai įsiterpiu ir pasakau tam šikniui. Jis išsižiojęs sustingsta, kai kitas vyrukas smagiai šypsosi.

– Būtint tą aš yr mėginū išaiškynt tam kalės vaikiui, sako jis Birmingemo tarsena.

Aš nusiplaunu, palikdamas tą vergišką šiknių vis dar nustebusį. Nueinu į miegamąjį, ten vienas vyriokas laižo mergiotę tik per kokias tris pėdas nuo tos vietos, kur kaifuoja keli narkotai. Pasižiūriu į narkotus. Pisau, čia pilna rakandų susileisti ir visa kita. Viskas pagal mano teoriją.

– Nori nusifotografuoti, šikniau? klausia manęs tas sudžiūvęs netašytas stuobrys, kuris kaitino.

– Nori, kad išmalčiau tavo supistus dantis? klausimu į klausimą atsakau aš. Jis nusisuka ir verda toliau. Aš kurį laiką spoksau jam į viršugalvį. Pasitenkinęs tuo, kad tas šiknius užsičiaupė, nurimstu. Kai tik atvykstu į pietus, mane, rodos, užvaldo šitokia poza. Po poros dienų ji išnyks. Man atrodo, kad puikiai suprantu, kodėl taip yra, bet tai reikia ilgai aiškinti ir skamba pernelyg patetiškai. Išeidamas iš kambario, išgirstu lovoje dejuojant mergiotę, o tą šiknių sakant: – Kokią gi supistai saldžią skylutę tu turi, angeliuk...

Kai išsvirduliavau pro duris, mano galvoje teaidėjo tik tas švelnus, lėtas balsas: – Kokią gi supistai saldžią skylutę tu turi, angeliuk... ir man staiga pasidaro visiškai aišku, ko aš čia ieškau.

Čia man tikrai nėra jokių šansų. Turint galvoje galimas užkabinti sterbles, vaizdas sušiktai liūdnas. Šiuo metu, paryčiais, dauguma patrauklių moterų arba jau išvirtusios iš koto, arba jau išdulkintos. Šarlin pačiupta, taip pat ir ta moteris, kurią Ligotasis Berniukas išdulkino per dvidešimt pirmąjį savo gimtadienį. Net ir ta mergiotė, kurios akys kaip Marčio Feldmano, o plaukai lyg gaktaplaukiai, ir ta užimta.

Amžina mano supisto gyvenimo istorija. Atvykęs per daug anksti – nusitašau arba dėl savo susikaustymo viską sugadinu, arba atvykstu jau per vėlai.

Mažasis Dži stovi prie židinio ir gurkšnoja alų iš skardinės. Jis atrodo išsigandęs ir apstulbęs. Tariu sau, kad viskas dar galėtų pasibaigti sugrūdimu į šito vargšo šikniaus subinę.

Ši mintis sukelia man supistą depresiją. Ką gi, mes tikrai esame besilinksminančios kekšės.

NEAPYKANTA

Aš pirmą kartą Alaną Ventersą sutikau „ŽIV teigiamas" pagalbos grupėje, nors jis paskui joje neužsibuvo. Ventersas savimi menkai tesirūpino, todėl greitai pasigavo vieną iš daugelio oportunistinių infekcijų, į kurias mes esame linkę. Sąvoka „oportunistinės infekcijos" mane visuomet stulbino. Mūsų kultūrinėje terpėje tai, rodos, kelia savotišką teigiamą požiūrį. Turiu omeny verslininko, kuris randa plyšį rinkoje, arba futbolo aikštėje baudinį mušančio puolėjo „oportunizmą". Klastingi pedai, tos oportunistinės infekcijos.

Visų grupės narių sveikatos būklė buvo panaši. Mūsų visų antikūnų testai buvo teigiami, bet simptomų vis dar nesimatė. Mūsų susitikimų metu visada galėjai justi paranojinę baimę; kiekvienas, rodės, vogčiomis tikrino kits kito kaklo limfmazgius, ar nesimato patinimo ženklų. Bjauru buvo justi žvilgsnius, įsmigusius į kurį skruostą besišnekučiuojant.

Šitoks elgesys dar labiau stiprino tuo metu mane apėmusį nerealumo jausmą. Tikrai negalėjau suvokti to, kas man atsitiko. Testo rezultatai iš pradžių atrodė tiesiog neįtikimi, tokie nesuderinami su mano puikia savijauta bei išvaizda. Aš vis dar vyliausi, kad tai tik nesuvokiama klaida, nors jau buvau tikrinęsis tris kar-

tus. Ta saviapgaulė liovėsi, kai Dona atsisakė su manimi susitikinėti, bet sąmonės gelmėje viltis įžūliai parazitavo visą laiką. Atrodo, kad mes visuomet tikime tuo, kuo norime tikėti.

Po to, kai Alaną Ventersą paguldė į ligoninę, aš lioviausi lankęs grupės susirinkimus. Jie gniuždė mane, o aš, tiesą sakant, norėjau leisti laiką lankydamas jį. Tomas, mane globojęs socialinis darbuotojas, vienas iš grupės instruktorių, nenorom sutiko su mano apsisprendimu.

– Klausyk, Deivai, manau, kad tavo apsilankymai pas Alaną ligoninėje tikrai puikus dalykas; jam. Bet šiuo metu man labiau rūpi tu. Esi puikios sveikatos, o grupės tikslas – padrąsinti visus kuo daugiau nuveikti. Mes nesiliaujame gyvenę vien todėl, kad mūsų ŽIV testai teigiami...

Vargšas Tomas. Jo pirmasis *faux pas* šiandien. – Ar tai karališkasis „mes“, Tomai? Kai tavo ŽIV testai bus teigiami, tada man galėsi pasakot.

Tomo sveiki, rausvi skruostai užsiplieskė. Jis niekaip negali to įveikti. Metai intensyvios asmeninių santykių praktikos išmokė jį nuslėpti regimus ir garsinius susijaudinimo požymius. Kai susijaudindavo, jis nenusukdavo žvilgsnio ir nepradėdavo mikčioti. Tik ne anas Tomas. Deja, šitas Tomas niekaip negalėjo įveikti raudonio, kuris tokiais atvejais užliedavo jo skruostus.

– Prašau man atleisti, sutikdamas atsiprašė Tomas. Jis turėjo teisę klysti. Jis visuomet sakydavo, kad žmonės turi šią teisę. Pamėginkite pasakyti tai mano pažeistai imuninei sistemai.

– Aš tik susirūpinęs, kad tu nusprendei leisti laiką su Alanu. Vargu ar tau tai išeis į naudą, jei stebėsi, kaip jis nyksta, o be to, Alanas tikrai ne pats teigiamiausias grupės dalyvis.

– Jis tikrai teigiamiausias dalyvis – tą rodo ŽIV testas.

Tomas nusprendė nekreipti dėmesio į mano pastabą. Jis turėjo teisę neatsakyti į netinkamą kitų elgesį. Visi mes turime tokią teisę, sakė jis mums. Aš Tomą mėgau; jis arė vieną vagą, visuomet stengėsi būti pozityvus. Maniau, kad mano darbas, kurio metu man teko stebėti, kaip žiaurus Houvisono skalpelis atveria užmigdytus kūnus, buvo nevilties keliantis ir iš proto varantis. Bet tai

buvo grynas malonumas, palyginti su irstančių sielų stebėjimu. Būtent tai Tomas privalėjo ištverti per grupės susitikimus.

Daugelis grupės „ŽIV teigiamas“ narių buvo intraveninių narkotikų vartotojai. Jie pasigavo ŽIV narkomanų landynėse, kurių ypač priviso mieste devintojo dešimtmečio viduryje po to, kai užsiraukė Bred Stryto medicinos reikmenų tiekėjai. Tai užtvenkė adatas bei švirkštus tiekiantį upelį. Dėl to masiškai buvo naudojami bendri švirkštai. Turėjau draugą, vardu Tomis, kuris pradėjo vartoti heroiną susidėjęs su tais vaikinais iš Leito. Vieną iš jų pažįstu, tai vyrukas, vardu Markas Rentonas, su juo kažkada dirbau savo stalystės laikais. Likimo ironija, kad Markas, kuris ilgus metus leidžiasi heroiną, vis dar, kiek žinau, neužsikrėtęs ŽIV, tuo tarpu aš niekad gyvenime nesu lietęs tų dalykų. Šioje grupėje yra pakankamai daug heroino vartotojų, kad galėčiau jį vertinti kaip išimtį.

Paprastai grupės susitikimai būdavo įtempti. Narkotai jautė pagiežą dviems grupėje esantiems homoseksualistams. Jie tikėjo, kad ŽIV pateko į miesto narkomanų bendruomenę per aktyvų pedą namo savininką, kuris dulkindavo savo negaluojančius nuomininkus narkotus už buto nuomą. Aš ir dar dvi moterys, viena jų buvo narkotikų nevartojanti narkomano draugė, jautėme pagiežą visiems, nes mes nebuvome nei homoseksualistai, nei narkotai. Iš pradžių kaip ir visi kiti maniau, kad užsikrėčiau „nekaltai“. Tuomet buvo pernelyg lengva koneveikti heroino vartotojus ir pedus. Tačiau aš mačiau plakatus ir skaičiau atsišaukimus. Atsimenu, kaip pankų eros metu *Sex Pistols* rėkė, kad „niekas nėra nekaltas“. Tikra tiesa. Bet būtina pasakyti, jog kai kurie yra kaltesni už kitus. Tai mane grąžina prie Venterso.

Aš daviau jam šansą; šansą pademonstruoti atgailą. Tai buvo aiškiai daugiau, nei tas kalės vaikas buvo nusipelnęs. Per vieną grupės susitikimą aš papasakojau pirmą iš kelių melagingų istorijų, – taip buvo pramintas takelis, kuris paskui atves į mano gniaužtus Alano Venterso sielą.

Aš papasakojau grupei, kad lytiškai santykiavau be prezervatyvo, puikiai žinodamas, jog mano ŽIV testai yra teigiami, ir kad dabar dėl to gailiuosi. Kambary stojo mirtina tyla.

Visi neramiai sujudo ant savo kėdžių. Po to moteris, vardu Linda, purtydama galvą pradėjo verkti. Tomas paklausė, ar ji nenorėtų išeiti iš susitikimo. Ji pasakė pasiliksianti ir pasiklausysianti, ką kiti pasakys, klastingai adresuodama savo pastabą man. Bet aš visai nekreipiau dėmesio į jos pyktį; tiesiog negalėjau atitraukti akių nuo Venterso. Jo veide žaidė ta būdinga amžino nuobodulio išraiška. Buvau tikras, kad jo lūpose šmėkštelėjo lengva šypsena.

– Tai pasakyti buvo labai drąsu, Deivi. Tikiu, kad tam prireikė labai daug ryžto, rimtai pasakė Tomas.

Nelabai, tu sumautas peni, tai buvo supistas melas. Aš gūžtelėjau pečiais.

– Esu tikras, kad nuo jūsų pečių nusirito sunki kaltės našta, pakėlęs antakius tęsė Tomas, kviesdamas mane prisidėti. Šį kartą pasinaudojau proga.

– Taip, Tomai. Net ir tai, kad sugebėjau visa tai atskleisti jums visiems. Tai siaubinga... Nesitikiu, kad žmonės man atleis...

Kol Linda toliau verkė, kita grupės moteris pasiuntė man pašaipų įžeidimą, kurio aš gerai nesupratau. Jokios reakcijos nebuvo iš priešais mane sėdinčio šikniaus. Jo egoizmas ir amoralumas kėlė man šleikštulį. Tiesiog troškau jį suplėšyti į gabalus plikomis rankomis, čia ir dabar. Iš visų jėgų stengiausi tvardytis, gardžiuodamasis savo plano, kuris turėjo jį sunaikinti, įmantrumu. Liga ir toliau galėjo ramiai sau turėtis jo kūną; tai buvo jos pergalė, nors ir kokia bjauri. Mano pergalė bus didesnė, tiesiog naikinanti. Aš norėjau jo esybės. Norėjau įrėžti mirtinas žaizdas į jo atseit nemirtingą sielą. Aa-men.

Tomas apžvelgė visus: – Ar kas nors Deivį užjaučia? Ką jūs apie tai galvojate?

Po tylos valandėlės, kurios metu aš stebėjau bejausmę Venterso figūrą, Mažasis Gougsis, narkotas iš mūsų grupės, pradėjo susijaudinęs krankséti. Po to jis išsiliejo su klaikia pompa, kurios aš laukiau iš Venterso.

– Džiaugiuosi, kad Deivis tai pasakė... aš padariau tą patį... aš padariau supistai tą patį... nekalta mergaitė, kuri niekada supistai nieko niekam nepadarė... aš tiesiog nekenčiau pasaulio... noriu pa-

sakyti... maniau, ko gi, po galais, turėčiau jaudintis? Ką aš matęs gyvenime... man dvidešimt treji, o nieko neturiu, net supisto darbo... kodėl turėčiau rūpintis... kai tai pasakiau mergiotei, ji tiesiog pametė galvą... jis kūkčiojo lyg vaikas. Tuomet jis pasižiūrėjo į mus ir pro ašaras nusišypsojo pačia nuostabiausia šypsena, kokią aš kada buvau matęs savo gyvenime. – ...bet viskas baigėsi gerai. Ji pasitikrino. Tris kartus per šešis mėnesius. Nieko. Ji neužsikrėtė...

Mardžorė, kuri panašiomis aplinkybėmis vis dėlto *užsikrėtė*, kažką mums sušnypštė. Tuomet tai ir įvyko. Tas šiknius Ventersas sušnairavo ir nusišypsojo man. Pavyko. Štai ta akimirka. Vis dar jutau pyktį, bet jis buvo apmalšintas nepaprastos ramybės, begalinio aiškumo. Jausdamasis lyg pusiau paniręs krokodilas, stebintis iš upės geriantį minkštą, pūkuotą gyvūnėlį, taip pat jam nusišypsojau.

– Nee... mažasis Gougsis gailiai inkšdamas kalbėjo Mardžorei, – viskas buvo ne taip... ji testo rezultatų laukė labiau įsitempus nei aš... jūs nesuprantate... aš ne... noriu pasakyti, kad aš ne... visai ne taip, kaip...

Tomas valios pastangomis atsitokėjo iš jį apėmusio drebulio ir keisto slogučio.

– Nepamirškime tos baisios pagiežos, pasipiktinimo ir nevilties, kuri buvo jus apėmusi, kai jūs sužinojote, kad jūsų kraujyje yra antikūnų.

Tai buvo replika, skirta mūsų įprastiems, nesibaigiantiems ginčams dar labiau įaudrinti. Tomas tai suvokė kaip „mūsų pykčio sutramdymą“ „susidūrus su tikrove“. Buvo manoma, kad šis procesas turi gydomąjį poveikį, ir daugeliui grupės narių jis, atrodo, iš tikrųjų padėjo, bet man jis atrodė varginantis ir keliantis depresiją. Galimas daiktas, taip buvo dėl to, kad mano asmeniniai tikslai buvo kitokie.

Per tuos ginčus dėl asmeninės atsakomybės Ventersas, kaip tokiais atvejais buvo jam būdinga, mestelėjo įprastą paslaugų paguodos įnašą. – Mėšlas, sušuko jis, kai tik kažkas aistringai išsakė savo nuomonę. Kaip visada, Tomas jo paklausė, kodėl jis šitaip mano.

– Tiesiog taip manau, gūžtelėdamas pečiais atsakė Ventersas. Tomas pasiteiravo, ar jis gali paaiškinti, kodėl taip galvoja.

– Tai tiktai vieno žmogaus nuomonė, nesutampanti su kitų.

Tomas dar kartą paklausė Alano, ką šis apie tai mano. Alanas maždaug taip atsakė: Manęs tai nejaudina, arba: Pisau viską. Aš užmiršau tikslius jo žodžius.

Tomas jo paklausė, kodėl jis čia. Ventersas tarė: – Tuomet aš einu. Jis išėjo, o visų savijauta tuojau pat pasitaisė. Įspūdis buvo toks, lyg kas nors, bjauriai ir šlykščiai pirstelėjęs, būtų sugebėjęs įtraukti tą pirstelėjimą pro subinę atgal.

Bet jis, kaip ir visada tokiais atvejais, grįžo atgal su ta amžina pašaipia ir piktdžiugiška išraiška veide. Atrodė, lyg Ventersas būtų tikėjęs vienas esąs nemirtingas. Jis mėgavosi stebėdamas kitus, besistengiančius būti optimistais, o po to juos nusodindavo. Niekuomet tiek triukšmingai, kad būtų išspirtas lauk iš grupės, bet visuomet pakankamai svariai, kad pažemintų visus kitus. Liga, kuri ardė jo kūną, buvo vienas malonumas, palyginti su ta nematomąja, kuri buvo apsėdusi jo protą.

Ironiška, bet Ventersas žiūrėjo į mane kaip į giminingą sielą, neįtardamas, jog mane eiti į šiuos susitikimus skatino vienintelis tikslas – kruopščiai jį ištirti. Grupėje aš niekuomet nekalbėjau ir puikiai nutaisydavau cinišką veido išraišką, kai kalbėdavo kas nors kitas. Šitoks elgesys sukūrė pagrindą, kuriuo remdamasis aš galėjau susibičiuliauti su Alanu Ventersu.

Su tuo vyrioku susidraugauti buvo lengva. Daugiau niekas netrośko su juo žinotis; aš jo draugu tapau per ydą. Pradėjome kartu išgėrinėti; jis beatodairiškai, aš atsargiai. Pradėjęs nuolat, kruopščiai ir sistemiškai kaupti žinias, daug sužinojau apie jo gyvenimą. Nors Stretklido universitete įgijau chemiko diplomą, bet niekuomet su tokiu užsispyrimu bei entuziazmu nesigilinau į tuos mokslus, su kokiu dabar studijavau Ventersą.

Ventersas, kaip ir daugybė kitų žmonių Edinburge, pasigavo ŽIV per bendrą adatą, kai leidosi sau heroiną. Likimo ironija, jis atsikratė narkotikų dar nežinodamas teigiamos ŽIV diagnozės, bet dabar buvo beviltiškai prasigėręs. Tai, kaip nerūpestingai jis

gėrė, retkarčiais per gėrimo maratoną alinėje susigrūsdamas sau į burną bandelę ar skrudintos duonos riekę, reiškė, jog nusilpęs jo organizmas buvo lengvas laimikis visoms įmanomoms mirtinoms infekcijoms. Per mūsų bendravimo laikotarpį aš slapta išpranašavau, kad ilgai jis netvers.

Taip ir atsitiko; netrukus jo kūne knibždėte knibždėjo įvairiausių infekcijų. Jam tai buvo nesvarbu. Ventersas elgėsi kaip visuomet. Jis pradėjo lankyti prieglaudą, arba, kaip ją vadino, padalinį: iš pradžių kasdien vaikščiodavo ten, paskui gavo lovą.

Kai aš keliaudavau į tą prieglaudą, visuomet, rodos, lydavo; kiaurai merkiantis, šaltas, įkyrus lietus su vėju, kuris prasismelkdavo pro visus drabužius lyg rentgeno spinduliai. Šaltis buvo tolygus peršalimui, o peršalimas galėjo būti tolygus mirčiai, bet tuomet tai man nelabai rūpėjo. Dabar, be abejo, aš rūpinuosi savimi. Tuomet, kad ir kaip būtų, turėjau viską atperkančią užduotį: reikėjo baigti vieną darbą.

Prieglaudos pastatas buvo visai jaukus. Pilkus blokus jie apmūrijo gražiomis geltonomis plytomis. Bet einant keliu prie tos vietos geltonų plytų apdailos nėra. Kiekvienas mano apsilankymas pas Alaną Ventersą priartindavo tą jau neblogai nunokusį kerštą. Netrukus atėjo tas metas, kai jau neliko laiko mėginti paskatinti ar sutrukdyti jam iš širdies atsiprašyti. Vienu metu man atrodė, kad labiau troškau išgirsti Venterso atgailą, nei atkeršyti už save. Jei būčiau ją išgirdęs, mirčiau įsitikinęs, kad žmogaus siela iš esmės gera.

Venterso kūnas – sudžiūvęs, vien kaulų ir odos rinkinys, kuriame dar ruseno gyvybė, – atrodė netinkama buveinė bet kokiai sielai, ką jau kalbėti apie tokią, kurią galėtum dar viltis esant žmonišką. Tačiau nusilpęs, irstantis kūnas turėjo labiau apnuoginti sielą, padaryti ją mums, mirtingiesiems, labiau pastebimą. Taip man sakė Džilian, – mes kartu dirbome vienoje ligoninėje. Džilian buvo labai religinga, ir jai labai tiko tuo tikėti. Mes visi matome tai, ką norime matyti.

Ko aš iš tikro siekiau? Galimas daiktas, kad aš visuomet labiau siekiau keršto, nei atgailos. Ventersas galėjo maldauti atleidimo

kaip apsiverkęs kūdikis. Galimas daiktas, kad to nebūtų pakakę atbaidyti mane nuo to, ką ruošiausi padaryti.

Tie vidiniai monologai – tik šalutinis rezultatas visų tų patarimų, kurių užtektinai prisiklausiau iš Tomo. Jis pabrėždavo pagrindines tiesas: tu dar nemiršti, tu privalai gyventi savo gyvenimą kiek gali. Jas rėmė tikėjimas, kad niūri neišvengiamai artėjančios mirties realybė gali būti atitolinta mėginimais įsiveržti į ankstesniojo gyvenimo realybę. Kurį laiką aš tuo netikėjau, bet dabar tikiu. Akivaizdu – kol dar nemiręs, privalai gyventi. Geriau paversti šį gyvenimą kuo turtingesne patirtimi bei džiaugsmu, jei kartais pasirodytų, jog mirtis yra mėšlas, ko ir tikiuosi.

Ligoninės slaugė buvo šiek tiek panaši, gana nevykusiai, kaip būna, į Geil, – moterį, su kuria kažkada susitikinėjau. Jos veide buvo ta pati šalta išraiška. Ji tam turėjo svarbią priežastį, – suvokiau ją kaip profesinį rūpestį. Geil, mano manymu, šis bruožas visiškai netiko. Slaugė pasižiūrėjo į mane atidžiu, rimtu ir globėjišku žvilgsniu.

– Alanas labai silpnas. Prašau neužsibūti labai ilgai.

– Suprantu, švelniai ir liūdnai nusišypsojau. Kadangi ji vaidino rūpestingą profesionalę, pamaniau, kad man verčiau derėtų vaidinti rūpestingą draugą. Atrodo, kad savo vaidmenį suvaidinau pakankamai gerai.

– Jam labai pasisekė, kad jis turi tokį gerą draugą, pasakė ji, aiškiai nustebusi, jog šitoks pasibjaurėtinas kalės vaikas gali turėti *kokių nors* draugų. Aš kažką nerišlaus murmtelėjau ir įėjau į mažą kambarėlį. Alanas atrodė baisiai. Mane apėmė stiprus susijaudinimas; niūriai susirūpinau, kad šis kalės vaikas gali neištverti nė savaitės, kad jis gali išsisukti nuo kraupios lemties, kurią aš jam ruošiau. Reikia pasirinkti geriausią momentą.

Iš pradžių man buvo baisiai malonu stebėti Venterso fizinę agoniją. Niekuomet neleisiu sau tempti iki šitokios būsenos, kai susirgsiu; velniop. Aš paliksiu įjungtą variklį užrakintame garaže. Toks mėšlas kaip Ventersas neturi tiek pautų, kad paliktų šį balių savo paties nuožiūra. Jis kybos čia iki pat niūraus galo, bent jau tam, kad visiems sukeltų kuo daugiau nepatogumų.

– Kaip laikaisi, Alai? paklausiau jo. Tikrai kvailas klausimas. Papročiai tokiais bjauriais atvejais visuomet stumia mus į kokias nors kvailystes.

– Neblogai... sunkiai sušvokštė jis.

Ar tikrai, Alanai, seni? Nieko neatsitiko? Atrodai šiaip sau. Gal tai dėl to mažo vabalėlio, kuris duodasi po tavo kūną. Praryk porą tablečių ir gulk į lovą, rytoj būsi sveikas, tai tikra, kaip ir tai, kad rytoj lis.

– Skauda? viltingai paklausiau aš.

– Nee... jie turi vaistų... tik mano kvėpavimas... Aš laikiau jo ranką ir pajutau linksmumą, kai jo apgailėtini kaulėti pirštai stipriai spustelėjo. Pamaniau, kad nusikvatosiu stačiai tam skeletui į veidą, kol jo pavargusios akys buvo užmerktos.

Deja, vargšas Alanas, aš jį pažinojau, sesele. Jis onanistas, baisus parazitas. Tramdydamas šypseną, stebėjau, kaip jis gaudė orą.

– Viskas gerai, bičiuli. Aš čia, pasakiau.

– Tu geras vaikinas, Deivi... sušvokštė jis. – ...gaila, kad mes nepažinojome vienas kito anksčiau... Jis atmerkė akis ir vėl užmerkė.

– Tikrai supistai labai gaila, tu sumauta niekinga šiukšle... – sušnypščiau aš į jo užmerktas akis.

– Ką?.. kas tai... jis buvo apspangęs nuo vaistų ir nuovargio.

Tingus šiknius. Per ilgai čia užsisėdėjo. Turėtų pakelti savo subinę nedidelei mankštai. Greitas bėgimas ristele aplink parką. Penkiasdešimt atsispaudimų. Du tuzinai pritūpimų.

– Sakau, gaila, kad mums teko susitikti šitokiomis aplinkybėmis.

Jis patenkintas atsiduso ir nugrimzdo į miegą. Aš paleidau jo sudžiūvusius pirštus.

Nemalonių tau sapnų, šikniau.

Įėjo seselė apžiūrėti mano bičiulio. – Be galo nemandagu. Vargu ar galima taip elgtis su svečiais, žiūrėdamas į snaudžiantį Ventersą, – veik jau lavoną, nusišypsojau aš. Ji prisivertė nervingai nusijuokti, tikriausiai pamaniusi, kad tai homoseksualistų ar narkotų, ar hemofilikų, ar kuo ji ten dar įsivaizdavo mane esant,

juodas humoras. Man buvo nė motais, kuo ji mane laikė. Save aš suvokiau kaip keršijantį angelą.

Nužudęs šį mėšlo maišą, būčiau tik padaręs jam paslaugą. Tai buvo problema, bet aš įsigudrinau ją išspręsti. Kaip jūs galėtumėte pažeisti žmogų, kuris žino, kad greitai mirs, ir spjauna į viską? Kalbėdamasis, o ypač klausydamasis jo, aš supratau kaip. *Pažeisi juos per gyvuosius, per žmones, kurie jiems rūpi.*

Vienoje dainoje yra žodžiai, kad „kiekvienas kažkada kažką myli", bet Ventersas, atrodo, tiesiog neigė šią taisyklę. Šis vyrukas tiesiog nemėgsta žmonių, o šie žvėriškai atlygina jam tuo pačiu. Su kitais vyrais Ventersas elgėsi tiesiog niekinamai. Praeities pažįstamus jis apibūdindavo su pagieža: „prekeivio gabalas", arba su pajuoka: „supistas išsišiojėlis". Apibūdinimas priklausė nuo to, kuris kurį įžeidė, išnaudojo ar manipuliavo kiekvienu konkrečiu atveju.

Moterys buvo skirstomos į dvi neaiškias kategorijas. Jos buvo arba „skylė kaip žuvies sriuba", arba „skylė kaip perplyšusi sofa". Ventersas akivaizdžiai moteryje matė, jo žodžiais tariant, ne ką daugiau už „gauruotą skylę". Net kai kurios niekinamos pastabos apie jų papus bei subines būtų atspindėjusios palyginti platesnį požiūrį. Aš praradau viltį. Kaip šis kalės vaikas galėjo kada nors ką nors mylėti? Bet kiek palaukiau, ir už kantrybę buvo atlyginta.

Kad ir koks šlykštus mėšlas Ventersas buvo, vienas asmuo jam tikrai rūpėjo. Nekilo jokių abejonių – jo kalbos tonas pasikeitė, kai jis ištarė frazę: „mažiulis". Aš atsargiai pumpavau žinias apie jo penkiametį sūnų, kurį jis buvo sugyvenęs su ta moterimi iš Vester Heilo, ta „karve", kuri neleido jam susitikinėti su savo sūnumi, vardu Kevinas. Dėl šito tiesiog pamilau tą moterį.

Tas vaikas man nurodė, kaip galima pažeisti Ventersą. Priešingai jo įprastai savijautai, jis būdavo apimtas skausmo ir blaškomas jausmų, kai kalbėdavo apie tai, kad niekuomet nepamatys *savo* augančio sūnaus, ir tai, kaip stipriai myli „mažiulį". Būtent dėl to Ventersas ir nebijojo mirties. Jis tikrai tikėjo, kad, šiaip ar taip, gyvens per savo sūnų.

Man buvo nesunku įsigauti į buvusios Venterso merginos Frensės gyvenimą. Ji taip pasiutusiai nekentė Venterso, kad tiesiog žavėjo mane, nors kitos jos savybės man neatrodė patrauklios. Dar geriau patyrinėjęs, aš neva netyčia sutikau ją aptriušusioje diskotekoje, kur suvaidinau jai žavų ir dėmesingą gerbėją. Žinoma, pinigai irgi savo padarė. Ji greitai užkibo: akivaizdu, kad niekada gyvenime joks vyras nesielgė su ja padoriai ir ji nebuvo pratusi prie pinigų, nuolat gyvendama tik iš pašalpos, iš kurios turėjo išmaitinti dar ir vaiką.

Blogiausia buvo, kai reikalas priėjo prie sekso. Aš, be abejo, užsispyriau būtinai užsimauti prezervatyvą. Anksčiau, prieš mums pasiekiant šią stadiją, ji buvo jau papasakojusi man apie Ventersą. Aš kilniai pasakiau, kad pasitikiu ja ir būčiau pasiruošęs mylėtis be prezervatyvo, bet norėjau išguiti visas abejones, sąžiningai prisipažinau, kad esu pergulėjęs su keletu žmonių. Turint galvoje jos ankstesniąją patirtį su Ventersu, šitokios abejonės privalėjo būti išsakytos. Kai ji pradėjo verkti, pamaniau, kad viską sugadinau. Bet jos ašaros – tai dėkingumo ženklas.

– Esi tikrai puikus žmogus, Deivi, ar žinai tai? pasakė ji. Jei tik ji būtų žinojusi, ką aš ruošiausi padaryti, ji nebūtų buvusi tokios geros nuomonės. Pasijutau nesmagiai, bet, vos pagalvojau apie Ventersą, tas jausmas išgaravo. Aš būčiau su tuo tinkamai susitvarkęs.

Nutariau, kad mano meilinimasis Frensei turi sutapti su Venterso ligos paūmėjimu ir jo ilga priežiūra ligoninėje. Jis sirgo keletu ligų, kurios galėjo greitai jį pribaigti, pirmiausia pneumonija. Ventersas, kaip ir daugelis per narkotikus ŽIV užsikrėtusių ponterių, išvengė šiurpaus odos vėžio, labiau būdingo pedams. Be pneumonijos, jį dar kankino gausus burnos išbėrimas, vėliau išplitęs visoje gerklėje ir skrandyje. Pienligė nebuvo geriausias dalykas, kurio palinkėtum užsmaugti gyvybę tam kalės vaikui, bet galėjo būti blogiausias, jei neapsisuksiu mikliai. Jo nykimas buvo labai greitas, vienu metu net pernelyg greitas, nei troškau. Pamaniau, kad tas šiknius subyrės į gabalus anksčiau, nei aš suspėsiu įvykdyti savo planą.

Proga pasitaikė pačiu tinkamiausiu laiku, tiksliai pagal planą; galų gale tai tikriausiai buvo pusiau sėkmė, pusiau numatymas. Ventersas jau kovojo iš paskutiniųjų jėgų, iš jo buvo likę tik kaulai ir oda – ne daugiau. Gydytojas pasakė: dabar jau bet kurią dieną.

Man reikėjo, kad Frensė patikėtų man prižiūrėti vaiką. Aš paraginau ją susitikti su draugais. Ji ruošėsi šeštadienio vakarą pasižmonėti, nutarusi palikti mane vieną savo bute su vaiku. Ruošiausi pasinaudoti šia puikia galimybe. Trečiadienį prieš pat didžiąją dieną nusprendžiau aplankyti savo tėvus. Nutariau, kad reikėtų pagaliau papasakoti jiems apie savo sveikatos būklę, – nujaučiau, kad tai tikriausiai jau paskutinis mano apsilankymas. Mano tėvų butas buvo Oksgange. Ta vieta, kai buvau dar mažas, man visuomet atrodė tokia moderni. Dabar ji atrodė keistai, lūšnynų reliktas iš ankstesnės eros. Senoji mergaičiukė atidarė duris. Akimirką ji atrodė įtari. Paskui suprato, kad tai aš, o ne mano jaunesnysis brolis, todėl rankinę paliko ramybėj. Pakvietė mane užeiti, jos entuziazmą sukėlė palengvėjimas. – Sveei-kas, pašalieti, skubindama mane užeiti uždainavo ji.

Aš supratau skubėjimo priežastį – rodė *Coronation Street.* Maikas Boldvinas turėjo akis į akį susitikti su meilužе – tarnaite Alma Sedžvik – ir pasakyti jai, kad iš tikro jis įsimylėjęs turtingąją našlę Džeki Ingram. Maikas nieko negalėjo su tuo padaryti. Jis buvo meilės vergas, paklūstantis išorinei jėgai, kuri vertė jį elgtis būtent taip, o ne kitaip. Galėčiau, kaip pasakytų Tomas, jį suprasti. Aš pats buvau neapykantos, jėgos, kuri buvo lygiai toks pat reiklus šeimininkas, vergas. Atsisėdau ant suolelio.

– Sveikas, pašalieti, pasislėpęs už *Evening News,* net nežvilgtelėjęs į mane pakartojo mano senis. – Ką tu veikei iki šiol? pavargusiu balsu paklausė jis.

– Nieko ypatinga.

Tikrai nieko ypatinga, pater. O, ar aš jau minėjau, kad mano kraujyje yra antikūnų? Dabar tai labai madinga, žinai. Šiais laikais kiekvienas tiesiog privalo turėti pažeistą imuninę sistemą.

– Du milijonai mažyčių kinų. Du milijonai šmikių. Štai ką mes

turėsime, kai Honkongas vėl pereis Kinijai. Jis giliai atsiduso. – Du milijonai Mažųjų Siauraakių Vilių, susimąstęs tarė jis.

Aš nieko nepasakiau, nenorėdamas užkibti ant to kabliuko. Nuo pat universiteto laikų, kai kapojausi už tai, ką mano tėvai paprastai vadino „gera ateitimi", senis metėsi į užsispyrėlišką reakcingumą prieš mano studentišką revoliucingumą. Iš pradžių tai buvo tik pokštas, bet metams bėgant aš atsikračiau to man primesto vaidmens, o jis į savąjį įsijautė dar labiau.

– Tu esi fašistas. Tai susiję su mažais penio gabaritais, pašaipiai pasakiau aš. Mano mama trumpam išsiveržė iš ydingų *Coronation Street* serialo gniaužtų ir pasisukusi mirktelėjo man su žinovės mina.

– Nekalbėk sumautų nesąmonių. *Savo* vyriškumą aš įrodžiau, sūnau, karingai atsikirto jis ir tėškė, jog aš, sulaukęs dvidešimt penkerių metų, vis dar neturiu žmonos ir nepagaminau vaikų. Akimirką man net šmėstelėjo, jog jis ruošiasi išsitraukti savo gaidį, kad įrodytų mano pastabos klaidingumą. Tačiau jis tik negirdomis praleido mano pastabą ir vėl grįžo prie mėgstamos savo temos. – Kaip tau patiktų du milijonai sumautų kinų tavo gatvėje? Aš susimąsčiau apie posakį „sumauti kinai" ir staiga išvydau krūvas aliumininių skardinių su maisto likučiais, besivoliojančių pakelėse. Įsivaizduoti buvo lengva, nes šį vaizdą matydavau kiekvieną sekmadienio rytą.

– Kartais atrodo, kad tai jau įvyko, garsiai pagalvojau aš.

– Taigi, pasakė jis, lyg aš būčiau pripažinęs jo nuomonę. – Dar du milijonai atvyksta. Kaip tau tai patinka?

– Visi du milijonai vargiai atvyks į Kaledonian Pleisą. Noriu pasakyti, kad Dalrio gete sąlygos ir taip jau sumautos.

– Juokis, jei tau tai patinka. O kaip bus su darbu? Du milijonai jau dabar gauna pašalpas. Namai? Visi tie šmikiai gyvena kartoninėse lūšnose. Viešpatie, kaip jis kvaršina man galvą. Laimei, neiškentusi įsikišo šaunioji Ma.

– Ar jūs neužsičiaupsite! Aš žiūriu teliką!

Atleisk, mater. Aš žinau, kad iš mano, ŽIV užsikrėtusios tavo atžalos, pusės tai yra trigubas egoizmas – atitraukti tavo dėmesį, kai

Maikas Boldvinas daro reikšmingą sprendimą, nulemsiantį jo ateitį. Kuri groteskiška sena kaliausė norės, kad užtvenktų jos susiraukšlėjusį poklimaksinį lataką? Likite su mumis.

Nusprendžiu neužsiminti apie savo ŽIV. Mano tėvai į tai žiūri nelabai progresyviai. O gal progresyviai. Kas žino? Šiaip ar taip, tam, atrodo, buvo tiesiog netinkamas metas. Tomas visuomet mums kalė, kad įsiklausytume į savo jausmus. Mano jausmai buvo susiję su tuo, kad mano tėvai susituokė būdami aštuoniolikos metų, o sulaukę mano metų jau pagamino keturis klykiančius vaikpalaikius. Jau dabar jie galvoja, kad aš esu „pedikas". Prie to įvaizdžio pridūrus AIDS, jų įtarimai tik sustiprėtų.

Todėl ir toliau gurkšnojau *Export* alų ir ramiai šnekučiavausi su seniu apie fūlę. Jis nebuvo nuėjęs pasižiūrėti varžybų nuo pat 1970-ųjų. Visus tuos jo žygius pakeitė spalvotoji televizija. Po dvidešimties metų atsirado satelitinė televizija, kuri galutinai jas iškrušo.Tačiau jis vis dar laikė save to žaidimo žinovu. Kitų nuomonė nieko nereiškė. Ginčytis su juo buvo tik laiko gaišimas. Kalbėdamas apie politiką, jis paprastai galų gale nusičiupdavo nuomonės, priešingos tai, kurią anksčiau gynė, ir vėl kuo smarkiausiai ją reikšdavo. Pakakdavo tik truputėlį jam paprieštarauti, ir jis, dar kiek pasikarščiavęs, palengva sutikdavo su jūsų požiūriu.

Kurį laiką aš sėdėjau uoliai linksėdamas. Po to sugalvojau kažkokį banalų atsiprašymą ir išėjau.

Parėjau namo ir patikrinau savo įrankių dėžę. Buvusio staliaus įvairių aštrių įnagių kolekcija. Šeštadienį aš juos pasiėmiau į Frensės butą Vester Heile. Turėjau padaryti kelis darbus. Apie vieną iš jų ji nieko nežinojo.

Fren nekantraudama laukė vakarienės su savo bičiuliais. Besiruošdama ji be perstojo tarškėjo. Tesugebėjau išleisti keletą murmesių, kuriuos galėjai suprasti kaip „taaip" ir „teisingai", bet mano mintys sukosi apie tai, ką turiu padaryti. Kol ji „ruošė savo veidą", aš sėdėjau susikūprinęs ir įsitempęs ant lovos, retkarčiais pakildamas žvilgtelti pro langą.

Rodės, kad praslinko kone visas gyvenimas, kol pagaliau išgirdau į apleistą mašinų aikštelę įriedančio automobilio burzgimą. Aš prišokau prie lango, pašaipiai pranešdamas: – Taksi jau čia!

Frensė paliko mano globai miegantį vaiką.

Visa operacija praėjo gana sklandžiai. Po to aš pasijutau klaikiai. Ar buvau bent kiek geresnis už Ventersą? Mažasis Kevinas. Mes kartu smagiai praleidome nemažai laiko. Aš vedžiojau jį į Midous festivalio pasirodymus, į *League Cup* turnyrą Kirkaldyje ir į Vaikystės muziejų. Gal ir ne kažin kas, bet vargšo mažojo kalės vaiko gimdytojas nė iš tolo nėra kada nors jam tiek padaręs. Tą patį man pasakė ir Frensė.

Kad ir kaip blogai tuo metu jaučiausi, tai buvo tik menkniekis, palyginti su tuo siaubu, kuris mane apėmė, kai išryškinau nuotraukas. Kai vaizdai išryškėjo, aš net sudrebėjau iš baimės ir gailesčio. Padėjau jas į džiovintuvą, išsiviriau kavos ir užgėriau ja dvi raminamųjų tabletes. Tuomet aš paėmiau atvaizdus ir iškeliavau į prieglaudą aplankyti Venterso.

Fiziškai iš jo jau nedaug kas beliko. Pažvelgęs į jo blizgančias akis, išsigandau, kad atsitiko blogiausia. Kai kurie AIDS sergantys žmonės tiesiog senatviškai suvaikėja. Liga, aišku, gali pasiimti jo kūną. Bet jei ji dar atėmė jam protą, ji atėmė iš manęs mano kerštą.

Laimei, Ventersas netrukus pastebėjo mane čia stovint, jo pradinis išsiblaškymas tikriausiai buvo tik šalutinis vaistų poveikis. Jo akių žvilgsnis, įgydamas jam ypač būdingą pasalūnišką, klastingą išraišką, netrukus išskyrė mane. Jutau pro blankią šypseną besisunkiančią jo panieką. Turbūt jis galvojo, kad surado sveiką šiknių, ištikimą jam iki pat galo. Laikydamas jį už rankos atsisėdau šalia. Aš pajutau norą nurauti jo kaulėtus pirštus ir sugrūsti juos į visas jo angas. Kaltinau jį už tai, ką turėjau padaryti Kevinui, lygiai kaip ir už visus kitus dalykus.

– Tu geras vaikinas, Deivi. Gaila, kad mudu nesusitikome anksčiau, sušvokštė jis tą nuvalkiotą frazę, kurią kartojo per visus mano apsilankymus. Stipriau suspaudžiau jam ranką. Jis pasižiūrėjo į mane nieko nesuprasdamas. Gerai. Tas kalės vaikas vis dar galėjo jausti fizinį skausmą. Jį sužeis ne tokios rūšies skausmas, bet šis bus puikus priedas. Aš prabilau aiškiu balsu.

– Aš tau pasakojau, kad užsikrėčiau kraudamasis į vidų, Alai. Ką gi, aš melavau. Melavau apie gausybę dalykų.

– Ką visa tai reiškia, Deivi?

– Tik paklausyk akimirką, Alai. Aš užsikrėčiau per tą paukštytę, su kuria susitikinėjau. Ji nežinojo, kad turi ŽIV. Ji užsikrėtė per tą mėšlo gabalą, su kuriuo susipažino naktinėje alinėje. Ji buvo šiek tiek įkaušusi ir šiek tiek naivi, mažoji paukštytė. Supranti? Tas šiknius pasakė, kad savo bute turi šiek tiek marihuanos. Todėl ji nuėjo su tuo šikniumi. Į jo gūžtą. Tas kalės vaikas ją išprievartavo. Tu žinai, ką jis padarė, Alai?

– Deivi... ką visa tai...

– Aš tau supistai pasakysiu. Grasino jai supistu skustuvu. Surišo ją. Išdulkino ją per vaginą, paskui per subinę, privertė ją paimti į burną. Mergaitė buvo persigandusi, sužalota. Ar tai tau pažįstamai skamba, šikniau?

– Ne... aš nesuprantu, apie ką tu čia supistai kalbi, Deivi...

– Tik su-pis-tai ne-pra-dėk. Tu prisimeni Doną. Ir tą „Šiaurinį" barą.

– Aš buvau užsikrušęs... – juk prisimeni, ką pats pasakojai...

– Tai buvo melas. Triedalas. *Aš* nebūčiau supistai dulkinęsis, žinodamas, kad *mano* spermoje yra šis mėšlas. Aš nebūčiau galėjęs net supistai nusišypsoti.

– Mažasis Gougsis... o kaipgi jis?

– Užčiaupk savo supistą burną. Mažasis Gougsis pasinaudojo savo supistu šansu. Kai tu gavai savo supistą šansą, tik sėdėjai, lyg tai būtų kokia supista pantomima, sušnypščiau aš, stebėdamas, kaip mano seilių purslai susimaišė su prakaitu, kuris buvo išpylęs jo susitraukusį snukį. Smarkiai susijaudinęs tęsiau savo pasakojimą toliau.

– Mergaitė išgyveno sunkius laikus. Bet ji buvo tvirtos valios. Tai būtų užkrušę daugybę moterų, bet Dona pasistengė tai nusipurtyti. Kam leisti kažkokiam mėšlo pritvinkusiam šikniui sugriauti tau gyvenimą? Tai lengviau pasakyti, nei padaryti, bet ji tai padarė. Ji nežinojo tik to, kad šis mėšlo maišas tikriausiai turėjo ŽIV. Tuomet ji sutiko kitą vaikiną. Jie sutarė. Ji patinka jam, bet jis supranta, kad ji turi problemų dėl vyrų bei sekso. Juk nereikia supistai tuo stebėtis, a? Norėjau užsmaugti tą iškrypėlišką jėgą jo

kūne, kuri palaikė jam gyvybę. Dar ne laikas, pasakiau pats sau. Dar ne laikas, tu sumautas krušliau. Giliai įkvėpiau ir tęsiau pasakojimą, pamažu liedamas visą savo pasibjaurėjimą.

– Jiedu su tuo susitvarkė, ta mergaitė ir vaikinas. Kurį laiką viskas buvo puiku. Po to ji sužinojo, kad mėšlinas prievartautojas turėjo ŽIV. Tuomet sužinojo, kad serga ir ji. Bet kas buvo visų blogiausia šiam žmogui, *tikram* žmogui, supistai *doram* žmogui – ji sužinojo, jog užsikrėtęs ir jos naujasis draugas. Viskas dėl *tavo* kaltės, sušiktas prievartautojau. *Aš* buvau tas naujasis draugas. *Aš*. Didelis supistas lengvatikis, ir parodžiau į save.

– Deivi... man labai gaila, žmogau... – ką aš galiu pasakyti? Tu geras bičiulis... tai vis ta liga... tai yra supistai baisi liga, Deivi. Ji žudo nekaltuosius, Deivi... ji žudo nekaltuosius...

– Šiam mėšlui jau per vėlu. Savo laiku tu buvai gavęs šansą. Kaip Mažasis Gougsis.

Jis nusikvatojo man į veidą. Tai buvo klaikus švogždesys.

– Taigi, ką tu... ką tu ruošiesi daryti?.. Nužudyti mane? Pirmyn... tu padarytum tik paslaugą... man nusispjauti. Jo sudžiūvęs, panašus į mirties kaukę veidas, rodos, pagyvėjo, prisipildė kažkokios keistos, šlykščios energijos. Tikra pabaisa. Man, matyt, buvo patogu taip galvoti, palengvino tai, ką turėjau padaryti, bet net ir spindint šaltai dienos šviesai aš vis dar tuo tikiu. Buvo pats laikas mesti savo kortą. Iš vidinės kišenės aš ramiai išsitraukiau nuotraukas.

– Ne taip jau daug aš ruošiuosi padaryti, ne tiek, kiek jau padariau, nusišypsojau įsisiurbęs į jo išsigandusį veidą.

– Kas tai... ką tu turi galvoje? Aš jaučiausi nuostabiai. Jo kūnu perbėgo siaubas, susitraukusi mažytė galva krestčiojo, matyt, apnikus patiems didžiausiems būgštavimams. Jis su siaubu žiūrėjo į fotografijas, nepajėgdamas jų išplėšti, susirūpinęs, kokias nelemtas paslaptis jos slepia.

– Pagalvok apie patį blogiausią įmanomą dalyką, kokį tik galėčiau padaryti, kad priverščiau tave apsitriesti, Alai. Tuomet padaugink jį iš tūkstančio... ir tu supistai net nepriartėsi. Aš liūdnai papurčiau galvą.

Parodžiau jam nuotrauką, kurioje buvau aš kartu su Frense. Mes pozavome intymioje aplinkoje, nerūpestingai demonstruodami meilužių akiplėšiškumą po pirmojo pasimylėjimo.

– Koks čia mėšlas, išspjovė jis, graudžiai mėgindamas pakelti savo perdžiūvusį kūną lovoje. Aš padėjau savo ranką jam ant krūtinės ir be jokių pastangų nustūmiau jį atgal. Tai padariau lėtai, to nuostabaus judesio metu gardžiuodamasis savo galia ir jo bejėgiškumu.

– Ramiai, Alai, ramiai. Iškvėpk orą. Atsipalaiduok truputį. Pailsėk. Prisimink, ką sakė gydytojai ir seselės. Tau reikia pailsėti. Aš išplėšiau pirmąją nuotrauką, atidengdamas jam kitą paveikslą. – Tai Kevinas padarė šią paskutiniąją nuotrauką. Kaip mažam berniukui, labai gerai nusisekusi nuotrauka, a? Štai jis, mažiulis. Kitoje nuotraukoje Kevinas su Škotijos futbolininko apranga sėdėjo man ant pečių.

– Ką, po galais, tu padarei... Tai buvo greičiau garsas, o ne balsas. Rodės, jis sklido iš kitos jo pūvančio kūno dalies, tik ne iš burnos. Jo nežemiškumas mane sukrėtė, bet prisiverčiau kalbėti abejingu balsu.

– Iš esmės štai ką. Aš ištraukiau trečiąją nuotrauką. Kur buvo Kevino, pririšto prie kėdės virtuvėje, atvaizdas. Jo galva nusvirusi ant šono, o akys užmerktos. Jei Ventersas būtų įsižiūrėjęs į detales, būtų galėjęs pastebėti melsvą atspalvį prie sūnaus akiduobių ir lūpų, netgi klouniška veido baltumą. Beveik tikra, kad Ventersas nematė nieko kito be tamsių žaizdų jo galvoje, krūtinėje ir ant kelių bei iš jų besisunkiančio, visą kūną užliejusio kraujo, dėl to iš pradžių buvo sunku pastebėti, jog berniukas nuogas.

Kraujo buvo visur. Tamsi Kevino kraujo bala telkšojo netgi ant linoleumo. Taip pat keletas čiurkšlių visoje virtuvėje. Prie jo kojų gulėjo elektrinių įrankių rinkinys, kuriame buvo *Bosch* grąžtas ir *Black and Decker* švitrintojas kartu su daugybe įvairiausių užaštrintų peilių bei atsuktuvų.

– Nee... nee... Kevinai... vardan dievo, ne... jis nieko nepadarė... jis nieko neįskaudino... nee... dejavo jis šlykščiai, neviltingai ir nežmoniškai mykdamas. Šiurkščiai sugriebiau jį už plaukų ir

truktelėjęs pakėliau jo galvą nuo pagalvės. Su iškrypėlišku susižavėjimu stebėjau, kaip jo kaukolė, rodės, nugrimzdo į odos likučius žemyn. Prikišau nuotrauką jam prie veido.

– Aš pagalvojau, kad jaunasis Kevas turėtų būti toks pat kaip ir jo tėvelis. Taigi, kai man nusibodo dulkinti tavo senąją draugužę, aš nusprendžiau, kad tą patį padarysiu mažajam Kevui per... ee... jo darbinę angą. Aš pagalvojau, jei ŽIV yra pakankamai geras dalykas jo Tėveliui, tai bus pakankamai gerai ir jo išperai.

– Kevinai... Kevinai... dejavo jis.

– Deja, jo išeinamoji anga buvo šiek tiek per siaura, todėl aš ją paplatinau grąžtu. Labai liūdna, bet mane šiek tiek užnešė, ir aš pradėjau daryti skyles ir kitose vietose. Tik todėl, kad jis man taip labai priminė tave, Alai. Norėčiau pasakyti, kad tai buvo neskausminga, bet negaliu. Viskas įvyko bent jau palyginti greitai. Greičiau nei supūti lovoje. Jam numirti prireikė maždaug dvidešimties minučių. Dvidešimt siaubingo klyksmo minučių. Vargšas Kevas. Kaip tu sakai, Alai, būtent ši liga žudo nekaltuosius.

Jo skruostais riedėjo ašaros. Tyliai, vis krūpčiodamas jis be perstojo kartojo „ne“. Jo galva trūktelėjo mano gniaužtuose. Susirūpinęs, kad gali ateiti seselė, aš ištraukiau iš po jo vieną pagalvę.

– Paskutinis Kevino pasakytas žodis buvo „Tėveli“. Tai buvo tavo vaiko paskutiniai žodžiai, Alai. Atleisk, drauguži. Tėvelio nėra. Štai ką aš jam pasakiau. Aš žiūrėjau tiesiai jam į akis: vyzdžiai išsiplėtę, tiesiog juoda baimės ir visiško pralaimėjimo tuštuma.

Nustūmiau jo galvą atgal ir uždėjau pagalvę jam ant veido, užslopindamas šleikštulį keliančias raudas. Aš tvirtai laikiau ją prislėgęs ir prispaudžiau ją savo galva, pusiau švokšdamas, pusiau dainuodamas savaip perfrazuotą seną *Boney M* dainą: „Tėveli, Tėveli, nurimk, Tėveli, Protingasis Tėveli... tu buvai supistas kvailys, lik sveikas, Protingasis Tėveli...“

Aš paprasčiausiai dainavau, kol silpnas Venterso priešinimasis nurimo.

Tvirtai laikydamas pagalvę ant jo veido, iš jo spintelės ištraukiau *Penthouse* žurnalą. Tas kalės vaikas buvo per daug silpnas, kad bent perverstų puslapius, ką jau kalbėti apie onanistinį su-

sijaudinimą. Vis dėlto jo homofobija buvo tokia stipri, jog laikė žurnalą visiems matomoje vietoje tikriausiai tik tam, kad išreikštų visiškai absurdišką teigimą apie savo seksualumą. Pūdamas jis labiausiai rūpinosi, kad niekas nepamanytų, jog jis pedikas. Padėjau tą žurnalą ant pagalvės ir nerūpestingai jį perverčiau, tada patikrinau Venterso pulsą. Nieko. Jis sutvarkytas. Svarbiausia, kad kankinamai, purtomas agonijos, apgailėtinai.

Nuėmęs pagalvę nuo jo veido, pakėliau jo šlykščiai trapią galvą ir po to leidau jai nukristi atgal. Kelias akimirkas stebėjau tai, kas buvo priešais mane. Akys atmerktos, burna pražiota. Tai buvo tik kvaila, šleikšti žmogaus karikatūra. Manau, kad visi lavonai tokie. Ko norėti, Ventersas visada toks buvo.

Abejingumą ir panieką pakeitė liūdesio priepuolis. Niekaip negalėjau suprasti, kodėl viskas taip. Aš nusukau akis nuo kūno. Pasėdėjęs dar porą minučių, nuėjau pas seselę ir pranešiau, jog Ventersas išėjo iš stadiono.

Nuėjau į Venterso laidotuves Sifildo krematoriume kartu su Frense. Jai buvo nelengva, todėl stengiausi ją palaikyti. Į jas nedaug kas teatėjo. Pasirodė jo motina ir sesuo, taip pat ir Tomas su pora ponterių iš „ŽIV teigiamas“ grupės.

Dvasininkas nedaug ką padoraus tegalėjo papasakoti apie Ventersą ir, turiu pasakyti, jis netriedė nesąmonių. Tai buvo trumpas ir malonus ritualas. Alanas savo gyvenime padarė daug klaidų, pasakė jis. Niekas neprieštaravo. Alaną, kaip ir mus visus, teis Dievas ir suteiks jam išgelbėjimą. Įdomus teiginys turint omeny to kalės vaiko darbelius čia, matyt, viršininkas danguje bus iš anksto paėmęs kyšį. Jeigu taip, aš pasirinksiu kitą vietą, labai jums ačiū.

Išėjęs laukan, pasižiūrėjau į vainikus. Ventersui buvo skirtas tik vienas. „Alanui. Mylinčios Mama ir Silvija“. Kiek žinau, jos nė karto neaplankė jo prieglaudoje. Labai išmintinga iš jų pusės. Kai kuriuos žmones yra lengviau mylėti per atstumą. Paspaudžiau ranką Tomui ir kitiems, po to nusivedžiau Fran ir Kevą į kažkokią prašmatnią ledainę Maselburge.

Aišku, apgavau Ventersą dėl to, ką atseit padariau Kevinui. Priešingai nei jis, nesu toks supistas gyvulys. Aišku, toli gražu nesididžiuoju tuo, ką *iš tikro* padariau. Tai buvo labai pavojinga vaiko sveikatai. Dirbdamas ligoninės operacinėje, aš sužinojau viską apie anesteziologų darbą. Tai jie yra tikrieji ponteriai, kurie palaiko tavo gyvybę, o ne tie sadistiški kiaulės krušliai kaip Houvisonas. Kai darbas būna baigtas, jūs liekate be sąmonės anestetikų dėka ir esate prijungiamas prie gyvybę palaikančio aparato. Visi jūsų gyvybiniai signalai kruopščiausiai kontroliuojami. Jie rūpinasi jumis.

Chloroformas – daug grubesnis ir labai pavojingas. Mane vis dar nupurto drebulys, vos prisimenu, kaip rizikavau su mažuoju žmogumi. Laimei, Kevinas pabudo, o jo kelionę į virtuvę priminė tik skaudanti galva ir blogi sapnai.

Žaizdos buvo padarytos iš žaislų-pokštų parduotuvės priemonių ir *Humbrol* emalio. Kevino mirties kaukę dar patobulinau Frensės kosmetika ir talku. Didžiausias mano pokštas vis dėlto buvo trys plastikiniai vienos pintos talpos maišeliai su krauju, kuriuos paėmiau ligoninėje iš pataloganatomo laboratorijos šaldytuvo. Mane apėmė paranojiška baimė, kai tas krušlius Houvisonas piktai dėbtelėjo į mane, kai sekiau jam iš paskos koridoriumi. Bet jis visuomet taip daro. Man atrodo, kad tai dėl to, jog kartą aš kreipiausi į jį „Daktare" vietoje „Misteri". Jis labai keistas šiknius. Daugelis chirurgų tokie. Negali toks nebūti, jei nori dirbti šį darbą. Kaip ir Tomo darbą, – taip man atrodo.

Užmigdyti Keviną buvo lengva. Daug sunkiau buvo suruošti visą šią sceną ir pašalinti pėdsakus vos per vieną pusvalandį. Sunkiausia buvo nuvalyti jį ir paguldyti atgal į lovą. Man teko panaudoti ne tik vandenį, bet ir terpentiną. Visą likusią nakties dalį, kol sugrįžo Frensė, valiau virtuvę. Bet stengtis buvo verta. Nuotraukos atrodė tikroviškos. Pakankamai tikroviškos, kad išdurčiau Ventersą.

Nuo to laiko, kai padėjau Alui nukeliauti į didįjį koncertą danguje, gyvenimas tapo gana puikus. Frensė ir aš – kiekvienas nuėjome savais keliais. Tiesą sakant, mudu niekuomet netikome vie-

nas kitam. Į mane ji iš tikrųjų žiūrėjo tik kaip į vaiko auklę ir pinigų maišą. Man tokie santykiai po Venterso mirties, be abejo, atrodė beprasmiški. Labiau pasiilgdavau Kevino. Man net šiek tiek gaila, kad neturiu vaiko. Dabar šito jau niekada nebus. Kitas svarbus dalykas man buvo Frensės prisipažinimas, jog aš priverčiau ją vėl pasitikėti vyrais po to jos Venterso. Likimo ironija, bet atrodo, jog suradau savo vietą gyvenime – valyti to penio emocines šiukšles.

Mano sveikata, tpfu tpfu tpfu, buvo gera. Aš vis dar asimptomiškas. Bijau persišaldyti, kartais mane tikrai apima baimė, bet aš rūpinuosi savimi. Niekuomet negeriu, išskyrus vieną kitą skardinaitę alaus. Rūpinuosi tuo, ką valgau, ir kiekvieną dieną lengvai mankštinuosi. Reguliariai tikrinuosi kraują ir atidžiai stebiu savo T4 lygį. Jis vis dar gerokai pakilęs virš aštuonių šimtų padalos; tiesą sakant, jis visiškai nenukrito.

Sugrįžau pas Doną, kuri netyčia man perdavė ŽIV iš Venterso. Mudu atradome kažką tokio, ko tikriausiai nebūtume gavę vienas iš kito kitokiomis aplinkybėmis. O gal ir būtume gavę. Kad ir kaip būtų, mes neturime tiek laiko, kad į tai gilintumės. Be to, privalau deramai padėkoti Tomui už jo nuopelnus. Jis sakė, kad turiu susidoroti su savo pykčiu, ir jis buvo teisus. Bet aš, išsiuntęs Ventersą į nebūtį, tai paskubinau. Dabar mane viso labo tik šiek tiek kamuoja kaltės jausmas, bet galiu tai ištverti.

Galų gale pasakiau savo tėvams, kad turiu ŽIV. Mano Ma tiesiog apkabino mane ir apsiverkė. Senis nė neviauktelėjo. Tik jo veidas išbalo, paskui jis atsisėdo ir įsispoksojo į *A Question of Sport*. Kai jo dejuojanti žmona privertė jį kalbėti, jis tepasakė: – Na, ką čia bepasakysi. Jis vis kartojo šią mintį. Ir nė karto nepažvelgė man į akis.

Tą naktį, grįžęs į savo butą, staiga išgirdau durų skambutį. Manydamas, kad tai sugrįžo Dona, atrakinau laiptinės ir lauko duris. Po kelių minučių išvydau tarpduryje stovintį savo senį su ašaromis akyse. Tai buvo pirmas kartas, kai jis apsilankė mano bute. Jis priėjo prie manęs ir sugriebė į savo tvirtą glėbį, verk-

damas ir kartodamas: – Mano berniukas. Tai buvo tūkstantį ar du tūkstančius kartų geriau už „Na, ką čia bepasakysi“.

Verkiau garsiai ir nesigėdydamas. Su mano šeima atsitiko lygiai taip kaip su Dona. Mes suartėjome, nors tikrai galėjo ir niekad to neįvykti. Gailiuosi, kad laukiau taip ilgai, kol atvirtau žmogumi. Bet, patikėkit manim, geriau vėliau nei niekad.

Kieme žaidžia keli vaikai, žolės lopinėlis nuo nuostabios saulės šviesos spinduliuoja šviesiai žalia spalva. Ir dangus toks beprotiškai mėlynas. Gyvenimas nuostabus. Aš pasiryžęs juo mėgautis, – ir pasiryžęs gyventi ilgai. Aš būsiu vienas iš tų, kuriuos medikai vadina ilgaamžiais. Tiesiog *žinau*, kad taip bus.

ŠTAI TA NEGĘSTANTI ŠVIESA

Jie išėjo iš laiptinės į tuščios gatvės tamsą. Vieni yrėsi staigiais, mėšlungiškais judesiais; tarsi netilptų savyje, triukšmingai. Kiti slampinėjo aplink tyliai, lyg vaiduokliai; kenčiantys, bet vis tiek bijantys neišvengiamo didesnio skausmo bei nepatogumo.

Jų kelionės tikslas – alinė, kuri, rodės, remia griūvantį gyvenamąjį namą, įsispraudusį šalutinėje gatvėje tarp Ister Roudo ir Leit Roudo. Ši gatvė išsiilgusi mūro valymo darbų, kuriais džiaugėsi jos kaimynės: pastatas buvo juodas nuo suodžių, paliekamų keturiasdešimties vyrų plaučių kiekvieną dieną. Naktis buvo tokia tamsi, kad sunkiai beišskyrei pastato kontūrus dangaus fone. Juos galėjai pastebėti tik silpnos šviesos, sklidusios pro viršutinio aukšto langą, arba šviečiančio gatvės žibinto, styrančio iš pastato sienos, dėka.

Alinės fasadas riebiai nuteptas tamsiai mėlynais blizgančiais dažais, o iškaba turbūt aštuntojo dešimtmečio pradžios, kai buvo mėgstami alaus tiekėjų ženklai ir buvo reikalaujama, kad kiekvienas baras turėtų standartinę išvaizdą ir atsisakytų bet kokio įmanomo individualumo. Kaip ir virš jos esantys butai bei aplink

stūksantys gyvenamieji namai, alinė per dvidešimt metų buvo gal tik mažumą paremontuota.

Jau buvo 5.06 val. ryto, ir degė geltonos viešbučio – tamsaus, šlapio ir apleisto gatvės užutėkio – šviesos. Turbūt bus praėjusios kelios dienos, pagalvojo Bulvė, kai mačiau dienos šviesą. Jie buvo lyg vampyrai, gyvenantys iš esmės naktinį gyvenimą, visiškai nesutampantį su daugelio žmonių tvarkingu miego ir darbo tvarkaraščiu. Išties malonu būti kitokiam.

Nors durys buvo atrakintos tik prieš kelias minutes, alinėje jau rinkosi žmonės. Viduje buvo ilgas plastikiniu paviršiumi baras su keliais alaus čiaupais bei indais. Ir aptriušę išklibę stalai su tokia pačia plastikine danga, sustatyti ant purvino linoleumo. Prie baro stovėjo griozdiškas smulkiai išpjaustinėtas medinis keliamojo krano maketas. Nuo tabaku aprūkytų sienų atsispindėjo šlykšti geltona šviesa, sklindanti iš atvirų elektros lempučių.

Alinėje yra tikrų pamaininių darbininkų iš alaus viryklos ir ligoninės, tai pateisina jų ankstyvą apsilankymą čia. Bet čia yra ir beviltiškesnių mulkių: sėdinčių čia todėl, kad jiems to reikia.

Į alinę įvirtusi grupelė taip pat yra vedama poreikio. Poreikio dar išgerti alkoholio, kad šis palaikytų jų apsvaigimą ar jį sustiprintų, taip pat ir poreikio įveikti niūrias, slegiančias pagirias. Juos veda dar ir stipresnis poreikis, poreikis priklausyti vienas kitam, palaikyti tą jėgą, kad ir kokiu būdu sulydžiusią juos per praėjusias kelias girtuokliavimo dienas.

Jų pasirodymą stebi užsikniaubęs ant baro nenusakomo amžiaus senas girtuoklis. To vyro veidas subjaurotas pigių gėrimų ir nugairintas šalto vėjo, smarkiai pučiančio nuo Šiaurės jūros. Atrodo, kad vos ne kiekviena kraujagyslė po jo oda sutrūkinėjusi, ir tai labai primena neišvirusias riebias dešras, kurias tiekė vietinėse kavinėse. Šaltai melsvos spalvos akių obuoliai kontrastavo su baltymais, kurie buvo tokios pačios spalvos kaip ir alinės sienos. Jo veide šmėkšteli lengvas atpažinimo susijaudinimas, kai triukšmingas būrys artėja prie baro. Vienas tų jaunuolių, o gal net ir ne vienas, sardoniškai pagalvojo jis, yra jo sūnus. Vienu metu jis buvo atsakingas už kelių jų paleidimą į šį pasaulį, – tam tikram mo-

terų tipui jis kažkodėl atrodė patrauklus. Tai buvo dar prieš tai, kai alkoholis sunaikino jo išvaizdą ir pavertė jo negailestingo, aštraus liežuvio miklumą nesuprantamu maurojimu. Jis klausiamai žiūri į jaunuolį ir svarsto, ką jam pasakyti, bet galiausiai nusprendžia, kad neturi ką. Niekada neturėjo ką pasakyti. Jaunuolis jo net nemato, jo dėmesys sutelktas į gėrimų pirkimą. Senasis girtuoklis pastebi, kad tam vaikinui patinka jo kompanija ir jo gėrimai. Jis prisimena, kad ir pats buvo toks pat. Mėgavimasis ir kompanija išnyko, o gėrimas – ne. Tiesą sakant, gėrimas dabar net svarbiau, – užpildo atsiradusią tuštumą.

Mažiausia, ko Bulvė dabar nori, tai dar vienos pintos alaus. Prieš pat išeinant, jis Dousio bute ištyrinėjo savo veidą vonios veidrodyje, – veidas išbalęs, bet išmargintas dėmių, sunkiais, išbrinkusiais vokais, gresiančiais visiškai užverti langines tikrovei. Virš veido styrojo keli kuokštai gelsvų plaukų. Gal ir nebloga mintis, svarsto jis, išgerti šviežių pomidorų sulčių, kurios apramintų skausmą viduriuose, arba apelsinų ar limonado, – tai numalšintų troškulį prieš vėl geriant alkoholį.

Padėtis tampa dar beviltiškesnė, kai jis nuolankiai paima Frenko Begbio, stovinčio arčiausia prie baro, paduotą alaus pintą.

– Į sveikatą, Franko.

– Man *Guinness,* Franko, užsako Rentonas. Jis ką tik grįžo iš Londono. Ir sugrįžęs jaučiasi taip pat gerai, kaip jautėsi iš čia išvykdamas.

– *Guinness* čia tikras mėšlas, sako jam Gevas Temperlis.

– Vis tiek.

Dousis pakelia antakius ir dainuoja barmenei.

– *Taip, taip, taip, tu esi nuostabi meilužė.*

Jie buvo suruošę kvailiausias dainų varžybas ir jas laimėjęs Dousis niekaip negalėjo liautis dainavęs savo pergalingo numerio.

– Užčiaupk savo supistą burną, Dousi. Alison niūktelėjo jam į šonkaulius. – Nori, kad mus iš čia išmestų?

Barmenė į juos vis tiek nekreipė dėmesio. Todėl šis pasisukęs dainuoja Rentonui. Rentonas tik šypsosi pavargęs. Jis nusprendžia, jog Dousio bėda yra ta, kad jis bet kurioje situacijoje persi-

plėš sau subinę, jei tik jį padrąsinsi. Prieš porą dienų tai atrodė gana smagu, tačiau, jo manymu, tai nebuvo taip juokinga, kaip jo paties Ruperto Holmso *Escape* (*The Pina Colada Song*) versija.

– *Aš prisimenu tą naktį, kai mudu susitikome Rio*... šitas *Guinness* supistai išsivadėjęs. Tu esi beprotis, jei užsisakai čia *Guinness*, Markai.

– Aš jums sakiau, triumfuodamas pasakė Gevas.

– Visur toks pat, atšauna Rentonas, jo veide vis dar tingus šypsnys. Jis apgirtęs. Jaučia, kaip Keli ranka po marškiniais gnaibo jam spenelį. Ji tai darė jam visą naktį, vis kartodama, kad ji tikrai mėgstanti plokščias, beplaukes krūtines. Malonu justi, kai liečia tavo spenelius. O kai tai daro Keli, tas jausmas dar malonesnis.

– Degtinės su toniku, sušunka Begbiui, kuris mostelėjo jai nuo baro. Džino su limonadu Ali. Ji ką tik nubėgo į išvietę.

Bulvė su Gevu toliau kalbasi prie baro, o kiti pasigriebia kėdes kampe.

– Kaip laikosi Džunė? Keli klausia Frenko Begbio apie jo merginą, kuri, atrodo, vėl pastojo netrukus po gimdymo.

– Kas tokia? agresyviai gūžteli pečiais Franko. Pokalbio pabaiga.

Rentonas žiūri rytinę televizijos programą.

– Tai Ani Dajamond.

– A? Keli dirsteli į jį.

– Aš ją supistai išdulkinčiau, sako Begbis.

Alison ir Keli pakelia antakius ir pasižiūri į lubas.

– Neseniai jos vaikas uždusо. Kaip ir Lesli vaikas. Mažoji Don.

– Tikrai labai liūdna, pasakė Keli.

– Yra ir geroji pusė. Mažoji mergytė būtų mirusi nuo AIDS, jeigu nebūtų uždususi. Vaikui supistai lengvesnė mirtis, pareiškia Begbis.

– Lesli neturėjo ŽIV! Don buvo visiškai sveikas kūdikis! įsiutusi sušnypštė Alison. Nors Rentonas ir pats buvo pasipiktinęs, jis pajuto, kad Alison įpykusi visuomet užsiveda aukštuomenės kalba. Jam pasidaro nesmagu, kad pats yra toks lėkštas. Begbis išsiviepia.

– Kas gali tai patvirtinti? palaižūniškai sako Dousis. Rentonas žiūri į jį piktu, grėsmingu žvilgsniu, kokiu jis niekuomet neišdrįstų žiūrėti į Begbį. Agresija nukreipta ten, iš kur nebus sulaukta atsako.

–

– Aš tik noriu pasakyti, kad joks šiknius tikrai to nežino, nuolankiai gūžteli pečiais Dousis.

Prie baro maldami žodžius šnekučiavosi Bulvė ir Gevas.

– Manai, Rentsas išdulkins Keli? klausia Gevas.

– A kas jį žina. Ji užraukė su tuo pižonu Desu, taip sakant, a Rentsas daba jau nebesusitikinėja su Hazele. Laisvos rankos ir visa kita, taip sakant, supranti.

– Tas šiknius Desas. Aš nekenčiu to onanisto.

– ...nepažįstu to bičo, taip sakant... žinai.

– Nepisk proto! Jis tavo pusbrolis, Bulve. Desas! Desas Finėjus!

– ...teisingai, žmogau... *šis* Desas. Vis tiek gerai nepažįstu to bernioko. Esu susidūręs su tuo šmikium tiktai porą kartų nuo to laiko, kai buvome pypliai, supranti? Vis dėlto sunku suvokti, kad Hazelė buvo tam vakarėly su tuo kitu vyrioku, o Rentsas su Keli, supranti... sunku.

– Vis dėlto ta Hazelė tikra surauktasnukė karvė. Aš niekad nemačiau tos mergiotės veide šypsenos. Nieko stebėtina, ko tu nori, susidėjus su Rentsu. Turbūt labai smagu trainiotis aplink su kokiu nors šiknium, kurs visad užlūžęs.

– Teeip, taip sakant... tai per daug sunku... Bulvė akimirką susirūpino, ar Gevas taiko tiesiogiai jam, užsimindamas apie žmones, kurie nuolat užlūžę, bet nusprendė, kad tai tik nekalta pastaba. Gevas buvo tvarkoj.

Susijaukusios Bulvės smegenys nukrypo į seksą. Atrodė, kad vakarėlio metu visi susiporavo, visi, išskyrus jį. Jis tikrai svajojo apie pasijodinėjimą. Jo bėda buvo ta, kad būdamas blaivus ir pilno proto jis per daug drovėdavosi, o apgirtęs ar apspangęs – per daug nenuovokus, kad padarytų įspūdį moterims. Dabar jis buvo susidomėjęs Nikole Hanlon, kuri, jo manymu, buvo kiek panaši į Keili Minoug.

Prieš kelis mėnesius Nikolė kalbėjosi su juo, kai jiedu ėjo iš vieno vakarėlio Saithile į kitą Vester Heile. Atsiskyrę nuo viso būrio, jie atvirai įsišnekėjo. Ji visą laiką buvo labai atidi, ir Bulvė, stipriai paveiktas amfetamino, plepėjo nesivaržydamas. Tiesą sakant, atrodė, kad ji gaudo kiekvieną jo žodį. Bulvė norėjo niekuomet nebenueiti į tą vakarėlį, o tik vaikščioti ir kalbėti. Jie nulipo į požeminę perėją, ir Bulvė pagalvojo, kad jis turėtų ranka apkabinti Nikolę. Tuomet jam į galvą toptelėjo Smit dainos *There Is A Light That Never Goes Out*, kurią jis visuomet mėgo, žodžiai:

ir aptemdytoje požeminėje perėjoje
aš pagalvojau o Dieve galų gale atėjo mano šansas
bet tuomet mane pagavo keista baimė
ir aš negalėjau net paklausti

Liūdnas Morisio balsas išreiškė jo jausmus. Jis neapkabino ranka Nikolės, o vėlesnės pastangos ją prikalbinti buvo sumautos. Jis įsmuko į miegamąjį su Rentsu ir Mačiu, nudžiugęs, kad laimingai išsivadavo nuo įkyrių minčių, ar susidės su ja, ar ne.

Bulvė pasinerdavo į seksą tik pastūmėtas kokios stipresnės valios. Net ir tuomet nelaimė, rodės, tūno netoliese. Vieną vakarą Lora Makevan, mergina, turėjusi baisią seksualinę reputaciją, pasičiupo jį *Grassmarket* alinėje ir nusitempė į savo namus.

– Noriu, kad tu pasiimtum mano subinės skaistybę, pasakė ji Bulvei.

– A? jis negalėjo tuo patikėti.

– Išdulkink mane į subinę. Aš anksčiau to niekuomet nesu dariusi.

– Ee taaip, tai skamba... nuostabiai, ee, taip sakant, ee gerai... Bulvė pasijuto esąs išrinktasis. Jis žinojo, kad Ligotasis, Rentonas ir Matis – visi – buvo su Lora, besistengusia pritapti prie tos kompanijos, išdulkinti kiekvieną jos vaikiną, o paskui nusiplauti. Reikalas tas, kad jie niekuomet nedarė to, ką dabar turėjo padaryti jis.

Kad ir kaip būtų, Lora norėjo pirma kai ką padaryti su Bulve. Ji surišo lipnia juosta jo riešus, o paskui ir kulkšnis.

– Tai tam, kad manęs nesužeistum. Supranti? Mudu padarysime tai iš šono. Tą minutę, kai tik pajusiu skausmą, viskas bus supistai baigta. Gerai? Todėl, kad niekas manęs neskaudins. Joks supistas vaikinas niekada manęs neskaudins. Tu mane supranti? Ji kalbėjo šiurkščiai, grėsmingai.

– Taaip... skamba, taip sakant, skamba... tarė Bulvė. Jis nenorėjo nieko skaudinti. Toks kaltinimas jį sukrėtė.

Lora atsistojusi išsitiesė ir pasigrožėjo savo darbu.

– Kad aš užsikruščiau, tai puiku, trindama savo šakumą, pasakė ji tiesiog ant lovos gulinčiam suvystytam Bulvei. Bulvė jautėsi pažeidžiamas ir keistai drovus. Jis niekuomet anksčiau nebuvo surištas ir niekas jam nebuvo sakęs, kad jis yra puikus. Paskui Lora paėmė ilgą, ploną Bulvės gaidį į burną ir pradėjo jį čiulpti.

Kaip žinovė, įkvėpta ir intuicijos, ir patirties, ji liovėsi kaip tik tuomet, kai ekstazės pagautas Bulvė jau buvo bebaigiąs. Tuomet ji išėjo iš kambario. Bulvė pradėjo nerimauti dėl pančių. Visi sakė, kad Lora beprotė. Ji dulkino kiekvieną patekusį į jos akiratį nuo to laiko, kai jos ilgalaikį partnerį, vaikiną, vardu Rojus, uždarė į psichiatrinę ligoninę gydytis nuo impotencijos, nesusivaldymo ir depresijos. Bet daugiausia nuo pirmosios.

– Jis per amžius nėra manęs gerai išdulkinęs, pasakė Lora Bulvei, lyg tai būtų pateisinę jo uždarymą beprotnamin. Kad ir kaip būtų, pagalvojo Bulvė, žiaurumas ir nepasotinamumas – tai jos žavesio dalis. Ligotasis apibūdino ją kaip „Sekso Deivę".

Ji sugrįžo į kambarį ir pasižiūrėjo į jį, – bejėgį ir surištą jos malonei.

– Aš noriu, kad dabar patvarkytum mane į subinę. Bet iš pradžių gausiai ištepsiu tavo kuolą vazelinu, kad man neskaudėtų. Mano raumenys, ko gera, bus įsitempę, nes tai man nauja, bet aš pamėginsiu atsipalaiduoti. Ji stipriai užsitraukė hašišo.

Lora nebuvo labai atidi. Vonios spintelėje ji nerado jokio vazelino. Tačiau rado kitą priemonę, kurią galėjo naudoti kaip lub-

rikantą. Šioji buvo lipni ir saldi. Ji gausiai ištrynė juo Bulvės kuolą. Tai buvo *Vick*.

Tai nudegino, ir Bulvė suklykė nuo aštraus skausmo. Mėšlungiškai trūkčiodamas jis raitėsi iš skausmo, – kovojo su pančiais jausdamasis taip, lyg jo penio galiukas būtų nukirstas giljotinos.

– Šūdas. Atsiprašau, Bulve, apstulbusi tarė Lora.

Ji padėjo jam išlipti iš lovos ir prilaikydama nuvedė į tualetą. Jis nušokčiojo, akinamas skausmo ašarų. Ji pripylė į kriauklę vandens, o paskui išėjo ieškoti peilio, kad nupjautų pančius ant jo riešų ir kulkšnių.

Vos bepastovėdamas Bulvė įkišo savo gaidį į vandenį. Skausmas nuvėrė dar stipriau, privertė net atšokti. Bevirsdamas galva trenkėsi į unitazo bakelį, ir virš akies atsivėrė žaizda. Kai Lora grįžo, Bulvė gulėjo be sąmonės, o ant linoleumo driekėsi tamsi, plona kraujo srovelė.

Ji iškvietė greitąją; Bulvė atsipeikėjo ligoninėje su šešiais dygsniais virš akies ir stipriai sukrėstas.

Jis niekuomet neišdulkino jos per subinę. Sklido kalbos, kad iškart po šio įvykio sutrikusi Lora paskambino Ligotajam, kuris atėjo ir pavadavo savo draugą.

Netrukus po šios nelaimės Bulvė nukreipė savo dėmesį į Nikolę Hanlon.

Ee, keista, kad vakarėlyje nebuvo mažosios Niki, taip sakant... žinai mažąją Niki, taip sakant? pasakė jis Gevui.

– Taaip. Ta patvirkusi kekšiukė daro įvairiausiais būdais, nerūpestingai pasakė Gevas.

– Taip?

Pastebėjęs ir mėgaudamasis pasišlykštėjimo sukeltu sutrikimu bei susirūpinimu Bulvės veide, Gevas, tyliai sau šaipydamasis, šaltai, dalykiškai ir smagiai tęsė. – O taip. Aš pats buvau kelis kartus įkišęs. Ne toks jau blogas pasidulkinimas. Ten buvo Ligotasis. Rentsas irgi. Man rodos, kad ir Tomis. Jis tikrai kurį laiką sukiojosi aplink.

– Taaip?.. ee, tikrai... Bulvė jautėsi ir išsikvėpęs, ir kartu opti-

mistiškai nusiteikęs. Reikės būti ryžtingesniam, nusprendžia jis, tardamas sau, kad pražiopso viską, kas vyksta po jo nosimi.

Prie stalo Begbis pareiškia, kad jam reikia rimčiau pasistiprinti: – Aš esu supistas Li Marvinas. Užkrimskime ko nors, o paskui supistai surenkime padorias išgertuves. Jis išdidžiai apžvelgė nuo tabako dūmų aprūkusį, olą primenantį barą, lyg arogantiškas aristokratas, kuris staiga atsitokėjo atsidūręs netinkamoje vietoje. Iš tikro jis tik dabar pastebėjo senąjį girtuoklį prie baro.

Kai jie išėjo iš alinės ir nužingsniavo į kavinę Portlend Stryte, buvo dar tamsu.

– Visiems pusryčius, Begbis entuziastingai pažvelgė į kitus. Visi, išskyrus Rentoną, sutikdami linktelėjo.

– Nee. Aš nenoriu mėsos, tarė jis.

– Tuomet aš suvalgysiu tavo supistą kumpį ir dešrą, ir supistą juodąjį pudingą, pasiūlė Begbis.

– Taaip, žinoma, sarkastiškai tarė Rentonas.

– Mainais aš tau supistai atiduosiu savo supistą kiaušinienę su pupomis ir pomidorais, tu šikniau!

– Gerai, pradeda Rentonas, paskui pasisuka į padavėją. – Ką jūs kepdami vartojate: daržovių aliejų ar taukus?

– Nee, taukus, sako padavėja, žiūrėdama į jį, lyg jis būtų silpnaprotis.

– Eik šikt, Rentsai. Koks skirtumas, sako Gevas.

– Marko asmeninis reikalas, ką jis valgo, paremdama jį tarė Keli. Alison linktelėjo. Rentonas pasijuto kaip lepus suteneris.

– Tai supistai gadina visiems šikniams apetitą, Rentsai, suniurzgė Begbis.

– Kaip aš jį gadinu? Sumuštinį su daržovėmis ir sūriu, pasisuko jis į padavėją.

– Mes visi, po velnių, susitarėme. Visiems supistus pusryčius, pareiškia Begbis.

Rentonas negali tuo patikėti. Jis nori pasakyti Begbiui, kad tas atsipistų. Tačiau jis nugali tą instinktyvų norą ir lėtai papurto galvą. – Aš nevalgau mėsos, Franko.

– Supistas vegetarizmas. Supista mėšlo krūva. Tau reikia mėsos. Supistas narkotas supistai susirūpinęs dėl to, ką jis susigrūda į savo kūną! Mirk iš juoko!

– Tiesiog nemėgstu mėsos, sako Rentonas, kvailai pasijutęs dėl jų kikenimo.

– Tik tu mums supistai nepasakok, kad negali pakęsti, kai žudo gyvūnus. Prisimink tuos supistus šunėkus ir kates, kuriuos mes šaudydavome su pneumatiniais šautuvais! Ir supistus balandžius, kuriuos mes padegdavome. Šis šiknius mėgdavo pritaisyti baltom pelėm juostinius pyškalus, panašius į fejerverkus.

– Aš nesijaudinu dėl gyvūnų žudymo. Tiesiog nenoriu jų valgyti, gūžteli pečiais Rentonas, sutrikęs, kad jo paauglystės žiaurumai buvo atskleisti Keli.

– Supistai žiaurūs kalės vaikai. Nesuvokiu, kaip kas nors gali nušauti šunį, purtydama galvą suniurzga Alison.

– Na, o aš nesuprantu, kaip kas nors gali nužudyti ir valgyti kiaulę, Rentonas parodo į kumpį ir dešrą jos lėkštėje.

– Tai ne tas pat.

Bulvė apsidairo aplink: – Tai ee, taip sakant... Rentsas elgiasi teisingai, bet dėl klaidingų paskatų. Mes niekuomet, taip sakant, neišmoksime mylėti patys savęs, kol nesugebėsime rūpintis silpnesniais padarais, taip sakant, gyvūnais ir panašiai... bet gerai, kad Rentsas vegetaras... jei gali to laikytis... taip sakant...

Begbis purtydamasis susmuko ir parodė Bulvei taikos ženklą. Kiti nusijuokė. Rentonas, dėkingas Bulvei už mėginimą užtarti jį, įsiterpia, kad atitrauktų nuo savo sąjungininko patyčias.

– Man visai nesunku šito laikytis. Aš tiesiog nemėgstu mėsos. Mane nuo jos vemt verčia. Istorijos pabaiga.

– Ką gi, aš vis tiek sakau, kad tu visiems kitiems šikniams gadini apetitą.

– Kodėl?

– Todėl, kad aš supistai taip sakau, štai kodėl! rodydamas į save sušnypščia Begbis.

Rentonas vėl gūžteli pečiais. Jokios prasmės toliau ginčytis.

Jie paskubom nuryja savo maistą, visi, išskyrus Keli, kuri tik maigo savo patiekalą, nekreipdama dėmesio į plėšrius kitų žvilgsnius. Galiausiai ji sukrauna kelis kąsnius ir gabalus į tuščias Franko bei Gevo lėkštes.

Jų paprašė dingti, kai jie sudainavo skanduotę: – *Oooh to, ooh to be, oooh to be a Hibby!* vidun įėjus nervingam ir sutrikusiam vaikinui, vilkinčiam striukę su „Heartsų" simbolika, kuris norėjo nusipirkti maisto į namus. Tai juos užvedė – apie futbolą ir paskui ta kvaila popdainelė. Kasininkė pagrasino paskambinti policijai, bet jie išsinešdino iš tos vietos geruoju.

Jie užėjo į dar vieną alinę. Rentonas ir Keli truputėlį pabuvo, paskui kartu iščiuožė. Gevas, Dousis, Begbis, Bulvė ir Alison toliau girtuokliavo. Dousis, kuris jau beveik visą laiką svyravo, galutinai išvirto iš koto. Prie Begbio prisiklijavo pora prie baro stovinčių jo pažįstamų psichų, o Gevas sėdėjo savininkiškai ranka apglėbęs Alison.

Bulvė išgirsta prasidedančią T'Pau dainą *China In Your Hand* ir tuojau pat suvokia, kad prie muzikos automato stovi Begbis. Jis visados, rodės, užsakydavo arba Berlino *Take My Breath Away*, *Human League, Don't You Want Me,* arba Rodo Stiuarto dainą.

Kai Gevas išsvirduliuoja į tualetą, Alison pasisuka į Bulvę. – Bul... Deni. Eime iš čia. Aš jau noriu namo.

– Ee... taaip... taip sakant.

– Aš nenoriu eiti namo viena, Deni. Eik su manimi.

– Ee, taaip... namo, tikrai... ee... tikrai.

Jiedu išslydo iš prirūkyto baro taip mikliai, kaip tik jų pervargę kūnai įstengė.

– Eime namo, pabūk su manimi šiek tiek, Deni. Jokių narkotikų ar ko nors kito. Tiesiog dabar aš nenoriu būti viena, Deni. Supranti, ką noriu pasakyti? Alison įdėmiai žiūri į jį pro ašaras jiems svirduliuojant gatve.

Bulvė linkteli. Jam atrodo, kad supranta, ką ji nori pasakyti, nes jis taip pat nenori dabar būti vienas. Nors niekada negali būti tikras, niekada, niekada visiškai tikras.

Alison tikrai darosi baisi. Aš sėdžiu čia su ja šioje kavinėje, mėgindama ką nors suprasti iš tų nesąmonių, kurias ji kalba. Ji koneveikia Marką, ir ji visiškai teisi, bet tai jau pradeda mane siutinti. Aš žinau, kad ji nori gero, bet ką galima pasakyti apie ją ir Simoną, kuris paprasčiausiai ateina ir naudojasi ja tik tada, kai nesuranda nieko kito, ką galėtų išdulkinti? Jos padėtis nekokia, kad gali visa tai kalbėti.

– Nesuprask manęs klaidingai, Keli. Markas man patinka. Tiesiog jis turi krūvas problemų. Jis nėra tai, ko tau dabar reikia.

Ali kalba taip globėjiškai dėl visos tos pisliavos su Desu, dėl aborto ir panašiai. Bet tai tikrai yra skausmas subinėje. Jai derėtų geriau savęs įsiklausyti. Pati kovoja su heroinu, o jaučiasi turinti teisę mokyti visus kitus, kaip jiems reikia tvarkytis su savo gyvenimais.

– Viskas taip, bet ar Simonas yra tai, ko tau reikia?

– Aš to nesakau, Keli. Tai neturi nieko bendra. Simonas bent jau stengiasi susilaikyti nuo heroino, Markas gi spjauna į viską.

– Markas ne narkotas, jis tik retkarčiais vartoja.

– O taip, žinoma. Kokioje supistoje planetoje tu gyveni, Keli? Būtent dėl šios priežasties ta Hazelė ir suplėšė šią kortą. Jis negalėjo atsisakyti narkotikų. Tu irgi kaip narkomanė. Mąstyk šitaip ir toliau, ir netrukus pati į tai įsitrauksi, net labai greitai.

Aš nesiruošiu ginčytis su ja. Be to, jai jau laikas eiti į priėmimą Butų departamente.

Ali yra iškviesta dėl įsiskolinimo už butą. Ji, panašu, yra gan pasiutusi, užsisukusi ir įsitempusi, bet vaikinas kitapus pertvaros visai nieko. Ali aiškina, kad ji jau nevartoja narkotikų ir buvo nuėjusi į kelis pokalbius dėl darbo. Viskas vyksta gana gerai. Jai įteikiama įsiskolinimo sąskaita, kurią ji privalo atgaline tvarka apmokėti kiekvieną savaitę.

Kad Ali vis dar persitempusi, matosi iš to, kaip ji reaguoja, kai tie vaikinai, darbininkai, švilpteli mums prie Centrinio pašto.

– Kaip sekasi, lėlyte? šūkteli vienas.

Ali, ta pasiutusi supista karvė, pasisuka į tą vaikiną.

– Ar turi merginą? Abejoju, nes esi storas, šlykštus penis. Kodėl tau nenuėjus į tualetą su pornografine knygele ir neužsiėmus seksu su vieninteliu asmeniu, kuris pakankamai kvailas, kad tave liestų – su pačiu savimi?

Vaikinas žiūri į ją su tikra neapykanta, bet jis iš tikro taip atrodo. Tik panašu, kad dabar jis jau turi tikrą dingstį jos nekęsti ne vien už tai, kad ji moteris.

To vaikino bičiuliai pratrūksta: – Ūūūaauuuu! Ūūūaauuuu! tarsi skatindami tą vyruką, o jis tik stovi purtomas pykčio. Vienas iš darbininkų kabo ant pastolių kaip beždžionė. Štai kas jie – žemesnieji primatai. Beprotybė!

– Atsipisk tu, šliure! suurzgia jis.

Bet Ali nesitraukia. Tai nemalonu, bet savotiškai šiek tiek įdomu, nes keli žmonės sustojo pasižiūrėti į šį kivirčą. Dar dvi kitos moterys, su kuprinėmis, nelyg kokios studentės, sustoja šalia mūsų. Aš nuo to pasijuntu tikrai puikiai. Beprotė!

Ali, dieve, ta moteris išprotėjusi, sako: – Taigi prieš minutę, kai jūs mane užkabinėjote, aš buvau lėlytė. Dabar, kai liepiau tau atsipisti, aš jau esu šliurė. Ką gi, vis tiek tu esi storas, šlykštus penis, sūneli, ir visuomet toks būsi.

– Ir tai galima pasakyti apie jus visus, su australišku akcentu sako viena iš kuprinėtųjų.

– Supistos lesbietės! riktelėjo kitas vyriokas. Tai mane suerzina – būti išvadintai lesbiete tik dėl to, kad atsisakau leistis užkabinėjama šlykščių, netašytų stuobrių.

– Jei visi vaikinai būtų tokie atstumiantys kaip jūs, su didžiausiu malonumu būčiau supista lesbiete, sūneli! atsikirsdama šūkteliu aš. Ar tikrai aš taip pasakiau? Kokia nesąmonė!

– Jūs, vaikinai, matyt, tikrai turite problemų. Kodėl jums nenuėjus ir neišdulkinus vienas kito? sako kita australė.

Susibūrė jau nemaža minia, tarp jų buvo ir dvi pagyvenusios moteriškės.

– Tai baisu. Baisu, kad mergaitės šitaip kalba su vaikinais, sako viena.

– Visiškai nebaisu. Jie sumauti parazitai. Malonu matyti, kad jaunos merginos kovoja už save. Norėčiau, kad taip būtų buvę mano laikais.

– Bet ta jų kalba, Hilda, kalba. Pirmoji moteriškė suraukia savo lūpas ir gūžteli pečiais.

– O taip, ką gi, kaipgi *jų* kalba? klausiu jos.

Vaikinai atrodo sutrikę, tikrai susitriedę dėl susirinkusios minios. Visa tai jau, galima sakyti, įkyrėjo. Beprotybė! Tuomet, vaizduodamas supistą Rembo, pasirodo jų brigadininkas.

– Ar jūs negalit suvaldyti šių galvijų? sako viena australė. – Ar jie neturi darbo, kad kabinėja žmones?

– Visi atgal, į vietas! rikteli brigadininkas, mostu liepdamas vaikinams nešdintis. Mes pašiepiamai sugaudžiam. Tai buvo puiku. Beprotybė!

Aš ir Ali su australėmis bei dviem pagyvenusiomis moteriškėmis nuėjome į *Rio* kavinę. „Australės“ iš tikrųjų pasirodė besančios naujazelandietės, kurios *iš tikro* buvo lesbietės, bet tai supistai nieko nereiškė. Jos tiesiog kartu keliavo aplink pasaulį. Tikras pamišimas! Aš norėčiau padaryti tą patį. Aš ir Ali; tai būtų beprotybė. Jūs tik pamanykit – atidūmė į Škotiją lapkričio mėnesį. Tai iš tikrųjų per daug beprotiška. Mes paprasčiausiai ištisus amžius plepėjome apie viską, kas tik šovė į galvą, ir net Ali, rodės, dėl nieko nesijaudino.

Po kiek laiko nusprendėme keliauti į mano butą parūkyti hašės ir dar išgerti arbatos. Mėginom prikalbinti moteriškes eiti kartu su mumis, bet jos pasakė, kad turi keliauti namo ir paruošti savo vyrams pavakarius, nors mes visaip jas kalbinome leisti kalės vaikams patiems pasirūpinti savo maistu.

Viena buvo tikrai besusigundanti: – Norėčiau vėl būti jūsų metų, vištyte, tuomet aš daryčiau viską kitaip, tikrai.

Aš jaučiuosi nuostabiai, tikrai laisvai. Mes visos taip jaučiamės. Nuvykusios į mano butą, Ali, Veronika ir Džeinė (naujazelandietės) ir aš pati tikrai įkauštame. Mes tyčiojomės iš vyrų, sutardamos, kad jie yra kvaili, menkaverčiai ir žemesni padarai. Niekuomet dar nesijaučiau tokia artima kitoms moterims ir tikrai gailėjausi, kad nesu lesbietė. Kartais pagalvoju, kad visi vyrai

tinka tik retam pasidulkinimui. Be šito jie gali kelti tik tikrą supistą skausmą. Gal tai ir nesąmonė, bet kai apie tai geriau pagalvoji, pasirodo, kad tai gryna teisybė. Mūsų bėda ta, kad beveik negalvojame apie tai ir tiesiog priimame tą mėšlą, kurį šie gaidžiai mums bruka.

Skambteli durų skambutis, tai Markas. Negaliu susilaikyti neprunkštelėjusi jam į veidą. Vos įžengęs jis visiškai suglumsta, kai mes, virsdamos iš koto, pradedame iš jo juoktis. Gal tai dėl marihuanos, bet jis atrodo toks keistas: *vyrai* tokie juokingi, – šie plokšti kūnai su savo neperkandamais protais atrodo tokie keisti. Tikrai, kaip sako Džeinė, jie yra neįprastos būtybės, nešiojančios reprodukcijos organus kūno išorėje. Vargšai šmikiai!

– Kaip laikais, lėlyte! rikteli Ali mėgdžiodama darbininko balsą.

– Lauk jį! kvatoja Veronika.

– Supistai jį išdulkinčiau. Ne toks jau supistai prastas pasijodinėjimas, kiek prisimenu. Jei tik be supistai didelių reikalavimų! sakau, rodydama į jį ir mėgdžiodama Franko balsą. Frenkas Begbis bet kurios moters svajonė, – dėl to abejoju, – buvo Ali ir mano pajuokos objektas.

Vargšas Markas, turiu pasakyti, vis dėlto reaguoja į tai šauniai. Tik purto galvą ir juokiasi.

– Aiškiai atsiradau netinkamu metu. Paskambinsiu vėliau, sako man.

– Oo... vargšas Markas... mes tiesiog plepame apie moteriškus reikalus... tu žinai, kai apsvaigsti... lyg teisindamasi sako Ali. Aš garsiai nusikvatoju iš jos žodžių.

– Apie kokius moteriškus reikalus tu kalbi? sakau. Mes visos griūvame iš juoko. Ali ir aš tikriausiai turėjome gimti vyrais, mudvi įžiūrime seksą visur. Ypač, kai esam apspangusios.

– Viskas gerai. Laimingai, jis pasisuka ir, mirktelėjęs man, išeina.

– Kai kurie visai nieko, sako Džeinė, kai visos šiek tiek atsigaunam.

– O taip, kai jų yra supista mažuma, jie visai nieko, sakau susirūpinusi, iš kur atsirado tas mano balso aštrumas, bet nusprendžiu per daug į tai nesigilinti.

Keli darbuojasi prie baro ponterių alinėje Saut Saide. Ji užsiėmusi, nes dabar tai populiari vieta. Šį šeštadienio vakarą, Rentonui, Bulvei ir Gevui užsukus išgerti, čia ypač daug žmonių.

Ligotasis, įsitaisęs prie telefono kitoje alinėje anapus gatvės, skambina į šį barą.

– Po minutės grįšiu, Markai, sako Keli Rentonui, priėjusiam užsakyti gėrimų. Ji pakelia telefono ragelį. – „Ruterfordo" baras, atsiliepia ji.

– Labas, nutaisęs balsą, mėgdžiojantį Malkolmo Rifkindo prekybos mokyklos stilių, sako Ligotasis Berniukas. – Ar bare yra Manas Šakūmas?

– Čia tik Markas Rentonas, sako jam Keli. Ligotasis Berniukas akimirką mano, kad jį perprato. Vis dėlto jis tęsia.

– Ne, man reikalingas Manas Šakūmas, pabrėždamas sako jis.

– Klausia MANO ŠAKUMO! per visą barą surinka Keli. Gėrovai, beveik vieni vyriškiai, išsiviepdami atsigrežia į ją. – AR KAS NORS MATĖ MANAŠAKUMĄ? Keli vyrukai prie baro leipsta juokais.

– Ne, bet norėčiau! sako vienas.

Keli vis dar nesusivokia. Nustebusi dėl visuotinės reakcijos ji tęsia: – Šis vaikinas telefonu kviečia Maną Šakūmą... staiga jos balsas nuslopsta, akys išsiplečia, ir ji, galų gale viską supratusi, ranka užsidengia burną.

– Šis pokštas ne vienintelis, šypsosi Rentonas, kai Ligotasis įėjo į alinę.

Jie tikrai turi palaikyti vienas kitą, nes juokas juos tiesiog priveikė.

Keli šliūkšteli į juos vandeniu iš pustuščio ąsočio, bet jiems tai nė motais. Jiems tai tik juokas, o ji jaučiasi pažeminta. Jai nesmagu, kad ji pati negali šauniai pasijuokti iš to pokšto.

Tol, kol nesuvokia, kad ją trikdo ne pats pokštas, bet bare esančių vyrų reakcija. Stovėdama prie baro ji jaučiasi kaip zoologijos

sode uždarytas žvėris, ką tik padaręs kažką labai juokingo. Ji stebi tuos paraudusius, iškreiptus, išsižiojusius, džiūgaujančius vidutinybių veidus. Vėl pasijuokta iš moters, galvoja ji, iš kvailos mergaičiukės prie baro.

Rentonas žiūri į ją ir pastebi jos skausmą bei pyktį. Tai jį užčiaupia. Ir nustebina. Keli turi puikų humoro jausmą. Kas jai? Jam į galvą topteli niekinga mintis: *Ne tas mėnesio laikas*, ir jis apsidairęs įsiklauso į visame bare aidintį juoką. Tai ne tas linksmasis juokas.

Tai linčiuojantis minios juokas.

Iš kur aš galėjau žinoti, pagalvoja jis. Iš kur, po galais, galėjau žinoti?

Namai

LENGVAS PROFESIONALŲ UŽDARBIS

Tai buvo šūdas, tikras šūdas, bet, taip sakant, Begbis yra toks supistas karštakošis, žmogau; sakau tau, tikrai.

– Tik atmink, nė žodžio jokiam supistam šikniui. Nepasakok nieko jokiam pisliui, sako jis man.

– Ee, taip sakant, suprantu tave aiškiai ir visiškai, žmogau, taip sakant, visiškai aiškiai. Apsiramink, Franko, žmogau, apsiramink. Mes sutvarkėm tą reikalą, taip sakant, supranti.

– O taip, bet supistai nieko jokiam šikniui. Net supistam Rentsui ar dar kam. Neužmiršk.

Su kai kuriais katinais nėra prasmės ginčytis. Tu jam sakai „prasmė“, jis miaukia „grėsmė“. Supranti?

– Ir jokių supistų narkotikų. Kurį laiką prilaikyk tuos supistus pinigus, priduria jis. Dabar tas bičas aiškina man, kaip turiu leisti tuos pinigus.

Tai tikrai nemalonus reikalas, taip sakant. Mudu gavome po porą gabalų po to, kai sumokėjome tam jaunam vaikinui, taip sakant, o šito katino kailis vis dar pasišiaušęs. Mažasis Begbis ne toks katinas, kuris susirangęs pintinėje į kamuoliuką tik murrrrrktų...

Mes išgeriame dar po vieną pintą ir telefonu išsikviečiame taksi. Ant tų sportinių krepšių, kuriuos nešiojamės, šono, žmogau, turėtų būti užrašas GROBIS, o ne *ADIDAS* ar *HEAD*, taip sakant.

Du supisti gabalai, taip sakant. Cha! *Jūs tik ne-bi-hi-hi-jokit, tai tik nedidelė dalis mano nepa-ha-prasto...* kaip pasakytų kitas Franko, Misteris Zapa.

Tuo taksi mes nusigauname pas Begbį. Namie tik Džunė, rankose ji laiko Begbio mažylį.

– Vaikas pabudo, lyg teisindamasi pasakė ji Franko. Šis pasižiūrėjo į ją taip, lyg ketintų juos abu pritrėkšti.

– Nusišikt. Eime, Bulve, į miegamąjį. Negali žmogus rasti nors kiek supistos ramybės net savo paties supistuose namuose! Jis mostelėjo durų pusėn, atseit.

– Kas čia? klausia Džunė.

– Nieko supistai neklausinėk. Tiesiog supistai rūpinkis savo supistu vaiku! plyksteli Begbis. Jis kalba taip, supranti, lyg tai būtų visai ne jo vaikas. Manau, kad iš dalies jis, taip sakant, teisus; Franko tikrai nėra tas, ką jūs galėtumėte pavadinti šeimynykščio tipu... ee, o kokio tipo žmogus yra Franko?

Bet vis dėlto viskas praėjo nuostabiai, žmogau. Žinai, jokios prievartos, jokių rūpesčių. Su padirbtų raktų rinkiniu mes tiesiog, taip sakant, įėjome vidun. Grindyse šalia kasos aparato po prekystaliu buvo ta išimama grindų plytelė, o po ja gulėjo tas didelis drobinis maišas, pritutintas tų mielų šlamančiųjų. Vienas malonumas! Visa krūva puikiųjų banknotų bei monetų. Tai mano pasas į geresnius laikus, žmogau, pasas į geresnius laikus.

Suskambo durų skambutis. Aš ir Franko trydaliojame baimindamiesi, ar tik tai nebus farai, bet tai pasirodė besąs mažasis triznius, atėjęs savo dalies. Pačiu laiku, taip sakant, nes Franko ir aš išsklaidėme banknotus ir monetas po visą lovą; dalinomės, taip sakant, supranti?

– Radote tai? sako tas pižonėlis išplėstomis iš netikėtumo akimis, kai pamatė visą tą ant lovos išsklaidytą gėrį.

– Sėskis! Užčiaupk savo supistą srėbtuvę dėl viso šito, supratai? suniurzga Franko. Bernužėlis, taip sakant, susileidžia.

Aš norėjau pasakyti Franko, kad jis taip nespaustų to vaikio, supranti? Tai šis kačiukas užvedė mus, taip sakant, ant to laimikio. Vyriokas viską mums papasakojo ir netgi nukniaukė raktus,

kad pasidarytume kopijas, taip sakant. Nors aš ir nieko nesakau, tas katinas Begbis vis dėlto gali viską išskaityti iš mano veido.

– Šis sumautas šiknius keliaus tiesiai į supistą mokyklą, žarstydamas savo supistus šlamančiuosius, kad padarytų įspūdį savo supistiems draugužiams ir visoms paukštytėms.

– Nee, aš to nedarysiu, sako vaikinukas.

– Užčiaupk savo supistą srėbtuvę! suniurzga Begbis. Vaikinukas vėl susitriedžia. Begbis pasisuka į mane. – Supistai tikras, kad aš būtent taip ir būčiau padaręs.

Jis atsistoja ir sviedžia tris strėlytes į lentą ant sienos, su tikra jėga, tikru pykčiu, žmogau. Tas vaikinukas atrodo smarkiai sunerimęs.

– Yra vienas dalykas, kuris dar blogesnis už tikrą šiknių išdaviką, sako jis, ištraukdamas strėlytes iš taikinio ir vėl sviesdamas jas su tokia pačia brutalia jėga. – Ir tai yra supistai plepantis šiknius. Tas šiknius, kuris neužčiaupia savo supistos srėbtuvės, visuomet supistai pakenkia labiau nei išdavikas. Tai toks šiknius, kuris supistai prasitaria informatoriams. Informatoriai praneša supistai policijai. Tuomet jau mes visi būsime tikrai išdulkinti.

Jis paleidžia strėlytę tiesiai tam vaikinukui į veidą. Aš pašoku, o berniokas surinka ir pradeda isteriškai verkti, drebėdamas, lyg jį būtų ištikęs priepuolis, taip sakant.

Aš pamačiau, kad Begbis paleido tik plastikinę strėlytę, slapta prieš metimą išsukęs metalinę adatą. Berniokas vis dar verkšlena, taip sakant, nuo patirto šoko ir panašiai.

– Supisti sparneliai, tu skystaproti trizniau! Tik gabalėlis supistos plastmasės! Franko niekinamai nusijuokia ir atskaičiuoja tam vyriokui pluoštą banknotų, bet daugiausia monetų. – Jei tave sustabdytų policija, tu tai išlošei per pasirodymus Portyje, arba supistoje arkadoje. Jei tik išspausi nors vieną žodį apie tai kokiam nors šikniui, verčiau tada supistai trokšk, kad tave sulaikytų policija ir nusiųstų į supistą Polmontą anksčiau, nei aš tave supistai pričiupsiu, girdi mane?

– Taaaip... vis dar drebėdamas sako berniokas.

– Dabar mėžkis iš čia atgal prie savo supisto Pasidaryk-Pats

šeštadieninio darbo. Atsimink, jei tik aš supistai išgirsiu, jog tu švaistaisi tais supistais šlamančiaisiais, aš supistai prisistatysiu tavęs pažaboti anksčiau, nei tu suvoksi, kaś tau supistai smogė.

Vargšas vyriokas pasiima savo dalį ir išsinešdina. Mažasis šiknius beveik nieko negavo, tik apie porą šimtų svarų iš beveik penkių gabalų, taip sakant. Vis dėlto jo amžiaus bičeliui tai krūva pinigų, jei pagaunate mano mintį. Bet aš vis dėlto pasakau Franko, jog jis buvo kiek per griežtas tam žindukliui.

– Hei, žmogau, tas vaikis kiekvienam iš mūsų uždirbo po porą gabalų... ee, aš tik noriu pasakyti, Franko, taip sakant, gal tu buvai kiek per rūstus tam trizniui, taip sakant, supranti?

– Aš nenoriu, kad tas mažas šiknius sklaidytųsi ar švaistytų aplink supistus šlamančiuosius. Ką nors daryti su tokiais šikniukais kaip jis – pats rizikingiausias biznis. Jie nežino jokių supistų ribų, supranti? Štai kodėl aš mėgstu patvarkyti supistas parduotuves ir butus su tavim, Bulve. Tu esi tikras supistas profesionalas kaip ir aš, ir tu niekuomet neprasitarsi jokiam šikniui. Aš gerbiu tą supistą profesionalumą, Bulve. Kai dirbi su tikrais profesionalais, nebūna jokių supistų problemų, tu šikniau.

– Taaip... teisybė, žmogau, taip sakant, pritariu. Ką dar tu *gali* pasakyti, taip sakant, supranti? Tikri profesionalai. Man to veik pakanka; skamba maloniai.

DOVANA

Nusprendžiau, kad negaliu apsistoti pas savo senučiukę; per daug galvos sopulio. Todėl Gevas priglaudžia mane pas save visam Mačio laidotuvių laikotarpiui. Kelionė traukiniu praėjo be nuotykių; kaip tik taip, kaip aš ir pageidavau. Kelios *Fall* juostos „Walkmane“, keturios skardinės alaus ir H. P. Lovekrafto knyga. Tikras nacistas, tas senasis šiknius H.P., bet jis sugeba užsukti gerą

pasaką. Aš nutaisau savo fizionomiją, kuri sakyte sako „netrukdykite-man-ar-panašiai-šikniai-jūs“ kiekvieną kartą, kai į vietą priešais mane atsiprašinėdamas įsispraudžia koks besišypsantis asilas. Tai buvo maloni kelionė, todėl ir neprailgo.

Naujoji Gevo gūžta yra Makdonald Roude; aš nusprendžiu nukaukšėti ten savo kanopomis. Atvykęs randu jį prastai nusiteikusį. Pradedu šiek tiek baimintis, lyg būčiau jam įsisiūlęs, bet jis atskleidė savo nepasitenkinimo priežastį.

– Sakau tau, Rentsai, pasižiūrėk į tą šiknių Nukainotąjį, purtydamas galvą ir rodydamas į tuščią prieškambarį, sako jis, – aš daviau jam pinigų, kad sutvarkytų šį butą; šiek tiek paglaistytų ir padažytų. Bėgu į *B&Q* parduotuvę, sako jis man šį rytą. Nuo to laiko nemačiau to šikniaus.

Aš tikrai norėčiau pasakyti Gevui, jog jis visų pirma padarė nesąmonę nusamdydamas Nukainotąjį padaryti kokį nors darbą; taip pat visiškai supistai kvailai pasielgė, duodamas jam šlamančiųjų iš anksto. Bet numanau, kad jis šiuo metu nenori to girdėti, o aš esu tik jo svečias. Todėl tik nutrenkiu savo krepšį gretimame kambaryje ir išsivedu jį į alinę.

Noriu išgirsti apie Matį; kas tam šikniui atsitiko. Aš tikrai buvau sukrėstas naujienų, nors, turiu pasakyti, toli gražu nebuvau nustebintas.

– Matis niekuomet nežinojo, kad turi ŽIV, pasakė Gevas. – Jis tikriausiai jau kuris laikas buvo apsikrėtęs.

– Ar tai buvo pneumonija, ar vis dėlto vėžys? klausiu.

– Nee, ee toksoplazmozė. Priepuolis, supranti.

– A? Aš tame nesusigaudau.

– Supistai liūdna. Taip galėjo atsitikti tiktai Mačiui, Gevas papurtė galvą. – Jis norėjo pasimatyti su ta savo dukryte, mažąja Liza, Širlės vaiku, supranti? Širlė neleido jam net prisiartinti prie namų. Nieko nuostabaus, turint galvoje jų dabartinius santykius. Kad ir kaip būtų, ar pažįsti mažąją Nikolę Hanlon?

– Taaip, mažoji Niki, o taip.

– Jos katė atsivedė kačiukų, taigi Matis vieną iš jos paėmė. Tas šiknius sumanė nunešti kačiuką Širlei, kad ši perduotų jį vaikui,

supranti? Taigi jis nuneša jį į Vester Heilą, kad atiduotų jį mažajai Lizai; dovana, supranti?

Aš dorai nesusigaudau, koks ryšys tarp kačiuko ir Mačio priepuolio, bet visa tai skamba kaip tipinė Mačio istorija. Papurtau galvą. – Taip gali tik Matis. Paprasčiausiai dovanoti mažą kačiuką, o po to palikti rūpintis kokiam kitam šikniui. Lažinuosi, kad Širlė jį mikliai pavarė.

– Būtent, visai be galvos tas šiknius, niūriai linktelėdamas nusišypso Gevas. – Ji sako: Aš nenoriu rūpintis kate, išsinešk ją iš čia, atsipisk. Taigi Matis liko su tuo kačiuku. Gali įsivaizduoti, kas atsitiko. Tuo padaru niekas nesirūpino; padėklas pilnas šlapimo, visi namai apdergti. Matis tiesiog voliojosi, užsikrušęs heroinu ar raminamaisiais iki pat ausų; ar tiesiog apimtas depresijos, tu žinai, koks jis būna. Kaip jau sakiau, jis nežinojo, kad turi ŽIV. Jis nežinojo, kad gali pasigauti tą toksoplazmozę nuo katės mėšlo.

– Aš taip pat to nežinau, sakau. – Kas tai per velniava?

– O, tai supistai baisu, žmogau. Panašu į smegenų pūlinį, žinai?

Aš nusipurčiau, vos pagalvojęs apie vargšą Matį, širdyje pajutau tiesiog gniuždantį sunkumą. Kartą esu turėjęs votį ant savo kuolo. Įsivaizduokite, kad kam nors tokia atsiranda supistose smegenyse, viduje, – visa supista galva pilna pūlių. Šūdas. Matis. Supista velniava. – Taigi kas įvyko?

– Jam prasidėjo galvos skausmai, todėl jis pradėjo dar daugiau vartoti, kad taip velniškai neskaudėtų, supranti? Tuomet tai ir atsitiko, akimirksniu. Dvidešimt penkerių metų berniokas; supistas priepuolis, niekaip nesitiki. Aš to šikniaus po to net neatpažinau. Sekiau iš arti jį gatve; tuo Taku, supranti? Jis atrodė supistai pasenęs. Visas susisukęs, šlubavo kaip koks luošys, persikreipusiu veidu. Jis toks vaikščiojo tik apie tris savaites; paskui ištiko antras priepuolis ir jis mirė. Mirė namie. Vargšas kalės vaikas gulėjo ten amžius, kol kaimynai neapsikentę pasiskundė, kad juos erzina katės miaukimas ir iš buto sklindantis dvokas. Policija išlaužė duris. Matis buvo miręs, – veidas, aišku, išdžiūvusioj vėmalų baloj. Kačiukui neatsitikę nieko.

Prisiminiau, kaip mudu su Mačiu leidome laiką toje skylėje Šeferd Buše; tuomet jis buvo ypač laimingas. Jis mėgo visus tuos pankus. Jie irgi jį mėgo. Jis dulkino ten toje landynėje visas paukštytes, netgi ir tą mergiotę iš Mančesterio, gašlią kekšaitę, kurią ilgą laiką mėginau pakabinti ir aš. Vargšui kalės vaikui pradėjo nesisekti po to, kai jis iš ten grįžo. Po to viskas jau tik blogėjo. Vargšas Matis.

– Mėšlas, sumurmėjo Gevas, – tas šiknius Kvepalų Džeimsas. Tik jo mums ir tetrūko.

Pakėliau akis ir pamačiau atvirą besišypsantį mūsų link einančio Kvepalų Džeimso veidą. Jis nešėsi savo lagaminėlį ir visa kita.

– Kaip laikaisi, Džeimsai?

– Neblogai, berniukai, neblogai. Kur buvai pasislėpęs, Markai?

– Londone, tariau. Kvepalų Džeimsas buvo lyg rakštis subinėj; jis visuomet mėgino įbrukti tau kokių kvepalų.

– Ar šiuo metu esi romantiškai nusiteikęs, Markai?

– Nee, su dideliu malonumu pranešiau jam.

Kvepalų Džeimsas susiraukė ir papūtė lūpas: – Gevai, kaip laikosi tavo puikioji ledi?

– Gerai, sumurma Gevas.

– Jei neklystu, paskutinį kartą, kai mačiau tave čia su ta puikiąja ledi, ji dėvėjo *Nina Ricci* drabužius, taip?

– Aš nenoriu jokių kvepalų, šaltai atkerta Gevas.

Kvepalų Džeimsas palenkia galvą į šoną ir atkiša savo nagus. – Tavo reikalas. Tik noriu tau pasakyti, kad nėra geresnio būdo padaryti įspūdį merginai, kaip padovanoti kvepalus. Gėlės per daug trumpaamžės, o šokoladą šiais laikais, kai jos itin smarkiai rūpinasi savo figūromis, gali pamiršti. Rankos man nenudžius, nusišypso Kvepalų Džeimsas ir atidaro savo lagaminėlį, lyg vien tik tų buteliukų su šlapimu vaizdas galėtų pakeisti mūsų nusistatymą. – Bet šiandien man visai pasisekė, negaliu skųstis. Jūsų bičiulis, Nukainotasis, be kita ko, pirko. Aš užsiroviau ant jo Šrabe prieš kokią valandą ar panašiai. Jis buvo smarkiai įkaušęs. Sako: Duok ką nors iš tų kvepalų, einu pas Kerol. Aš elgiausi su ja kaip su mėšlu, pats laikas jai įsigerint. Todėl nupirko supistą krūvą.

Gevo smakras net atvipo. Jis sugniaužia kumščius ir, apimtas piktos nevilties, papurto galvą. Kvepalų Džeimsas nušliaužia ieškoti kitos aukos.

Išmaukiu savo pintą. – Nagi eime pažiūrėti, gal dar pavyks užčiupti Nukainotąjį, kol tas šiknius nepralakė paskutinio tavo skatiko. Ar daug tu jam davei?

– Du šimtus, sako Gevas.

– Gandonas, kikendamas sakau. Nieko negalėjau padaryti, tai buvo tiesiog nervai.

– Man reikia pasitikrinti savo supistą galvą, rimtai prisipažįsta Gevas, be jokios šypsenos. Manau, kai viskas jau būna pasakyta ir padaryta, nedaug iš ko ir tegali dar supistai pasijuokti.

PRISIMINIMAI APIE MATĮ

1

– Kaip sekasi, Neli? Supistai seniai tavęs nemačiau, tu šikniau, Franko nusišypsojo Neliui, kuris su savo eilute, ištatuiruota gyvate, apsivijusia jam apie kaklą, ir ant kaktos išpaišyta palmėmis apžėlusia negyvenama sala atrodė tiesiog stulbinamai.

– Gaila, kad tai atsitiko šitokiomis aplinkybėmis, rimtai pasakė Nelis. Rentonas, besišnekučiuojantis su Bulve, Alison ir Stiviu, išgirdęs pirmąją šios dienos laidotuvių klišę, šyptelėjo.

Bulvė, pasigavęs šią mintį, tarė: – Vargšas Matis. Supistai blogos naujienos, taip sakant.

– Taip pat ir man. Aš neprasidėsiu su narkotikais, virpėdama, nors ir buvo apglėbusi save rankomis, pasakė Alison.

– Mes visi būsime nušluoti, jei nesusiimsime. Tai ir taip supistai aišku, pripažino Rentonas. – Ar tu jau pasitikrinai, Bulve? paklausė jis.

– Hei... nagi, dabar ne laikas apie tai kalbėti... Mačio laidotuvės, taip sakant.

– O kada tada apie tai kalbėti? paklausė Rentonas.

– Tau tikrai reikėtų tai padaryti, Deni, tikrai reikėtų, maldaujamai ištarė Alison.

– Gal geriau to nežinoti, supranti. Aš noriu pasakyti, taip sakant, koks būtų buvęs Mačio gyvenimas, jei jis būtų žinojęs, kad turi ŽIV?

– Matis. Koks buvo jo gyvenimas *prieš*, kai nežinojo, kad turi ŽIV? pasakė Alison. Bulvė ir Rentonas, pripažindami šį teiginį, linktelėjo.

Prie krematoriumo įrengtoje mažoje koplytėlėje dvasininkas trumpai pakalbėjo apie Matį. Jam šį vakarą reikėjo aptarnauti dar daugybę laidotuvių, ir jis negalėjo ilgai kruštis. Kelios trumpos akimirkos, pora himnų, viena ar dvi maldelės ir jungiklio spragtelėjimas, pasiunčiantis lavoną apačion į krosnį. Dar kelios tokios procedūros, ir jo pamaina baigsis.

– Mūsų, šiandien čia susirinkusiųjų, gyvenime Metju Konelis atliko įvairius vaidmenis. Metju buvo sūnus, brolis, tėvas ir draugas. Paskutinės trumpo Metju gyvenimo dienos buvo niūrios ir kupinos kančių. Bet mes privalome prisiminti Metju, mylintį jaunuolį, kuris troško gyventi. Būdamas entuziastingas muzikantas, Metju mėgo linksminti savo draugus gitara...

Rentonas net neįstengė žvilgtelėti į Bulvę, stovintį šalia jo prie klauptų, jį ištiko nervingas juokas. Matis buvo šūdiniausias iš visų gitaristų, kokį tik jis kada pažinojo, sugebėjęs pagroti tiktai *Doors*, *Roadhouse Blues* ir kelias *Clash* bei *Status Quo* melodijas. Jis uoliai stengėsi išmokti priedainį iš *Clash City Rockers*, bet niekaip negebėjo jo įveikti. Kad ir kaip būtų, Matis mėgo tą savo *Fender Strat* gitarą. Saugojo ją net po to, kai buvo parduotas stiprintuvas. Tai buvo paskutinis daiktas, kurį jis pardavė, kad galėtų susileisti sau į veną mėšlo. Vargšas Matis, pagalvojo Rentonas. Ar kuris nors iš mūsų jį pažinojo? Ar kas nors gali iš tikro pažinti ką nors kitą?

Stivis gailėjosi, kad nėra už keturių šimtų mylių nuo čia, Holovėjuje, savo bute su Stela. Tai buvo pirmas jų išsiskyrimas nuo

to laiko, kai jiedu susimetė. Jautėsi bjauriai. Nors ir kiek stengėsi, negalėjo išlaikyti galvoje Mačio vaizdo. Matis vis pavirsdavo į Stelą.

Bulvė pagalvojo, jog gyventi Australijoje turėtų būti tikrai sušiktas dalykas. Karštis, vabzdžiai, visi tie nuobodūs priemiesčiai, kuriuos rodo per *Neighbours* bei *Home and Away* serialus. Jam rodės, kad Australijoje nėra tikrų alinių ir kad ta vieta labai panaši į šiltas Baberton Mains, Bakstouno ar Ist Kreigo vietas. Jis pagalvojo, kaip atrodo senoji Melburno ar Sidnėjaus miesto dalis ir ar ten yra daugiabučių namų, tokių kaip Edinburge ar Glazge, ar net Niujorke, o jeigu taip, tai kodėl jie niekuomet neparodo šito per teliką. Jis taip pat susirūpino, kodėl štai galvoja apie Australiją ir ką tai turi bendra su Mačiu. Tikriausiai todėl, kad kiekvieną kartą jiems pasirodžius, jis apspangęs voliodavosi ant čiužinio, žiūrėdamas kokią nors australų muilo operą.

Alison prisiminė, kaip ji užsiiminėjo su Mačiu seksu. Tai buvo prieš ištisus amžius, dar prieš tai, kai pradėjo vartoti. Jai tuomet tikriausiai buvo apie aštuoniolika metų. Ji mėgino prisiminti Mačio penį, jo dydį, bet negalėjo to atkurti. Bet ji prisiminė Mačio kūną. Jis buvo liesas ir tvirtas, nors ir nelabai raumeningas. Jo liesumas buvo gražus, o įdėmios, skvarbios akys išdavė jo nenustygstantį charakterį. Geriausiai ji prisiminė žodžius, kuriuos pasakė Matis, kai jie tada sugulė į lovą. Jis jai pasakė: – Aš ruošiuosi tave išdulkinti taip, kaip tu dar niekada nebuvai išdulkinta savo gyvenime. Ir tai tiesa. Taip blogai jos niekas nedulkino nei prieš tai, nei po to. Matis pasitenkino per kelias sekundes, suleisdamas viską į ją, ir nusirito nuo jos vos beatgaudamas kvapą.

Ji nė nemėgino slėpti savo nepasitenkinimo. – Supista nesąmonė, tarė ji Mačiui lipdama iš lovos, susirūpinusi bei įsitempusi, sujaudinta, bet nepasitenkinusi, nors kauk iš nevilties. Ji apsivilko savo drabužius. Jis nieko nepasakė ir nepajudėjo, bet ji tikra, kad išeidama pastebėjo iš jo akių riedančias ašaras. Tas prisiminimas žvelgiant dabar į šią medinę dėžę ją sukrėtė ir ji pasigailėjo, kad nebuvo švelnesnė.

Franko Begbis jautėsi piktas ir sutrikęs. Bet kokią draugui padarytą žalą jis vertino kaip asmeninį įžeidimą. Jis jautė pasididžiavimą tuo, jog rūpinosi savo draugais. Vieno jų mirtis akivaizdžiai atskleidė jam jo paties bejėgiškumą. Franko išsprendė šią problemą nukreipdamas savo pyktį į Matį. Jis prisiminė, kaip Matis apsitriedęs išsigando Džypo ir Maiko Foresterių Loušian Roude, o jam teko stoti prieš tuos du šiknius vienam. Jam tai nebuvo labai sunku. Bet grynai principo reikalas. Visada privalai užsistoti savo draugus. Jis privertė Matį sumokėti už bailumą: fiziškai, prilupęs jį, ir viešai, daugybę kartų žeminamai išsityčiojęs iš jo. Dabar jis suprato, kad nepriverté to šikniaus už viską kaip reikiant sumokėti.

Misis Konel prisiminė Matį visai dar mažą berniuką. Visi berniukai susipurvindavo, bet Matis ypač. Batai plyšdavo, drabužiai akimirksniu virsdavo skarmalais. Todėl ji nenustebo, kai išaugęs į paauglį, jis tapo panku. Tai buvo tiesiog neišvengiama. Matis visuomet buvo pankas. Ji prisiminė vieną ypatingą atsitikimą. Dar būdamas vaikas, jis lydėjo ją, kad įstatytų jai dirbtinius dantis. Grįžtant autobusu į namus ji pasijuto nepatogiai. Matis užsispyrė visiems papasakoti, jog jo motina turi įstatytus dirbtinius dantis. Jis buvo ypač meilus vaikas. Juos prarandi, galvojo ji. Kai sulaukia septynerių, jie jau ne tavo. Vėliau, kai jau prie to prisitaikai, tas pat vėl atsitinka, kai jie sulaukia keturiolikos. Kažkas atsitinka. Paskui, kai prisideda dar ir heroinas, jie daugiau jau net patys sau nepriklauso. Mažiau Mačio, daugiau heroino.

Ji tyliai ir ritmiškai kūkčiojo, raminamieji silpnais trumpais gūsiais lengvino jos skausmą, – sklaidė viduje kylantį begalinio gailesčio ir liūdesio viesulą, kurį ji stengėsi pažaboti.

Antonis, Mačio brolis, galvojo apie kerštą. Kerštą visoms padugnėms, kurios nutempė jo brolį žemyn. Jis juos pažinojo, kai kurie turėjo supisto įžūlumo šiandien čia ateiti. Merfis, Rentonas ir Viljamsonas. Šie pasipūtę pašlemėkai, kurie trainiojosi aplink taip, lyg triestų vienais ledais, lyg jie žinotų kažką tokio, ko nežinojo niekas kitas, nors viso labo buvo tik šiukšlės narkoma-

nai. Jie ir tie dar labiau įtartini tipai už jų. Jo brolis, jo supistai silpnas, kvailas brolis, nusekė paskui tas padugnes.

Antonio mintys vėl pradėjo suktis apie tą įvykį, kai Derekas Saterlendas stipriai jį primušė apleistame traukinių depe. Matis tai sužinojo ir nuėjo ieškoti Dereko Saterlendo, dvejais metais už save jaunesnio Antonio bendraamžio. Antonis prisiminė, su kokiu nekantrumu jis laukė, kad brolis Dereką Saterlendą smarkiai pažemins. O išėjo taip, kad buvo pažemintas pats Antonis, netiesiogiai. Stebėdamas, kaip senas priešininkas beveik nerūpestingai įveikia ir į miltus sumala jo brolį, pasijuto vos ne taip pat pažemintas kaip ir aną kartą. Matis pabėgo palikęs jį ten vieną. Nuo to laiko jis palikdavo visus.

Mažoji Liza Konel liūdėjo, kad jos tėvelis buvo toje dėžėje, bet jis turės sparnus kaip angelas ir pakils į dangų. Jos Nana apsiverkė, kai Liza pasakė, jog taip gali atsitikti. Atrodė, kad jis miega toje dėžėje. Jos Nana sakė, kad ta dėžė iškeliavo į dangų. Liza manė, kad angelams užauga sparnai ir nuskraidina juos į dangų. Jai šiek tiek kėlė rūpestį tai, kad jis negalės skristi, jei jie neišleis jo iš tos dėžės. Nors jie tikriausiai žinojo, ką daro. Dangus atrodė esąs geras dalykas. Kada nors ji ten nukeliaus ir pasimatys su savo tėveliu. Kai jis ateidavo jos aplankyti į Vester Heilą, paprastai blogai jausdavosi, todėl jai neleisdavo su juo pasikalbėti. Būtų puiku nukeliauti į dangų ir pažaisti su juo, kaip jie darydavo, kai ji buvo dar visai mažytė. Danguje jis vėl gerai jausis. Dangus turėtų skirtis nuo Vester Heilo.

Širlė laikė savo dukters ranką tvirtai suspaudusi ir taršė jos garbanėles. Panašu, kad tik Liza liudijo, jog Mačio gyvenimas nebuvo visiškai beprasmiškas. Vis dėlto, žiūrėdamas į tą vaiką, kas nors galėjo pasakyti, jog tai nebuvo esminis liudijimas. Matis buvo tėvas tik formaliai. Dvasininkas, šitaip jį apibūdinęs, suerzino Širlę. Iš tikrųjų tai ji buvo ir tėvas, ir motina. Matis padovanojo sėklą ir kelis kartus atėjęs pažaidė su Liza, kol narkotikai dar nebuvo visiškai jo užvaldę. Tai buvo vienintelis jo įnašas.

Jis visuomet buvo silpnas, negebantis atlikti savo pareigų, nemokantis suvaldyti savo jausmų antplūdžio. Dauguma jos pažįstamų narkomanų buvo svajotojai užsidarėliai. Toks ir Matis. Širlei tai patiko, patiko, kai jis buvo nuoširdus, švelnus, mylintis ir kupinas gyvybės. Tai ilgai netruko. Dar prieš heroiną jį jau buvo užvaldęs šiurkštumas ir dygumas. Kadais jis rašė jai meilės eilėraščius. Jie buvo puikūs, gal ne tiek literatūriniu požiūriu, kiek tuo žavingu jausmo grynumu, kurį jai rodė. Kartą jis perskaitė ir sudegino ypač žavų jai skirtą eilėraštį. Ji paklausė pro ašaras, kodėl jis tai padarė, nes liepsnos atrodė tokios simboliškos. Tai buvo pats skaudžiausias dalykas, kokį Širlė buvo patyrusi savo gyvenime.

Jis pasisuko ir apžvelgė skurdų butą. – Pasižiūrėk į visa tai. Šitaip gyvendama neturėtum svajoti. Tu tik apgaudinėji ir kankini save.

Jo akys buvo juodos ir neperprantamos. Jo užkrečiantis cinizmas ir nusivylimas griovė Širlės tikėjimą geresniu gyvenimu. Tai netgi grėsė sunaikinti ir jos pačios gyvenimą, bet ji narsiai pasakė: Daugiau ne.

2

– Prašau jus, džentelmenai, prašau liautis, į grupelę visiškai pasigėrusių gedėtojų kreipėsi susierzinęs barmenas. Valandos stoiško gėrimo ir ilgesingos nostalgijos galų gale prasiveržė daina. Dainuodami jie pasijuto puikiai. Nusikratė įtampos. Į barmeną niekas nekreipė dėmesio.

Kaip tau ne gėda, Simusai O'Brajenai,
Visos jaunos Dublino merginos verkia,
Jos pavargo nuo tavo neištikimybės ir apgaudinėjimų,
Kaip tau ne gėda, Simusai O'Brajenai!

– PRAŠAU! Ar nenutilsit! šaukė jis. Mažame viešbutėlyje turtingoje Leit Linkso dalyje šitoks elgesys, ypač paprastą savaitės dieną, buvo neįprastas.

– Ką, po galais, šitas šiknius supistai sako? Turiu teisę supistai išlydėti supistą draugą! Begbis grėsmingai žvilgtelėjo į barmeną.

– Ei, Franko. Pajutęs pavojų, Rentonas sugriebė Begbiui už peties, norėdamas tučtuojau priversti šį būti ne tokį agresyvų. – Prisimeni tuos laikus, kai tu, aš ir Matis nuvykome į Eintrio Nacionalines?

– O taip! Aš tai supistai prisimenu! Aš supistai pasakiau tam šikniui, tegu jis užsikruša su ta savo supista televizija. Kuo vardu buvo tas šiknius?

– Keitas Čegvinas. Čegersas.

– Šitas šiknius. Čegersas.

– Atseit tas vyrukas iš teliko? *Cheggers Plays Pop?* Turit galvoje jį? klausia Gevas.

– Būtent tas pats šiknius, pasakė Rentonas, kai Franko atlaidžiai jam išsiviepė, padrąsindamas jį tęsti tą istoriją. – Mes nuvykome žiūrėti Nacionalinių varžybų, teisingai? Tas šiknius Čegersas ima interviu Liverpulio radijui, paprasčiausiai pliurpia tiems visiems ponteriams nesąmones, supranti? Ką gi, jis prieina prie mūsų, o mes visai nenorime kalbėtis su tuo šikniumi, bet jūs pažįstate Matį, jis pamano, kad jam nusišvietė supista galimybė tapti žvaigžde, ir jis pradeda skiesti, kaip puiku būti čia, Liverpulyje, Keitai, kaip šauniai mes čia leidžiame laiką, ir kitokį panašų mėšlą. Tuomet tas gandonas, tas pislius Čegersas, ar kuo jis ten vardu, atkiša mikrofoną Franko. Rentonas mostelėjo į Begbį. – Šis šiknius ir sako: Atsikabink ir užsikrušk tu, sumautas šikniau! Čegersas tapo supistai purpurinis. Jiems prireikė trijų sekundžių tame jų vadinamajame tiesioginiame eteryje, kad iškirptų šitokį dalyką.

Visiems smagiai prapliupus juoktis, išsižiojo Begbis.

– Mes, velniai griebtų, nuvykome ten į supistas lenktynes, o ne kalbėtis su kažkokiu supistu šikniumi iš supisto radijo. Jo išraiška buvo kaip užsiėmusio žmogaus, kuriam trukdo interviu trokštantys žurnalistai.

Bet Franko visuomet rasdavo priežastį, dėl kurios galėtų įtūžti.

– Supistas Ligotasis turėtų būti čia. Matis buvo jo supistas bičiulis, paskelbė jis.

– Ee, bet jis Prancūzijoje... su ta paukštyte, taip sakant. Tikriausiai negalėjo taip visko mesti, žmogau, supranti... noriu pasakyti... Prancūzijos, taip sakant, visiškai girtas lemeno Bulvė.

– Jokio supisto skirtumo. Rentsas ir Stivis dėl to atvyko iš Londono. Jei Rentsas ir Stivis galėjo atvykti iš supisto Londono, Ligotasis Berniukas galėjo atvykti iš supistos Prancūzijos.

Bulvės pojūčiai buvo pavojingai prislopinti alkoholio. Jis kvailai tęsė ginčą. – Taaip, bet, ee... Prancūzija yra toliau... mes čia kalbame apie Prancūzijos pietus, taip sakant. Supranti?

Begbis skeptiškai pasižiūrėjo į Bulvę. Šis aiškiai nesuprato užuominos. Begbis prabilo lėčiau, garsiau ir su urzgesiu, keistai iškreipiančiu jo žiaurią burną po blizgančiomis akimis.

– JEI RENTSAS IR STIVIS GALĖJO ATVYKTI IŠ SUPISTO LONDONO, LIGOTASIS BERNIUKAS GALĖJO ATVYKTI IŠ SUPISTOS PRANCŪZIJOS!

– Taaip... visai teisingai. Turėjo pamėginti. Mačio laidotuvės, taip sakant. Bulvė pagalvojo, kad Škotijos Konservatorių partijai labai praverstų keli tokie Begbiai. Bėda ne ta, kad smarkiai skyrėsi jų nuomonės, svarbiausia – jiems trūko tarpusavio supratimo. Begbis šauniai įpiršdavo savo nuomonę.

Stiviui bloga nuo viso to. Jis jau atpratęs nuo tokių dalykų. Franko viena ranka apkabino jį, o kita – Rentoną.

– Supistai malonu vėl jus matyti, šikniai. Jus abu. Stivi, aš noriu, kad tu supistai prižiūrėtum Londone šitą šiknių, jis pasisuko į Rentoną. – Jei tu nueisi tuo pačiu supistu keliu kaip ir Matis, aš kaip nors tave išdulkinsiu, tu šikniau. Klausykis, ką tau sako supistas Franko.

– Jei aš nueisiu tuo pačiu keliu kaip ir Matis, iš manęs neliks nieko, su kuo galima būtų susidoroti.

– Šito supistai net ir nesitikėk. Aš iškasiu tavo supistą kūną ir išspardysiu jį po visą supistą Leito Taką. Supratai mane?

– Malonu žinoti, kad tu rūpiniesi, Frenkai.

– Žinoma, aš supistai rūpinuosi. Tu priklausai savo bičiuliams. Ar tai ne supista tiesa, Neli?

– A? girtas Nelis lėtai pasisuko.

– Aš tiesiog sakau šiam šikniui, kad jis priklauso savo supistiems draugams.

– Sakai supistą teisybę.

Bulvė ir Alison šnekučiavosi. Rentonas ištrūko iš Franko glėbio, norėdamas prie jų prisidėti. Franko laikė Stivį, rodydamas jį Neliui kaip trofėjų ir aiškindamas jam, koks šaunus šiknius jis yra.

Bulvė pasisuko į Rentoną: – Tiesiog pasakyk Ali, kad tai nelengvas mėšlas, žmogau, taip sakant, visa tai. Kaip tokio amžiaus šmikiui, man jau per akis laidotuvių, taip sakant. Įdomu, kas bus kitas?

Rentonas gūžtelėjo pečiais. – Mes bent jau būsime pasiruošę, kad ir kas jis būtų, po galais. Jei yra kokie nors netekties laipsniai, aš dabar jau galėčiau būti supistas šių mokslų daktaras.

Jie išvirto į šaltą naktį prieš pat uždarymą, kvailiodami žingsniavo į Begbio butą. Jie jau dvylika valandų gėrė ir gražbyliavo apie Mačio gyvenimą ir jo motyvus. Tiesą sakant, pastabiausieji suprato, kad visos išsakytos ir išplėtotos mintys menkai tepaaiškino visą šią žiaurią mįslę.

Jie netapo nė kiek išmintingesni.

NEATIDĖLIOTINOS DILEMOS NR. 1

– Nagi, užsitrauk šiek tiek, tai padės, sako ji, atkišdama man nuorūką. Kaip, po galais, čia atsidūriau? Aš turėjau eiti namo, persirengti, paskui žiūrėti teliką arba eiti į „Princesę Dianą“. Tai vis Miko kaltė, jo ir jo greitai-vieną-po-darbo.

Dabar esu ne savo bute – vis dar apsivilkęs eilute, su kaklaraiščiu, sėdžiu šiame prabangiame bute tarp džinsais ir marškinėliais apsivilkusių ponterių, kurie laiko save didesniais lėbautojais, nei yra iš tikro. Tie savaitgalio pasikvailiojimai labai vargina.

– Palik jį ramybėje, Pola, sako moteris, su kuria susipažinau

alinėje. Ji tikrai stengiasi įlįsti po mano apatiniais su tuo pašėlusiai akivaizdžiu užsispyrimu, kokį gali pastebėti Londone tokių scenų metu. Jai tikriausiai pavyks, nors nuėjęs į vonios kambarį ir pamėginęs įsivaizduoti, kokia ji, net apytikriai negalėjau susikurti jokio jos įvaizdžio. Šitoks tipas – tai tik erzinančios vaginos; plastikinės kalės. Šitokias gali tik nudulkinti, ištraukti ir išeiti. Jos netgi stengiasi parodyti, kad labai nustebtų, jei padarytum dar ką nors daugiau. Kalbu kaip Ligotasis, bet jo požiūris turi pagrindą, ir dabar čia ypač tinka.

– Nee, pamėgink, „Misteri Eilute su Kaklaraiščiu". Lažinuosi, kad tu per savo gyvenimą nieko panašaus nesi ragavęs.

Aš gurkšnoju degtinę ir tyrinėju šią mergą. Jos liemuo neblogas ir plaukai pakirpti dailiai, bet tai, rodės, tik pabrėžė, o ne slėpė geibią ir nesveiką jos išvaizdą. Tyrinėjau ją prisimerkęs: dar viena kalė, ieškanti gatvės lengvatikių. Visos kapinės pilnos jų.

Paimu nuorūką, pauostau ir grąžinu jai. – Žolė su trupučiu opiumo, ar ne? klausiu. Iš tiesų kvepėjo, – kaip tikras daiktas.

– Taaip... sako ji šiek tiek sutrikusi.

Aš vėl pasižiūriu į nuorūką, smilkstančią jos rankoje. Tikrai stengiuosi ką nors pajusti. Bet ką. Iš tikrųjų aš laukiu to demono, to pikto kalės vaiko, to manyje tūnančio krušliaus, kuris gožia mano smegenis, kuris priverčia ranką siekti nuorūkos, o nuorūką pridėti prie lūpų, ir čiulpia čiulpia lyg dulkių siurblys. Jis nepasirodo scenoje. Gal jis čia jau nebegyvena. Liko tik didelė subinės anga.

– Turbūt atsisakysiu jūsų malonaus pasiūlymo. Jei norite, galite laikyti mane onanistu, bet aš visuomet šiek tiek nejaukiai jausdavausi atsidūręs šalia narkotikų. Pažinojau kelis žmones, kurie buvo į juos įsitraukę ir turėjo daug keblumų.

Ji, įdėmiai pasižiūrėjusi į mane, atrodo, suprato, kad svarbiausio aš nepasakiau. Ji aiškiai jaučiasi šiek tiek nesava, pakyla ir pasitraukia nuo manęs.

– Tu beprotis, labai garsiai nusikvatoja ta moteris, su kuria aš susipažinau alinėje, kuo ji ten vardu, neatsimenu. Aš pasiilgau Keli, kuri grįžo atgal į Škotiją. Keli nuostabiai juokdavosi.

Tiesą sakant, narkotikai dabar atrodo tokie įkyrėję; nors dabar man viskas įkyrėję ir daug labiau nei tuomet, kai sėdėjau ant adatos. Reikalas tas, kad šis naujas nuobodulys man vis dar naujiena, todėl ir vargina mažiau, nei tikėjaus. Aš dar kurį laiką jį ištversiu. Dar šiek tiek.

UŽKANDA

O dieve, viskas aišku; tai bus viena iš tų naktų. Norėčiau, kad būtų daug lankytojų, o kai šitaip tuščia, laikas tarsi sustoja. Ir jokių arbatpinigių. Šūdas!

Bare nieko nėra. Endis sėdi aiškiai nuobodžiaudamas: skaito *Evening News.* Grehemas virtuvėje, ruošia maistą, kuris, kaip jis tikisi, bus suvalgytas. Aš, atsišliejusi į barą, jaučiuosi tikrai pavargusi. Rytdienos filosofijos paskaitai turiu parašyti rašinį. Jis apie moralę: ar ji yra reliatyvi, ar absoliuti, ir kokiomis aplinkybėmis, ir *etcetera*, *etcetera*. Tiesiog visa tai slegia. Kai tik baigsiu šią pamainą, visą naktį jį rašysiu. Tikra nesąmonė.

Aš nepasiilgau Londono, bet pasiilgau Marko... šiek tiek. Na, gal šiek tiek, arba labiau nei truputį, bet ne taip jau labai, kaip iš pradžių man atrodė. Jis sakė, kad panorėjusi galėčiau lankyti Universitetą Londone – lygiai taip pat kaip ir čia. Kai aš jam pasakiau, kad gyventi iš stipendijos niekur nėra lengva, o Londone tai netgi neįmanoma, tiesiog aritmetiškai neįmanoma, jis pareiškė, kad gerai uždirba ir kad mudu turėtume gerai susitvarkyti. Kai atkirtau, kad nenoriu būti išlaikoma, lyg jis būtų stambus suteneris, o aš – intelektuali kekšė, pasakė, kad viskas būtų ne taip. Kad ir kaip būtų, aš parvažiavau, o jis pasiliko, – nemanau, kad kuris nors iš mudviejų tikrai dėl to gailėtųsi. Markas gali būti meilus, bet jam, ko gera, iš tikro visai nereikia žmonių. Išgyvenau su juo šešis mėnesius ir vis dar nemanau, kad iš tikro jį pažįstu. Kartais

jaučiu, kad noriu per daug ir kad manyje jis įžiūri gerokai daugiau, nei iš tikro yra.

Į restoraną užėjo keturi vaikinai, aiškiai girti. Beprotybė. Vienas jų atrodo šiek tiek pažįstamas. Gal mačiau jį kur nors Universitete.

– Ką galiu jums pasiūlyti? klausia jų Endis.

– Porą butelių geriausio jūsų šlapimo... ir stalelį keturiems... išveblena jis. Iš kalbos, drabužių ir elgsenos galiu numanyti juos esant viduriniosios ar galbūt aukštesnės klasės anglus. Mieste pilna tokių baltųjų persikėlėlių tipų, ir tai sako ta, kuri ką tik sugrįžo iš Londono! Universitete sutinki šiauriečių ir liverpuliečių, ir birmingemiečių bei londoniečių; dabar ten pilna tokių, kuriems nepavyko patekti į oksbridžus, – tai tarsi Londono tipų bei Edinburgo prekybos mokyklų ponterių, atstovaujančių Škotijai, žaidimų aikštelė.

Nusišypsau jiems. Man reikia liautis su tais išankstiniais nusistatymais ir išmokti elgtis žmoniškai. Tai Marko, to kvailo penio, prietarų ir nusistatymų įtaka. Jie susėdo.

Vienas sako: – Ką tu pavadintum gerai atrodančia mergina Škotijoje?

Kitas pokšteli: – Turistę! jie kalbėjosi labai garsiai. Akiplėšos šikniai.

Vienas jų, mostelėjęs mano pusėn, sako: – Bet nežinau. Šitos irgi neišspirčiau iš lovos.

Tu peni. Tu supistas purvinas peni.

Viduje aš visa kunkuliuoju, stengdamasi neišsiduoti, kad išgirdau tą pastabą. Juk negaliu sau leisti prarasti šį darbą. Man reikalingi pinigai. Nebus pinigų – nebus Universiteto, nebus diplomo. Noriu to diplomo. Aš tikrai supistai noriu jo labiau už viską.

Kol jie tyrinėja meniu, vienas vaikinas, tamsiaplaukis, liesas onanistas su ilgais kirpčiukais, gašliai nusišypso man. – Kaip sekas, brangute? sako jis dirbtine kokni tarsena. Kiek suprantu, tarp turtingųjų retkarčiais tai madinga. Dieve, aš norėčiau tiesiog vimtelti šiam šliužui, kad atsipistų. Man šitas visas mėšlas nereikalingas... o taip, reikalingas.

– Tuomet nusišypsok mums, mergaičiuk! sako tas apkūnesnis vyriokas griausmingu, įkyriu balsu. Taria taip akiplėšiškai, kad neabejoju, jog tai turtingas mulkis, nepasižymintis jautrumu bei intelektu. Aš mėginu išspausti mandagią šypseną, bet mano veido raumenys tarsi surakinti. Na ir puiku, po galais.

Užsakymo priėmimas – tikras košmaras. Jie įsitraukė į pokalbį apie karjerą; plataus vartojimo prekės, visuomeniniai santykiai ir įmonių įstatymai, atrodo, yra pačios populiariausios temos, įterptos tarp nerūpestingo globėjiškumo ir mėginimų mane pažeminti. Liesas šliužas iš tikro paklausia manęs, kada baigiu darbą, o aš apsimetu net neišgirdusi, ir tuomet kiti pradeda košmariškai spygauti ir tankiai barbenti į stalą. Pasijutusi bjauriai, pažeminta lyg kokia musė, sukandusi dantis priimu užsakymą ir nueinu į virtuvę.

Vos nedrebu iš pykčio, galvodama, kiek man dar pasiseks valdytis, gailėdamasi, kad šį vakarą nėra Luizos ar Marisos – kitos moters, su kuria galėčiau pasikalbėti.

– Ar negali išvaryti iš čia šitų supistų subinių? rikteliu Grehemui.

– Tai biznis. Lankytojas yra visuomet teisus, net jei jis ir supistas pašlemėkas.

Prisimenu Marką pasakojus, kaip jie kartu su Ligotuoju prieš metus vasarą dirbo „Metų Žirgo" šou Vemblyje padavėjais. Jis visuomet sakė, kad padavėjai turi galios; niekuomet nesikivirčyk su padavėjais. Jis, be abejo, teisus. Dabar pats laikas panaudoti šią galią.

Kaip tik įpusėjau savo dienas, todėl jaučiuosi smarkiai pavargusi bei išdžiūvusi. Nueinu į tualetą ir pasikeičiu tamponus, panaudotuosius, kurie tiesiog persisunkę, suvynioju į tualetinį popierių.

Pora šių turtingų imperialistinės kalės vaikų užsisakė sriubos; mūsų ypatingosios pomidorų su apelsinais. Kol Grehemas užsiėmęs pagrindinių patiekalų ruošimu, aš išsitraukiu sukruvintą tamponą ir įmetu jį lyg kokį arbatos maišelį į sriubos lėkštę. Šakute nubraukiu žmogiškuosius ingredientus. Pora juodų gijų, gimdos sienelių liekanų, ištiško į sriubą ir greit ištirpo.

Pati nunešiau du pirmuosius patiekalus – *paté* ir dvi lėkštes sriubos – ir padėjau jiems ant stalo, kad būčiau rami, jog liesajam, prisilaižiusiam pisliui tikrai teko paskanintoji lėkštė. Vienas iš kompanijos, tas vaikinas su ruda barzda ir reto šlykštumo atsikišusiais dantimis, garsiai pasakoja visam stalui, kokie bjaurūs Havajai.

– Per daug sumautai karšta. Ne tai, kad mane būtų labai kankinęs karštis, tiesiog tai nėra tas stiprus, kepinantis karštis kaip Pietų Kalifornijoje. Ta vieta yra tokia sumautai drėgna, kad visą laiką prakaituoji kaip kiaulė. Taip pat nuolat trikdo valstietiškos padugnės, mėginančios parduoti tau tuos savo juokingus niekniekius.

– Dar vyno! irzliai sviedė man storasis gražiagalvis kekšius.

Aš vėl nuėjau į išvietę ir pričiurškiau prikaistuvį. Cistitas – tai mano bėda, ypač kai prasideda tos dienos. Šlapimas toks sustingęs, drumzlinas, ko gera, būsiu pasigavusi kokią šlapimtakio infekciją.

Atskiedžiu grafiną vyno savo šlapimu; atrodo šiek tiek drumzlinas, bet jie tokie nuspangę, kad šito nepastebės. Ketvirtį vyno nupilu į kriauklę, o ant viršaus pripilu savo šlapimo *de resistance*.

Dar šiek tiek šlapimo šliūkštelėjau ant žuvies. Padažas, kuriame ji marinuota, yra tokios pat spalvos ir konsistencijos. Beprotybė!

Tie peniai viską surijo ir išgėrė net nepastebėję.

Nelengva nusilengvinti tualete ant laikraščio skiautės; išvietė maža, sunku išsiskėst. O dar Grehemas kažką rėkia. Aš išspaudžiu mažą skystą šūdą, įdedu į mikserį ir suplaku kartu su kremu, dar pridedu šiek tiek skysto šokolado, o paskui visa tai pašildau prikaistuvyje. Pagaliau išpilstau į indus. Tiesiog žadina apetitą. Pasiutimas!

Aš pajutau savo galią, mane tiesiog akina jų įžeidinėjimai. Šypsotis dabar jau daug lengviau. Storasis kalės vaikas vis dėlto ištraukia trumpą šapelį; jo ledai atseit paskaninti žiurknuodžiais. Tikiuosi, kad Grehemas neturės nemalonumų ir kad jie neuždarys restorano.

Rašinyje, man dabar dingteli, reiks parašyti, kad tam tikromis aplinkybėmis moralė yra reliatyvi. Taip reikėtų rašyti, jei būčiau sąžininga pati sau. Bet daktaro Lamonto nuomonė šiuo klausimu yra kitokia, todėl man teks terliotis su absoliutais, kad sulaukčiau palankumo ir gerų pažymių.

Visa tai – tikra beprotybė.

TRAUKINIŲ ŽYMĖJIMAS CENTRINĖJE LEITO STOTYJE

Tuo metu, kai kulniuoju į Veiverlį, miesčiokas atrodo bloga lemiantis ir tuščias. Arkadoje Kalton Roude, netoli Pašto sandėlių, skeryčiojasi du vaikinai. Arba jie barasi tarpusavyje, arba kažką rėkia man. Pati ta vieta ir laikas pasispardyti. Nors, kita vertus, ar būna tam kada tinkama vieta ir laikas? Pagreitinu žingsnį, – o tai nėra lengva su šiuo sunkiu lagaminu, – ir išeinu į Leit Strytą. Kurių galų jiems reikia? Pašėlę šikniai. Aš juos supistai...

Supistai judėsiu toliau. Skubiai. Kai jau prieinu prie Teatro, tų dviejų subinių keliamą triukšmą pakeičia raminantis viduriniosios klasės šiknių, grupelėmis išeinančių iš operos teatro, plepėjimas: *Karmen*. Kai kurie suka į restoranus Tako gale, kur iš anksto buvo užsisakę staliukus. Aš žingsniuoju toliau. Visą laiką į pakalnę.

Praeinu pro savo senąjį butą Montgomerio gatvėje, po to buvusį šiukšlyną Alberto gatvėje, kuris dabar užpiltas smėliu ir išdailintas. Lyg pasiutęs, su kurtinančia sirena Taku prašvilpia policijos automobilis. Iš alinės į Činkį išsvirduliuoja trys vaikinai. Vienas iš šiknių stengiasi pagauti mano žvilgsnį. Užtektų mažiausio preteksto užkabinti kurį nors pislių, o kietuoliai nusigriebtų to abiem rankom. Vėl, kaip įprasta, ramiai pagreitinu žingsnį.

Pagal tikimybių teoriją, kuo toliau šiuo paros metu eisi Taku, tuo didesnis pavojus gauti į dantis. Mano atveju yra priešingai –

kuo toliau nužingsniuoju, tuo saugesnis jaučiuosi. Tai Leitas. Man atrodo, kad tai reiškia, jog esu namie.

Išgirstu prislopintus garsus ir dirsteliu į alėją, vedančią statybos aikštelės link. Pamatau tulžim vemiantį Nukainotąjį. Mandagiai palaukiu, kol jis susitvarkys, ir tada kreipiuosi.

– Rebai. Ar viskas gerai, žmogau?

Jis apsisuka, susvirduliuoja, mėgindamas atidžiau įsižiūrėti, bet jo apsunkę akių vokai tenori tik užsitrenkti, kaip tos naktinės azijietiškos parduotuvės kitapus gatvės metalinės langinės.

Nukainotasis suvapa kažką, kas skamba panašiai į: – Hei, Rentsai, sveikas, kaip supistas skatikas... tu, šikniau... Tuomet jo veidas netikėtai pasikeičia, ir jis sako: – ...supistas šikniau... aš tuoj tave supistai sutvarkysiu, šikniau... Jis pasvyra ir šoka ant manęs. Net ir su tuo savo lagaminu aš sugebu staiga šoktelėti atgal, o tas apspangęs šiknius trenkiasi į sieną, svirduliuodamas atšoka ir nudrimba ant subinės.

Padedu jam atsikelti, o jis vapa krūvas mėšlo, kurio aš neįstengiu suprasti, bet jis dabar bent jau ramesnis.

Kai tik apkabinu jį ranka, kad padėčiau jam nueiti prie gatvės, tas terlius, kaip moka tik chroniški girtuokliai, sugriūva lyg kortų namelis, visiškai atsiduodamas mano valiai. Turiu padėti kelionės krepšį, kad suturėčiau tą pislių, neleisčiau jam nukristi ir dar labiau nusikainoti į grindinį. Bet tai beviltiška.

Taku pirmyn ir atgal rūksta taksi, sustabdau vieną ir įgrūdu Nukainotąjį į užpakalinę sėdynę. Taksistas nelabai patenkintas, bet aš įteikiu jam penkinę ir sakau: – Išsodink jį Boutou, bičiuli, Hotornveile. Iš ten jis susiras kelią į namus. Be kita ko, dabar švenčių metas. Tokie šikniai kaip Nukainotasis puikiausiai dera prie šio metų laiko.

Man buvo kilęs noras sėsti į taksi kartu su Nukainotuoju ir iššokti lauk prie savo Ma buto, bet pagunda užsukti pas Tomą Jangerį dar didesnė. Viduje sėdi Begbis su kelių kietuolių svita, vienas man atrodo kiek pažįstamas.

– Rentsai! Kaip tu, šikniau, supistai laikaisi! Ar ką tik grįžai iš Londono?

– O taip, papurčiau jo ranką, o jis prisitraukė mane prie savęs ir stipriai paplojo per nugarą. – Ką tik įgrūdau į taksi Nukainotąjį, sakau.

– Tas šiknius. Aš liepiau jam atsipisti. Antras įsimintinas įžeidimas šią naktį. Šiknius supistai prisidirbo. Blogiau nei supistas narkotas tas šiknius. Jei dabar nebūtų Kalėdos ir visa kita, aš pats būčiau supistai sutvarkęs tą šiknių. Tarp manęs ir jo viskas supistai baigta. Istorijos pabaiga.

Begbis supažindina mane su kitais kompanijos šikniais. Ką Nukainotasis iškrėtė, kad buvo išspirtas iš šios minios, aš net nenoriu žinoti. Vienas iš šiknių – tas vyriokas Donelis, Sautono Vaikis, kekšius, kuriam kažkada laižė subinę Maikis Foresteris. Atrodo, kad vieną dieną Foresteris tam šikniui nusibodo ir jis gerai šį pamaigė. Reikėjo jį vežti į ligoninę. Nerasi puikesnio vaikino, kuriam galėtų šitaip atsitikti.

Begbis pasivedėja mane į šalį ir prislopina balsą.

– Tu žinai, kad Tomis supistai serga?

– O taip. Girdėjau.

– Nueik ir supistai aplankyk tą šiknių, kai tik galėsi.

– O taip. Aš ruošiausi tai padaryti.

– Supistai teisingai. Iš visų kitų supistų žmonių tu pirmasis turėtum tai padaryti. Aš tavęs supistai nekaltinu, Rentsai, taip ir pasakiau supistam Nukainotajam; aš supistai nekaltinu Rentso už Tomį. Tai kiekvieno šikniaus supistai savas gyvenimas. Aš taip supistai ir pasakiau Nukainotajam.

Tuomet Begbis leidžiasi man pasakoti, koks šaunus šiknius aš esu, tikėdamasis, kad atsimokėsiu jam tuo pačiu, tą aš pareigingai ir padarau.

Kurį laiką aš pataikauju įprastam Begbio pūtimuisi, vaizduodamas tiesmuką žmogų ir suskeldamas kompanijai kelias klasikines istorijas apie jį kaip kietą vyrą ir nepaprastą mėšlių. Visuomet atrodo įtikinamiau, kai tokius dalykus pasakoja kas nors kitas. Mes abu išeiname iš alinės ir patraukiame Taku. Aš tenoriu atsigulti Ma bute, bet Valkata užsispiria, kad užsukčiau pas jį išgerti.

Vaikštinėdamas Taku kartu su Begbiu jaučiuosi labiau grobuonis nei auka ir pradedu ieškoti kokių nors šiknių, kuriuos galėčiau užkabinti, kol susiprotėju, kad elgiuosi kaip sumauta subinė.

Mes užėjome nusimyžt į seną Centrinę stotį Tako gale, dabar apleistą, nuniokotą angarą, kuris netrukus turės būti nugriautas ir vietoj jo bus įrengtas supermarketas ir plaukiojimo centras. Nežinau kodėl, bet man dėl to liūdna, nors aš pernelyg jaunas, kad prisiminčiau kada nors čia buvus traukinius.

– Nieko sau stotis čia buvo. Kažkada, kaip pasakojama, iš čia traukiniai važiuodavo į visas puses, sakau aš, stebėdamas, kaip mano garuojanti čiurkšlė tyška į šaltą akmenį.

– Jei čia vis dar būtų supistų traukinių, į vieną iš jų tikrai įšokčiau ir dingčiau iš šios supistos skylės, tarė Begbis. Jam visai nebūdinga taip kalbėti apie Leitą. Paprastai jis romantizuodavo jį.

Senas girtuoklis, į kurį Begbis žiūrėjo, prisvirduliavo prie mūsų, laikydamas rankoje butelį vyno. Daugybė jų šioje vietoje girtuokliaudavo ir nakvodavo.

– Ką jūs čia veikiate, vaikiai? Žymite traukinius, a? Sako jis, tiesiog nevaldomai kvatodamas iš savo paties supisto sąmojo.

– Taaip. Teisingai, sako Begbis. Paskui pro dantis: – Supistas senas šiknius.

– Na ką gi, netrukdysiu jums. Ir toliau žymėkite traukinius! jis nusvirduliavo šalin, erzinantis girtuoklio kikenimas nuaidėjo po visą angarą. Pastebėjau, kad Begbis keistai susitraukęs ir sutrikęs. Ir nusisukęs nuo manęs.

Tik tuomet supratau, kad senas girtuoklis – Begbio tėvas.

Žingsniuodami į Begbio butą mudu tylėjome, kol neužsirovėme ant to vaikino Diuk Stryte. Begbis trenkė jam į veidą ir šis nukrito. Jis trumpai dirstelėjo viršun, mėgindamas pasikelti į gynybinę padėtį. Begbis, porą kartų spyręs į tysantį kūną, tepasakė „kietas šiknius“. Vaikino veido išraiška, kai jis pasižiūrėjo į Begbį, reiškė greičiau rezignaciją nei baimę. Berniokas viską suprato.

Aš nenorėjau į tai kištis, nė trupučio. Galų gale Begbis pasisuko į mane ir linktelėjo ton pusėn, kurion mudu keliavome. Mes palikome tą vaikiną tysoti ant šaligatvio ir, netarę nė žodžio, nuėjome toliau, nei vienas iš mūsų nė karto neatsigręžė.

BE KOJOS

Tai buvo pirmas kartas, kai pamačiau Džonį po amputacijos. Nežinojau, kokia jo būklė bus dabar. Paskutinį kartą, kai jį mačiau, visas buvo nusėtas pūliniais, bet vis dar tauškė apie kelionę į Bankoką.

Mano nuostabai, tas šiknius, nors ir ką tik praradęs koją, buvo gana gyvybingas. – Rentsai! Žmogau! Kaip gyvalioji?

– Ne taip jau blogai, Džoni. Klausyk, man tikrai labai gaila dėl tavo kojos.

Jis nusijuokė iš mano užuojautos. – Daug žadanti fūlės karjera žlugo. Bet tai niekuomet nesustabdė Gario Makėjaus, ar ne?

Aš tik nusišypsojau.

– Baltoji Gulbė negreit pasirodys dokuose. Man dabar tenka kyboti ant šių supistų ramentų, bet aš vėl grįšiu į gatves. Paukščiui sparnų nepakirpsi. Jie atėmė iš manęs kojas, bet niekuomet neatims sparnų. Jis suėmė ranka sau petį, norėdamas parodyti, kur atseit jo sparnai. Man atrodo, kad jis tikrai tiki juos turįs. – *Ir šito tu negali pa-keeeeeist...* užtraukė jis. Susirūpinau, ką šis šiknius nori pasakyti.

Lyg perskaitęs mano mintis, jis sako: – Tau reikėtų išmėginti tą cikloziną. Vienas jis yra mėšlas, bet pamatytum, kas atsitinka jį sumaišius su metadonu; ak, šikniau tu! Pats geriausias kaifas, kokį kada nors patyriau gyvenime. Jame įmaišyta to kolumbietiško mėšlo, kurį mes vartodavome aštuoniasdešimt ketvirtaisiais. Žinau, kad šiomis dienomis tu esi švarus, bet jei kas, nieko kito daugiau nevartok, o pabandyk šitą kokteilį.

– Taip manai, ką?

– Jis yra supistai geriausias. Tu pažįsti Motiną Vyresniąją, Rentsai. Jeigu jau kalbame apie narkotikus, žinok, tikiu laisvąja rinka. Bet privalau nukelti skrybėlę prieš Nacionalinę sveikatos tarnybą. Nupjovę šitą atramą, man skyrė palaikomąjį gydymą, – aš ėmiau tikėti, kad valstybė galėtų varžytis su privačiu mūsų industrijos sektoriumi ir pagaminti vartotojui visiškai neblogą ir

nebrangų produktą. Metadonas, sumaišytas su ciklozinu; sakau tau, žmogau, kad aš užsikruščiau. Aš tiesiog ten nueinu, pasiimu iš klinikos savo piliules, paskui susirandu kelis berniokus, kuriems išrašytas ciklozinas. Jie duoda jį vargšams šikniams, sergantiems vėžiu, atseit AIDS. Nedidelis apsikeitimas, ir kiekvienas šiknius džiaugiasi apsitriesdamas.

Džonio venos susitraukė ir jis pradėjo leistis į arterijas. Prireikė tik kelių injekcijų, kad įsimestų gangrena. Tuomet teko nupjauti koją. Jis pastebėjo, kad žiūriu į apmuturiuotą bigę; negalėjau susiturėti.

– Žinau, apie ką tu galvoji, šikniau. Ką gi, jie nenupjovė Baltosios Gulbės viduriniosios kojos!

– Visai ne, užginčijau, bet jis išsitraukė savo gaidį per boksininko trumpikių viršų.

– Nedaug supistos naudos man iš jo, juokiasi jis.

Pastebėjau, kad jo kuolas nusėtas šašais, iš kurių galima spręsti, jog jis sveiksta. – Atrodo, kad vis dėlto nyksta, Džoni, tos votys.

– Taaip. Aš stengiausi vartoti metadoną su ciklozinu, kad liaučiausi daręs injekcijas. Pamatęs bigę, pagalvojau, kad tai dar viena galimybė, dar vienas priėjimas, bet ligoninės šiknius pasakė: Pamiršk tai. Įsmeigsi ten adatą, ir tu supistai baigtas. Bet palaikomasis gydymas ne toks jau blogas dalykas. Baltosios Gulbės strategija – atsistoti ant kojų, likti švariam, o tuomet jau prekiauti protingai, – tik pelnytis, o ne vartoti. Jis užtraukia trumpikių juosmens raištį ir paslepia savo nušašusį daiktą.

– Tu nori su tuo supistai atsisveikinti, žmogau, sakau aš. Tas šiknius negirdėjo nė vieno mano žodžio.

– Nee, mano tikslas – užsidirbti pluoštą pinigų, o paskui mauti į Bankoką.

Jis galėjo netekti kojos, bet tik ne atsisakyti tailandietiškų išsigelbėjimo fantazijų.

– Nemanyk, sako jis, – aš visai nenoriu laukti, kol nusigausiu į Tailandą, kad supistai pasidulkinčiau. Štai ką daro tas mažesnėmis dozėmis duodamas mėšlas. Aš užsiiminėjau pats su savimi

vieną dieną, kai atėjo seselė manęs perrengti. Tai buvo sena klumpė ir visa kita, o aš sėdžiu ten ranka susiėmęs kaip berniūkštis su pūpsančiu obuoliu.

– Kai tik galėsi vėl vaikštinėti, Džoni, drąsinu jį.

– Nė velnio. Kas norės dulkintis su vienkoju šikniumi? Man teks už tai mokėti; kad gerai užtūptų Baltąją Gulbę. Vis dėlto geriau už tai mokėti paukštytėms. Palaikyti dulkinimosi santykius grynai dalykiškus. Jo balsas skambėjo graudžiai. – Tu vis dar krapštai Keli?

– Nee, ji sugrįžo čionai. Man nepatiko, kaip jis to paklausė, ir nepatiko, kaip į tai atsakiau.

– Ta skylė Alison atėjo čia kitą dieną, sako jis, netikėtai išduodamas savo pagiežos priežastį. Ali ir Keli buvo geriausios draugės.

– O taip?

– Pasižiūrėti apsigimėlio šou, linktelėjo į savo sutvarstytą bigę.

– Liaukis, Džoni, Ali negalėjo turėti šitokių kėslų.

Jis vėl nusikvatoja, paima *Diet Coke*, nusuka dangtelį ir nugeria gurkšnį. – Šaldytuve yra dar, pasiūlo jis, mostelėjęs virtuvės pusėn. Neigiamai pakratau galvą.

– Taaip, ji atėjo čia kitą dieną. Tai buvo, man rodos, prieš kelias savaites. Aš sakau, o ką, jei paimtum į burną, lėlyte? Vardan senų gerų laikų, atseit. Noriu pasakyti, ji bent jau galėjo tai padaryti Motinai Vyresniajai, Baltajai Gulbei, kuris supistai rūpinosi ja daugybę kartų. Beširdė kekšė atstūmė mane, pasipiktinęs papurtė galvą jis. – Žinai, aš niekuomet nebuvau apžergęs tos kekšytės? Niekad gyvenime. Netgi tuomet, kai ji pati to prašėsi. Vienu metu už vieną dozę ji būtų leidusis išdulkinama įvairiausiais būdais.

– Taip, pripažinau aš. Tai gal tiesa, o gal ne? Tarp manęs ir Ali visuomet egzistavo šioks toks nebylus antagonizmas. Tikrai nežinau kodėl. Dėl nesuprantamos priežasties dabar lengviau patikėti visu šitu apie ją skiedžiamu mėšlu.

– Bet Baltoji Gulbė niekuomet nepasinaudos jaunos panelės nelaime, šypsosi jis.

– O taip, žinoma, ne visai tuo tikras sakau aš.

– Be jokios abejonės, aš to nedaryčiau, gergždžiančiu balsu patvirtina jis. – Aš to nepadariau, ar ne? Neparagavęs, skonio nepažinsi.

– O taip, bet tik todėl, kad tavo pautuose buvo heroino.

– Ak, ak, ak, prabyla jis, prie burnos prisikišęs skardinę su koka. – Baltoji Gulbė nedulkina savo draugų. Auksinė taisyklė numeris vienas. Nei už heroiną, nei už nieką. Niekuomet neabejok Baltosios Gulbės garbingumu dėl šių dalykų, Rentsai. Aš nebuvau apspangęs visą laiką. Būčiau galėjęs gauti jos vaginą ant paskrudintos duonos, jei tik būčiau to panorėjęs. Net ir tuomet, kai buvau apspangęs, aš būčiau galėjęs ją pardavinėti. Tiesiog kaip dulkinamą mėsą. Būčiau galėjęs nusitempti tą kalę su trumpu sijonėliu ir be kelnaičių į Ister Roudą; trinktelėti jai kartelį, kad apsiramintų, ir patiesti ją ant grindų šikinyke už garažo. Visas namas būtų išsirikiavęs į eilę, o Baltoji Gulbė būtų stovėjęs lauke ir rinkęs po penkinę nuo galvos. Net ir su padėjėju, įtrauktu į šį reikalą, pelnas būtų tiesiog supistai-astro-nomiškas. Kai mūsų vaikinai būtų jau pasisotinę, kitą savaitę lauk į Tynėjų, kad pasimėgautų visi tie užsikrėtę „Jambo" kalės vaikai.

Neįtikima, bet Džonis vis dar neturi ŽIV, nors prisidėjo steigiant narkomanų lindynes labiau nei misteris Kadona. Jis turėjo neįtikimą teoriją, kad tiktai „Jambo" gali užsikrėsti ŽIV, o „Hibbie" turi tam imunitetą. – Aš būčiau galėjęs viską sutvarkyti. Nusiplauti. Kelios savaitės šitokio užsiėmimo, ir būčiau galėjęs išvykti į Tailandą, ir turėčiau dabar savo komandą tų rytietiškų subinių. Bet aš to nepadariau, nes negalima dulkinti savo draugų.

– Sunku visi tie principai, Džoni, šypsausi aš. Noriu išeiti. Negalėčiau ištverti dar vieno Džonio sugalvotų rytietiškų nuotykių raundo.

– Supista teisybė. Bėda, kad aš pamiršau blogąsias jūsų ypatybes. Biznyje nėra jokių simpatijų, ir mes visi esame tik pažįstami, kai kalbama apie drakoniškuosius įstatymus. Bet ne, minkštaširdis kalės vaikas Baltoji Gulbė leidžia į tai įsipainioti draugiškumui. Ir kaipgi ta egoistiška kekšiukė man už tai atsimoka? Aš tik

paprašiau jos paimti į burną, ir tiek. Ji ruošėsi man tai padaryti, užjausdama dėl kojos, supranti. Aš netgi prikalbinau ją labiau pasidažyti veidą ir lūpas, kad didesnis įspūdis būtų, supranti? Taigi aš to išsireikalauju. Ji tik dirsteli į pūliuojančias žaizdas ir užsiraukia. Aš sakau, nesijaudink, seilės – natūralus antiseptikas.

– Taip bent jau sakoma, pritariu aš. Man tai jau pradeda nusibosti.

– Taaip. Ir aš tau dar kai ką pasakysiu, Rentsai, tada, septyniasdešimt septintaisiais, mes buvome teisūs. Kai spjaudėme į viską. Reikia paskandinti visą supistą pasaulį seilėse.

– Gaila, kad mes visi išdžiūvome, kildamas sakau.

– O taip, tikra teisybė, pritilęs taria Džonis Svonas.

Pats laikas dingti iš čia.

ŽIEMA VEST GRANTONE

Tomis atrodo gerai. Baisu. Jis turi mirti. Kažkurią akimirką artimiausiomis savaitėmis ar artimiausiais penkiolika metų Tomio jau nebebus. Labai tikėtina, kad tas pat atsitiks ir man. Skirtumas tas, kad dėl Tomio mes esame tikri.

– Sveikas, Tomi, sakau. Jis atrodo taip puikiai.

– Aha, sako jis, sėdėdamas išklibusiame fotelyje. Oras dvokia drėgme ir šlamštu, kurį reikėjo išmesti jau prieš daugelį amžių.

– Kaip tu jautiesi?

– Neblogai.

– Ar nori apie tai pasikalbėti? Aš privalau šito paklausti.

– Nelabai, sako jis, taip iš tikro ir jausdamasis.

Aš nerangiai atsisėdu į tokį patį fotelį. Fotelis kietas, o jo spyruoklės išlindusios kiaurai. Prieš daugelį metų buvo kažkokio turtingo šikniaus fotelis. Bet nuo to laiko jau porą dešimtmečių jis stovėjo neturtingų žmonių namuose. Dabar jis baigiasi pas Tomį.

Pastebiu, kad Tomis atrodo ne taip jau gerai. Kažko trūksta, kažkokios jo dalies; lyg jis būtų nepilnas puzlis. Tai kažkas daugiau nei šokas ar depresija. Lyg Tomis jau būtų miręs, o aš jo gedėčiau. Dabar suvokiu, kad mirtis paprastai yra procesas, o ne įvykis. Žmonės paprastai miršta palaipsniui, iš lėto. Jie lėtai supūna namuose ir ligoninėse arba šitokiose vietose.

Tomis negali išvykti iš Vest Grantono. Jis nutraukė santykius su savo Ma. Tai vienas iš tų varikozinių butų, vadinamų taip dėl glaistu užtepliotų plyšių. Tomis gavo jį per municipaliteto pagalbos tarnybas. Penkiolika tūkstančių žmonių laukia eilėje, bet niekas nenorėjo apsigyventi čia. Lyg kalėjimas. Bet iš tikro ne municipalitetas kaltas; vyriausybė privertė juos parduoti gerus namus, palikdama visas skyles tokiems kaip Tomis. Politiškai tai visiškai pateisinama. Čia vyriausybė visiškai negauna jokių balsų, todėl kam daryti gera žmonėms, kurie nesiruošia tavęs palaikyti? Jeigu kalbėsime apie moralę, tai jau visiškai kitas reikalas. Bet ką moralė turi bendra su politika? Viską sprendžia šlamantieji.

– Kaip Londonas? klausia jis.

– Neblogai, Tomi. Tiesą sakant, lygiai tas pat kaip ir čia.

– O taip, galiu lažintis, sarkastiškai sako jis.

UŽKREČIAMAS, didelėmis juodomis raidėmis užrašyta ant sunkių, fanera apkaltų durų. Taip pat LANDYNĖ ir NARKOTAS. Nusitašėliai trikdo visus. Tomiui tiesiai į veidą vis dėlto dar niekas nieko nepasakė. Tomis kalės vaikas kaip reikiant, jis tiki tuo, ką Begbis vadina beisbolo lazdos menu. Jis taip pat turi neblogų draugužių, tokių kaip Begbis, ir ne-tokių-jau-kietų draugužių kaip aš. Tačiau vis vien greitai Tomis taps persekiojamas ir labiau pažeidžiamas. Kai tik atsiras daugiau bėdų, daugiau draugų atkris. Išvirkščia, o gal išsigimusi, gyvenimo matematika.

– Tu pasitikrinai testus, sako jis.

– Taaip.

– Švarus?

– Taaip.

Tomis žiūri į mane. Lyg pykdamas, bet gal ir maldaudamas.

– Tu vartojai daugiau už mane. Be to, vartojai bendrus įrankius. Ligotojo, Kyzbo, Reimio, Bulvės, Gulbės... tu naudojaisi Mačio, po perkūnais. Pasakyk man, kad niekuomet nesinaudojai Mačio įnagiais!

– Aš niekuomet nesinaudojau bendrais, Tomi. Kiekvienas šiknius apie tai kalba, bet aš niekuomet nesinaudojau bendrais, tik ne landynėse, kad ir kaip ten būtų, pasakiau jam. Keista, bet aš pamiršau Kyzbą. Jis dalyvavo visame tame štai jau porą metų. Jau kelis mėnesius ruošiausi nueiti ir aplankyti tą šiknių, bet žinau, kad niekuomet tam nepasiryšiu.

– Šūdas! Šiknius! Tu supistai naudojaisi bendrais! Tomis palinksta į priekį. Jis pradeda verkšlenti. Prisimenu kaip galvojau, jog jam apsiverkus tikriausiai susigraudinčiau ir aš, bet dabar pajuntu, kad mane suima tik šlykštus, dusinantis pyktis.

– Aš niekuomet nevartojau bendrų, papurtau galvą.

Jis atsilošia ir pats sau nusišypso; net nežiūri į mane, kai be jokio pykčio susimąstęs prabyla.

– Keistai viskas susiklostė, a? Tai tu ir Bulvė, ir Ligotasis, ir Gulbė, ir kiti įtraukėte mane į heroino mėšlą. Aš kažkada gerdavau su Nukainotuoju bei Franko ir juokdavausi iš jūsų, vadindavau jus visokiais įmanomais, gyvenančiais po šia saule skystapročiais šikniais. Paskui aš išsiskyriau su Lizi, prisimeni? Nuėjau pas tave. Paprašiau tavęs vienos dozės. Maniau, pisau viską, vieną kartą viską išmėginsiu. Nuo to karto vis mėginu.

Aš tai prisimenu. Kristau, tai buvo tik prieš kelis mėnesius. Kai kurie vargšai kalės vaikai yra tiesiog daug labiau už kitus linkę į tam tikrus narkotikus. Kaip Nukainotasis į gėralą. Tomis išbandė heroiną iš keršto. Joks šiknius negalėjo to sužiūrėti, bet aš pažinojau kelis pislius, tokius kaip aš pats, kurie galėjo prie to prisitaikyti. Aš jau kelis kartus buvau metęs. Pradėti vartoti metus – tai tas pats kaip keliauti į kalėjimą. Kiekvieną kartą tu patenki į kalėjimą, galimybė kada nors išsivaduoti iš šitokio gyvenimo vis menkėja. Kiekvieną kartą, kai tu grįžti prie heroino, atsitinka vis tas pat. Tu sumenkini savo galimybes ka-

da nors be jo išsiversti. Ar aš padrąsinau Tomį susileisti pirmąją dozę vien dėl to, kad turėjau narkotikų? Galimas daiktas. Tikriausiai. Kiek esu dėl to kaltas? Pakankamai.

– Man tikrai labai gaila, Tomi.

– Nežinau, ką man supistai daryti, Markai. Ką man dabar daryti?

Aš paprasčiausiai sėdžiu nuleidęs galvą. Norėjau Tomiui pasakyti: Pradėk gyventi savo paties gyvenimą. Tai viskas, ką tu gali padaryti. Rūpinkis savimi. Gal tau visai neblogai pavyks. Pasižiūrėk į Deivį Mičelą. Deivis yra vienas iš geriausių Tomio draugų. Jis turi ŽIV, o niekuomet per visą savo gyvenimėlį nėra vartojęs heroino. Bet Deivis laikosi puikiai. Jis gyvena normalų gyvenimą, tokį normalų, kokį tik sugeba gyventi bet kuris mano pažįstamas šiknius. Bet aš žinau, kad Tomis neišgali apšildyti šios gūžtos. Jis ne Deivis Mičelas, ką jau kalbėti apie Dereką Džarmeną. Tomis negali uždaryti savęs į kapsulę, gyventi šilumoje, valgyti gerą šviežią maistą, puoselėti naujų vilčių. Jis neišgyvens nė penkerių, dešimties ar penkiolikos metų, jį tikrai pribaigs pneumonija ar vėžys.

Vest Grantone Tomis neišgyvens.

– Man labai gaila, bičiuli. Man tikrai labai gaila, tiesiog dar kartą pakartoju.

– Turi ko susileisti? pakeldamas galvą ir žiūrėdamas tiesiai į mane klausia jis.

– Dabar aš švarus, Tomi. Kai jam tai pasakau, jis net nenusišaipo.

– Tuomet sušelpk mane, bičiuli. Tikiuosi nuomos čekio.

Aš įlendu į savo kišenes ir ištraukiu dvi suglamžytas penkines, galvodamas apie Mačio laidotuves. Kitos tikriausiai bus Tomio, ir niekas supistai nieko negali dėl to padaryti. Ypač aš.

Jis paima pinigus. Mūsų akys susitinka, ir kažkas tarp mūsų šmėkšteli. Kažkas tokio, ko negaliu apsakyti, bet tai – kažkas tikrai labai gera. Tai truko tik akimirksnį; paskui dingo.

ŠKOTŲ KAREIVIS

Džonis Svonas vonios kambario veidrodyje tyrinėja savo skustą galvą. Jo ilgi, purvini plaukai buvo nukirpti prieš kelias savaites. Dabar jam reikėjo atsikratyti smakro želmens. Skutimasis, kai turi tik vieną koją, tikra kančia, o Džonis vis dar neįprato išlaikyti pusiausvyros. Bet po kelių įsipjovimų įsigudrino pasiekti pakenčiamą rezultatą. Jis apsisprendė, kad daugiau jau tikrai negrįš į tą invalido vežimėlį.

– Eime vėl bastytis, tyrinėdamas veidą veidrodyje, tarė pats sau. Džoniui pasirodė, kad pakankamai apsišvarino. Tai nebuvo malonus jausmas, o pats apsivalymo procesas teikė labai daug nepatogumų; bet žmonės iš seno kareivio tikėjosi standartų. Jis pradėjo švilpauti „Škotų kareivio“ melodiją; vis labiau įsijausdamas tvirtai atidavė savo atspindžiui karišką pagarbą.

Bigės tvarstis Džoniui kelia nerimą. Jis atrodo purvinas. Šiandien turi ateiti misis Harvėj, apylinkės slaugė, su savo neišvengiamais keliais pamokslais apie asmeninę higieną.

Jis tyrinėja sveikąją koją. Visuomet ji buvo silpnesnė už aną. Šios kelis kėlė rūpesčių; prisiminė prieš daugelį mėnesių per futbolo žaidynes patirtą traumą. Dabar, kai jam vienam teko visas kūno svoris, jis kels dar daugiau rūpesčių. Džonis pagalvoja, kad jam reikėjo leistis į šios kojos arteriją; verčiau jau šią koją būtų apėmusi gangrena ir būtent ją nukapojęs chirurgas. Dešiniarankio prakeikimas, pagalvojo jis.

Išėjęs į šaltą gatvę, jis nusvirduliavo Veiverlio stoties link. Kiekvienas žingsnis buvo baisi kančia. Skausmas kilo ne iš jo bigės galo, o, rodės, buvo sukaustęs visą kūną; nors dvi prarytos metadono piliulės ir raminamieji šiek tiek jį ir malšino. Džonis įsitaiso Market Stryto pradžioje. Ant didelio kartono gabalo juodomis raidėmis užrašyta:

FOLKLENDO VETERANAS – AŠ PRARADAU SAVO KOJĄ UŽ SAVO ŠALĮ. PRAŠAU PADĖTI.

Narkotas, pravarde Sidabras, – Džonis net nežino jo tikrojo vardo, – sustiręs prisiartina prie jo.

– Turi heroino, Svoni? klausia jis.

– Nieko nebus, bičiuli. Reimis, kiek girdėjau, išvykęs iki šeštadienio ar panašiai.

– Šeštadienis netinka, sušvokščia Sidabras. – Manyje tūnanti beždžionė nori valgyti.

– Čia biznierius esu aš, Baltoji Gulbė, Sidabre, Džonis parodė į save. – Jei turėčiau ką parduoti ponteriui, taip ir padaryčiau.

Sidabras pasižiūrėjo žemyn. Juodas, purvinas, nudryžęs apsiaustas kabaliuoja ant jo pilko, sunykusio kūno. – Nujojau kažkur metadono receptą, pareiškia jis nei ieškodamas užuojautos, nei jos tikėdamasis. Jo negyvos akys vos blyksteli. – Hei, Svoni, ar tu iš šito pasidarai kiek nors pinigų?

– Kai vienos durys užsitrenkia, kitos atsiveria, šypsosi Džonis, jo dantys – pūvantis jovalas. – Šitai darydamas aš užsidirbu daugiau šlamančiųjų, nei anksčiau prekiaudamas. O dabar, atleisk man, Sidabre, aš turiu čia užsidirbti supistam pragyvenimui. Toks doras kareivis kaip aš negali pasirodyti besišnekučiuojąs su narkotais. Pasimatysim.

Sidabras vargiai atkreipė dėmesį į jo pastabas, ką jau kalbėt apie tai, kad dėl to būtų įsižeidęs. – Tuomet einu į kliniką. Gal koks nors šiknius parduos man piliulę.

– *Au revoir*, šūkteli jam pavymui Džonis.

Jam visai neblogai sekasi. Kai kurie žmonės vogčiomis mėtė į jo skrybėlę monetas. Kiti, susierzinę, kad nelaimė įsiveržia į jų gyvenimus, nusisuka arba ryžtingai žiūri į priekį. Moterys aukojo dažniau už vyrus; jaunuoliai dažniau už pagyvenusius; varguoliai buvo dosnesni už prašmatnius turtinguosius.

Į skrybėlę nukrenta penkinė. – Telaimina jus Dievas, sere, sako Džonis.

– Visiškai ne, sako pusamžis vyras, – mes jums skolingi, berniukai. Juk tai tiesiog siaubinga tokioje jaunystėje.

– Aš nieko nesigailiu. Negalima sau leisti, kad tave apimtų pagieža, bičiuli. Tai mano filosofija, bet kuriuo atveju. Aš myliu savo šalį; ir vėl tai padaryčiau. Nes aš save laikau vienu iš laimingųjų; aš sugrįžau. Tose peštynėse prie Gūzgryno praradau kelis

gerus bičiulius, sakau jums. Džonio akys sublizgėjo, įgavo svajingumo; pats tuo beveik įtikėjo. Ir vėl pasisuko į tą vyrą. – Bet kai sutinki tokius žmones kaip jūs, kurie prisimena, kurie rūpinasi, supranti, kad visa tai nebuvo beprasmiška.

– Sėkmės, švelniai pasakė tas vyras, paskui apsigręžė ir nužingsniavo Market Stryto link.

– Supistai sumautas šiknius, purtydamas nulenktą galvą, krečiamas juoko, pats sau sumurmėjo Džonis.

Per porą valandų jis užsidirbo 26,78 svaro. Tai ne taip jau blogai ir gana lengva. Džonis turėjo kantrybės laukti; net ir *British Rail* blogą dieną negalėjo sukrušti jo narkomaniškos karmos. Bet narkotikų alkis pareiškia apie savo žiaurius kėslus lediniu degimu, pagreitinusiu jo pulsą, ir gausiu, toksišku prakaitu, išsiskiriančiu pro poras. Jis jau beveik ruošėsi susirinkti savo daiktus ir dingti, kai prie jo priėjo liesa, trapi moteriškė.

– Ar jūs ne iš *Royal Scot,* sūneli? Mano Brajanas tarnavo *Royal Scot*, Brajanas Leidlou.

– Ee, jūrų pėstininkas, misis. Džonis gūžteli pečiais.

– Brajanas negrįžo, tepasigaili jo Dievas. Jis buvo dvidešimt vienerių. Mano sūnelis. Puikus vaikas ir visa kita. Moters akys paplūsta ašaromis. Jos balsas nuslopsta, ji tik neaiškiai kažką šnypščia, – ir tai kelia dar didesnį graudulį. – Tu žinai, sūnau, aš nekęsiu tos Tečer iki paskutiniosios. Nėra dienos, kad jos nekeikčiau.

Ji išsitraukia piniginę ir, paėmusi dvidešimties svarų banknotą, įgrūda Džoniui į ranką. – Štai, sūnau, imk. Tai viskas, ką turiu, bet noriu, kad tu tai paimtum. Ji pratrūksta kūkčioti ir beveik svirduliuodama pasitraukia nuo jo; atrodo lyg sužeista.

– Telaimina jus Dievas, jai pavymui šaukia Džonis Svonas. – Telaimina Dievas karališkuosius škotiūkščius. Tuomet, tikėdamasis prie jau nuryto metadono pridėti dar šiek tiek ciklozino, jis suploja rankomis. Psicho-meta kokteilis: jo bilietas į geresnius laikus, į tą mažytį asmeninį rojų, kurį taip koneveikia neišmanėliai, bet kurio palaimos jie negali net įsivaizduoti. Albo turi krūvą

ciklozino, išrašyto jam dėl vėžio. Džonis šią popietę aplankys savo sergantį draugą. Albo reikia Džonio piliulių taip pat, kaip ir Džoniui reikia jo stimuliatorių. Abipusis poreikių sutapimas. Taip, telaimina Dievas karališkuosius škotiūkščius ir telaimina Dievas Nacionalinę sveikatos tarnybą.

Išėjimas

NUO STOTIES PRIE STOTIES

Toks bjaurus ir drėgnas vakaras. Virš galvos kybo šlykštūs debesys, jau keliolіktą kartą nuo aušros besikėsinantys išvemti ant apačioje šmižinėjančių miestiečių savo tamsų krovinį. Pagrindinė autobusų stoties salė priminė bjaurią ir purviną Socialinės tarnybos įstaigą. Prie Londono krypties skyriaus stovėjo daugybė jaunuolių, gyvenančių didelėmis svajonėmis ir iš mažų pajamų. Pigiau keliauti galima būtų tik pakeleivingomis mašinomis.

Autobusas atvažiavo iš Aberdyno, – stojo jis tik Dandyje. Begbis atkakliai tikrina rezervuotų vietų bilietus, paskui grėsmingai nužvelgia jau esančius autobuse žmones. Pasisuka, prieš tai dirstelėjęs į *Adidas* kelioninį krepšį prie savo kojų.

Rentonas stovėjo gan toli, ir Begbis jo tikrai būtų neišgirdęs, tad jis pasisuka į Bulvę ir linkteli įsitempusio draugo pusėn. – Tas šiknius tiesiog tikėjosi, kad koks nors pislius pasičiupo mūsų vietas; tai būtų jam suteikę progą kivirčui sukelti.

Bulvė kilstelėjęs antakius nusišypso. Žiūrėdamas į jį, pagalvoja Rentonas, niekuomet nepasakytum, kiek daug pastatyta ant kortos. Šį kartą pastatyta labai daug. Jam reikėjo susileisti dozę, kad ištvertų nervinę įtampą. Tai buvo pirmoji jo dozė po daugelio mėnesių.

Begbis, kurio nervai buvo visiškai pakrikę, atsisuka į juos ir

nutaiso jiems piktą grimasą, lyg būtų pajutęs jų pašaipą. – Kur, po galais, yra tas Ligotasis?

– Ee, neturiu supratimo, taip sakant, gūžteli pečiais Bulvė.

– Jis bus čia, sako Rentonas, linktelėdamas į *Adidas* krepšį. – Jam priklauso dvidešimt procentų to daikto, kurį tu saugai.

Šie žodžiai sukėlė paranojos priepuolį. – Prislopink savo supistą balsą tu, supistas kekšiau! sušnypščia Rentonui Begbis. Jis apsidairo įsispoksodamas į kitus keleivius, trokšdamas sutikti vieną, tik vieną žvilgsnį, kuris suteiktų progą ir jis galėtų išlieti susitvenkusį įsiūtį, velniop visus padarinius.

Ne. Reikia susitvardyti. Ant kortos pastatyta pernelyg daug. Ant kortos pastatyta viskas.

Bet į Begbį niekas ir nežiūri. Tie, kurie negali jo ignoruoti, jaučia jo spinduliuojamą nuotaiką. Jie naudojasi tuo ypatingu sugebėjimu, kurį paprastai turi dauguma: apsimeta, kad bepročiai yra nematomi. Net ir pakeleiviai vengė jo žvilgsnio. Rentonas užsimaukšlino ant akių savo žaliąją beisbolo kepuraitę. Bulvė, dėvintis Airijos Respublikos futbolininko aprangą, nužiūrinėjo šviesiaplaukę merginą su kuprine, kuri, ką tik nusiėmusi savo nešulį, leido grožėtis džinsais aptrauktu savo puikiu užpakaliuku. Nukainotasis, stovintis šiek tiek atokiau, tiesiog ramiai geria; gausiai apsirūpinęs gėrimais, – prie jo kojų stovi du pilni plastikiniai maišeliai.

Pagrindinėje stoties salėje esančioje kamaraitėje, pretenzingai vadinamoje aline, Ligotasis šnekasi su mergina, vardu Moli. Ji prostitutė, turi ŽIV. Kartais ji naktį trainiojasi aplink stotį ieškodama klientų. Moli buvo įsimylėjusi Ligotąjį nuo to laiko, kai jiedu susitiko apšiurusiame disko bare Leite prieš keletą savaičių. Ligotasis išvystė girtą teoriją apie ŽIV perdavimą ir, kad ją įrodytų, beveik visą naktį praleido bučiuodamas ją prancūziškai. Vėliau jį ištiko stiprus nervų priepuolis ir jis daugybę kartų išsišveitė dantis, o paskui praleido bemiegę, neramią naktį.

Ligotasis slapta iš alinės stebėjo savo draugus. Jis privers tuos kalės vaikus palaukti. Norėjo įsitikinti, kad prieš jiems įlipant į autobusą neprišoks jokie farai. Jei taip atsitiktų, tie šikniai galės keliauti sau vieni.

– Sušelpk mane dešimtine, lėlyte, paprašo jis Moli, nepamiršdamas, kad *Adidas* krepšyje guli trijų su puse gabalo vertės jo dalis. Bet ją sudaro vertybės. Grynų pinigų, kaip visada, vis dėlto trūksta.

– Štai, imk. Tai, kaip Moli nedvejodama siekteli piniginės, beveik sujaudina Ligotąjį. Bet pastebėjęs, kiek ji turi pinigų, pykteli, kad nepaprašė dvidešimtinės.

– Iki, mažyte... na, aš geriau paliksiu tave klientams. Ūkanotasis Londonas šaukia. Jis sutaršo jos garbanotus plaukus ir pabučiuoja; šį kartą tik ironiškai pakšteli jai į skruostą.

– Paskambink man, kai grįši, Simonai, šūkteli ji pavymui, stebėdama tolstantį jo liesą, bet tvirtą kūną. Jis atsisuka.

– Tu tiesiog mėgini mane sulaikyti, mažyte, tu tiesiog mėgini mane sulaikyti. Tik pasižiūrėk į save. Jis mirkteli jai ir plyksteli atvira, šilta šypsena, paskui nusisuka.

– Supista kekšytė, vos girdimai sumurma, ir jo veide staiga pasirodo niekinama grimasa. Moli buvo mėgėja, net ir iš tolo ne tokia ciniška kaip tas žaidimas, į kurį ji buvo įsivėlusi. Auka, pagalvoja jis su užuojauta, sumišusia kartu su panieka. Jis pasuka už kampo ir nueina prie kitų, sukiodamas į visas puses galvą – ar nepamatys policijos.

Tai, ką pamato prieš jiems lipant į autobusą, visai nepralinksmina. Begbis keikia jį už vėlavimą. To šikniaus visuomet reikia saugotis, o kai lošiama iš tokių didelių pinigų, turėjai numanyt, jog jis dar labiau įsitempęs nei paprastai. Jis prisiminė ekscentriškus smurto planus, kuriuos sukūrė Begbis per improvizuotą vakarėlį vakar vakare. Jo nuotaika galėjo juos visus pasiųsti visam gyvenimui į kalėjimą. Nukainotasis jau buvo pasiekęs pirmą apgirtimo laipsnį; šito reikėjo tikėtis. Kita vertus, apie ką tas girtas šiknius pliauškė prieš ateidamas čia? Jei jis negali prisiminti, kur jis yra, kaip, po galais, gali tikėtis, kad prisimins tai, apie ką kalbėjo? Tai toks supistai nepatikimas nenaudėlis, nejučia nusipurtydamas pagalvojo jis.

Bet labiausiai Ligotąjį graužė Bulvės ir Rentono būklė. Šiedu aiškiausiai iki pat blakstienų buvo prisisprogę heroino. Panašu,

kad reikėtų šiuos kalės vaikus išdulkinti. Rentonas, kuris dar prieš susirasdamas tą londonietišką darbą ir grįžęs čia sugebėjo ištisus amžius likti švarus, ir tas nepajėgė atsispirti kolumbietiškajam rudam produktui, kuriuo juos aprūpino Sikeris. Tai – tikras daiktas, ginčijosi jis, toks Edinburgo narkotui, įpratusiam vartoti pigų pakistanietišką heroiną, pasitaiko tik kartą gyvenime. Bulvė, kaip visada, prisidėjo.

O, tas Bulvė. Tai, su kokiu lengvumu šis paversdavo patį nekalčiausią laisvalaikį į nusikaltimą, visuomet stulbino Ligotąjį. Net savo motinos įsčiose jis turbūt buvo kažkas menkiau nei gemalas, greičiau koks snūduriuojantis narkotikų ir asmenybės problemų rinkinys. Tikriausiai nukniaukęs kokią druskinę iš *Little Chef* užeigos jis ir užvedė ant jų policiją. Pamiršk Begbį, niūriai pagalvojo, jei koks šiknius ir sumaus visą koncertą, tai bus Bulvė.

Ligotasis piktai dirstelėjo į Nukainotąjį; jo pravardė buvo kilusi iš girtuokliško įsitikinimo, kad sugeba kautis, ir su tuo susijusių baisių padarinių. Nukainotojo mėgstamas sportas buvo ne boksas, o futbolas. Jis buvo nepaprastai daug žadanti Škotijos jaunių tarptautinio masto žvaigždė – išvyko į pietus, į „Manchester United“, būdamas šešiolikos metų. Jau tada jis turėjo rūpesčių dėl paveldėto alkoholizmo. Vienas iš nepaaiškinamų stebuklų buvo tai, kaip Nukainotasis sugebėjo dvejus metus prasitrinti tame klube, kol jo vėl neišspyrė atgal į Škotiją. Vyravo visuotinė nuomonė, kad Nukainotasis prarado milžinišką talentą. Bet Ligotasis suprato rūstesnę tiesą. Nukainotasis buvo beviltiškas; gabumai futbolui tebuvo lengvabūdiškas nukrypimas, tuo tarpu alkoholizmas – žiaurus prakeikimas.

Jie vorele nuėjo prie autobuso, Rentonas ir Bulvė yrėsi sukaustytais apspangusių nuo heroino narkomanų judesiais. Įvykiai juos dirgino ne mažiau už narkotikus. Jie dabar leidosi į didelį nuotykį, o paskui turėjo dumti į Paryžių atsipūsti. Jiems tereikėjo paversti heroiną į grynus pinigus, – tai turėjo įvykti pas Andreasą Londone. Bet Ligotasis žiūrėjo į juos kaip į kriauklę, pilną neplautų indų. Jis buvo aiškiai prastai nusiteikęs ir manė, kad gyvenime tenka susidurti su kokčiais dalykais.

Lipdamas į autobusą, Ligotasis išgirdo balsą, šaukiantį jį vardu.

– Simonai.

– Ir vėl ta kekšytė, sumurmėjo sau panosėje, paskui staiga pastebėjo jaunutę merginą. Jis rikteli: – Užimk man vietą, Franko, grįšiu po minutės.

Sėsdamas į savo vietą Begbis jaučia neapykantą, kurią sustiprina dar ir baisus pavydo priepuolis, kai jis pamato jauną mergaitę žydra palaidinuke, susikibusią su Ligotuoju.

– Tas šiknius dėl savo supisto sukiojimosi aplink vaginas iškruš mus visus! suniurzgia jis sutrikusiam Rentonui.

Begbis stengiasi pro palaidinukę įžiūrėti mergaitės figūrą. Anksčiau jis ja žavėjosi. Fantazavo, ką su ja darytų. Pastebėjo, kad jos nedažytas veidas dar gražesnis. Ligotąjį įžiūrėti sunku, bet Begbis mato, kaip šio žandikaulis atvimpa ir akys plačiai atsimerkia sumaniai vaidinant nuoširdumą. Begbis vis labiau ir labiau siunta, jau kone pasiryžęs pakilti ir įsitempti Ligotąjį į autobusą. Kai jau buvo bekyląs nuo sėdynės, staiga pamatė ateinantį ir niūriai žvelgiantį pro langus Ligotąjį.

Jų vietos autobuso gale, šalia tualeto, kuris jau dabar dvokia šlapimu. Kampinėje vietoje su savo gėrimais įsitaisė Nukainotasis. Prieš jį sėdi Bulvė ir Rentonas, o Begbis ir Ligotasis – toliau už jų.

– Tai buvo Tamo Makgregoro mažoji dukrelė, Ligotasis, a? Rentono veidas idiotiškai išsiviepė jam pro sėdynių plyšį.

– Taaip.

– Jis vis dar supistai kimba prie tavęs? klausia Begbis.

– Tas šiknius šakojasi, kad aš baksnoju jo kekšytę dukrelę. Nors pats kaip katinas per morčių žaidžia su kiekviena gauruotąja, geriančia jo sušiktame klube. Supistas veidmainis.

– Girdėjau, išgrūdo tave iš supisto Fidlerio baro. Man sakė, kad tu supistai pridėjai į kelnes, nusišaipo Begbis.

– Nė velnio nepridėjau! Kas tau tai pasakė? Tas šiknius man sako: jei tik paliesi ją pirštu... Aš gi jam rėžiu: Paliesti ją pirštu? Aš jau kelis supistus mėnesius ją dulkinu, tu šikniau!

Tai išgirdęs Rentonas tik nusišaipo, o Nukainotasis užsikvatoja visu garsu, nors iš tikro gerai negirdėjo apie ką buvo kalbama.

Bet jis dar nepakankamai įgėręs, kad jaustųsi visiškai patogiai ignoruodamas aštrius tokių jų susidūrimų momentus. Bulvė nesako nieko, tik išsiviepia, nes jo trapius kaulus sugniaužia narkotikų alkio skausmas.

Begbis netiki, kad Ligotasis turėtų drąsos atsilaikyti prieš Makgregorą.

– Šūdas. Tu niekuomet supistai nesusidėtum su tuo šikniumi.

– Atsipisk. Su manimi buvo Džimis Basbis. Tas šiknius Makgregoras tik triukšmauja triesdamas. Iš visų bedarbių jis labiausiai sušiktai išsigandęs. Šeimyninių peštynių savo klube jis mažiausiai pageidautų.

– Džimis Basbis... ne toks jau supistai kietas šiknius. Supistai susitriedęs. Aš išdulkinau tą terlių Dine. Tu prisimeni tuos laikus, Rentsai, a? Rentsai! Prisimeni, kai aš apkūliau tą šiknių Basbį? Ieškodamas pritarimo Begbis dirsteli per sėdynę atgal, bet Rentonas pradeda jaustis taip pat kaip ir Bulvė. Jo kūną nupurto drebulys, be to, jį šleikščiai pykina. Jis tegali netvirtai linktelėti, o ne suteikti tą paramą, kurios ieško Begbis.

– Tai buvo prieš daugelį metų. Dabar tu šito jau nepadarytum, patikino Ligotasis.

– Kas supistai to nepadarytų? A? Manai, kad supistai to nepadaryčiau? Tu supistas kekšiau! užsipuolė jį Begbis.

– Visa tai tik krūva mėšlo, pareiškia Ligotasis, tai viena iš klasikinių jo taktikų. Jei negali laimėti ginčo, paversk jį nesąmone.

– Tas šiknius nesivelia į kivirčus, urzgdamas taria Begbis. Ligotasis nieko neatsako, pajutęs, kad tai buvo netiesioginis įspėjimas jam, nukreiptas per čia nesantį Basbį. Suvokia, kad žaidė su ugnimi.

Bulvės Merfio veidas prilipęs prie autobuso lango. Jis sėdi apimtas tylios kančios, pilamas prakaito ir jausdamasis taip, lyg jo kaulai trintųsi vieni į kitus. Ligotasis Berniukas pasisuka į Begbį, svarstydamas, ar verta išsakyti paprastą nuomonę.

– Tie šikniai, Franko, jis linktelėjo atgal, – sakė, kad liks švarūs nuo narkotikų. Apsimelavę kalės vaikai. Išdulkins mus visus. Jo žodžiuose mišo šlykštėjimasis ir gailestis sau, lyg tikrai būtų

norėjęs pripažinti faktą, kad jo gyvenimo sėkmė visais atžvilgiais buvo sužlugdyta silpnų kvailių, kuriuos jis, savo nelaimei, turėjo vadinti draugais.

Bet Ligotajam nepavyksta sulaukti deramos paspirties iš Begbio, kuriam ši jo poza bjauresnė net ir už Rentono bei Bulvės elgesį.

– Liaukis supistai inkštęs. Pats supistai dažnai tai darei.

– Jau ištisus amžius to nedarau. Šie nenuspėjami šikniai niekuomet nesuaugs.

– Taigi tu nenorėsi šiek tiek amfetamino? nusišaipė Begbis, sprigtelėdamas į sidabrinę foliją, kurioje buvo tos sūrios granulės.

Ligotasis tikrai norėtų šiek tiek Stebuklingo Bilio, kad sutrumpintų nepaprastai ilgą kelionės laiką. Bet jis verčiau užsikruš, nei prašys Begbio. Lengvai purtydamas galvą ir murmėdamas sau po nosimi sėdi spoksodamas į priekį; viduriuose kylantis staigus alkis verčia jo mintis šokinėti nuo vieno nepatenkinto noro prie kito nepasotinamo geismo. Paskui staiga pašoka ir nueina pasičiupti iš Nukainotojo krūvos skardinę *McEwan's Export* alaus.

– Aš tau sakiau, kad turėjai pats pasirūpinti atsargų! Nukainotasis priminė šlykštų paukštį, į kurio kiaušinius kėsinasi sėlinantis grobuonis.

– Tik vieną skardinę, tu šykštus šikniau! Po galais! Ligotasis susierzinęs pliaukšteli delnu sau per kaktą. Nukainotasis nenoromis paduoda skardinę alaus, kurio Ligotasis negali gerti. Jis jau senokai nevalgęs, ir tas skystis jo tuščiuose viduriuose dabar toks sunkiai virškinamas bei šleikštus.

Už jo sėdintis Rentonas palengva grimzta į vis didėjančią narkotikų alkio kančią. Jis junta, kad privalu kažką daryti. Vadinasi, atstumti Bulvę. Bet panašiuose reikaluose, o šitokiuose ypač, nėra jokios užuojautos. Pasisukęs į savo bendrą jis sako: – Žmogau, mano subinėje įstrigo supistai kietas akmuo. Man reikia į išvietę.

Bulvė akimirksniu atgyja: – Tu neturi, ką?

– Atsipisk, plyksteli Rentonas. Bulvė nusisuka ir vėl liūdnai atsišlieja į langą.

Rentonas nueina į tualetą ir užsirakina duris. Nušluosto šlapimą nuo aliumininio unitazo krašto. Jam rūpi ne higiena, o noras išvengti drėgmės pojūčio ant pašiurpusios savo odos.

Ant mažytės kriauklės jis išdėlioja šaukštą, švirkštą, adatą ir medvilninius rutuliukus. Išsitraukęs iš kišenės mažą pakelį su rusvai baltais milteliais, iškrato juos į šaukštelį su padalomis. Rentonas įtraukia į švirkštą penkis mililitrus vandens ir lėtai švirkščia jį į šaukštą, stengdamasis neišbarstyti miltelių. Nuo įtampos, kylančios tik ruošiant narkotikus, jo drebanti ranka sutvirtėja. Kaitindamas šaukštelį plastmasinio Benidormo žiebtuvėlio liepsna, adatos galiuku maišo sunkiai tirpstančias nuosėdas, kol pagaliau paruošia tinkamą susileisti skystį.

Autobusas smarkiai svyruoja, bet jis juda kartu su juo; jo narkomaniškas pusiausvyros pojūtis kaip tobuliausias radaras seka kiekvieną krestelėjimą ir posūkį. Kai jis meta į kaitinamą šaukštą medvilninį rutuliuką, nė vienas lašelis nenutykšta.

Įbedęs adatą į rutuliuką, Rentonas įtraukia į švirkštą rusvą skystį. Paskui ima traukti diržą, nusikeikia, kai sagtis užkliūva už džinsų kilpų. Visa jėga išrauna jį, jusdamas, kaip žarna žarną veja. Užveržęs po pat geibiu raumeniu, sugriebia gelsvais dantimis diržo odą, kad suturėtų jį taip užveržtą. Jo kaklo sausgyslės įsitempusios visą tą laiką, kol kantriai, tiriamai plekšnodamas ieško palyginti sveikos venos.

Pasąmonėje blyksteli dvejonės liepsnelė, bet tik tam, kad būtų žiauriai užpūsta kūną supurčiusio mėšlungio. Jis įduria adatą, stebėdamas, kaip minkštas kūnas pasiduoda į jį smingančiam plienui. Akimirksniu jis kiek susileidžia į vidų prieš įtraukdamas kraujo į švirkštą. Paskui staiga atleidžia diržą ir viską suvaro į veną. Padaręs tai, patenkintas pakelia galvą. Kurį laiką pats nesuvokdamas, ar tai truko kelias minutes ar kelias valandas, jis sėdėjo, paskui staiga atsistojo ir pasižiūrėjo į savo atvaizdą veidrodyje.

– Tu esi supistai nuostabus, pareiškia jis, bučiuodamas karštomis lūpomis atvaizdą šaltame stikle. Pasisukęs prispaudžia prie stiklo skruostą, o paskui liežuviu nulaižo. Tuomet atsitraukia ir nutaiso nelaimingą veido išraišką. Bulvės žvilgsnis įsmigs į jį tuo-

jau pat, kai tik jis atvers duris. Jis turės įsigudrinti vaizduoti negaluojantį, ir tai ne taip paprasta.

Nukainotasis jau buvo užpylęs kankinamas pagirias ir jam atsirado kažkas panašu į antrąjį kvėpavimą, jei tik jo nuolatinė apgirtimo bei pagirių būsena nėra pavertusi šios sąvokos beprasmiška. Begbis, supratęs, jog jie nukeliavo jau gana toli ir jų nesustabdė nei Lotiano, nei Pasienio policija, farai, lengviau atsikvėpė. Pergalė jau ranka pasiekiama. Bulvė miegojo neramiu narkomano miegu. Rentonas buvo kiek žvalesnis. Net ir Ligotasis pajuto, kad viskas gerai, ir atsipalaidavo.

Iš santarvės lieka tik šnipštas, kai Ligotasis ir Rentonas pradeda ginčytis dėl Lu Rydo: kada šis geriau kūrė – prieš ar po *Velvet Underground*. Po įnirtingų Rentono puolimų Ligotasis prikando liežuvį, nors jam tai nebūdinga.

– Nee, ne... jis papurto galvą ir nusisuka, neturėdamas jokio noro prieštarauti Rentono argumentams. Rentonas nudžiovė iš jo tą pasipiktinimo priedangą, kuria jis paprastai mėgdavo pasinaudoti.

Mėgaudamasis savo priešininko kapituliacija, Rentonas staigiai ir išdidžiai atlošia galvą, pergalingai ir karingai sukryžiuoja rankas, kaip kažkada senoje dokumentinėje juostoje buvo matęs darant Musolinį.

Ligotasis pasitenkina apžiūrinėdamas kitus keleivius. Prieš jį sėdi dvi senos moteriškės, kurios nuolat dairosi į šalis su smerkiamomis minomis ir kudakuodamos laido pastabas apie „tokią kalbą“. Jis pajuto, kad nuo jųdviejų sklido senoms moterims būdingas šlapimo ir prakaito kvapas, vos prislopintas išsivadėjusio talko.

Kitoje pusėje sėdi sintetinėmis striukėmis vilkinti apkūni porelė. Sintetinės striukės – tai ypatinga veislė, dygiai pagalvoja. Jie turėtų būti supistai išnaikinti. Ligotąjį stebino, kad Valkata neturėjo sintetinių drabužių. Kai tik jie gaus savo pinigus, jis manė įkalbinsiąs tą kalės vaiką įsigyti kokius panašius, tiesiog juoko dėlei. Be to, jis dar nusprendė padovanoti Begbiui amerikietiškos veislės šunytį Pitą Bulą. Net jeigu Begbis juo ir nesirūpins, šis nebus alkanas, kai namuose yra vaikas.

Bet autobuse tarp dagių buvo viena rožė. Ligotojo žvilgsnis liovėsi tyrinėjęs bendrakeleivius, kai užkliuvo už šviesiaplaukės merginos su kuprine. Ji sėdėjo priešais sintetinėmis striukėmis apsivilkusią porelę, visa paskendusi savo mintyse.

Rentonui kyla noras truputį paišdykauti, jis išsitraukia Benidormo žiebtuvėlį ir pradeda svilinti Ligotojo plaukų uodegą. Plaukai ima traškėti, o tarp visų nemalonių autobuso galo kvapų įsimaišo dar vienas. Ligotasis, supratęs, kas vyksta, staigiai apsisuka savo sėdynėje. – Atsipisk! suurzgia jis, pliekdamas per pakeltus Rentono riešus. – Nesubrendę šikniai! sušnypščia jis, ir per visą autobusą nuvilnija pašaipus Begbio, Nukainotojo ir Rentono juokas.

Bet Rentono išpuolis suteikia Ligotajam dingstį pasitraukti nuo jų ir prisėsti prie merginos su kuprine. Jis nusitraukia nuo savęs trumparankovius marškinėlius su užrašu *Italai daro tai geriau*, atidengdamas stiprią, įdegusią krūtinę. Ligotojo motina italė, bet jis dėvi šiuos marškinėlius ne todėl, kad didžiuojasi savo kilme, o tam, kad trikdytų kitus savo pretenzijomis. Jis išsitraukė savo krepšį ir pradėjo raustis jame. Ten gulėjo *Solidarumo su Mandela dienos* marškinėliai, kurie buvo politiškai teisingi ir pakankamai kieti, bet pernelyg oficialūs, pernelyg deklaratyvūs. Dar blogiau – jie buvo su data. Juto, kad Mandela pasirodys esąs tik dar vienas nuobodus senas šiknius, kai visi apsipras su juo paleistu į laisvę. Dirstelėjo į marškinėlius su užrašu *Hibernian F. C. – European Campaigners* ir keikdamasis nutrenkė juos. Sandinistai dabar taip pat buvo *passé*. Išsirinko marškinėlius su *Fall*, kurie bent jau turėjo tą privalumą, kad buvo balti ir galėjo įspūdingiausiai pabrėžti jo korsikietiškąjį įdegimą. Užsivilkęs juos, jis priėjo ir įsliuogė į sėdynę šalia tos moters.

– Prašau man atleisti. Apgailestauju, kad turiu prisėsti prie jūsų. Mano kelionės draugų manieros kiek per grubios mano skoniui.

Žavėdamasis ir kartu šlykštėdamasis Rentonas stebėjo, kaip Ligotasis iš dykinėtojo virsta vos ne tos moters idealu. Balso skambesys ir kalba subtiliai pasikeitė. Ligotajam pilant maloniai smalsius klausimus naujajai pakeleivei, Rentono veide pasirodo su-

sidomėjusi, kuo nuoširdžiausia išraiška. Jis susiraukia, kai išgirsta Ligotąjį sakant: – Taaip, aš pats esu, galima sakyti, džiazo puristas.

– Ligotasis įsisuko, grįžtelėjęs į Begbį taria jis.

– Supistai džiaugiuosi dėl to šikniaus, piktai drebia Begbis. – Tai bent jau atitrauks tą bjaurasnukį šiknių nuo manęs. Tas supistas šiknius nuo pat mūsų susitikimo nieko daugiau nedarė, tik inkštė... šiknius.

– Dabar visi šikniai šiek tiek sudirgę, Franko. Pernelyg daug pastatyta ant kortos. Visas tas mūsų skubėjimas praeitą naktį. Kiekvienas nenorom jaučia paranojinę baimę.

– Tu supistai neteisink to šikniaus. Tam supistam kietuoliui reikia supistos pamokos apie manieras. Ko gera, greitai ją gaus. Neapsimoka neturėti manierų.

Rentonas, supratęs, kad ginčas nieko gera neduos, vėl atsilošia savo sėdynėje, atsiduodamas narkotikų masažui, – šis išnarplios mazgus ir išlygins raukšles. Tai tikrai kokybiškas daiktas.

Begbis pyksta ant Ligotojo ne tiek iš pavydo, kiek iš pasiutimo, kad tas pasišalino; jam trūksta ko nors, kas sėdėtų šalia. Šiuo metu jis turi daug amfetamino, kurį reikia suvartoti. Jo galvoje viena po kitos plyksčioja mintys, kurios yra tiesiog per daug puikios, kad jomis nepasidalintum. Jam reikia ko nors, kam galėtų išsilieti. Rentonas pastebėjo pavojaus požymius. Už jo garsiai knarkė Nukainotasis. Begbis iš jo nedaug ką išpeš.

Rentonas užsimaukšlina sau ant akių beisbolo kepuraitę ir smagiai niuktelėjęs pažadina Bulvę.

– Tu miegi, Rentsai? klausia Begbis.

– Mmmmm... sumurma Rentonas.

– Bulve?

– Ką? suirzęs klausia šis.

Ir visai be reikalo. Begbis staiga pasisuka, atsiklaupia ant kelių ir, pasilenkęs virš Bulvės, ima pasakoti daugybę kartų girdėtą istoriją.

– ...taigi aš buvau ant viršaus, supranti, krušu ją, atseit supistai įsijaučiu, o tuomet pasigirsta tas supistas riksmas atseit, o aš gal-

voju, po galais, ta gašli karvė jau supistai užkaifavo, bet ji mane nustumia, supranti, ir iš jos supistos skylės paplūsta kraujas, supranti, kaip per supistą kaišalų savaitę, o aš ruošiuosi pasakyti, kad tai manęs netrikdo, ypač tuomet, kai esu taip supistai įsiaudrinęs, kaip tuomet, sakau tau, po galais. Bet pasirodo, kad ta skylė ten tuomet išsimetė.

– Taaip.

– O taip, ir aš tau dar kai ką papasakosiu; ar aš tau pasakojau apie tuos laikus, kai mudu su Šonu pakabinome dvi supistas bjaurybes per „Oblomovo" seansą?

– Taaip... tyliai sudejuoja Bulvė, jo veidas priminė lėtai gęstantį televizoriaus ekraną.

Autobusas pasuko į aptarnavimo stotį. Bulvei visa tai teikia malonų atokvėpį, bet Nukainotasis visiškai tuo nesidžiaugia. Jį ką tik buvo įveikęs miegas, bet šiurkščiai ryškios staiga įsižiebusios autobuso lempos grubiai ištraukė iš malonios užmaršties. Jis pabunda nieko nesuprasdamas, visas sukaustytas alkoholio: pastėrusios iš nuostabos akys nesugeba sutelkti dėmesio, spengiančias ausis užgriūva neaiškių balsų kakofonija, atvipusi perdžiūvusi burna niekaip negali susičiaupti. Jis instinktyviai siekteli violetinės *Tennent's Super Lager* skardinės, – vėl tas vemt verčiantis gėrimas.

Persekiojami šalčio, nuovargio bei narkotikų, jie sunkiai kėblina estakada. Tik Ligotasis su pasitikėjimu, valso žingsniu eina kartu su kuprinėtąja mergina priekyje.

Ryškiai margoje *Trust Forte* kavinėje Begbis sugriebia Ligotąjį už rankos ir ištraukia jį iš eilės.

– Tik nesumanyk supistai apšvarinti šios paukštytės. To tik ir tetrūko, kad dėl kelių šimtinių – kažkokios supistos studentės atostoginių pinigų – mus apspistų supista policija. Tik ne dabar, kai turime heroino už aštuoniolika supistų gabalų.

– Manai, kad aš koks supistas skystaprotis? įsiutęs plyksteli Ligotasis, bet kartu pripažįsta, kad Begbis jį pačiu laiku perspėjo. Jis flirtavo su ta moterimi, bet jo išsprogusios chameleono akys visą laiką uoliai tyrinėjo, mėgindamos išsiaiškinti, kur paslėpti jos pinigai. Kavinė buvo ypač patogi proga. Bet Begbis tei-

sus, dabar ne laikas tokioms šunybėms. Negalima visuomet pasitikėti savo instinktais, tarė sau Ligotasis.

Įžeistu veidu jis atsitraukia nuo Begbio ir vėl atsistoja šalia savo naujosios draugužės eilėje.

Po šio įvykio Ligotasis jau taip nesidomi ta moterimi. Ypač nelengva jam apsimesti susidomėjus jos jausmingomis pasakomis apie tą aštuonių mėnesių kelionę į Ispaniją prieš pat egzaminus Sautemptono universitete teisininkės diplomui gauti. Jis užsirašo viešbučio, kuriame ji ruošėsi apsistoti Londone, adresą, su pasidygėjimu prisiminęs, jog tai tik pigi nuomojama skylė Kings Krose, o ne viena iš sveikatingų vietų Vest Ende, kur su malonumu dieną ar dvi pasitrintų. Jis buvo visiškai tikras, kad jam pavyktų pasidulkinti su šia moterimi, kai tik bizniukas su Andreasu bus sutvarkytas.

Galų gale autobusas įriedėjo į mūrinius šiaurinio Londono priemiesčius. Ligotasis, jiems važiuojant pro *Swiss Cottage*, ilgesingai į jį pasižiūrėjo ir pagalvojo, ar ten prie baro vis dar dirba jo pažįstama moteris. Tikriausiai ne, nusprendžia jis. Šeši mėnesiai Londono alinėje prie baro – tai pakankamai didelis laiko tarpas. Net ir tokį ankstyvą rytą, pasiekęs centrinį Londoną, autobusas tiesiog priverstas šliaužti – nusigauti iki Viktorijos autobusų stoties prireikė nemažai laiko.

Jie išsirabždino jausdamiesi lyg iš dėžės pabirusios fajanso indų šukės. Įsiplieskė ginčas, ar geriau leistis žemyn į metro stotį ir Viktorijos linija važiuoti iki Finsberi Parko, ar verčiau šokti į taksi. Nusprendė, kad taksi yra geresnė išeitis, nei maltis po Londoną su heroino kroviniu.

Jie įsispraudė į *Hackney* taksi, pasakę plepiam vairuotojui, jog atvyko į *Pogues* koncertą, vyksiantį po tentu Finsberi Parke. Tai buvo ideali priedanga, nes visi, derindami biznį su malonumu, ruošėsi nueiti į tą koncertą, o tik paskui dumti poilsio į Paryžių. Taksi, važiavęs beveik tuo pačiu keliu, kuriuo čia atriedėjo jų autobusas, sustojo šalia Andreaso viešbučio, esančio tiesiai prieš parką.

Andreasas, kilęs iš Londone gyvenančios graikų šeimos, paveldėjo šį viešbutį po savo tėvo mirties. Valdomas senio, šis vieš-

butis daugiausia priglobdavo šeimas, netikėtai likusias be pastogės. Tokiais atvejais vietos municipalitetai privalėjo surasti žmonėms laikiną prieglobstį, o kadangi Finsberi Parko rajonas buvo padalytas tarp trijų Londono rajonų valdybų – Haknio, Heringėjaus ir Islingtono – biznis ėjo puikiai. Perėmęs viešbutį, Andreasas pamatė, kad šis galėtų būti dar pelningesnis, ypač kaip meilės pasimatymų vieta Londono biznieriams. Kadangi niekuomet nepasiekė tokio lygio, į kokį taikėsi, jis pasistengė sukurti bent saugų užutėkį vietinėms prostitutėms. Paprasti miesto ponteriai vertino jo diskretiškumą, įstaigos švarą bei patikimumą.

Ligotasis susipažino su Andreasu per vieną moterį, kuri žavėjosi ir vienu, ir kitu. Jie iškart puikiai sutarė ir kartu prasuko keletą reikaliukų – daugiausia smulkių sukčiavimų su draudimu bei apgavysčių su banko kortelėmis. Perėmęs viešbutį, Andreasas nusprendė, kad jis dabar jau aukštesnio lygio, ir ėmė vengti Ligotojo. Kad ir kaip ten būtų, Ligotasis susisiekė su juo dėl krūvos heroino, kurį turėjo. Andreasą kaip prakeikimas persekiojo pavojinga ir amžina fantazija: kad jis, pats niekur nesikišdamas, dėl savanaudiškų tikslų galėtų susidėti su visokiausiais niekšais, kurie jį paremtų. Andreaso įsikišimas reiškė ne ką kita, kaip Pito Džilberto ir Edinburgo konsorciumų suvedimą draugėn.

Džilbertas buvo profesionalas, – jau ilgą laiką vertėsi narkotikų prekyba. Jis nupirktų ir parduotų bet ką. Jam tai buvo tiesiog biznis, kuris, jo manymu, niekuo nesiskyrė nuo kurios nors kitos antreprenerio veiklos. Valstybės įsikišimas policijos bei teismų pavidalu tereiškė dar vieną rizikos faktorių jo biznyje. Turint galvoje neįtikimai didelį pelną, tai buvo pateisinama rizika. Kaip tikras tarpininkas, Džilbertas dėl savo kontaktų pobūdžio bei investuojamo kapitalo galėjo parūpinti narkotikų, saugoti juos, išskirstyti ir parduoti smulkesniems platintojams.

Džilbertas škotų vaikinus įvertino kaip epizodiškus menkystas, atsitiktinai užtikusius stambų sandėrį. Bet jų siūlomo produkto kokybė padarė jam įspūdį. Jis pasiūlė jiems penkiolika tūkstančių svarų, pasiryžęs pakelti kainą iki septyniolikos. Jie norėjo dvidešimties tūkstančių svarų, nors sutiko nusileisti iki aštuonioli-

kos. Sandėrį pavyko sudaryti: šešiolika tūkstančių svarų. Džilbertas, kai tik produktas bus išskirstytas ir išplatintas, gaus gerą pelną – mažiausia šešiasdešimt tūkstančių svarų.

Derėtis su krūvele užsikrušusių nevykėlių užsieniečių jam atrodė nuobodu. Jis mieliau būtų turėjęs reikalų su žmogumi, kuris jiems visa tai pardavė. Jei jų tiekėjas buvo toks sutrikęs, kad išstūmė šitokį gerą produktą šiai užsikrušėlių komandai, tai jis iš tikro nemoka bizniauti. Jam Džilbertas būtų tikrai gerai sumokėjęs.

Tai buvo ne tiek nuobodu, kiek pavojinga. Nors jie ir tvirtino priešingai, būtų tiesiog neįsivaizduojama, galvojo jis, jog ši krūva dykinėjančių škotiūkščių *kada nors* prisiverstų būti atsargūs. Daugiau nei tikėtina, kad Narkotikų skyrius prikabino jiems uodegą. Dėl šios priežasties lauke automobilyje išplėtę akis sėdėjo du patyrę jo žmonės. Nors ir dvejodamas, vis dėlto jis pasinaudojo savo naujaisiais biznio bendrininkais. Tas, kuris buvo priverstas išstumti jiems šį produktą vieną kartą, būtų visiškas pusgalvis, jei dar kartą tai padarytų.

Sandėris įvyko, Bulvė ir Nukainotasis nusitrenkė į Soho jo atšvęsti. Jie, tipiški naujokai šiame mieste, buvo susižavėję šiuo garsiuoju kvartalu kaip vaikai žaislų parduotuve. Ligotasis ir Begbis sudarę komandą pasišovė sužaisti su dviem airių vaikinais įspūdingą pulo partiją „Sero Džordžo Robio“ bare. Nuolat trindavęsi Londone, jie su panieka žvelgė į savo draugų žavėjimąsi Soho rajonu.

– Jie ten tegaus plastikinius policininkų šalmus, „junion džekus“, Karnabi Stryto ženklus ir pintas myžalo sumautai didelėmis kainomis, nusišaipė Ligotasis.

– Grįžę atgal į tą viešbutuką, verčiau pigiai supistai pasidulkintų, – kuo jis ten vardu, tas graikų šiknius?

– Andreasas. Bet šito tie šikniai nori mažiausiai, dėliodamas rutulius sako Ligotasis, – ir dar tas krušlius Rentsas. Jau keliolik-tą kartą jis mėgina atsisakyti narkotikų. Tas gandonas gavo čia gerą darbą ir neblogą butą. Manau, kad po viso šito mudu eisime savais keliais.

– Gerą darbą jis dabar turi. Kuris nors šiknius privalo prižiūrėti supistą grobį. Tikrai nepatikėčiau jo prižiūrėti Nukainotajam ar Bulvei.

– O taip, sako Ligotasis, galvodamas apie tai, kaip jam atsikračius Begbio ir nusiplovus pasiieškoti moteriškos kompanijos. Jis svarstė, kam čia paskambinus; o gal verčiau patikrinti kuprinėtąją. Kad ir ką jis nuspręstų, judintis reiktų netrukus.

Rentonas negalavo, bet ne taip smarkiai, kaip visiems įteigė. Jis dabar Andreaso viešbutyje. Žvilgtelėjęs į vidinį kiemą, pamato Andreasą, bešokinėjantį apie savo draugužę Sarą. Paskui dirsteli į pinigų prigrūstą *Adidas* krepšį; tai pirmas kartas, kai Begbis išleido jį iš akių. Jis iškloja krepšio turinį per visą lovą. Rentonas dar niekada nėra matęs tiek daug pinigų. Nedvejodamas ištuština Begbio *Head* krepšį ir viską sukiša į *Adidas*. Paskui sugrūda pinigus į *Head* krepšį ir pridengia juos savo drabužiais.

Dar kartą dirsteli pro langą. Andreaso ranka dabar Saros rožinio bikinio kelnaitėse, ji juokiasi ir šaukia: – Niiėė, Andreasai... nėėė... Tvirtai suėmęs *Head* krepšį, Rentonas apsisuka ir vogčiomis išbėga iš kambario, nulipa laiptais ir pereina vestibiulį. Prieš smukdamas pro duris, dar kartą apsidairo. Jei dabar užsirautų ant Begbio, jis tikrai žuvęs. Šiai minčiai šmėkštelėjus, vos nenualpsta iš baimės. Bet gatvė tuščia. Pereina kelią.

Išgirdęs skanduojančius balsus, sustingsta. Jo pusėn žingsniuoja grupelė apgirtusių jaunų vyrukų su „Celtic“ klubo gerbėjų marškinėliais, akivaizdžiai traukdami iš popietinio *Pogues* koncerto. Įsitempęs sekė jiems iš paskos, nors tie ir nekreipė į jį dėmesio; laimei, atvažiavo 253 autobusas. Jis staiga įšoka ir dingsta iš Finsberi Parko. Išlipa Haknyje, kad nusigautų kitu autobusu į Liverpulio gatvę, – Rentonas visą šį laiką juda lyg autopiloto valdomas. Pinigų prigrūstas krepšys kelia baimę bei rūpestį. Kiekvienas žmogus dabar atrodo kaip potencialus grobikas ar vagis. Kai pamato panašią į Begbio juodos odos striukę, jo gyslose kraujas tarsi suledėja. Jau važiuodamas autobusu į Liverpulio gatvę net pagalvoja, ar nesugrįžus atgal, bet įkiša ranką į krepšį ir pačiupinėja banknotų pakelius. Pagaliau pasiekęs kelionės tikslą, įžengia į *Abbey National* banko poskyrį ir prideda prie savo 27,32 svarų sąskaitos dar devynis tūkstančius svarų. Kasininkas net nemirkteli. Kad ir kaip būtų, tai juk Sitis.

Pasilikęs sau septynis tūkstančius, jau palengvėjusia širdimi Rentonas Liverpulio gatve nužingsniuoja į stotį. Čia nusiperka bilietą į Amsterdamą bei atgal, nors aišku, kad vyks tik į vieną pusę. Žvelgia, kaip dundant į Harvičo pusę Esekso grafystė iš cemento bei plytų pamažu virsta į sodrią žalumą. Valandą tenka luktelėti Parkstono krantinėje, kol laivas išplauks į Olandijos Ragą. Bet tai ne bėda. Narkomanai moka laukti. Prieš keletą metų jis dirbo šiame kelte stiuardu. Viliasi, kad niekas iš tų laikų jo neatpažins.

Rentono baimė laive atslūgsta, bet ją pakeičia kaltės suvokimas. Jis galvoja apie Ligotąjį ir visa tai, ką jiedu drauge yra perėję. Jie dalijosi ir sėkmėmis, ir nelaimėmis, tikrai tuo dalijosi. Ligotasis atgaus prarastus pinigus; jis apsigimęs eksploatatorius. Tai – išdavystė. Jis jau dabar įsivaizdavo Ligotojo labiau-įskaudintą-nei-pasipiktinusią veido išraišką. Kad ir kaip būtų, jie jau ilgus metus tolo vienas nuo kito. Abipusis antagonizmas, kažkada buvęs tik pokštas, vaidyba prieš kitus, palaipsniui iš ritualo virto tikrove. Taip net geriau, pagalvojo Rentonas. Tam tikru požiūriu Ligotasis jį supras, netgi nenorom žavėsis jo poelgiu. Visas jo pyktis bus nukreiptas į save, kad pats neturėjo pakankamai drąsos padaryti tai pirmas.

Nereikėjo daug pastangų save įtikinti, kad Nukainotajam jis padarė paslaugą. Jam pasidarė liūdna, kai pagalvojo, jog Nukainotasis savo daliai panaudojo kompensacijos už nusikaltimo padarytą žalą pinigus. Kad ir kaip būtų, Nukainotasis naikino save taip uoliai, kad vargu ar būtų pastebėjęs kieno nors jam ištiestą ranką. Lygiai taip pat sėkmingai galėjai duoti jam išgerti butelį skysčio piktžolėm naikinti, kaip ir išleisti tris gabalus. Tai būtų net greitesnis ir daug neskausmingesnis būdas jį nužudyti. Kai kas pasakytų, pagalvojo jis, kad tai paties Nukainotojo reikalas pasirinkti, bet ar jo ligos prigimtis nėra sunaikinusi jo gebėjimo sąmoningai rinktis? Jis nusiviepia iš tokios savo ironijos – šitaip teisia narkomanas, kuris ką tik apiplėšė savo bičiulius. Bet ar jis narkomanas? Teisybė, jis ką tik vėl pavartojo, bet tarpai tarp vartojimo vis ilgėjo. Kad ir kaip būtų, dabar jis negalėjo atsakyti į šį klausimą. Tai gali padaryti tik laikas.

Tikrai Rentonas juto nusikaltęs tik Bulvei. Jis mylėjo Bulvę. Bulvė niekada nėra nieko nuskriaudęs, – gal išskyrus tą menką sielvartą, kurį kėlė jo polinkis tuštinti žmonių kišenes, pinigines ir namus. Bet žmonės neturėtų dėl to taip smarkiai pykti. Jie daiktams skiria pernelyg daug meilės. Bulvė juk tikrai neatsakingas už visuomenės sumaterialėjimą bei daiktų garbinimą. Bulvei amžinai nesisekė. Pasaulis ant jo nusišiko, o dabar prie to prisidėjo dar ir geriausias jo bičiulis. Jei ir buvo koks žmogus, kuriam Rentonas būtų norėjęs atsilyginti, tai tik Bulvė.

Taigi liko Begbis. Šiam krušliui jis nejautė jokios simpatijos. Psichas, kuris vartojo užgaląstus mezgimo virbalus, kai reikėdavo išsiaiškinti su kokiu nors vargšu šikniumi. Mažiau tikimybės, kad įsmigs į krūtinės ląstos šonkaulius, nei su peiliu, girdavosi jis. Rentonas prisiminė, kaip Begbis stiklu suraižė Roją Snedoną *The Vine* bare dėl menkniekio. Tik dėl to, kad to vaikino balsas buvo labai nemalonus, o Begbis pagiringas. Visa tai buvo bjauru, šlykštu ir beprasmiška. Dar šlykščiau už patį poelgį buvo jų visų, įskaitant ir patį Rentoną, sąmoksliškas pritarimas, paakinęs juos sukurti net scenarijų, pateisinantį šį smurtą. Tai buvo tik dar vienas būdas sukurti Begbio – žmogaus, su kuriuo geriau neprasidėti – statusą, o kartu ir jų pačių, dėl pažinties su juo. Tai rodė jų nepaprastą moralinį bailumą. Palyginti su tuo, jo įvykdytas Begbio apiplėšimas – tiesiog dorybė.

Ironiška, bet būtent Begbis jam padėjo apsispręsti. Jo vertybių skalėje draugų apiplėšimas buvo pats šlykščiausias nusikaltimas ir už tai jis būtų pareikalavęs pačios žiauriausios bausmės. Rentonas pasinaudojo Begbiu, pasinaudojo juo, kad visiškai ir visiems laikams sugriautų visus tiltus. Būtent Begbis garantavo, jog jis niekuomet nesugrįš. Jis padarė tai, ką norėjo padaryti. Dabar jis niekuomet negrįš į Leitą, į Edinburgą, išvis į Škotiją. Ten jis negalėjo būti niekuo kitu, nebent kuo jau buvo. Laimei, dabar, išsilaisvinęs nuo visų, galėjo tapti tuo, kuo visados troško. Jis išsilaikys arba žlugs pats vienas. Ši mintis apie gyvenimą Amsterdame jį ir gąsdino, ir žavėjo.

TURINYS

Welsh, Irvine

Ve-102 Traukinių žymėjimas : romanas / Irvine Welsh ; iš anglų k. vertė Donatas Stačiokas. – Vilnius : Tyto alba, 1998. – 344 p. (Garsiausios XX a. pab. knygos)

ISBN 9986-16-083-9

Romane apie save pasakoja keli jauni škotai, kuriuos gyvenimas įtraukė į apsisprendimo spąstus. Čia beveik visos svarbiausios gyvenimo temos: meilė, geismas, pavydas, pasiaukojimas, viltis, pralaimėjimas, išlikimas. Pats I. Welshas teigia, kad žmonės dabar turi labai mažai galimybių, tad nenuostabu, kad ne vienas visais įmanomais būdais stengiasi dingti iš pasaulio arba kuo mažiau reaguoti į jo skausmą. Tai viena įtaigiausių knygų, pasirodžiusių Anglijoje per paskutinius 30 metų.

UDK 820-3

Irvine WELSH

TRAUKINIŲ ŽYMĖJIMAS

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Donatas Stačiokas*

Viršelio dailininkas *Sigitas Šniras*

Viršelyje panaudota *Daumanto Každailio* nuotrauka

SL 1686. 1998 03 24. 13,13 leidyb. apsk. l. Užsakymas 153

Išleido „Tyto alba“, J. Jasinskio 10, 2600 Vilnius

Spausdino AB „Standartų spaustuvė“, S. Dariaus ir S. Girėno 39, 2038 Vilnius

Viršelį spaudė VĮ „Solidarity“, Savanorių pr. 174, 2663 Vilnius

12,-Lt